Machine Translated by Google

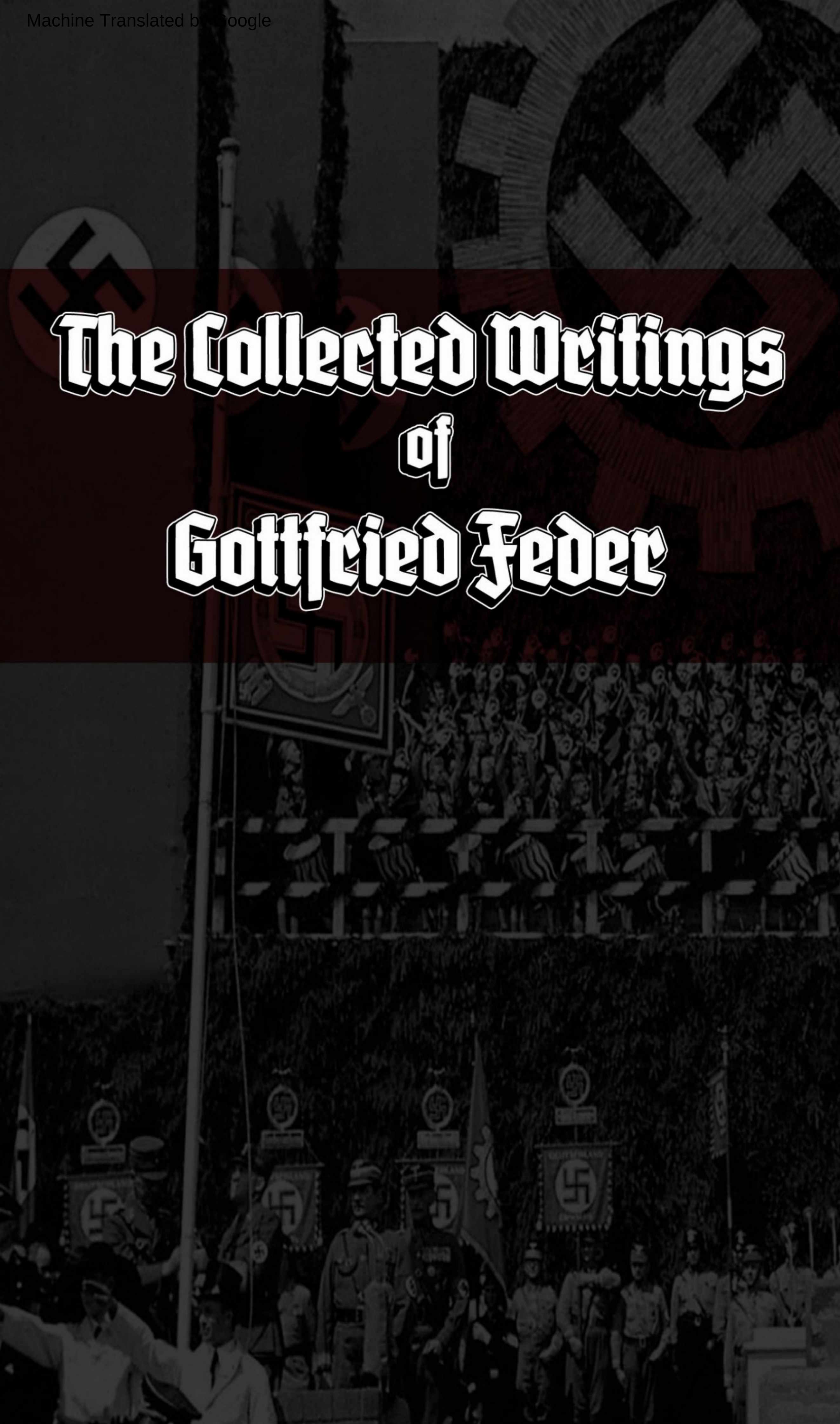

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

შეგროვებული ნაწერები

გოტფრიდ ფედერი

გამოქვეყნებულია კალი იუგაში, 130 AH-ში

SUDETENLAND
VERLAG

Machine Translated by Google

შინაარსი

NSDAP-ის პროგრამა და მისი ზოგადი კონცეფციები 5

შესავალი და წინასიტყვაობა 6

1. პარტიის ოფიციალური მანიფესტი NSDAP-ის პოზიციის შესახებ ფერმერულ მოსახლეობასა და სოფლის მეურნეობასთან დაკავშირებით.. 13

NSDAP-ის პოლიტიკა მიწის საკუთრების შესახებ 17

2. 25 პუნქტი.. 21

3. ძირითადი იდეები 25

4. პროგრამის მოთხოვნები დეტალურად.. 32

5. რაც არ გვსურს.. 52

6. დასკვნა... 53

ინტერესთა მონობის გაუქმების მანიფესტი 55

განხორციელება და დასაბუთება 57

სამხედრო ობლიგაციების საბანკო კრედიტად გადაქცევა 75

მანიფესტში კანონის მოთხოვნასთან დაკავშირებული სპეციალური კომენტარები 76

შენიშვნები და მათი უარყოფა 79

დამატებითი პროგრამა 89

გერმანიის სახელმწიფო ნაციონალ-სოციალისტურ საფუძველზე 56

შესავალი და წინასიტყვაობა 92

1. საფუძვლები... 97

2. პროგრამა 116

3. ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფოს სახელმწიფოებრივი სტრუქტურა 122

Machine Translated by Google

გოტფრიდ ფედერი

გოტფრიდ ფედერი, (27 იანვარი , 1883, ვიურცბურგი, გერმანია — 24 სექტემბერი , 1941, მურნაუ), იყო გერმანელი პოლიტიკური აქტივისტი, რომელიც იყო მთავარი ეკონომიკური თეორეტიკოსი. გერმანული ნაციონალ-სოციალიზმის საწყისი ფაზა.

ფედერმა, სამოქალაქო ინჟინერმა, პოპულარობა 1919 წელს მოიპოვა თავისი წიგნით „დარღვევის მანიფესტი“. „ინტერესთა მონობა“ და მისი გამოსვლა გერმანიის მუშათა პარტიის შეხვედრაზე მიუნხენში იმავე წლის სექტემბერში, ადოლფ ჰიტლერის პირდაპირი შთაგონების წყარო გახდა. პოლიტიკაში შესვლა. ფედერის სოციალისტური და ანტიკაპიტალისტური იდეები შემდგომში აისახა ჰიტლერის 25-პუნქტიან პროგრამაში ნაციონალ-სოციალისტური გერმანიის მუშათა პარტიისთვის (NSDAP) 1920 წლის მარტში, ასევე ფედერის წიგნში „გერმანული სახელმწიფო ნაციონალ-სოციალისტურ ფონდზე“, რომელსაც ჰიტლერი „[ნაციონალ-სოციალისტური] მოძრაობის კატეხიზმოდ“ მიიჩნევდა . 1924-1936 წლებში ფედერი გერმანიის რაიხსტაგის წევრი იყო და მსახურობდა NSDAP-ის ეკონომიკური საბჭოს თავმჯდომარედ (1931), გერმანიის ეკონომიკის სამინისტროს სახელმწიფო მდივნად (1933) და სახელმწიფო საბინაო კომისრად (1934). თუმცა, ნაცისტური პოლიტიკის არსებულ ეკონომიკურ სისტემასთან ზოგადი ადაპტაციის შედეგად, ფედერის როლი პარტიულ საქმეებში მკვეთრად შემცირდა და 1936 წლისთვის ის ფაქტობრივად დავიწყებას მიეცა.

Machine Translated by Google

ეროვნული პროგრამის

სოციალისტური გერმანიის მუშათა

პარტია და მისი ზოგადი კონცეფციები

Machine Translated by Google

აღზევების ისტორიული აღწერა

NSDAP ადოლფ ჰიტლერის კარიერის ბიოგრაფიული მიმოხილვით

ადოლფ ჰიტლერი დაიბადა 1889 წლის 20 აპრილს , ბრაუნაუ-ონ-ინში, ძველი...
ბავარია.

მამამისი ღარიბი გლეხის ობოლი შვილი იყო და საბაჟო მოხელემდე მიაღწია წარმატებას. დედამისი გერმანელი გლეხის ოჯახიდან იყო. როდესაც ის 13 წლის იყო, მამა დაკარგა, ოთხი წლის შემდეგ კი დედა. ეროვნული სკოლის დამთავრების შემდეგ, ადოლფ ჰიტლერი დუნაის სანაპიროზე მდებარე ლინცის რეალურ სკოლაში სწავლობდა. მამამისს სურდა, რომ ის მოხელე გამხდარიყო, მაგრამ თავად მხატვარი გამხდარიყო სურვილი. დედის გარდაცვალებამ მას დაუყოვნებლივ აიძულა, საკუთარი თავი ეშოვა.

17 წლის ასაკში ჰიტლერი ვენაში გაემგზავრა, სადაც არქიტექტორი გამხდარიყო. ის საკუთარი შრომით შოულობდა ფულს, თავდაპირველად მშენებლის მუშად მუშაობდა, სადაც ნაღმტყორცნებს ამზადებდა, შემდეგ კი არქიტექტორის დიზაინერად. 18 წლის ასაკში ის უკვე პოლიტიკით იყო დაინტერესებული; ის ანტიმარქსისტი გახდა, მაგრამ აქამდე წამყვანი როლი არ მიუღია. ადრეული ახალგაზრდობიდანვე ჰიტლერი მგზნებარე ნაციონალისტი იყო და მისი იმედი იყო, რომ თავისი სამუშაო პერიოდის სოციალური გამოცდილება ნაციონალისტურ შეხედულებებთან შეერწყა. რამდენიმე წლის განმავლობაში ის ვენაში უკიდურეს სიღარიბეში ცხოვრ

1912 წელს ის მიუნხენში გადავიდა საცხოვრებლად, სადაც სტუდენტობდა. მას ახალგაზრდობაში არასდროს უნახავს სიამოვნება, მაგრამ მას შემდეგ, რაც სახლიდან 50 კრონით ჯიბეში წავიდა, შრომა და გაჭირვება მისი ხვედრი გახდა. 1914 წლის თებერვალში მან მოახერხა ავსტრიის არმიაში სამსახურის ვალდებულებისგან გათავისუფლება. ექვსი თვის შემდეგ ომი დაიწყო. ის მაშინვე ნებაყოფლობით ჩაეწერა გერმანიის არმიაში სამსახურში და ბავარიის მეფე ლუდვიგისადმი პირდაპირი თხოვნით მიიღო ნებართვა, რომ ბავარიულ პოლკში შესულიყო ომის მოხალისედ. 1914 წლის 10 ოქტომბერს ახალი პოლკი წინ წავიდა.

1914 წლის 2 დეკემბერს , 25 წლის მოხალისეს მიენიჭა რკინის ჯვრის მეორე ორდენი.
კლასი.

„ბაიერნვალდზე“ თავდასხმაში და ვიტშეტეს მახლობლად სხვა შეტაკებებში გამოჩენილი სიმამაცის აღიარების ნიშნად, მას დისპეტჩერის მოვალეობის შესრულება უბრძანეს, რაც განსაკუთრებულ გამბედაობასა და საიმედოობას მოითხოვდა, რადგან ანგარიშების გადატანა ხშირად ღია ტერიტორიიდან ძლიერი ცეცხლის ქვეშ უწევდათ. ამან მისი სახელი სწრაფად გახადა ცნობილი მთელ პოლკში, თანამებრძოლების ვიწრო წრის მიღმა.

1916 წლის 7 ოქტომბერს ის ჭურვის ნამსხვრევმა დაიჭრა. 1917 წლის მარტში ის თავის პოლკს დაუბრუნდა. მან მიიღო კიდევ რამდენიმე ჯილდო, მათ შორის პოლკის დიპლომი ფონტენის მახლობლად ბრძოლებში გამოჩენილი განსაკუთრებული მამაცობისთვის და ბოლოს, I კლასის რკინის ჯვარი.

1918 წლის 14 ოქტომბერს , პოლკის ბევრ თანამებრძოლთან ერთად, იგი მძიმედ დაიჭრა მდოგვის გაზის შედეგად, რომელიც ბრიტანელებმა პირველად გამოიყენეს და დროებით დაბრმავდა. საავადმყოფოში ყოფნისას რევოლუცია დაიწყო.

ამის გამო ჰიტლერმა გადაწყვიტა პოლიტიკოსი გამხდარიყო. 1919 წელს ის შეუერთდა 6 კაცისგან შემდგარ პატარა პარტიას და დააარსა ნაციონალ-სოციალისტური გერმანიის მუშათა პარტია. მან შეადგინა ახალი მოძრაობის პროგრამა, განსაზღვრა მისი ხასიათი და მიზნები.

Machine Translated by Google

ბირთვი: შვიდი კაცი

1919 წლის სექტემბერში ადოლფ ჰიტლერმა თავისი პირველი სიტყვა წარმოთქვა შვიდი მამაკაცის წინაშე; შემდეგ მან მიმართა 11, 25 და 47 კაციან აუდიტორიას; დეკემბერში 111-ს; 1920 წლის იანვარში 270-ს და მალევე 400-ს. 1920 წლის 14 ნოემბერს მან 1700 წევრისგან შემდგარ მასობრივ შეხვედრაზე სიტყვით გამოვიდა. ახლა მან ორგანიზება გაუწია ახალგაზრდა პარტიის პროპაგანდას, რომელიც ერთწლიანი მუშაობის შემდეგ 64 წევრს ითვლიდა. ერთი წლის შემდეგ - 1920 წელს - მათმა რაოდენობამ უკვე 3000-ს მიაღწია. ჰიტლერის პროპაგანდისტული საქმიანობა მიუნხენში იმდენად დიდი იყო, რომ ის საბოლოოდ კვირაში სამჯერ გამოდიოდა მასობრივ შეხვედრებზე, ორშაბათობით კი ინსტრუქციების კურსს აგრძელებდა. ის, უპირველეს ყოვლისა, ვერსალის სისულელეს აკრიტიკებდა და უარყოფდა მარქსისტების, ცენტრისტული პარტიის და ა.შ. მტკიცებებს, რომ ამ ხელშეკრულების შესრულება შესაძლებელი იყო. მან შეაფასა ამ პარტიების ლოზუნგი - „დადეთ იარაღი და სხვებიც განიარაღდებიან“. ის იმ ვარაუდით საუბრობდა, რომ ჩვენი მიერ იარაღის დათმობის შემდეგ დანარჩენები გააგრძელებდნენ შეიარაღებას - თუ არა საკუთარი ფულით, მაშინ სრულიად განიარაღებული გერმანელი ერისგან გამოწურული მილიონებით. ხელშეკრულების ხელმოწერის მომხრე სოციალ-დემოკრატებისა და ცენტრის პროპაგანდის წინააღმდეგობის გაწევისას, მან იწინასწარმეტყველა, რომ რური ოკუპირებული იქნებოდა, რასაც არ უნდა მოვაწერდით ხელს.

1921 წელი.

ეს წელი როზენჰაიმსა და ლანდშუტში პირველი ადგილობრივი ჯგუფების დაარსებით აღინიშნა. ჰიტლერმა პარტიის დასაცავად პირველი რაზმი შექმნა და ბავარიაში სეპარატისტული მოძრაობის წინააღმდეგ ბრძოლა დაიწყო. ჩვენმა ლიდერმა ასევე მიუნხენის ცირკში 5000-ზე მეტი ადამიანის შეხვედრაზე სიტყვით გამოვიდა.

მან თავის შეხვედრებზე განაცხადა, რომ ხელშეკრულების შესრულება ხელს არ შეუწყობდა, როგორც ამას სოციალ-დემოკრატები, ცენტრისტი და ფოლკსპარტეი ამტკიცებდნენ, გერმანიის კეთილდღეობის მშვიდობიანად და მშვიდად ჩამოყალიბებას, არამედ ამ სულელური პოლიტიკის შედეგი დიდი მასშტაბის ინფლაცია იქნებოდა, რაც გერმანული მრეწველობისთვის უზარმაზარ ზიანს მიაყენებდა. ჰიტლერის მტკიცება, რომ შავ-წითელი მთავრობა სახელმწიფო რკინიგზის დენაციონალიზაციას გეგმავდა, „შიშველ ტყუილად“ გამოცხადდა. პარტიაში აჯანყების მცდელობა ჩაიშალა. ჰიტლერმა შეადგინა პარტიის ახალი კონსტიტუცია, რომელიც მას დიქტატორულ ძალაუფლებას ანიჭებდა.

სოციალ-დემოკრატია, რომელსაც არ შეეძლო ჰიტლერის სახელის იგნორირება, ახლა ცდილობდა თავისი „დათვის“ მოშორებას ტერორიზმის მეთოდებით. მიტინგებზე სისხლიანი შეტაკებები იყო, რომლებშიც ჩვენი ლიდერის რკინის ნერვები დომინირებდა. მათ მსვლელობისას ჩამოყალიბდა უძლეველი მცველი4, რომელსაც შემდგომში „შტურმაბტეილუნგი“ ეწოდა.

1922 წელი.

მიუნხენის დაპყრობის პარალელურად, მოძრაობა ბავარიის დანარჩენ ნაწილშიც გავრცელდა. ჰიტლერმა უარყო ყველანაირი შეთავაზება, რომელიც კომპრომისის გზით სხვა პარტიებთან გაერთიანებას ისახავდა მიზნად. მან თანდათანობით გაანადგურა ყველა მსგავსი „ნაციონალისტური“ პარტიული წარმონაქმნი და ნაციონალ-სოციალისტური მოძრაობა მათზე უზენაესად აქცია.

1922 წლის ოქტომბერში ჰიტლერი 800 კაციანი ლაშქრობით კობურგისკენ გაემართა და 24 საათის განმავლობაში პირველად, ორჯერ სრულად გაანადგურა წითელი ტერორი ამ ქალაქში.

ადოლფ ჰიტლერმა მაშინ საჯაროდ განაცხადა, რომ ჩვენ ინფლაციის მიმართულებით მივიწევდით, რაც მან შავ-წითელი კოალიციის პოლიტიკის შედეგად იწინასწარმეტყველა. ის გახდა

Machine Translated by Google

სისტემის ყველაზე საშიშ და ყველაზე საძულველ მტრად ცნობილნი. სოციალ-დემოკრატიამ და ცენტრისტულმა პარტიამ შეწყვიტეს არგუმენტებით თავის დაცვა და ცილისწამების პოლიტიკა აირჩიეს.

1923 წელი.

1923 წლის იანვარში გაიმართა პირველი დიდი პარტიული კონფერენცია, სადაც აკურთხეს პარტიის პირველი დროშები. ოფიციალურად დარეგისტრირდა შტურმაბტეილუნგი.

პარტიული პროპაგანდა ამომწურავად იქნა შესწავლილი და გაუმჯობესებული, ხოლო ორგანიზაციის მუდმივი პრინციპები დამკვიდრდა და დამკვიდრდა. ჰიტლერის გარშემო დიდი რაოდენობით შეიკრიბნენ მიმდევრები, რომელთა უმეტესობა დღეს მისი ურყევი პარტნიორია ბრძოლაში. ამასობაში მასზე თავდასხმები სულ უფრო და უფრო მტკიცედ ხორციელდებოდა; ის პირველად აღმოჩნდა ციხეში მოწინააღმდეგეების შეხვედრების ჩაშლის ბრალდებით; მას მუდმივად აჯარიმებდნენ. მიუხედავად ამისა, მან ერთი წამითაც არ შეწყვიტა სისტემის წინააღმდეგ ბრძოლა.

1923 წლის ზაფხულში ადოლფ ჰიტლერმა წითელი ტერორის ჩახშობა დაიწყო ბავარიის უმეტეს ქალაქებში: რატისბონში, ჰოფში, ბაიროითში, ნიურნბერგში, ფიურტში, ინგოლშტადტში, ვიურცბურგში, შვაინფურტში — ხშირად ქუჩის ბრძოლებში სისხლისღვრის ფასად, რომელშიც მან დაამარცხა სოციალ-დემოკრატიული და კომუნისტური ტერორისტული დაჯგუფებები.

მის ბრძოლას რაიხის არაკომპეტენტური მთავრობის წინააღმდეგ მწარე ბრალდებები ახლდა თან. ის წინასწარმეტყველებდა მთავრობის სუსტი წინააღმდეგობის წარუმატებლობას რურის საკითხში და მუდმივად ესხმოდა თავს საფრანგეთთან შეთანხმებისა და შესრულების სულელურ პოლიტიკას. ის ყოველთვის მიუთითებდა ინგლისთან და იტალიასთან შეთანხმების აუცილებლობაზე.

1923 წლის ნოემბერში ადოლფ ჰიტლერმა სისტემის დამხობა სცადა. აჯანყება ჩაიშალა და ჰიტლერი დააპატიმრეს.

1924 წელი.

დიდი სასამართლო პროცესი 1921 წლის მარტში მიუნხენში გაიმართა. მიუხედავად ფაქტებზე დაყრდნობით დამნაშავედ ცნობისა, ჩვენმა ლიდერმა მიაღწია უდიდეს მორალურ გამართლებას. ჰიტლერის დაცვამ იმდენად დიდი გავლენა მოახდინა სასამართლოზე და მის მიერ ერთადერთი და ექსკლუზიური პასუხისმგებლობის აღება იმდენად დამაჯერებელი იყო, რომ მისი ბრალდების წაყენების ადვოკატის სიტყვა მისი პატიოსანი მოტივების შესანიშნავ დასტურად იქცა. თუმცა, მოსამართლემ მას გარკვეული პერიოდით პატიმრობა მიუსაჯა.

ნაციონალ-სოციალისტური პარტია ლიდერის დაკარგვით იტანჯებოდა. მისი მოწინააღმდეგეები დარწმუნებულები იყვნენ, რომ მოძრაობა დასრულდა და გამბედაობა მოიკრიბეს, ხელი მოეწერათ სამარცხვინო დაუსის პაქტს, რითაც განზრახ დაიწყეს გერმანიის ძარცვის სისტემა, რომელიც იანგის გეგმამ პიკს მიაღწია. რა ტრიუმფი იყო სოციალ-დემოკრატებისა და ცენტრისთვის! გერმანიის დამონების მიზანი, როგორც ჩანს, მიღწეული იყო!

ამაოდ ცდილობდა ჰიტლერი თავისი თანამოაზრეების მეშვეობით, რომლებიც თავისუფლად იყვნენ, ებრძოლა დოუსის პაქტის წინააღმდეგ. ამაოდ, მან აიძულა ისინი საჯაროდ განეცხადებინათ, რომ ცენტრისტული პარტიის, სოციალ-დემოკრატიული პარტიის და ფოლკსპარტეის გარანტიები, რომ გეგმის ფარგლებში გაცემული უცხოური სესხები გაზრდიდა ეროვნულ კეთილდღეობას, შეწყდებოდა უმუშევრობა, ხელფასები გაიზრდებოდა, გადასახადები შემცირდებოდა, სოფლის მეურნეობა გადარჩებოდა, მხოლოდ ერის მოტყუება იყო. ამაოდ, მან აიძულა ისინი აღენიშნათ, რომ დოუსის პაქტი სიღარიბის გაზრდას გამოიწვევდა, რადგან სესხებზე პროცენტი ინდუსტრიას დააზიანებდა, მაშინ როდესაც თავად სესხები მხოლოდ გეგმით გათვალისწინებული ფინანსური ვალდებულებების შესრულებას ემსახურებოდა; გაკოტრება და უმუშევრობა გაიზრდებოდა, ხელფასები კი...

Machine Translated by Google

ჩაიძირებოდა, ფასები და გადასახადები კიდევ უფრო გაიზრდებოდა და ფერმერები სრული გაკოტრების წინაშე დადგებოდნენ და იძულებული გახდებოდნენ, ყველაფერი, რაც ჰქონდათ, დაეთმოთ.

20 დეკემბერს ჰიტლერმა ციხესიმაგრე დატოვა.

1925 წელი.

1925 წლის 27 თებერვლისთვის ადოლფ ჰიტლერმა პარტიის აღორძინების მოწოდება გაავრცელა. მან პატიმრობის შემდეგ პირველი სიტყვა 4000 კაციანი აუდიტორიის წინაშე წარმოთქვა.

9 ნოემბრის მოვლენების შემდეგ ნაციონალ-სოციალისტური მოძრაობა დაიშალა. , და მისი მთელი ქონება და ფული კონფისკდა; ამგვარად, ადოლფ ჰიტლერმა პარტიის საფუძვლებიდან აღდგენა უმოქმედოდ დაიწყო. ბერლინში „ვორვარტსი“ და „გერმანია“ დასცინოდნენ მის ძალისხმევას და დასცინოდნენ „სულელს, რომელიც პატიმრობამ გააგიჟა“.
მიუხედავად ამისა, პარტიის რეკონსტრუქცია ჰიტლერის ხელმძღვანელობით დიდი სისწრაფით წარიმართა. ძველი ლიდერები კვლავ ერთგულად შეიკრიბნენ მის გარშემო. ჰიტლერმა პარტიული პრესა ახალი აქტივობისკენ წაახალისა.

1925 წლის დეკემბრისთვის პარტიას 27 000 წევრი ჰყავდა. ცენტრი და სოციალური შეშფოთებულმა დემოკრატებმა გამოსცეს ბრძანება, რომ ლიდერს ორი წლის განმავლობაში საჯაროდ არ უნდა გამოსულიყო.

1926 წელი.

წელს, ივნისში, ჰიტლერის დაპატიმრების შემდეგ, პარტიის პირველი კონფერენცია გაიმართა.

ბურჟუაზიული სამყარო კვლავ დარწმუნებული იყო, რომ შესრულების პოლიტიკა გერმანიას გადაარჩენდა და დაუსის პაქტი ინდუსტრიას აღადგენდა. მარქსისტები დარწმუნებულები იყვნენ, რომ მათი ბატონობა ურყევი იყო.

პრეზიდენტი ფონ ჰინდენბურგი გამოეყო თავის მხარდამჭერებს და ცენტრის და სოციალ-დემოკრატების პარტიის წევრებთან ერთად გავიდა მსვლელობისას. პარტიამ განაგრძო ბრძოლა; წლის ბოლოსთვის მის წევრთა რაოდენობამ 49 000-ს მიაღწია.

1927 წელი.

ჰიტლერს საჯაროდ გამოსვლის აკრძალვის ბრძანება გააუქმეს, რადგან მისი აღსრულება შეუძლებელი აღმოჩნდა. მან არაერთ მასობრივ მიტინგზე გამოსვლები გამართა. პარტია ყოველთვიურად უფრო და უფრო კონსოლიდირებული ხდებოდა.

მოვლენების განვითარებასთან ერთად, სულ უფრო და უფრო მეტი ძალით დადასტურდა, რომ ჰიტლერი მართალი იყო. დაუსის პაქტი გამოაშკარავდა და მისი შედეგები საშინელი იყო. სოციალ-დემოკრატებმა და ცენტრისტულმა პარტიამ ტყუილითა და შეურაცხყოფით სცადეს იმის გადარჩენა, რისი გადარჩენაც შეიძლებოდა.

აგვისტოში ჰიტლერმა ნიურნბერგში პარტიული კონფერენცია მოიწვია, რომელიც დიდი წარმატებით დასრულდა. წლის ბოლოსთვის პარტიაში 72 000 წევრი იყო.

1928 წელი.

ადოლფ ჰიტლერმა თავისი პარტია არსებულ სისტემაზე გაძლიერებულ შეტევაში ჩაუდგა სათავეში. ნაციონალ-სოციალიზმი ახლა გერმანიის დამანგრევლების, როგორც შიგნიდან, ასევე გარედან, დაუძინებელი მტერი იყო.
ჰიტლერმა თავისი შეტევა განსაკუთრებით ფერმერებისა და საშუალო კლასის უაზრო განადგურების წინააღმდეგ მიმართა. მან იწინასწარმეტყველა კატასტროფა, რომელიც შიდა ბაზრებს დაატყდებოდა თავს. ასობით შეხვედრაზე მან არაერთხელ განაცხადა, რომ შესრულების პოლიტიკა სიგიჟე იყო და რომ მისი

Machine Translated by Google

შედეგები გერმანული მრეწველობის სიკვდილსა და განადგურებას ნიშნავდა. სოციალ-დემოკრატები და ცენტრისტები დასცინოდნენ და დასცინოდნენ შურისძიების მცდელობისას. მათი ტყუილი და შეურაცხყოფა პირადად ჰიტლერის წინააღმდეგ იყო მიმართული.

წლის ბოლოსთვის წევრთა რაოდენობა 108 000-ს შეადგენდა, ხოლო პარტიის წევრთა რაოდენობა 12-ს შეადგენდა. რაიხსტაგში იჯდა.

1929 წელი.

ადოლფ ჰიტლერმა დაუღალავი ენერგიით განაგრძო ბრძოლა არსებულ სისტემასთან. პარტიის პრესა დაიხვეწა, გაიზარდა შტურმაბტეილუნგი, გაძლიერდა ფორმირებები და გაძლიერდა პროპაგანდა. ნაციონალ-სოციალიზმის დოქტრინები ღრმად შეაღწია ეროვნულ ცნობიერებაში.

4 აგვისტოს ნიურნბერგში გაიმართა მეორე პარტიული კონფერენცია უზარმაზარი მასშტაბით. ჰიტლერმა სულ უფრო მზარდი ენერგიით შეუტია შავ-წითელ სისტემას და უკონკურენტოდ გამოვიდა, როგორც ყველაზე გავლენიანი ლიდერი ყველაფრის წინააღმდეგ, რასაც „დემოკრატია" ნიშნავდა. პარტიის ხელმძღვანელობიდან მისი ჩამოშორების ყველა მცდელობა ჩახშობილი იქნა.

წლის ბოლოსთვის პარტიას 178 000 წევრი ჰყავდა.

1930 წელი.

იანგის გეგმის წინააღმდეგ ბრძოლა სრული დატვირთვით მიმდინარეობდა. ჰინდენბურგი ენერგიულად იცავდა მას და ამტკიცებდა, რომ მისი მეშვეობით გერმანია გადარჩებოდა, გერმანიის ინდუსტრია აღორძინდებოდა, უმუშევრობა აღმოიფხვრებოდა, ფერმერები ისევ ისუნთქებდნენ და გადასახადების შემსუბუქება შესაძლებელი იქნებოდა.

ადოლფ ჰიტლერმა ასეთი შეხედულებები არარეალურ და საბედისწერო უწოდა; მან საპირისპირო იწინასწარმეტყველა. მისმა პარტიამ სასტიკი ბრძოლების ფონზე ერის განმანათლებლობა დაიწყო. მოწინააღმდეგეებმა ტყუილების ნაკადით უპასუხეს.

რაიხსტაგის არჩევნები 14 სექტემბერს გაიმართა. , 1930. პარტიამ 6,5 ხმა მიიღო მილიონი ხმა და 107 წევრი აირჩიეს. მისი შიდა ორგანიზაცია უფრო ძლიერი იყო, ვიდრე ოდესმე.
გარედან წახალისებული აჯანყების რამდენიმე მცირე მცდელობა ჰიტლერმა სწრაფად ჩაახშო და ისინი, ვინც უპირობოდ არ დანებდა, გააძევეს.

ცენტრისტული პარტია, რომელიც ახლა უკვე სოციალ-დემოკრატების ხელში იყო ჩაბარებული, ეკლესიის ჰიტლერის წინააღმდეგ აღგზნებას შეუდგა. ცენტრისტული პარტიის ეპისკოპოსებმა და მღვდლებმა ნაციონალ-სოციალისტური მოძრაობის წინააღმდეგ ფანატიკური თავდასხმა დაიწყეს, მისი მიმდევრები ეკლესიიდან განკვეთეს და ქრისტიანულ დაკრძალვაზეც კი უარი თქვეს. ჰიტლერი ურყევად იცავდა თავის რწმენას, რომ ცენტრი გერმანიისთვის დაღუპვას ნიშნავდა და მის წინააღმდეგ ბრძოლას კიდევ უფრო დიდი გადაწყვეტილებით აგრძელებდა. მან მკაცრად უარყო ნებისმიერი მცდელობა, გამოეძალათ მისი შეხედულებების შეცვლა.

წლის ბოლოსთვის პარტიას 389 000 წევრი ჰყავდა.

1931 წელი.

იანგის გეგმის წინააღმდეგ ბრძოლა გაგრძელდა. ჰიტლერის მიერ განჭვრეტილი შედეგები რეალობად იქცა.

Machine Translated by Google

მთავრობამ საგანგებო ზომების მიღება დაიწყო, რადგან ამ გზით ინდუსტრიის გადარჩენას აპირებდა. ამას მოჰყვა მწვავე კამათი, რომლის დროსაც ადოლფ ჰიტლერმა კვლავ აღნიშნა ამ პოლიტიკის ფატალური შედეგები. რამდენიმე თვეში - თუნდაც რამდენიმე კვირაში - მისი სიმართლე დადასტურდა.

ამასობაში, ნაციონალ-სოციალისტური გაზეთების დიდი რაოდენობა გამოვიდა და პარტიის ცენტრალური გამომცემლობა თანდათან უზარმაზარ საწარმოდ გადაიქცა. ორგანიზაცია ძალიან ეფექტური გახდა და Sturmabteilung-მა დროთა განმავლობაში განვითარების მაღალ საფეხურს მიაღწია.

ჩვენი ოპონენტები ტყუილში იხრჩობოდნენ და საფრანგეთში საქონლის შეკვეთების განთავსების საშუალებას იძლეოდნენ.

1931 წლის ბოლოსთვის ჰიტლერის პარტიის წევრთა რაოდენობამ 806 000-ს მიაღწია, ერთი თვის შემდეგ 862 000-ს, ხოლო ერთი თვის შემდეგ კვლავ 920 000-ს. არჩევნების დღეს არჩევნებზე დაახლოებით მილიონი წევრი და მილიონობით მხარდამჭერი იმყოფებოდა.

კაცმა, რომელიც ოდესღაც ღარიბი მუშა იყო, შემდეგ კი ფრონტზე ჯარისკაცი, ამგვარად, სულ რაღაც ცამეტ წელიწადში ააშენა უდიდესი პოლიტიკური ორგანიზაცია, რომელიც გერმანიას ოდესმე უნახავს. ამ კაცის წინააღმდეგ ერთადერთი რესურსი, რომლის გამოყენებაც მის ოპონენტებს შეუძლიათ, ტყუილი და ცილისწამებაა. და ის ყოველთვის იმარჯვებდა ყველა ტყუილის მიუხედავად და ამჯერად ის რაიხის პრეზიდენტად არჩევასთან ახლოს იყო.

გერმანიის მთელი ისტორიის განმავლობაში ვინმეს მიუღწევია მსგავსი მიღწევა თორმეტი წლის განმავლობაში პარტიის, მაღალი ფინანსების, კაპიტალის, პრესის, საზოგადოებრივი აზრის, ბიუროკრატიის, ტყუილის, ტერორიზმისა და დევნის წინააღმდეგობის მიუხედავად?

ეს არ იყო დაცული ბავშვი; ადრეული ასაკიდანვე ის უმაღლეს დონეზე მყოფი ადამიანი იყო. სიტყვის მნიშვნელობით, მხოლოდ საკუთარ ძალებს ეყრდნობა.

Machine Translated by Google

წინასიტყვაობა

1926 წელს ვაიმარში პარტიის საბჭომ გადაწყვიტა გამოეცა ბროშურების სერია, რომლებიც ლაკონურად განიხილავდა გერმანიის პოლიტიკური ცხოვრების ყველა ასპექტზე მოქმედ ფუნდამენტურ საკითხებს. ჩვენი მიზანი იყო და არის ნაციონალ-სოციალიზმის ჩვენი საზოგადოებრივი ცხოვრების სხვადასხვა ამოცანისადმი დამოკიდებულების თანმიმდევრული და სრული სურათის წარმოდგენა და იმის შესახებ, თუ როგორ იმედოვნებს ის თავისი შეცდომებისა და ნაკლოვანებების აღმოფხვრას.

ამიტომ, ჩვენი ამოცანაა ამომწურავად შევისწავლოთ მისი მდგომარეობა, შემდეგ მეცნიერულად გამოვიკვლიოთ, საიდან წარმოიშვა და ბოლოს, შემოქმედებითი შთაგონებით, ვუპასუხოთ საბედისწერო კითხვას: „მერე რა?“ ამ ბროშურების მთავარი მიზანია მიუთითოს სახელმწიფოს, ფინანსებისა და ეკონომიკის ცხოვრების ახალი მეთოდები; ქაოსის დროს მაღლა აიყვანოს „ბრინჯაოს ქვა“, საფუძვლიანი შესწავლით შექმნას მკაფიო ცოდნის მარაგი, რათა ამ ყველაფრისგან წარმოიშვას ერთიანი პოლიტიკური ნება.

1927 წლის 31 აგვისტოს დიდ შეხვედრაზე ადოლფ ჰიტლერმა ხაზგასმით განაცხადა: „პროგრამის საკითხები არ მოქმედებს ადმინისტრაციულ საბჭოსზე; პროგრამა დადგენილია და მე არასდროს დავუშვებ ცვლილებებს მოძრაობის პრინციპებში, როგორც ეს მის პროგრამაშია ასახული“. ჩვენი ფიურერის ამ გადამწყვეტ განცხადებას მე მთელი გულით ვუერთდები, რადგან არაფერია უფრო საშიში ჩვენი მოძრაობის სიცოცხლისა და დამრტყმელი ძალისთვის, ვიდრე ის, რომ დროთა განმავლობაში მისი დადგენილი პროგრამა ნეგატიური კრიტიკის საგანი გახდეს.

არც ერთი ადამიანი, რომელიც თვლის, რომ ვერ შეძლებს ჩვენთან ერთად წასვლას ებრაულ საკითხში, მაღალი ფინანსების, დაუსის პაქტისა და გაღატაკების პოლიტიკის წინააღმდეგ ბრძოლაში, ან ჩვენს პროგრამაში შემავალ სხვა საკითხებში, ან მიდრეკილია გერმანელი ერის თავისუფლების გაცვლას ერთა ლიგისა და ლოკარნოს პაქტის მეშვეობით, კომპრომისისა და სიმხდალის გზით, არ უნდა მოგვმართოს; მისი ადგილი NSDAP-ის გარეთაა. ჩვენ კატეგორიულად უარვყოფთ „უმაღლეს პირად ცოდნას“, რომლის გავრცელებასაც ის მზადაა პლატფორმულ ორატორულ და ჟურნალისტურ გამოსვლებში.

ადამიანს, რომელიც ფუნდამენტურად ეთანხმება ჩვენს პრინციპებს, შესაძლოა, რამდენიმე უმნიშვნელო დეტალთან დაკავშირებით ეჭვი ჰქონდეს, რადგან არ შეგვიძლია ველოდოთ, რომ ოდესმე აბსოლუტურად შევთანხმდებით ყველა საკითხზე, განსაკუთრებით აგრესიულ პოლიტიკურ მოძრაობაში.

თუმცა, სხვა საქმეა, როდესაც პოლიტიკური მტრები რომელიმე საკითხს უგულებელყოფენ საზიზღარი დამახინჯებული წარმოდგენით, რაც, ფაქტობრივად, მოხდა კიდეც. ასეთ შემთხვევაში ოფიციალური კომენტარი აუცილებელია.

ჩვენ უარს ვამბობთ ჩვენი პროგრამის შეცვლაზე მიზანშეწონილობის გამო, როგორც ამას სხვა მხარეები აკეთებენ, ე.წ. შეცვლილი პირობების შესაბამისად. ჩვენ ვაპირებთ, პირობები ჩვენს პროგრამას მოვარგოთ მათი დაუფლების გზით.

ადოლფ ჰიტლერმა დამიკვეთა ბროშურების ამ სერიის გამოცემა, რომლებიც პარტიის ოფიციალური ლიტერატურის შესაქმნელად.

მე დავურთე პარტიის 1930 წლის 6 მარტის ოფიციალური მანიფესტი; ასევე, ჩემი პასუხი რაიხსლანდის წამყვანი ორგანოს, „Deutsche Tageszeitung“-ის მიერ დასმულ ათ კითხვაზე.
გაზეთმა ჩემი პასუხები მიიღო.

ეს საუკეთესო და ყველაზე ეფექტური გზაა გერმანიაში მიწის საკუთრებისა და მემკვიდრეობისადმი ჩვენი უარყოფითი განწყობის შესახებ ყველა ტყუილის გასაქარწყლებლად.

Machine Translated by Google

1. პარტიის ოფიციალური მანიფესტი NSDAP-ის პოზიციის შესახებ ფერმერულ მოსახლეობასა და სოფლის მეურნეობასთან დაკა

მიუნხენი, 1930 წლის 6 მარტი

1. ფერმერთა კლასისა და სოფლის მეურნეობის მნიშვნელობა გერმანიისთვის

გერმანელი ერი თავისი საკვების მნიშვნელოვან ნაწილს უცხოური საკვები პროდუქტების იმპორტიდან იღებს. მსოფლიო ომამდე ჩვენ ამ იმპორტის დაფარვას ჩვენი სამრეწველო ექსპორტით, ვაჭრობითა და საზღვარგარეთ კაპიტალის დეპოზიტებით ვახერხებდით. ომის შედეგებმა ეს შესაძლებლობა გააუქმა.

დღეს ჩვენ იმპორტირებულ საკვებს ძირითადად უცხოური სესხებით ვიხდით, რაც გერმანელ ერს სულ უფრო და უფრო ამძიმებს ვალებში საერთაშორისო ფინანსისტების წინაშე, რომლებიც კრედიტებს გასცემენ. თუ ყველაფერი ასე გაგრძელდა, გერმანელი ხალხი სულ უფრო და უფრო გაღარიბდება.

ამ მონობისგან თავის დაღწევის ერთადერთი შესაძლებლობა გერმანიის უნარშია, სამშობლოში აწარმოოს აუცილებელი საკვები პროდუქტები. ამიტომ, გერმანული სოფლის მეურნეობის მიერ წარმოების გაზრდა გერმანელი ერისთვის სიცოცხლისა და სიკვდილის საკითხია.

გარდა ამისა, ჩვენი ინდუსტრიისთვის აუცილებელია ეკონომიკურად სტაბილური და მაღალპროდუქტიული ქვეყნის მოსახლეობა, რომელსაც მომავალში სულ უფრო და უფრო მეტი ადამიანი მოუწევს შიდა ბაზარზე შესაძლებლობების ძიება.

ჩვენ ასევე მივიჩნევთ ქვეყნის მოსახლეობას ჯანმრთელობის მემკვიდრეობის მატარებლად, ერის ახალგაზრდობის წყაროდ და მისი შეიარაღებული ძალის ხერხემალად.

ეფექტური სასოფლო-სამეურნეო კლასის შენარჩუნება, რომლის რიცხვიც მოსახლეობის ზრდასთან ერთად იზრდება, ნაციონალ-სოციალისტური პლატფორმის აუცილებელი პუნქტია, რადგან ჩვენი მოძრაობა მომავალი თაობების ყველა ხალხის კეთილდღეობაზე ზრუნავს.

2. თანამედროვე სახელმწიფოს მიერ ფერმერთა კლასისა და სოფლის მეურნეობის უგულებელყოფა

სოფლის მეურნეობის წარმოება, რომლის გაზრდაც შესაძლებელია, შეზღუდულია, რადგან ფერმერების მზარდი დავალიანება ხელს უშლის მათ კულტივაციისთვის აუცილებელი ნივთების შეძენაში და ის ფაქტი, რომ სოფლის მეურნეობა არ არის მომგებიანი, არ აძლევს მათ წარმოების გაზრდის სტიმულს.

მიზეზები, თუ რატომ ვერ იძლევა სოფლის მეურნეობა შრომის საკმარის ანაზღაურებას, უნდა ვეძებოთ:

1. არსებულ ფისკალურ პოლიტიკაში, რომელიც ზედმეტ ტვირთს აკისრებს სოფლის მეურნეობას. ეს განპირობებულია პარტიული მოსაზრებებით და იმით, რომ ებრაული მსოფლიო ფულის ბაზარი - რომელიც რეალურად აკონტროლებს საპარლამენტო დემოკრატიას გერმანიაში - სურს გერმანული სოფლის მეურნეობის განადგურება, რადგან ეს გერმანელ ერს, განსაკუთრებით კი მუშათა კლასს, თავის წყალობაზე და

Machine Translated by Google

2. უცხოელი ფერმერების კონკურენციაში, რომლებიც უფრო ხელსაყრელ პირობებში მუშაობენ და რომლებსაც გერმანული სოფლის მეურნეობის დაცვის პოლიტიკა არ ზღუდავს;

3. დიდი საბითუმო შუამავლების მიერ მიღებულ ექსტრავაგანტულ მოგებაში, რომლებიც თავად არიან მწარმოებელსა და მომხმარებელს შორის.

4. დამთრგუნველი ტარიფების პირობებში, ფერმერს ელექტროენერგიისა და ხელოვნური სასუქის საფასურის გადახდა უწევს. ძირითადად ებრაელების მიერ მართული შეშფოთება.

მაღალი გადასახადების დაფარვა მიწაზე დასაქმებული შრომის დაბალი შემოსავლიდან შეუძლებელია. ფერმერი იძულებულია ვალებში ჩავარდეს და სესხებზე დიდი პროცენტი გადაიხადოს. ის სულ უფრო და უფრო იძირება ამ ტირანიის ქვეშ და საბოლოოდ ყველაფერს კარგავს, რაც აქვს, ებრაელ მევახშეს გადასცემს. გერმანელი ფერმერების კლასი ექსპროპრიაციის მსხვერპლი ხდება.

3. რაიხში, როგორც ჩვენ ვიმედოვნებთ, მიწის უფლებები დაცული იქნება და გერმანიისთვის სასოფლო-სამეურნეო პოლიტიკა იქნება.

სოფლის მოსახლეობის სიღარიბის მდგომარეობის მკვეთრი გაუმჯობესების ან სოფლის მეურნეობის აღორძინების იმედი არ არსებობს, სანამ გერმანიის მთავრობას რეალურად აკონტროლებენ საერთაშორისო ფულის მაგნატები, რომლებსაც მმართველობის საპარლამენტო-დემოკრატიული სისტემა ეხმარება; რადგან ამ უკანასკნელთ სურთ გაანადგურონ გერმანიის ძალა, რომელიც მიწაზეა დაფუძნებული.

ახალ და სრულიად განსხვავებულ გერმანულ სახელმწიფოში, რომლისკენაც ჩვენ ვისწრაფვით, ფერმერები და სოფლის მეურნეობა მიიღებენ იმ ყურადღებას, რაც მათ ეკუთვნით იმის გამო, რომ ისინი ჭეშმარიტად ეროვნული გერმანული სახელმწიფოს მთავარ საყრდენს წარმოადგენენ.

აქედან გამომდინარეობს შემდეგი მოთხოვნები:

1. გერმანიის მიწა, რომელიც გერმანელმა ერმა შეიძინა და დაიცვა, გერმანელი ერის სამსახურში უნდა იყოს, როგორც სახლი და საარსებო საშუალება. მიწის მფლობელებმა ის ამ გაგებით უნდა მართონ.

2. მიწის ფლობა მხოლოდ გერმანელი ერის წევრებს შეუძლიათ.

3. მათ მიერ კანონიერად შეძენილი მიწა მემკვიდრეობით ქონებად ჩაითვლება. თუმცა, ქონების ფლობის უფლებას თან ახლავს მისი ეროვნული ინტერესებიდან გამომდინარე გამოყენების ვალდებულება.
ამ ვალდებულების ზედამხედველობისთვის დაინიშნება სპეციალური სასამართლოები; ისინი შედგებიან მიწის მესაკუთრეთა კლასის ყველა დეპარტამენტის წარმომადგენლებისა და სახელმწიფოს ერთი წარმომადგენლისგან.

4. გერმანული მიწა არ შეიძლება გახდეს ფინანსური სპეკულაციის ობიექტი და არც მისი მფლობელისთვის მიუღებელი შემოსავლის მიწოდება. მისი შეძენა მხოლოდ მას შეუძლია, ვინც მზად არის თავად დაამუშაოს იგი. ამიტომ, სახელმწიფოს აქვს მიწის ყველა გაყიდვაზე უპირატესი შესყიდვის უფლება.
აკრძალულია მიწის კერძო კრედიტორებისთვის დაგირავება. დამუშავებისთვის საჭირო სესხებს შეღავათიანი პირობებით ფერმერებს გასცემენ ან სახელმწიფოს მიერ აღიარებული ასოციაციები, ან თავად სახელმწიფო.

5. მიწის გამოყენებისთვის სახელმწიფოს გადასახდელი გადასახადები გადაიხდება ქონების ფართობისა და ხარისხის შესაბამისად. მიწაზე ეს გადასახადი გამორიცხავს მიწის ქონების შემდგომ დაბეგვრას.

6. კულტივაციის რაოდენობასთან დაკავშირებით მკაცრი და უცვლელი წესის დადგენა შეუძლებელია. ჩვენი მოსახლეობის პოლიტიკის თვალსაზრისით, ჩვენ გვჭირდება დიდი რაოდენობით მცირე და საშუალო ზომის მეურნეობები.

ფერმები. თუმცა, ფართომასშტაბიან მეურნეობას ძალიან მნიშვნელოვანი როლი აქვს შესასრულებელი და, თუ ის მცირე ბიზნესებთან ჯანსაღ ურთიერთობას შეინარჩუნებს, ის გამართლებულია.

7. მემკვიდრეობის შესახებ კანონი საჭირო იქნება ქონების გაყოფისა და მასზე ვალების დაგროვება.

8. სახელმწიფოს აქვს მიწის მითვისების უფლება შესაბამისი კომპენსაციის გათვალისწინებით. მინიჭებული:

ა. როდესაც არ ეკუთვნის ერის წევრს;

ბ. როდესაც — მიწის სასამართლოების გადაწყვეტილებით — დადგინდება, რომ მისი მფლობელი, არასწორი სოფლის მეურნეობა არ მოქმედებს ეროვნული ინტერესებიდან გამომდინარე;

გ. მასზე დამოუკიდებელი ფერმერების განსახლების მიზნით, როდესაც მესაკუთრე თავად არ ამუშავებს მას;

დ. როდესაც ეს საჭიროა სახელმწიფოებრივი ინტერესებიდან გამომდინარე განსაკუთრებული სახელმწიფოებრივი მიზნებისთვის (მაგ., კომუნიკაციები, ეროვნული თავდაცვა). უკანონოდ შეძენილი მიწა (გერმანიის კანონმდებლობის თანახმად) შეიძლება ჩამოერთვას კომპენსაციის გარეშე.

სახელმწიფოს მოვალეობაა, გამოთავისუფლებული მიწები კოლონიზაცია გაუკეთოს მოსახლეობის პოლიტიკის მაღალ მოსაზრებებზე დაფუძნებული სქემით. მიწა ახალმოსახლეებს გადაეცემათ მემკვიდრეობით საკუთრებად იმ პირობებით, რომლებიც შესაძლებელს გახდის საარსებო წყაროს შექმნას. ახალმოსახლეები შეირჩევიან მათი სამოქალაქო და პროფესიული შესაფერისობის შემოწმებით. განსაკუთრებული უპირატესობა უნდა მიენიჭოთ ფერმერების შვილებს, რომლებსაც არ აქვთ მემკვიდრეობის უფლება.

აღმოსავლეთ საზღვრების კოლონიზაციას უდიდესი მნიშვნელობა აქვს. ამ შემთხვევაში, მხოლოდ ფერმების დაარსება საკმარისი არ იქნება, მაგრამ საჭირო იქნება საბაზრო ქალაქების შექმნა ინდუსტრიის ახალ დარგთან დაკავშირებით. ეს ერთადერთი გზაა იმისათვის, რომ მცირე ფერმები მომგებიან შეთავაზებად იქცეს.

გერმანიის საგარეო პოლიტიკის მოვალეობა იქნება გერმანიის მზარდი მოსახლეობის კვებისა და განსახლებისთვის დიდი სივრცეების უზრუნველყოფა.

4. ფერმერთა კლასი ეკონომიკურად და საგანმანათლებლოდ უნდა აღიზარდოს

1. მიწის მოსახლეობის ამჟამინდელი სიღარიბე დაუყოვნებლივ უნდა შემსუბუქდეს გადასახადების შემსუბუქებით და სხვა საგანგებო ზომებით. ვალების შემდგომი დაგროვება უნდა შეჩერდეს სესხებზე საპროცენტო განაკვეთის კანონით ომამდელ პერიოდამდე შემცირებით და გამოძალვის წინააღმდეგ სწრაფი ზომების გატარებით.

2. სახელმწიფოს პოლიტიკა უნდა იყოს იმის უზრუნველყოფა, რომ სოფლის მეურნეობა მომგებიანი იყოს. გერმანიის სოფლის მეურნეობა დაცული უნდა იყოს ტარიფებით, იმპორტის სახელმწიფო რეგულირებით და ეროვნული სწავლების სქემით.

სასოფლო-სამეურნეო პროდუქციის ფასების დადგენა უნდა გათავისუფლდეს საბაზრო სპეკულაციებისგან და უნდა შეწყდეს მსხვილი შუამავლების მიერ სასოფლო-სამეურნეო ინტერესების ექსპლუატაცია, რომელთა ბიზნესის სასოფლო-სამეურნეო ასოციაციებისთვის გადაცემა სახელმწიფომ უნდა წაახალისოს.

ასეთი პროფესიული ორგანიზაციების ამოცანა იქნება ფერმერების მიმდინარე ხარჯების შემცირება და წარმოების გაზრდა. (იარაღების, სასუქის, თესლის, სანაშენე მასალების მიწოდება)

Machine Translated by Google

(ხელსაყრელი პირობების მქონე მარაგების უზრუნველყოფა, გაუმჯობესება, მავნებლების წინააღმდეგ ბრძოლა, უფასო კონსულტაცია, ქიმიური კვლევა და ა.შ.) სახელმწიფო ვალდებულია სრული დახმარება გაუწიოს ორგანიზაციებს მათი ამოცანების შესრულებაში. კერძოდ, სახელმწიფომ უნდა მოითხოვოს ფერმერებისთვის ხელოვნური სასუქისა და ელექტროენერგიის ხარჯების მნიშვნელოვანი შემცირება.

3. ორგანიზაციებმა ასევე უნდა დაამკვიდრონ სოფლის მეურნეობის მუშაკების კლასი, როგორც სასოფლო-სამეურნეო საზოგადოების წევრები, სოციალური მნიშვნელობის სამართლიანი კონტრაქტებით. ამ საკითხებში ზედამხედველობა და არბიტრაჟი სახელმწიფოს ფუნქცია იქნება. კარგი მუშებისთვის შესაძლებელი უნდა იყოს ფერმის მესაკუთრეთა სტატუსის ამაღლება. სოფლის მეურნეობის მუშაკების ცხოვრების პირობებისა და ხელფასების ასე მოთხოვნადი გაუმჯობესება მოხდება, როგორც კი სოფლის მეურნეობის ზოგადი მდგომარეობა გაუმჯობესდება. როდესაც ეს პირობები უკეთესობისკენ შეიცვლება, აღარ იქნება საჭირო უცხოელი მუშახელის დასაქმება მიწაზე და ეს ჩვეულება მომავალში აიკრძალება.

4. ფერმერთა კლასის ეროვნული მნიშვნელობა მოითხოვს, რომ სახელმწიფომ ხელი შეუწყოს სოფლის მეურნეობის ტექნიკურ განათლებას (არასრულწლოვანთა აღზრდის დაწესებულებები, სოფლის მეურნეობის საშუალო სკოლები, ძალიან ხელსაყრელი პირობებით ნიჭიერი, მაგრამ არასაკმარისი რესურსების მქონე ახალგაზრდებისთვის).

5. პროფესიულ ორგანიზაციებს არ შეუძლიათ ფერმერული კლასისთვის საჭირო ყველა დახმარების გაწევა; ამის გაკეთება მხოლოდ გერმანიის თავისუფლებისთვის NSDAP-ის პოლიტიკურ მოძრაობას შეუძლია.

სოფლის მოსახლეობა ღარიბია, რადგან მთელი გერმანელი ერი ღარიბია. შეცდომაა იმის წარმოდგენა, რომ მუშათა ერთი კლასი შეიძლება თავს არიდებდეს მთლიანად გერმანული საზოგადოების ბედს - და დანაშაულია შურის გაღვივება ქალაქელებსა და სოფლელებს შორის, რომლებიც ერთმანეთთან დაკავშირებული არიან სიკეთით თუ ბოროტებით.

ამჟამინდელი პოლიტიკური სისტემის პირობებში ეკონომიკური დახმარება ვერ გამოიწვევს მუდმივ გაუმჯობესებას, რადგან პოლიტიკური მონობა ჩვენი ხალხის სიღარიბის საფუძველია და მხოლოდ პოლიტიკურ მეთოდებს შეუძლიათ ამის აღმოფხვრა.

ძველი პოლიტიკური პარტიები, რომლებიც იყვნენ და არიან პასუხისმგებელნი ეროვნული დამონების გამო,
ვერ იქნებიან ლიდერები თავისუფლებისკენ მიმავალ გზაზე.

ჩვენს მომავალ სახელმწიფოში პროფესიულ ორგანიზაციებს მნიშვნელოვანი ეკონომიკური ამოცანები ელით; მათ ახლაც კი შეუძლიათ ამ მიმართულებით დიდი მოსამზადებელი სამუშაოების შესრულება; მაგრამ განმათავისუფლებელი პოლიტიკური ბრძოლისთვის, რომელიც ახალი ეკონომიკური წესრიგის საფუძვლის ჩაყრას გულისხმობს, ისინი არ არიან შესაფერისი; რადგან ეს ბრძოლა არა ერთი კონკრეტული პროფესიის, არამედ მთელი ერის თვალსაზრისით უნდა წარიმართოს.

მოძრაობა, რომელიც ბოლომდე გააგრძელებს განთავისუფლებისთვის პოლიტიკურ ბრძოლას
არის NSDAP?

(ხელმოწერილი) ადოლფ ჰიტლერი

Machine Translated by Google

NSDAP-ის პოლიტიკა მიწის საკუთრების შესახებ

გოტფრიდ ფედერის პასუხი

1930 წლის 25 იანვრის „Deutsche Tageszeitung “-ში (No47) გამოქვეყნდა ბრანდენბურგის ლანდბუნდის ლიდერების მიერ ჩვენთვის დასმული რამდენიმე კითხვა. მათი მთავარი მიზანი იყო მიწის კერძო საკუთრების, მემკვიდრეობის, კრედიტების მოზიდვის, ტარიფების, ფასების რეგულირების, მოგების განაწილების და ზოგადი სოციალურ-პოლიტიკური და საარჩევნო-ტაქტიკური ინტერესის მქონე საკითხებისადმი NSDAP-ის დამოკიდებულების განსაზღვრა.

მე.

პარტიის პროგრამის მე-17 პუნქტის შემდგომში თვითნებური ინტერპრეტაციის შესახებ შფოთვის შესამცირებლად, პირველი კითხვა შემდეგი სიტყვებით დაისვა: „მზადაა თუ არა NSDAP, მოგცეთ გარანტია, რომ

არ დაუპირისპირდება...“
მიწის საკუთრება“.

პასუხი: ნაციონალ-სოციალიზმი კერძო საკუთრებას პრინციპად აღიარებს და მას
სახელმწიფო მფარველობის ქვეშ.

ის ეცდება შეინარჩუნოს ყველა ბიზნესის, მცირე თუ დიდი, ჯანსაღი კომბინაცია ერის ეკონომიკურ ცხოვრებაში.

მთელი პროგრამის სულისკვეთება ნათლად ადასტურებს, რომ ნაციონალ-სოციალიზმი, როგორც მარქსიზმის მტკიცე და თანმიმდევრული მოწინააღმდეგე, კატეგორიულად უარყოფს მის დამანგრეველ ცენტრალურ დოქტრინას ზოგადი კონფისკაციის შესახებ და მუდმივ სასოფლო-სამეურნეო კლასს ეროვნული სახელმწიფოს საუკეთესო და ყველაზე საიმედო საფუძვლად მიიჩნევს.

მაგრამ ამავდროულად, ნაციონალ-სოციალიზმი, რომელიც დიდი კაპიტალისტების მტკიცე მოწინააღმდეგეა, რომელთა მიზანია ყველა სასოფლო-სამეურნეო ღირებულების მობილიზება და ფერმერების განდევნა გადასახადებითა და სესხებზე პროცენტით, მოითხოვს ფერმერების სახელმწიფო დაცვას დიდი ბიზნესის ინტერესების აგრესიისგან.

ჩვენ გვჭირდება ფერმერების ძლიერი, ჯანსაღი კლასი, თავისუფალი პროცენტის მონობისა და გადასახადების ტირანიისგან.

II.

მეორე კითხვა პირადად მე დამისვეს, როგორც ჰიტლერის მიერ დანიშნულს.
„პროგრამასთან დაკავშირებული ყველა საკითხის საბოლოო არბიტრი“.

„როგორი დამოკიდებულება აქვს ნაციონალ-სოციალიზმის წარმომადგენლებს ქონების მემკვიდრეობის მიმართ?“
მემკვიდრეობის მოვალეობები?”

პასუხი: რადგან ეს ეროვნული იდეის მთავარი საყრდენია, საკუთრების უწყვეტობა, ანუ მიწის მემკვიდრეობა, რომელიც ადამიანის წინაპრებმა დაიბრუნეს და დაამუშავეს, ბუნებრივი შედეგია. ამიტომ, ნაციონალ-სოციალიზმი აღიარებს მემკვიდრეობის პრინციპს, ისევე როგორც მიწის საკუთრებას.

Machine Translated by Google

თუ ქონება შორეულ ნათესავებს გადაეცემათ, ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფო სპეციალურ გადასახადს დააწესებს, მაგრამ უფრო ახლო ნათესავების შემთხვევაში ეს გადასახადი ამჟამად მოქმედი განაკვეთით დაწესდება.

III.

ეს კითხვა დაისვა შესაძლო
კერძო კაპიტალისტებისგან სესხების აკრძალვის შედეგები მიწის უსაფრთხოებაზე.

პასუხი: სახელმწიფო, რომელსაც სურს სასოფლო-სამეურნეო საკუთრების ვალებისგან გათავისუფლება და ფერმერების გადარჩენა პროფესიონალი ფინანსისტების კლანჭებისგან — რადგან ამდენი ფერმერი ებრაელებმა სახლებიდან განდევნეს — სახელმწიფო, რომელსაც სურს კაპიტალიზმის ფულადი მონოპოლიის დანგრევა და პროცენტის მონობის გაუქმება, ნაკლებად სავარაუდოა, რომ საჭირო კრედიტებს შეუკავებს და არც გამოძალვის პროცენტს დააკისრებს; პირიქით, ნაციონალ-სოციალიზმი მაქსიმალურად დაეხმარება სოფლის მეურნეობას.

IV.

„პროცენტის მონობის დანგრევა“. დაუმსახურებელი შემოსავლების გაუქმება. „რა არის ნაციონალ-სოციალისტური პარტიის დამოკიდებულება კაპიტალის მიმართ - შენახული თუ მემკვიდრეობით მიღებული?

პასუხი: აქვს თუ არა დღეს რომელიმე ფერმერს „გამოუმუშავებელი შემოსავალი“ პროცენტის მოთხოვნიდან, ან შეუძლია თუ არა რომელიმე მიწის მესაკუთრეს იცხოვროს ქირით დაზოგილი ფულით?

ეს ნიშნავს, რომ ზოგიერთ მიწის მესაკუთრეს შორის, რომლებსაც ჯერ კიდევ მცირე კაპიტალი აქვთ დარჩენილი, შფოთვაა, ან ნაციონალ-სოციალისტური პროგრამის ეს ყველაზე მნიშვნელოვანი მოთხოვნა განზრახ არასწორად არის გაგებული ან იგნორირებულია.

შენიშვნა: სიტყვასიტყვით ვგულისხმობთ „პროცენტის მონობის დანგრევას“. დანაზოგიდან, იპოთეკიდან ან სახელმწიფო სესხიდან აღებული პროცენტის მცირე ოდენობას პროცენტის მონობად არავინ აღწერს. ჩვენ ამას ვგულისხმობთ, როდესაც განზრახ ინფლაციამ წაგვართვა ჩვენი ყველა დანაზოგი და ფერმერს უწევს პროცენტის გადახდა ახალ იპოთეკურ სესხებსა და მოკლევადიან კრედიტებზე ისეთი განაკვეთებით, რომლებიც მას ანადგურებს.

ისინი, ვინც კაპიტალიზმის ამჟამინდელი სისტემის შენარჩუნებას ემხრობიან, ფერმერების ნამდვილ ინტერესებს ეწინააღმდეგებიან და ბანკებისა და მათი აგენტებისთვის სოფლის მეურნეობაზე გავლენის მოხდენის უფლების მიცემას ემხრობიან. დანარჩენისთვის მკითხველს ჩემს ბროშურებს ვურჩევდი, სახელწოდებით „Der Staat auf nationaler und socialialer grundlage“ და „Das Programm der NSDAP“ (გერმანული სახელმწიფო ნაციონალ-სოციალისტური ფონდისა და NSDAP-ის პროგრამის საფუძველზე).

ვ.

ჩვენი პოლიტიკა დაბეგვრის კუთხით ნათლად და თანმიმდევრულად აცხადებს: მომხმარებლის გათავისუფლება არაპირდაპირი დაბეგვრის ტვირთი და მწარმოებელი გადასახადებისგან, რომლებიც მის ბიზნესს აფერხებს.

„აპირებს თუ არა პარტია იმპორტის გადასახადების გაუქმებას?“

პასუხი: ლანდბუნდმა უნდა იცოდეს, რომ რაიხსტაგში ნაციონალ-სოციალისტების ხმა აბსოლუტურად სასარგებლოდ წავიდა სასოფლო-სამეურნეო პროდუქტებზე დამცავი გადასახადების დაწესების სასარგებლოდ, მისი პრინციპის შესაბამისად - ერის შრომის დაცვა ქალაქში და სოფლად.

VI.

მოგების გაზიარების საკითხი. აქ ამ ფართო და რთულ თემაზე საუბარი შეუძლებელია. ჩემს ყოველკვირეულ ჟურნალში, „Die Flamme“, ჩვენი დამოკიდებულება დეტალურად აღვწერე არაერთ სტატიაში.

Machine Translated by Google

„Deutsche Tageszeitung"-ის სტატია შეცდომაში შემყვანია, რადგან კონტექსტიდან ამოჭრის ციტირებულ წინადადებებს. პირადად მე მიმაჩნია, რომ მოგების გაზიარება კაპიტალისტური და მარქსისტული სკოლების იდეების ზოგადი გაგებით სწორი გადაწყვეტა არ არის. ამ საკითხთან დაკავშირებით ჩვენი პროგრამა ქარხნებში მუშებს ეხება და აზრი არ აქვს ამ საკითხის გარკვევას სოფლის მეურნეობის შესახებ ბროშურაში.

VII.

ხანდაზმულობის დაზღვევის შეღავათების გახანგრძლივება.

„როგორ იგეგმება ამ მიზნით თანხების მოზიდვა?"

პასუხი: ამჟამად არსებობს ხანდაზმულობის დაზღვევის დებულება, მაგრამ ის ბევრ შემთხვევაში არასაკმარისია და გაღატაკებად ითვლება. როგორც კი გადასახადების ტვირთი მოიხსნება და ისინი, ვინც ამჟამად უმუშევრები არიან, მაგრამ შეუძლიათ მუშაობა, ეკონომიკურ სფეროში დაბრუნდებიან, საკმარისი საშუალებები იქნება იმ ადამიანებისთვის, ვინც წარსულში დასაქმდა, ხანდაზმულობის შეღავათების ფართო სპექტრის უზრუნველსაყოფად.

VII, IX, X.

ეს მხოლოდ პარტიის ტაქტიკასთან დაკავშირებული საკითხებია და არა რაიმე პრინციპთან.

გერმანიაში უბედურების მომტანი კოალიციის ოპოზიციაში ყოფნისას, ბუნებრივია, დროდადრო კომუნისტებს უნდა დავუჭიროთ მხარი (თუმცა მთელი მსოფლიო გვაშორებს მათგან), ისევე როგორც ამას აკეთებენ გერმანელი ნაციონალები და ქრისტიანი ნაციონალური ფერმერები. ჩვენ არავის ვაძლევთ უფლებას, გვიკარნახოს, საიდან მოვიპოვოთ ჩვენი მიმდევრები, არამედ მივმართავთ ყველას - მუშებს, ბურჟუაზიასა და ფერმერებს - ვისაც „კეთილი გერმანული გული" აქვს და კეთილი ნების ადამიანები არიან და სურთ, დასრულდეს პარლამენტის არასწორი მმართველობა და (სამშვიდობო ხელშეკრულებების) შესრულების სავალალო პოლიტიკა. ჩვენ არ მიგვაჩნია, რომ სხვა პარტიებთან „სოციალური კომუნიკაცია" გერმანელი ერის მარქსიზმისა და პარლამენტარიზმისგან გათავისუფლების სათანადო მეთოდია, რადგან ეს პოლიტიკურ ვაჭრობამდე მიგვიყვანს. დიქტატორული მოქმედებისა და ძალაუფლების გადამწყვეტი გამოყენების გარდა, გერმანიას ტალახიდან ამოყვანა შეუძლია.

ერს სურს არა ლამაზი სიტყვები, არამედ ძალაუფლება; არა ვაჭრობა, არამედ მტკიცე სამუშაო ჩვენი ღარიბი, დაჩაგრული ერისთვის.

ზემოაღნიშნულის სრული და ნათელი აღწერა მოცემულია ნაციონალ-სოციალისტური კრებულის №19 წიგნში — Unser täglich Brot: გერმანული სოფლის მეურნეობის ძირითადი საკითხები; ავტორი ჰერმან შნაიდერი, ეკერსდორფი, ნამსლაუ, სოფლის მეურნეობასთან დაკავშირებული ნაციონალ-სოციალიზმის მთელი პოლიტიკის შესახებ. იგი შეიცავს კარგად გააზრებულ წინადადებებს გერმანიის ტანჯული ფერმერული კლასის აღდგენის შესახებ.

დოქტორ ბიუხნერის მე-16 ნაშრომი შეიცავს შესანიშნავ ესეს ჩვენი ეკონომიკური პოლიტიკის მნიშვნელობასა და სულისკვეთებაზე.

პოლკოვნიკ ჰიერლის #12 ნაშრომი აღწერს ჩვენი ეროვნული თავდაცვის პოლიტიკას.

დასასრულს, ჩვენ რამდენიმე შენიშვნით დავასრულებთ გარკვეულ საკითხებზე, რომლებსაც ჩვენი პოლიტიკური მტრები ბოროტად და ცრუდ წარმოაჩენენ იმ იმედით, რომ ზიანი მოგვაყენებენ.

ჩვენი დამოკიდებულება მუდმივი თანამდებობის პირების კლასის მიმართ, რა თქმა უნდა, ღირსეულია. ჩვენ არ უნდა ვიყოთ პრუსიის დიდი მეფის ასეთი გულწრფელი თაყვანისმცემლები, თუ ამ კლასის წინააღმდეგი ვიქნებით. რაც არმია იყო საზღვარგარეთ, ის სუფთა, უხრწნელი თანამდებობის პირების კლასია სახელმწიფოსთვის სამშობლოში. პატივი და მოვალეობა კვლავ უნდა იქცეს ჩვენს თანამდებობის პირებში აუცილებელ თვისებებად. ისეთი თანამდებობის პირები, რომლებიც წითლებისა და შავების დანიშნულებას ასრულებენ, მომავალ სახელმწიფოში გაქრებიან; ასეთ პარტიულ მახეებს არ სჭირდებათ პატივი და მოვალეობა.

Machine Translated by Google

მოსაზრება, რომ ნაციონალ-სოციალისტები ჩინოვნიკების წინააღმდეგნი არიან და მათი ხელფასების შემცირებას და პენსიების გაუქმებას აპირებენ, პოლიტიკური ტყუილის ხასიათისაა, რომელიც ჩვენი ოპონენტების პრესამ გაავრცელა. პირიქით, ჩვენ გვსურს, ერის ყველა წევრს, ვინც მთელი ცხოვრება ერთგულად ემსახურა გერმანიას, მივცეთ საპატიო პენსია, რომელიც მათ სიბერეში საზრუნავისგან გაათავისუფლებს. მხოლოდ ამ გზით გათავისუფლდება სოციალური დახმარება „გაღატაკების“ სტიგმისგან.

ასევე უნდა აღვნიშნოთ პენსიის იდეის დამოუკიდებელ ხელოსნებსა და ხელოსნებზე გავრცელება. არ არის საჭირო იმაზე ფიქრი, თუ როგორ შევძლებთ ამ მიზნით თანხების მოზიდვას. როდესაც ყოველწლიურად ათასობით მილიონის გადახდას შევწყვეტთ საზღვარგარეთ და კიდევ უფრო მეტს ჩვენივე საბანკო დაწესებულებებისთვის, ამ თანხების მხოლოდ მცირე ნაწილი იქნება საკმარისი ხანდაზმულთა პენსიების დასაფარად.

უმუშევრობის დახმარება და დაზღვევა

სახელმწიფოს საქმე არ არის, თავისთავად, სახელმწიფოს საქმე, სახელმწიფო სახსრებით დაეხმაროს შრომისუნარიან მამაკაცებს. ჩვენი დამოკიდებულება იმ ადამიანების დახმარების ამჟამინდელი სისტემის მიმართ, რომლებსაც არ შეუძლიათ საარსებო წყაროს შოვნა, არასდროს შეცვლილა; ჩვენ ყოველთვის ვითხოვდით პარლამენტში უმუშევართათვის უკეთესი პირობების შექმნა ამას ჩვენ ვაკეთებთ არა იმიტომ, რომ ეს სწორად მიგვაჩნია, არამედ იმიტომ, რომ ისეთი მთავრობა, როგორიც ამჟამინდელია, რომლის იდიოტურმა საგარეო და საშინაო პოლიტიკამ უფსკრულის პირას მიიყვანა შრომა, სურსათის წარმოება და მთელი კომერცია, ვალდებულია, თავისი პოლიტიკა უგულებელყოს.

სახელმწიფო, რომელსაც არ შეუძლია ეკონომიკურ სამყაროში მილიონობით შრომისუნარიანი ადამიანის აღდგენა, იმსახურებს განადგურებას; ამიტომ, თუ ის ფინანსურად ვერ უმუშევრობის დახმარების პრობლემის მოგვარებას ვერ შეძლებს, ჩვენ უბრალოდ მხრებს ვიჩეჩავთ.

სოციალური დახმარების სისტემაზე სხვადასხვა თავდასხმა, მაშინაც კი, თუ ეს გამართლებულია, როდესაც ისინი ამ სოციალური დახმარების ბოროტად გამოყენების შემთხვევებს ეხება, ვერ გვაშორებს იმ პრინციპიდან, რომლისაც ჩვენ გვწამს. იმის გათვალისწინებით, რომ თითქმის 3,000,000 უმუშევარს შორის შეიძლება იყოს 2 ან 300,000 ცნობილი ზარმაცი, რომლებიც ადვილად დაბრუნდებიან სამსახურში, თუ დახმარება გაუქმდება - არ უნდა დაგვავიწყდეს, რომ რჩება მინიმუმ 2,5 მილიონი კარგი მუშა, დასაქმებული, ინჟინერი, ტექნიკოსი, ოსტატი, კლერკი და ა.შ., რომლებიც სასოწარკვეთილად ეძებენ სამუშაოს და ვერ პოულობენ მას. ჩვენი სრულიად არაგონივრული სახელმწიფო პოლიტიკის წარუმატებლობის გამო შეუძლებელია რაიმე ცვლილების შეტანა სავალალო უმუშევართა დახმარების სისტემაში.

რელიგიასა და სასულიერო პირებზე თავდასხმები

ჩვენ ხშირად ვერ ვიტყვით, რომ NSDA.P.-ს თავდასხმაზე არ ოცნებობს.
ქრისტიანული რელიგია და მისი ღირსეული მსახურები.

ჩვენ ვუტევთ ცენტრისა და ბავარიის სახალხო პარტიის კორუმპირებულ პოლიტიკას; ისინი არ კარგავენ შესაძლებლობას, იყვირონ „ეკლესია საფრთხეშია“, გარდა იმ შემთხვევებისა, როდესაც ისინი საერთო საქმეში არიან ათეისტურ, ღვთის უარმყოფელ სოციალ-დემოკრატიასთან.

სწორედ იმიტომ, რომ ჩვენ გვაქვს ადამიანის ღმერთისადმი ურთიერთობის ასეთი მაღალი და წმინდა იდეალი, გვძულს რელიგიის პოლიტიკური კონფლიქტის ჭუჭყით შებღალვა.

Machine Translated by Google

2. 25 ქულა

1920 წლის 25 თებერვალს მიუნხენის ჰოფბროჰუს-ფესტსაალში გამართულ დიდ მასობრივ შეხვედრაზე გერმანიის ნაციონალ-სოციალისტურმა მუშათა პარტიამ მსოფლიოს თავისი პროგრამა გააცნო.

ჩვენი პარტიის წესდების მე-2 მუხლში ეს პროგრამა უცვლელად არის გამოცხადებული.

პროგრამა

გერმანიის მუშათა პარტიის პროგრამა შეზღუდულია იმ პერიოდით, როდესაც ლიდერებს არ აქვთ განზრახვა, მასში გამოცხადებული მიზნების მიღწევის შემდეგ, შექმნან ახალი პროგრამა, მხოლოდ მასების უკმაყოფილების ხელოვნურად გასაძლიერებლად და ამით პარტიის არსებობის უზრუნველსაყოფად.

1. ჩვენ მოვითხოვთ ყველა გერმანელის გაერთიანებას დიდი გერმანიის შესაქმნელად უფლების საფუძველზე ერების მიერ სარგებლობილი თვითგამორკვევის უფლების შესახებ.
2. ჩვენ მოვითხოვთ გერმანელი ხალხის თანასწორობას სხვა ერებთან ურთიერთობაში და ვერსალისა და სენ-ჟერმენის სამშვიდობო ხელშეკრულებების გაუქმებას.
3. ჩვენ ვითხოვთ მიწასა და ტერიტორიას (კოლონიებს) ჩვენი ხალხის გამოსაკვებად და ზედმეტი მოსახლეობის დასასახლებლად.
4. სახელმწიფოს მოქალაქე მხოლოდ ერის წევრები შეიძლება იყვნენ. მხოლოდ გერმანული სისხლის მქონე პირები, მათი სარწმუნოების მიუხედავად, არ შეიძლება იყვნენ ერის წევრები. ამიტომ, არცერთი ებრაელი არ შეიძლება იყოს ერის წევრი.
5. ნებისმიერ პირს, რომელიც არ არის სახელმწიფოს მოქალაქე, შეუძლია გერმანიაში ცხოვრება მხოლოდ სტუმრის სტატუსით და ვალდებულია ჩაითვალოს უცხოური კანონმდებლობის დაქვემდებარებულად.
6. სახელმწიფოს მმართველობასა და კანონმდებლობაში ხმის მიცემის უფლება მხოლოდ სახელმწიფოს მოქალაქეს უნდა ჰქონდეს. ამიტომ, ჩვენ მოვითხოვთ, რომ ყველა ოფიციალური დანიშვნა, ნებისმიერი სახის, იქნება ეს რაიხში, სოფლად თუ მცირე დასახლებებში, მხოლოდ სახელმწიფოს მოქალაქეებს მიენიჭოთ. ჩვენ ვეწინააღმდეგებით პარლამენტის კორუმპირებულ ჩვეულებას, რომელიც თანამდებობებს მხოლოდ პარტიული მოსაზრებებით ავსებს და ხასიათისა თუ შესაძლებლობების გათვალისწინების გარეშე.
7. ჩვენ მოვითხოვთ, რომ სახელმწიფომ თავის პირველ მოვალეობად აქციოს სახელმწიფოს მოქალაქეების შრომისმოყვარეობისა და საარსებო წყაროს ხელშეწყობა. თუ სახელმწიფოს მთელი მოსახლეობის გამოკვება შეუძლებელია, უცხო ქვეყნის მოქალაქეები (სახელმწიფოს არამოქალაქეები) რაიხიდან უნდა გარიყულ იქნენ.
8. ყველა არაგერმანული იმიგრაცია უნდა აიკრძალოს. ჩვენ მოვითხოვთ, რომ ყველა არაგერმანელმა, რომელიც გერმანიაში 1914 წლის 2 აგვისტოს შემდეგ შევიდა, დაუყოვნებლივ დატოვოს რაიხი.
9. სახელმწიფოს ყველა მოქალაქე თანასწორია უფლებებისა და მოვალეობების მხრივ.
10. სახელმწიფოს თითოეული მოქალაქის პირველი მოვალეობა უნდა იყოს გონებით ან სხეულით მუშაობა. ინდივიდის საქმიანობა არ უნდა ეწინააღმდეგებოდეს მთელი საზოგადოების ინტერესებს, მაგრამ უნდა მიმდინარეობდეს საზოგადოების ფარგლებში და იყოს საყოველთაო სიკეთისთვის.

Machine Translated by Google

ამიტომ, ჩვენ მოვითხოვთ:

11. შრომით მიღებული შემოსავლების გაუქმება.

ინტერესთა მონობის გაუქმება.

12. იმის გათვალისწინებით, რომ ყოველი ომი ერს სიცოცხლისა და ქონების უზარმაზარი მსხვერპლი სჭირდება, ომის შედეგად პირადი გამდიდრება ერის წინააღმდეგ ჩადენილ დანაშაულად უნდა ჩაითვალოს. ამიტომ, ჩვენ მოვითხოვთ ომის ყველა მოგების დაუნდობელ კონფისკაციას.

13. ჩვენ მოვითხოვთ ყველა იმ ბიზნესის ნაციონალიზაციას, რომლებიც დღემდე ჩამოყალიბდა კომპანიებად (ტრასტებად).

14. ჩვენ მოვითხოვთ, რომ საბითუმო ვაჭრობიდან მიღებული მოგება თანაბრად გაიყოს.

15. ჩვენ მოვითხოვთ ხანდაზმულთათვის განკუთვნილი უზრუნველყოფის ფართომასშტაბიან განვითარებას.

16. ჩვენ მოვითხოვთ ჯანსაღი საშუალო კლასის შექმნას და შენარჩუნებას, საბითუმო სავაჭრო ფართების დაუყოვნებლივ კომუნალიზაციას და მათ მცირე ვაჭრებისთვის დაბალ ფასად იჯარით გაცემას, ასევე, სახელმწიფოს, რაიონული ხელისუფლებისა და მცირე დასახლებების მიმართ ყველა მცირე მომწოდებლის მიმართ უკიდურესი ყურადღების გამოჩენას.

17. ჩვენ მოვითხოვთ ჩვენი ეროვნული მოთხოვნების შესაბამისი მიწის რეფორმას, კანონის მიღებას კომუნალური მიზნებისთვის მიწის კომპენსაციის გარეშე კონფისკაციის შესახებ; მიწის სესხებზე პროცენტის გაუქმებას და მიწით ყოველგვარი სპეკულაციის აღკვეთას .

18. ჩვენ მოვითხოვთ იმ პირთა დაუნდობელ დევნას, რომელთა საქმიანობაც საზიანოა საერთო ინტერესებისთვის. ერის წინააღმდეგ ჩადენილი ბოროტმოქმედნი, მევახშეები, მოგების მომთხოვნები და ა.შ. უნდა დაისაჯონ სიკვდილით, მიუხედავად მათი რწმენისა თუ რასისა.

19. ჩვენ მოვითხოვთ, რომ რომის სამართალი, რომელიც მატერიალისტურ მსოფლიო წესრიგს ემსახურება, მთელი გერმანიისთვის სამართლებრივი სისტემით შეიცვალოს.

20. იმისათვის, რომ ყველა ქმედითი და შრომისმოყვარე გერმანელისთვის უმაღლესი განათლების მიღებისა და ამით წინსვლის შესაძლებლობის გახსნის მიზნით, სახელმწიფომ უნდა განიხილოს ჩვენი ეროვნული განათლების სისტემის საფუძვლიანი რეკონსტრუქცია. ყველა საგანმანათლებლო დაწესებულების სასწავლო გეგმა უნდა შეესაბამებოდეს პრაქტიკული ცხოვრების მოთხოვნებს.
სახელმწიფოს იდეის (სახელმწიფოს სოციოლოგიის) გააზრება სკოლის მიზანი უნდა იყოს, მოსწავლეში ინტელექტის პირველივე გაჩენიდან დაწყებული. ჩვენ მოვითხოვთ ღარიბი მშობლების ნიჭიერი ბავშვების განვითარებას, მიუხედავად მათი კლასისა და პროფესიისა, სახელმწიფოს ხარჯზე.

21. სახელმწიფომ უნდა იზრუნოს ქვეყანაში ჯანმრთელობის დონის ამაღლებაზე დედებისა და ჩვილების დაცვით, ბავშვთა შრომის აკრძალვით, კანონით დადგენილი სავალდებულო ტანვარჯიშითა და სპორტით ფიზიკური შრომისუნარიანობის გაზრდით, ასევე ახალგაზრდების ფიზიკური განვითარებით დაკავებული კლუბების ფართო მხარდაჭერით.

22. ჩვენ მოვითხოვთ ანაზღაურებადი არმიის გაუქმებას და ეროვნული არმიის ფორმირებას.

23. ჩვენ მოვითხოვთ სამართლებრივ ბრძოლას შეგნებული პოლიტიკური ტყუილისა და პრესაში მისი გავრცელების წინააღმდეგ. გერმანიის ეროვნული პრესის შექმნის ხელშეწყობის მიზნით, ჩვენ მოვითხოვთ:

---

[1] 1928 წლის 13 აპრილს ადოლფ ჰიტლერმა შემდეგი განცხადება გააკეთა:
„აუცილებელია ვუპასუხოთ NSDAP-ის პროგრამის მე-17 პუნქტის ჩვენი მოწინააღმდეგეების მიერ გაკეთებულ მცდარ ინტერპრეტაციას“.

ვინაიდან NSDAP აღიარებს კერძო საკუთრების პრინციპს, აშკარაა, რომ გამოთქმა „კონფისკაცია კომპენსაციის გარეშე“ მხოლოდ შესაძლო სამართლებრივ უფლებამოსილებას გულისხმობს, საჭიროების შემთხვევაში, უკანონოდ შეძენილი ან ეროვნული კეთილდღეობის შესაბამისად არამართული მიწის კონფისკაციის მიზნით. ის მიმართულია ეროვნული კეთილდღეობის შესაბამისად. ის, პირველ რიგში, მიმართულია მიწით სპეკულირებაში ჩართული ებრაული კომპანიების წინააღმდეგ.

მიუნხენი, 1928 წლის 13 აპრილი .

(ხელმოწერილი) ადოლფ ჰიტლერი

Machine Translated by Google

ა. რომ გაზეთების ყველა რედაქტორი და მათი თანაშემწეები, რომლებიც გერმანელებს ასაქმებენ ენა, უნდა იყვნენ ერის წევრები;

ბ. არაგერმანული გაზეთების გამოქვეყნებამდე აუცილებელია სახელმწიფოს სპეციალური ნებართვა. ისინი არ იბეჭდება აუცილებლად გერმანულ ენაზე;

გ. რომ არაგერმანელებს კანონით აეკრძალოთ გერმანულ გაზეთებში ფინანსური მონაწილეობა ან მათზე გავლენის მოხდენა და კანონის დარღვევისთვის სასჯელი იქნება ნებისმიერი ასეთი გაზეთის დახურვა და მასში ჩართული არაგერმანელის დაუყოვნებლივი დეპორტაცია. უნდა აიკრძალოს ისეთი გაზეთების გამოქვეყნება, რომლებიც არ უწყობს ხელს ეროვნულ კეთილდღეობას. ჩვენ მოვითხოვთ ხელოვნებასა და ლიტერატურაში ყველა იმ ტენდენციის სამართლებრივ დევნას, რომელიც შესაძლოა ჩვენი, როგორც ერის, დანგრევას იწვევდეს და იმ ინსტიტუტების ჩახშობას, რომლებიც ეწინააღმდეგება ზემოთ აღნიშნულ მოთხოვნებს.

24. ჩვენ ვითხოვთ თავისუფლებას სახელმწიფოში არსებული ყველა რელიგიის კონფესიისთვის, რამდენადაც ისინი საფრთხეს არ წარმოადგენენ მისთვის და არ ეწინააღმდეგებიან გერმანული რასის მორალურ გრძნობებს.

პარტია, როგორც ასეთი, პოზიტიურ ქრისტიანობას უჭერს მხარს, მაგრამ სარწმუნოების საკითხში არ აკავშირებს თავს რომელიმე კონკრეტულ კონფესიასთან. ის ებრძვის ჩვენში და ჩვენს გარეთ ებრაულ-მატერიალისტურ სულისკვეთებას და დარწმუნებულია, რომ ჩვენს ერს მხოლოდ შიგნიდან შეუძლია მუდმივი ჯანმრთელობის მიღწევა შემდეგი პრინციპით:

საერთო ინტერესი საკუთარ თავზე წინ.

25. ყოველივე ზემოაღნიშნულის რეალიზებისთვის, ჩვენ მოვითხოვთ სახელმწიფოს ძლიერი ცენტრალური ხელისუფლების შექმნას. პოლიტიკურად ცენტრალიზებული პარლამენტის უდავო უფლებამოსილებას მთელ რაიხსა და მის ორგანიზაციაზე; და კლასებისა და პროფესიების პალატების შექმნას კონფედერაციის სხვადასხვა შტატებში რაიხის მიერ გამოქვეყნებული ზოგადი კანონების აღსრულების მიზნით.

პარტიის ლიდერები ფიცს დებენ, რომ პირდაპირ წავლენ — საჭიროების შემთხვევაში, საკუთარ თავსაც გასწირავენ. სიცოცხლე — ზემოაღნიშნული პუნქტების შესრულების უზრუნველსაყოფად.

მიუნხენი, 1920 წლის 24 თებერვალი.

卐 卐 卐 卐 卐

1920 წლის 22 მაისს წევრთა საერთო კრებაზე სრული განხილვის შემდეგ გადაწყდა, რომ „ეს პროგრამა უცვლელია“. ეს არ ნიშნავს, რომ ყველა სიტყვა უცვლელი უნდა დარჩეს და არც იმას, რომ პროგრამის გაღრმავების ან განვითარების მიზნით გაკეთებული ყველაფერი უნდა აიკრძალოს, მაგრამ ეს აბსოლუტური გადაწყვეტილებითა და ურყევი სიცხადით გულისხმობს, რომ მასში შემავალი პრინციპებისა და წამყვანი იდეების ხელყოფა არ შეიძლება.

მიზანშეწონილობის მოსაზრებებიდან გამომდინარე, არ შეიძლება ფარული ჩარევა პროგრამის ძალიან მნიშვნელოვან — და პოლიტიკის, საზოგადოებისა და ეკონომიკის დღევანდელი მოწყობისთვის ძალიან არასასურველ — პუნქტებში, არ შეიძლება განწყობის გადახრა.

ადოლფ ჰიტლერი თავის ორ მთავარ პუნქტს აბეჭდავს ტყვიის შრიფტით: საერთო ინტერესი საკუთარ თავზე წინ - პროგრამის სულისკვეთება. ინტერესთა მონობის გაუქმება - ნაციონალ-სოციალიზმის ბირთვი. როგორც კი ეს ორი პუნქტი მიიღწევა, ეს ნიშნავს საზოგადოების მოახლოებული უნივერსალისტური წესრიგის გამარჯვებას „ჭეშმარიტ სახელმწიფოში“ სახელმწიფოს, ერისა და ეკონომიკის დღევანდელ გამიჯვნაზე, რომელიც საზოგადოების ინდივიდუალისტური თეორიის დამღუპველი გავლენის ქვეშაა, როგორც ეს ახლა ხდება.

Machine Translated by Google

ანყობილი. დღევანდელი ყალბი სახელმწიფო, რომელიც აჩაგრავს მუშათა კლასს და იცავს ბანკირებისა და საფონდო ბირჟის სპეკულანტების პირატული მოგებას, წარმოადგენს უგუნური კერძო გამდიდრებისა და ყველაზე დაბალი პოლიტიკური მოგების არენას; ის არ ფიქრობს თავის ხალხზე და არ ქმნის გაერთიანების მაღალ მორალურ კავშირს. ფულის ძალა, ყველა ძალაუფლებას შორის ყველაზე დაუნდობელი, ფლობს აბსოლუტურ კონტროლს და ახორციელებს კორუმპირებულ, დამანგრეველ გავლენას სახელმწიფოზე, ერზე, საზოგადოებაზე, მორალზე, დრამაზე, ლიტერატურასა და მორალის ყველა საკითხზე, რომელთა შეფასებაც რთულია.

რა თქმა უნდა, ამ გიგანტურ ბრძოლაში არ უნდა იყოს ყოყმანი, უკან დახევა; ეს ან გამარჯვებაა, ან დამარცხება.

იმავე ძირითადი პრინციპის გარკვეულწილად განსხვავებული შეხედულება, რომელიც მე ჩემს წიგნში „გერმანული სახელმწიფო ეროვნულ და სოციალურ პრინციპებზე“ (F. Eher Nachf.) გამოვთქვი, არ არის ცვლილება, არამედ პუნქტების სერიაა, რომლებიც ერთად არის გაერთიანებული, შეგროვებული და დალაგებული ცხოვრების სხვადასხვა პოლიტიკურ-ეკონომიკური, ფინანსური, კულტურული ასპექტების მიხედვით.

თუ ჩემი ეს შეხედულებები (იხ. გვ. 22) შეიძლებოდა 25 პუნქტისგან განსხვავებული ან მის საწინააღმდეგოდ მიჩნეულიყო, ჰიტლერი თავის მოკლე წინასიტყვაობაში ჩემს წიგნს არასდროს დაახასიათებდა, როგორც „ჩვენი მოძრაობის კატეხიზმოს“. ნებისმიერს შეუძლია აირჩიოს რომელიმე შეხედულება თავისი გემოვნების მიხედვით, მაგრამ თუ მათ ერთმანეთს შეადარებს, ვერ აღმოაჩენს, რომ ისინი ურთიერთსაწინააღმდეგოა.

იმისათვის, რომ მომავალში უზრუნველვყოთ ჩვენს პროგრამაში გამოთქმულ მოთხოვნებში აბსოლუტური თანხმობა და დავიცვათ მოძრაობა იმ რყევებისგან, რომლებმაც შეიძლება ზიანი მიაყენოს ნებისმიერ მოძრაობას, - პროფესიონალი და მოყვარული კრიტიკოსების, წუწუნისა და ყოვლისმცოდნეების მიერ შემოთავაზებული „გაუმჯობესების წინადადებების“ საფუძველზე, ადოლფ ჰიტლერმა 1926 წლის 11 თებერვალს ბამბერგში გამართულ ყველა რაიონული ორგანიზატორის კონფერენციაზე გოტფრიდ ფედერი ოფიციალურად დანიშნა პროგრამასთან დაკავშირებული ყველა საკითხის საბოლოო მსაჯულად.

Machine Translated by Google

3. ძირითადი იდეები

ამ ბროშურაში ჩვენი მიზანია, რაც შეიძლება მოკლედ და მარტივად გამოვავლინოთ სახელმწიფოს ნაციონალ-სოციალისტური კონცეფციის არსებითი პრინციპები. შემდგომში უფრო დეტალურად განვიხილავთ ამ კონცეფციის სოციოლოგიურ, თეორიულ და სულიერ ასპექტებს.

ასევე არ შევეცდებით აღვწეროთ სხვადასხვა პოლიტიკური მისწრაფებები და მათი წარმომადგენლები სხვადასხვა პარტიებსა და ასოციაციებში — ეს თავისთავად ამოცანაა — არამედ აქ მხოლოდ ჩვენი მოთხოვნების არსებით პუნქტებს ჩამოვთვლით.

სამყარო ქაოსიდან წარმოიშვა, წესრიგი - არეულობიდან, ორგანიზაცია კი - ველური არეულობიდან.

დღეს მსოფლიოში ქაოსია გამაგრებული - არეულობა, ბრძოლა, სიძულვილი, ჩაგვრა, ძარცვა, სისასტიკე, ეგოიზმი. ძმა ძმისგან გაუცხოებულია. ერთი და იგივე ერის წევრები ერთმანეთს ესხმიან თავს, კაცს კლავენ მხოლოდ იმიტომ, რომ სვასტიკის ჯვარს ატარებს. ყველა ერთი და იგივე ტვირთის ქვეშ იტანჯება, ერთი და იგივე გაჭირვება; მაგრამ ვის გაუგია ამ ბოლო თვეების განმავლობაში მარქსისტი მუშების შესახებ, რომლებიც თავს ესხმიან ან კლავენ თავიანთ დამსაქმებლებს, ან მათ პარტიულ ლიდერებს, ან რომელიმე ბანკირსა და საფონდო ბირჟის სისხლისმსმელს, ან რომელიმე საბითუმო მოგების მიმღებს? ქაოსის ერთადერთი მსხვერპლი კეთილი, უბრალო მუშაა. მარქსისტებმა გონება დაკარგეს და მიდიან, რათა შეუერთდნენ საკუთარი კლასის მძარცველებს, მაშინ როცა ისინი სასტიკად უპირისპირდებიან მათ, ვინც მზადაა მის გადასარჩენად.

ნაციონალისტური და სხვა პარტიები მთავრობაში არიან ან იბრძვიან მათთან შესაერთებლად, ვინც გაანადგურა მათი ეროვნული იდეალები და ამით დაკარგა როგორც პატივი, ასევე ხასიათი. თავდაცვის ასოციაციები ცდილობენ შეაღწიონ „სახელმწიფოში“ - სევერინგისა და გრჟესინსკის სახელმწიფოში - პაციფისტებთან, ინტერნაციონალისტებთან და ებრაელებთან, რომლებთან ერთადაც, მათი აზრით, შეუძლიათ მთავრობის მართვა.

თავბრუ დაახვიეს! ეგრეთ წოდებული „რეხტსკრაიზე“ ვერ ხედავს, რომ არწივებსა და გველებს, მგლებსა და კრავებს, კაცობრიობასა და ქოლერას ბაცილს არ შეუძლიათ თანამშრომლობა. ისინი მთელ ძალებს იყენებენ, რათა არეულობას, პოლიტიკურ ქაოსსა და პოლიტიკურ სისუსტეს „წესრიგის“ იმიჯი მისცენ. თუმცა, ისინი სახეს უპირისპირდებიან ნაციონალ-სოციალისტებს, ამ „ფანატიკოსებს“, რომლებიც სავსენი არიან გიჟური შიშით, რომ ეს უკანასკნელნი შეიძლება წაართვან მათ ყოფილი პრივილეგიები და თანამდებობები, - ავიწყდებათ, რომ მათ მთლიანად დაკარგეს ის ხალხი, ვისგანაც ახლა „პოლიტიკურ პურსა და თევზში წილს“ ითხოვენ.

მრეწველებს, დიდებს თუ პატარაებს, მხოლოდ ერთი მიზანი აქვთ - მოგება - მხოლოდ ერთი ლტოლვა - კრედიტები და მხოლოდ ერთი პროტესტი - გადასახადების წინააღმდეგ; ისინი მხოლოდ ერთ რამეს ეშინიათ და პატივს სცემენ - ბანკებს; ისინი მხრებს იჩეჩავენ ნაციონალ-სოციალისტების მოთხოვნას, დაანგრიონ ინტერესების მონობა.

მათი ერთადერთი სურვილია „ვალების დაგროვება“. ბანკების მიერ სესხებიდან უპრობლემოდ და უპრობლემოდ აღებული უზარმაზარი ხარკი, ისინი სრულიად წესრიგში მიიჩნევენ. მათ დააარსეს ეკონომიკური პარტიები და ხმა მისცეს დოუსის კანონებს, რომლებიც მაღალი გადასახადების მთავარი მიზეზია.

ღირსება გაქრა ბიზნესიდან, რომელიც მთლიანად გავლენიანი კომპანიების ხელშია. მწარმოებლები დანებების ხაზს, მათ უდიდეს მტერს, მაღალ ფინანსებს, დაემორჩილნენ. ქარხნებსა და ოფისებში დამსაქმებლები, რომლებიც ვალებში არიან ჩაფლულნი, უმცირესი შემოსავლით უნდა დაკმაყოფილდნენ, რადგან შრომის მთელი მოგება პროცენტისა და დივიდენდების სახით უპიროვნო ფულის ძალაუფლების ჯიბეებში მიდის.

კონტროლის ქვეშ მყოფი ადამიანები სრულიად უძლურნი არიან ქაოსის შეჩერებაში. ზემოდან დათრგუნულნი არიან გადასახადებითა და პროცენტით, ქვემოდან კი - ჩაძირული ადამიანების წუწუნით.

მუშები, ისინი ბრმად არიან მიბმული კაპიტალიზმის მიერ კონტროლირებულ სახელმწიფოსთან, მაშინ როდესაც ამჟამინდელი ქაოსის ექსპლუატატორებს უფლება აქვთ, რომ ისინი ხელისუფლებაში დარჩნენ, როგორც მშრომელი მასების მონათმფლობელები. მათი მძვინვარება მიმართულია არა მარქსიზმის სიგიჟის, არამედ „კაუჭიანი ჯვრის" მატარებლების წინააღმდეგ. ისინი ივიწყებენ, რომ ჩვენ და მხოლოდ ჩვენ ვნახეთ გერმანული ეკონომიკის ტრაგედიის მოახლოება, აღვიქვით და ვაჩვენეთ, თუ როგორ, დროულად აღქმის შემთხვევაში, გერმანიას საკუთარი ძალით შეეძლო ბალანსის აღდგენა.

ყველანაირი სახელწოდების მქონე ასოციაციები, რომლებიც გონივრულები არიან თავიანთ ძირითად იდეებში, უიმედოები საზოგადოებრივი ცხოვრების ამჟამინდელ ქაოსში, ეძებენ წესრიგის დამყარების გზებს. ეს ყველაფერი ამაოა, რადგან ისინი არ არიან შეხებაში ერთან, როგორც დიდ სოციალურ მთლიანობასთან. ყველა მათგანი მხოლოდ საკუთარი კასტისთვის მცირე უპირატესობების მითვისებას ისახავს მიზნად; ყოველგვარი პოლიტიკური თუ ეკონომიკური პრინციპის გარეშე, ისინი რიგრიგობით მიმართავენ თითოეულ პოლიტიკურ პარტიას. ისინი ემორჩილებიან არსებულ სისტემას და ემორჩილებიან ე.წ. უზენაეს ხელისუფლებას.

მათ გერმანელ ერს უამრავი ორგანიზატორის, დირექტორისა და ორგანიზატორის გადასახდელად აურაცხელი თანხები დაუჯდათ, მაგრამ არცერთ მათგანს ოდნავი სარგებელიც არ მოაქვს. ინფლაციამ - დანაშაულებრივმა ზომამ - ყველა კლასი, ეკონომიურები, ასოციაციების წევრები, ხელოსნები დანაზოგიდან წაართვა.
ზოგიერთი ახალი გადასახადი, პირდაპირ მწვანე მაგიდიდან, ანადგურებს წლების განმავლობაში შრომის შედეგად დაფუძნებულ იმედებს. მთავრობასთან უამრავი შეხვედრის, განხილვისა და დელეგაციების შემდეგ მოპოვებული უპირატესობა, როგორც წესი, ცხოვრების ღირებულების ზრდით, ფასების ზრდით ან დაცემით ანუ უქრება.

ქაოსი და სიგიჟე! როგორ შეუძლია ფერმერს ასეთი დევნის პირობებში ცხოვრება? როგორ შეუძლია მუშას იყიდოს, როცა ფასები მუდმივად იზრდება? რა აზრი აქვს ჩინოვნიკებისა და თანამშრომლების ხელფასების გაზრდას, როცა ცხოვრების ღირებულების ინდექსი განუწყვეტლივ იზრდება. ისინი თავიანთ გულუბრყვილობაში დახმარებას სახელმწიფოსგან ეძებენ, სახელმწიფოსგან, რომელმაც გამოიწვია მთელი ეს გაღატაკება და ჩაგვრა, რომელიც არ არის „ერის მამა", არამედ ფულის დესპოტიზმის ტირანი და გადასახადების ამკრეფი.

ამიტომ ისინი ისევ და ისევ ძველ პარტიებს მიმართავენ, ამბობენ, რომ მათ პოლიტიკა არ აინტერესებთ და ეკუთვნით... არცერთ პარტიას და ამავდროულად, საწყალი პარტიული კინკლაობის ძველებურად გაგრძელების უფლება მისცენ.

ნაციონალ-სოციალიზმის წინაშე დასახული დიდი ამოცანაა ფორმის აღდგენის, ქაოსის გაფანტვის, ძველი წესრიგიდან გამოსული სამყაროს წესრიგის აღდგენისა და ამ წესრიგის დაცვის გადაწყვეტილება - უმაღლესი პლატონური გაგებით.

აქვე უნდა აღინიშნოს, რომ ჩვენ „წესრიგად" არც პოლიციური სახელმწიფოს აშკარა წესრიგს მივიჩნევთ, არც ჩვეულებით წმინდა და კანონით დაშვებულ ფინანსების ძარცვას, არც სინდიკატების, ტრასტების შეთქმულებებსა და ეროვნული ღალატის სხვა ორგანიზებულ ზომებს, რაც არ უნდა კარგად „ფუნქციონირებდნენ" ისინი. ყაჩაღების ბანდასაც კი აქვს „წესრიგი", ციხეებს კი - თავიანთი „რეგულაციები". მაგრამ ერში, როგორც ორგანულ მთლიანობაში აღებული, ჩვენი საზოგადოებრივი ცხოვრების ყველა ასპექტი ავლენს ტკივილს, მონობას, ჩაგვრას, არაგულწრფელობას და წარმოადგენს ყველას წინააღმდეგ ბრძოლის ქაოტურ სურათს.

მთავრობა ხალხის წინააღმდეგ, პარტია პარტიის წინააღმდეგ, ამავდროულად, ისინი ქმნიან ყველაზე არაბუნებრივ ალიანსებს, დამსაქმებელი დასაქმებულის წინააღმდეგ, ვაჭარი მწარმოებლისა და მომხმარებლის წინააღმდეგ, მესაკუთრე მოიჯარეს წინააღმდეგ, მუშა ფერმერის წინააღმდეგ, ჩინოვნიკები საზოგადოების წინააღმდეგ, მუშა კი...
„ბურჟუაზია", ეკლესია სახელმწიფოს წინააღმდეგ, თითოეული ბრმად ემორჩილება თავის კონკრეტულ მოწინააღმდეგეს და მხოლოდ საკუთარ ეგოისტურ ინტერესებზე, წინსვლასა და ფულის ტომარაზე ფიქრობს. არავინ ფიქრობს, რომ მეორეს აქვს სიცოცხლის უფლება, ან რომ საკუთარი ეგოისტური მიზნებისკენ სწრაფვა ნიშნავს, რომ სხვამ უნდა გადაიხადოს ამისთვის. არავინ ფიქრობს მეზობლების კეთილდღეობაზე ან საზოგადოების წინაშე თავის უმაღლეს მოვალეობებზე. სუნთქვაშეკრული დევნა პირადი სარგებლისკენ. იდაყვი მოჰკიდე მეზობელს, რომ ახვიდე, ტანზე გათელო, თუ ამით რამეს მოიგებ - რაში გაინტერესებს? ეს არის თანამედროვე ბიზნესი.

ნუ მოვიტყუებთ თავს. ჩვენ დიდი მსოფლიო ცვლილების შუაგულში ვართ და ბუნებრივია, რომ უბრალო სულები, საწყალი მოხეტიალე სულები, ქაოსიდან გამოსავალს ვერ ხედავენ და შვებას ეძებენ...

Machine Translated by Google

თვითმკვლელობა, ან იფიქრო, რომ სამყაროს აღსასრული ახლოვდება და ოქროს ხბოს დასაჭერად რბოლაში ჩაერთო და ბრმად შევარდე მორევში. „ისიამოვნე სანამ შეგიძლია — წარღვნა ჩვენსკენ“.

ერის მორალზე ასეთი საშინელი დარტყმა მხოლოდ მაშინ არის შესაძლებელი და ახსნილი, როდესაც საზოგადოების მთელი ინტელექტუალური საფუძველი შეირყა ან მცდარია - და სინამდვილეში ჩვენ ვხედავთ, რომ მარქსიზმი, კაპიტალიზმი და ჩვენი საზოგადოებრივი ცხოვრების ლიდერები ერთსა და იმავე ღმერთს სცემენ თაყვანს - ინდივიდუალიზმი. პირადი ინტერესი ერთადერთი სტიმულია - ცხოვრებაში საკუთარი ვიწრო კლასისთვის უპირატესობების მოპოვება.

მოგვიანებით, ამ სერიის კიდევ ერთი წვლილი გამოჩნდება, რომელიც ფრთხილად საზოგადოების კონსტრუქციის სოციოლოგიური შესწავლა.

აქ მხოლოდ მოკლედ შევეცდები, წარმოვაჩინო შედარებითი სურათი დღევანდელ სახელმწიფოსა და პოლიტიკურ ეკონომიკაში არსებულ ორგანულ შეცდომებსა და ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფოს არსს შორის განსხვავების შესახებ. დღევანდელი დოქტრინა ასეთია: საზოგადოება არის ინდივიდთა ჯამი - სახელმწიფო, საუკეთესო შემთხვევაში, ინდივიდთა ან ასოციაციების მოსახერხებელი ერთობლიობაა.

საზოგადოების აგების ეს დოქტრინა შეგვიძლია ქვების გროვას შევადაროთ. მასში ერთადერთი რეალური რამ ქვის ცალკეული ნაჭრებია. მისი ფორმა შემთხვევითობის საკითხია; ქვა თავზეა თუ ქვემოთ, მნიშვნელობა არ აქვს. შედეგი არც მეტია და არც ნაკლები ქვების გროვაზე.
ქვები.

იმავე შედარების მიხედვით, სახელმწიფო, რომელიც პასუხობს ჩვენს ნაციონალ-სოციალისტურ საზოგადოების დოქტრინას და სახელმწიფოს ფილოსოფიას, არის სახლი. მექანიკურად რომ ვთქვათ, სახლი ასევე შედგება მრავალი ცალკეული აგურისგან - ქვიშისგან, ცემენტისგან, ძელებისგან, ფანჯრებისგან, კარებისგან, იატაკისგან და ა.შ. მაგრამ ყველას შეუძლია დაინახოს, რომ სახლი, ოთახი, უფრო მაღალი ერთეულია, რაღაც ახალი, თავისებური და სრულყოფილი თავისთავად, უფრო მეტია, ვიდრე უბრალოდ ერთმანეთზე დაწყობილი აგურების ჯამი. ყველას შეუძლია გაიგოს, რომ სახლი არ იქმნება რამდენიმე ცალკეული ნაწილის გროვად დაწყობით, არამედ მხოლოდ ამ ნაწილების წინასწარ განსაზღვრული გეგმის მიხედვით აწყობით.

ასეა ერთანაც. მხოლოდ მანამ, სანამ ქაოსი ორგანულად, გააზრებული გეგმით არ იქნება მოწესრიგებული და ჩამოყალიბებული, მხოლოდ მანამ, სანამ ნაწილების მასისგან არ იქნება აწყობილი გონივრული მთლიანობა, ვერ გამოჩნდება ნამდვილი სახელმწიფო. მხოლოდ მაშინ მიიღებენ შემადგენელი ნაწილები მიზანმიმართულ ფორმას. ვენის უნივერსიტეტის ყოფილმა რექტორმა, ოტმარ სპანმა, თავის წიგნში „სახელმწიფოს დრო“ და „გეზელსშაფტსლერეში“ შესანიშნავად ახსნა თანამედროვე ინდივიდუალისტური სახელმწიფოს სოციოლოგიური საფუძვლები, სამეცნიერო პრინციპებზე დაფუძნებული სახელმწიფოს უნივერსალური წესრიგის მაღალი იდეალის საპირისპიროდ.

ჩვენ, ნაციონალ-სოციალისტებმა, შევქმენით ფრაზა, რომლის გაგებაც ყველა ადამიანს შეუძლია:

საზოგადოება ინდივიდზე წინ.

მხოლოდ ეროვნული საზოგადოების წევრად საერთო ინტერესებისადმი მსახურებით იღვიძებს ინდივიდი უფრო მაღალი ცხოვრებისკენ, თითოეული თავის ადგილზე. მხოლოდ ასე მიაღწევს თითოეული ნამდვილ სოციალიზმს, კომუნალურ გრძნობას, ჭეშმარიტ ცხოვრებას, მოიპოვებს უსაფრთხოების ცნობიერებას და გააცნობიერებს, რომ მხოლოდ ამ იდეის ბატონობის ქვეშ შეიძლება ორგანული, ეროვნული მთავრობა წარმოიშვას ძარცვის თანამედროვე სისტემიდან და იყოს სასარგებლო საზოგადოებისთვის და საზოგადოების თითოეული წევრისთვის.

დღეს ინდივიდი უმწეო მსხვერპლია ბატონობისთვის მებრძოლი ძალებისა; მისი ასოციაციები უძლურია, დაეხმარონ მას. ნათლად არ არის გაცნობიერებული, ვინ არის ნამდვილი მტერი - უსაქმური მოგების მსურველი და ექსპლუატატორი. კაპიტალიზმის წინააღმდეგ მარქსისტული შეძახილების, ცენტრის ღვთისმოსავი განცხადებების, ბიზნეს სამყაროს პრეტენზიების მიუხედავად...

Machine Translated by Google

გადასახადებისა და პროცენტის მიუხედავად, ვერავინ აცნობიერებს მსოფლიო მტერს, ფინანსებს, რომლებიც ჩრდილავს მსოფლიოს და მის წარმომადგენელს, ებრაელ მაგნატს.

ყველა კლასმა იგრძნო პროცენტის დარტყმა; გადასახადების ამკრეფი მოსახლეობის ყველა ფენას აწვება, - მაგრამ ვინ ბედავს ბანკისა და საფონდო ბირჟის ძალაუფლების წინააღმდეგ წასვლას? კაპიტალი თავის ხასიათს ავლენს დედამიწის სხვაგან არსებული გამოცდილების საწინააღმდეგოდ, თითქოს მის გარეთ, ყოველგვარი ტანჯვისა და შრომის გარეშე, პროცენტისა და დივიდენდების მეშვეობით ზრდით და ყოველ წუთს უფრო და უფრო ძლიერდება. ტყუილის ეშმაკურმა პრინციპმა შემოქმედებითი შრომის ღირსება დაამარცხა.

დაანგრიეთ, ინტერესების მონობა ჩვენი საომარი ძახილია.

ვიცი, რომ ეს მოთხოვნა, რომელიც ყველა სხვა მოთხოვნას უდევს საფუძვლად, სათანადოდ არ არის გაგებული მისი სრული მნიშვნელობით, ჩვენს რიგებშიც კი. მაგალითად, ჩვენი მომხსენებლების ძალიან ცოტა თუ ბედავს ამ ძირითად კითხვაზე მსჯელობას, თუმცა მათი უმეტესობა გრძნობს, თუ რამდენად მნიშვნელოვანია ის, რადგან ჩვენი პარტიის ერთ-ერთი სლოგანია „ებრძოლეთ კაპიტალსა და საფონდო ბირჟას“. მაგრამ რა არის სინამდვილეში „ინტერესის მონობა“, როგორ მოქმედებს ის ერისა და ინდივიდის ცხოვრებაზე, როგორ დაამონეს „ფინანსებმა“ მოსახლეობა და რა არის სწორი და პრაქტიკული მეთოდები, რომლებიც უნდა იქნას გამოყენებული მისი დასანგრევად და რა შედეგები მოჰყვება მის დანგრევას მთელი მოსახლეობისთვის - ეს საკმარისად ნათელია ძალიან ცოტა ადამიანისთვის, რათა მათ შეძლონ ამის საკუთარი სიტყვებით ახსნა.

თავის დიდებულ ნაშრომში „ჩემი ბრძოლა“ (ტომი I, გვ. 224—225) ადოლფ ჰიტლერმა ამ საკითხის უდიდესი მნიშვნელობა შემდეგნაირად აღნიშნა: „როდესაც 1919 წლის ივნისში მოვისმინე გოტფრიდ ფედერის პირველი ლექცია პროცენტის მონობის დანგრევის შესახებ, მაშინვე მივხვდი, რომ ეს იყო თეორიული ჭეშმარიტება, რომელიც უაღრესად მნიშვნელოვანია გერმანელი ერის მომავლისთვის. საერთაშორისო კაპიტალისა·და ფინანსების წინააღმდეგ ბრძოლა გერმანელი ერის დამოუკიდებლობისა და თავისუფლებისთვის ბრძოლის პროგრამის მთავარ პუნქტად იქცა“.

ყველა სერიოზული ნაციონალ-სოციალისტი იზიარებს ამ რწმენას, რადგან ამ საკითხის გადაწყვეტა ებრაული საკითხის გადაწყვეტას გულისხმობს - და ბევრად მეტს, ვიდრე ეს.

ანტისემიტიზმი, გარკვეულწილად, მთელი ჩვენი მოძრაობის საფუძველში არსებული გრძნობის საფუძველია. ყველა ნაციონალ-სოციალისტი ანტისემიტია, მაგრამ ყველა ანტისემიტი არ უნდა იყოს ნაციონალ-სოციალისტი. ანტისემიტიზმი ნეგატიურია; ანტისემიტი აღიარებს ეროვნული ჭირის მიკრობის მატარებელს, მაგრამ ეს ცოდნა, როგორც წესი, ინდივიდუალური ებრაელის და ებრაელების წარმატების სიძულვილში გადაიზრდება ბიზნეს ცხოვრებაში. შემდეგ, საუკეთესო შემთხვევაში, ანტისემიტიზმი აღდგება, რათა ხელი შეუწყოს ებრაელის განდევნას ჩვენი სახელმწიფოდან და ეკონომიკური ცხოვრებიდან. ანტისემიტი არ ღელავს იმაზე, თუ როგორ და რა იქნება შემდეგ.

თუ ებრაელების განდევნის შემდეგაც კი, დღევანდელი ებრაული ბატონობის პრინციპი — საკუთარი ინტერესების პოპულარიზაცია საერთო ინტერესებზე — და ებრაული საბანკო და საკრედიტო სისტემა მაინც დარჩებოდა, მაინც იქნებოდა საკმარისი რაოდენობის ნაძირალა ებრაელი, ან თუნდაც შერეული რასის „ნორმალური გერმანელები“, რომლებიც მზად იქნებოდნენ ებრაელების ადგილას შესულიყვნენ და საკუთარი რასის წინააღმდეგ განეწყოთ, როგორც დღეს ებრაელები არიან და, შესაძლოა, ბევრი „ანტისემიტი“ ვიხილოთ იქ, სადაც ოდესღაც ებრაელები ისხდნენ.

ახლა ნაციონალ-სოციალიზმი, რომლის მთავარი მოთხოვნაა ინტერესთა მონობის დანგრევა, არსებითად კონსტრუქციულია. ის უფრო ღრმად აღწევს და შედეგები გაცილებით ყოვლისმომცველია.

ჩემს ესეში „Das Herzstück unseres Programms“ (ეროვნული საზოგადოების წელი, 1927) მე მივუთითე იმ თავისებურ პოზიციაზე, რომელსაც მოთხოვნა გვანიჭებს ყველა სხვა პარტიასა და ასოციაციას შორის. ჩვენს ყველა სხვა მოთხოვნაში ჩვენ ვხვდებით მსგავს და პარალელურ მისწრაფებებს მემარჯვენეებისა და მემარცხენეების პარტიებში. ჩვენს გარდა ვერც ერთი სხვა პარტია ვერ აჩვენებს ამ ერთი მოთხოვნის ანალოგს.

Machine Translated by Google

ყველამ ვიცით, რომ არც მემარცხენეებს, თავიანთი ცრუ ძახილით „ძირს კაპიტალიზმი“, და არც მემარჯვენეებს სამშობლოს შესახებ ფრაზებით, არ შეუძლიათ ახალი მსოფლიო ეპოქის დაწყება, რადგან არც მარქსისტებს და არც რეაქციონერებს არ შეუძლიათ ჩვენი ეკონომიკის ბუნებაში რაიმეს შეცვლა, არამედ მხოლოდ ანადგურებენ, როგორც ამას რუსეთში კომუნისტები აკეთებენ. მათ არ შეუძლიათ შექმნან...
ისევე როგორც კომუნისტები რუსეთში.

რას ვგულისხმობთ ინტერესთა მონობაში?

ხალხების მდგომარეობა მსოფლიო ებრაელობის ფინანსების ფულის ბატონობის ქვეშ.

მიწის მესაკუთრე ამ მონობის ქვეშაა, რომელსაც თავისი სასოფლო-სამეურნეო საქმიანობის დასაფინანსებლად სესხების აღება უწევს — სესხები ისეთი მაღალი პროცენტით, რომ თითქმის შთანთქავს მისი შრომის შედეგებს — ან იძულებულია ვალები დააგროვოს და იპოთეკური სესხები ტყვიის სიმძიმის მსგავსად მიათრევს.

ასევეა მუშა, რომელიც მაღაზიებსა და ქარხნებში მცირე ანაზღაურების სანაცვლოდ აწარმოებს პროდუქციას, მაშინ როცა აქციონერი იღებს დივიდენდებსა და ბონუსებს, რისთვისაც არ უმუშავია.

ასევეა შემოსავლიანი საშუალო კლასი, რომლის შრომა თითქმის მთლიანად საბანკო ოვერდრაფტებზე პროცენტის გადახდას ხმარდება.

ასევეა ყველა, ვისაც პურის შოვნის საშუალება გონებრივი ან ფიზიკური შრომით უწევს, მაშინ როცა შედარებით მცირე ნაწილი, შრომისა და ტანჯვის გარეშე, უზარმაზარ მოგებას იღებს დივიდენდებიდან, სპეკულაციებიდან და საბანკო აქციებიდან. ჩვენ არ ვგულისხმობთ ეკონომიურ მეანაბრეებსა და წვრილი კაპიტალისტებს -
თუმცა ისინიც ვალდებულნი არიან, ან ეკუთვნით, თავიანთი მოგება ყალბი სისტემის წინაშე - მაგრამ მთელი ცხოვრების განმავლობაში, არაერთხელ, მათი მცირე პროცენტის ოდენობა გადასახადების სახით ართმევდნენ, რათა ჩვენ ადვილად შევძლოთ მათთვის სიბერეში მათი სრული შემოსავლის ნაწილის დაბრუნება, რომელიც წაერთვათ. ამაზე მოგვიანებით მეტს ვიტყვი.

ასევეა მრეწველის მდგომარეობაც, რომელმაც დიდი შრომისმოყვარეობით ააშენა თავისი ბიზნესი და დროთა განმავლობაში კომპანიად აქცია. ის აღარ არის თავისუფალი აგენტი, არამედ უნდა დააკმაყოფილოს ხარბი დირექტორთა საბჭო და თავისი აქციონერები - თუ არ სურს, რომ გარიყულნი იყვნენ.

ასევეა ყველა ის ქვეყანა, რომელიც თავის დეფიციტს სესხების საშუალებით ფარავს.

ეს მონობა დანგრევას ნიშნავს ნებისმიერი ერისთვის, რომელიც ფულის ძალაუფლებას, ბანკირებს გადასცემს თავის სუვერენულ უფლებებს სამშობლოში, ფინანსების, რკინიგზის, გადასახადებისა და საბაჟოების კონტროლს, როგორც ეს გერმანიამ გააკეთა დაუსის კანონის მიღებით.

შემოქმედებითი შრომაც იმავე მონობის ქვეშაა, თუ ის ყველაფერზე წინ ფულზე ფიქრობს. დღეს
ფული, „ბიზნესის მსახური“, შრომის ბატონ-პატრონად და სინამდვილეში, სასტიკ ტირანად იქცა.

ინტერესების მონობა ანტაგონიზმების რეალური გამოხატულებაა, კაპიტალი შრომის წინააღმდეგ, სისხლი ფულის წინააღმდეგ, შემოქმედებითი შრომა ექსპლუატაციის წინააღმდეგ.

ამ მონობის დარღვევის აუცილებლობას იმდენად დიდი მნიშვნელობა აქვს ჩვენი ერისთვის და ჩვენი რასისთვის, რომ მხოლოდ მასზეა დამოკიდებული ჩვენი ერის იმედი, აღდგეს სირცხვილიდან და მონობიდან; სინამდვილეში, იმედი, რომ აღდგება ბედნიერება, კეთილდღეობა და ცივილიზაცია მთელ მსოფლიოში.

„ეს არის საყრდენი წერტილი, რომლის გარშემოც ყველაფერი ბრუნავს; ის გაცილებით მეტია, ვიდრე უბრალოდ ფინანსური პოლიტიკის აუცილებლობა. მიუხედავად იმისა, რომ მისი პრინციპები და შედეგები ღრმად არის ჩასმული პოლიტიკურ და ეკონომიკურ ცხოვრებაში, ის ეკონომიკური კვლევის წამყვანი საკითხია და, შესაბამისად, გავლენას ახდენს ყველა ინდივიდზე და მოითხოვს თითოეულისგან გადაწყვეტილებას: — ერისადმი სამსახური თუ შეუზღუდავი კერძო გამდიდრება. ეს ნიშნავს სოციალური საკითხის გადაწყვეტას.“

ყველა „მსოფლიო კითხვის“ აღწერა შესაძლებელია ერთი სიტყვით, რომელიც ქაოსიდან ალივით ამოდის; ამავდროულად, უამრავი წინასწარმეტყველი და წიგნი ვერ ამოწურავს ყველა კითხვას, რომელიც ამ სიტყვიდან წარმოიშობა.

Machine Translated by Google

ნაციონალ-სოციალიზმის ამ უზარმაზარ ძირითად პრინციპზე ამჟამად მეტის თქმა არ შეგვიძლია. ჩემს ბროშურებში უკვე გავაშუქე პრობლემის ყველა არსებითი მხარე: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft - მიუნხენი, 1926 წელი (ახლა გამოსულია); Der Staatsbankrott, Die Rettung - Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik - Diessen, 1921; და Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage - Frz. Eher Nachf., მიუნხენი, (ყველას მიღება შესაძლებელია ჩვენი პარტიის ბიბლიოთეკის მეშვეობით მიუნხენში, Thierschstr. 11).

ამ პრობლემის დეტალების დასაუფლებლად ინტენსიური შესწავლაა საჭირო, რადგან ბოლო 50 წლის პრაქტიკული ეკონომიკა იმდენად მჭიდროდ მიჰყვებოდა კაპიტალისტურ იდეას, რომ ყველას, ვინც მასთან ერთად გაიზარდა, ორიენტაციის სრული შეცვლა სჭირდება მისგან გასათავისუფლებლად.

მალე გამოვა ამ თემაზე ბროშურა, რომელიც ჩვენს წევრებს მომავალი ნაციონალისტური სახელმწიფოს ამ უაღრესად მნიშვნელოვან ამოცანას მისცემს.

ჩვენი პროგრამის ზემოთ მოცემული ორი საკმაოდ ახალი ძირითადი პრინციპის გარდა, ჩვენ სახელმწიფოს ზოგად პოლიტიკასთან დაკავშირებით კიდევ რამდენიმე უნდა აღინიშნოს.

ჩვენი სახელმწიფო პოლიტიკის საფუძველი მოკლედ ასეთია: გერმანიის რაიხი გერმანელების სამშობლოა.

ეს ჩვენი მთელი საგარეო პოლიტიკის უდიდესი პრინციპია და მოიცავს გერმანიის პოლიტიკურ განთავისუფლებას, ჩვენი რასობრივი პოლიტიკის ყველა მოთხოვნას და სახელმწიფოს წევრობის პირობებს.

ჩვენი ეკონომიკური პრინციპია: ეროვნული ეკონომიკის მოვალეობაა უზრუნველყოს აუცილებელი ცხოვრებისთვის და არა კაპიტალისთვის მაქსიმალური მოგების უზრუნველსაყოფად.

ეკონომიკური პოლიტიკის ეს პრინციპი მოიცავს ნაციონალ-სოციალიზმის ფუნდამენტურ დამოკიდებულებას კერძო საკუთრების მიმართ და ბიზნესის სხვადასხვა ფორმის მიმართ, ძალიან მცირედან ძალიან დიდამდე - სინდიკატები, ტრასტები - და ასევე დიდი მორალური საკითხების მიმართ, რომლებიც უნდა იყოს ცოცხალი ძალა ბიზნესში, თუ „ეროვნული ეკონომიკა“ არ უნდა დაეცეს ერის უბრალო ექსპლუატაციად და უბრალოდ მოგების მიზნით მართვად!

ფინანსებთან დაკავშირებით ჩვენი პრინციპი შემდეგია:

ფინანსები სახელმწიფოს სასარგებლოდ უნდა არსებობდეს; ფინანსური მაგნატები არ უნდა ქმნიდნენ სახელმწიფო სახელმწიფოში.

ეს პრინციპი სეისმურ ცვლილებას გულისხმობს. ის ეხება პრაქტიკულ ზომებს, რომლებიც უნდა იქნას მიღებული ინტერესების მონობის დასარღვევად, — ფინანსების ნაციონალიზაცია, საკრედიტო სისტემის კონტროლი და საბანკო სისტემა.

ჩვენი პროგრამის თვალსაზრისით, თითოეული ეს ამოცანა უდიდესი მნიშვნელობისაა. ისინი მოიცავს ყველა საგადასახადო კანონმდებლობას, საბოლოო - და ერთი შეხედვით შეუძლებელი - დაბეგვრის გარეშე სახელმწიფოს მიზანი.

სოციალურ თემებთან დაკავშირებით ჩვენი პრინციპი შემდეგია:

საყოველთაო კეთილდღეობა ყველა კანონის უმაღლესი კანონია.

ჩვენი ეს პრინციპი პირდაპირ ეწინააღმდეგება დღევანდელ პრაქტიკას, რომლის მიხედვითაც, ყველა კლასი, ყველა პროფესია ცდილობს, სოციალურ პოლიტიკაში საკუთარი კონკრეტული ჯგუფისთვის უპირატესობები მოიპოვოს, ზოგადი ინტერესების გაუთვალისწინებლად. ჩვენ გვსურს, ყველასთვის შესაძლებელი იყოს საცხოვრებლის პოვნა და ყველასთვის შემოსავლის მიღება, ასევე, ხანდაზმულებზე ზრუნვის ზოგადი სისტემის დამკვიდრება.

რაც შეეხება საგანმანათლებლო და მორალურ პროგრესს, ჩვენი უცვლელი პრინციპია: ამ მიმართულებით ყველა სამუშაო უნდა შესრულდეს მხოლოდ გერმანული ეროვნების თვალსაზრისით. ჩვენი ერის მორალურ და ინტელექტუალურ ძალებს არ შეუძლიათ ბრძანებით ან ძალით შემოიტანონ ახალი რენესანსი, ახალი კლასიკური ეპოქა ხელოვნებაში. მიყენებულ ზიანს წერტილი უნდა დაესვას.

Machine Translated by Google

ჩვენი გერმანული მხატვრული და ინტელექტუალური ცხოვრებით ებრაული დიქტატურის ხელში, განსაკუთრებით პრესის მოწამვლის გზით.

საზოგადოებრივი ცხოვრების ამ მნიშვნელოვანი სფეროს გარდა, რა თქმა უნდა, გასათვალისწინებელია სხვა მრავალი გაუმჯობესება.

ცხადია, რომ ჩვენი სამართლებრივი სისტემა უნდა შეიცვალოს ახალი ინსტიტუტების მრავალფეროვნების დასაკმაყოფილებლად; რომ პარლამენტის დემოკრატიული არჩევნებით არჩევის სკანდალი უნდა აღმოიფხვრას და რომ დიქტატურის გარდამავალი პერიოდის შემდეგ, ჩვენ მოგვიწევს გადავწყვიტოთ სახელმწიფოს გარეგნული ფორმა და ფედერალური შტატების შიდა ფუნქციები.

თუმცა, ამ მოკლე მონახაზიდან უკვე ვხედავთ ამ კითხვების ფართო მასშტაბებს როდესაც პირისპირ ვდგავართ ჩვენი პროგრამის უდიდეს ფუნდამენტურ პრინციპებთან.

ეს ფუნდამენტური არ არის — სინამდვილეში, ჩვენთვის სულერთია, მონარქია იქნება თუ რესპუბლიკა, 5 თუ 25 სახელმწიფოსგან შემდგარი ფედერაცია გვეყოლება, იმ პირობით, რომ ყველა ეს სახელმწიფო ძლიერი ცენტრალური მთავრობის ქვეშ გაერთიანებული გერმანული სახელმწიფოა, უცხოელებთან პირისპირ და მხოლოდ იმ პირობით, რომ გერმანული სახელმწიფოს მოქალაქეები სამშობლოში ბედნიერად და კმაყოფილად იცხოვრებენ.

Machine Translated by Google

4. პროგრამის მოთხოვნები დეტალურად

როგორც ფორმულირებულია გოტფრიდ ფედერის მიერ Der deutsche Staat-ში.

ახალი წევრების რეგისტრაციისას, პროგრამის გამოყენება ქვემოთ მოცემული ფორმით უფრო გასაგები იქნება. მცირე პუნქტები დაყოფილია უფრო მნიშვნელოვან სათაურებად, რომლებიც შეესაბამება წინა თავში ჩამოყალიბებულ პრინციპებს.

NSDAP-ის პოლიტიკური და ეკონომიკური პროგრამა

ჩვენი მიზანია გერმანიის ხელახლა დაბადება გერმანული თავისუფლებისკენ გერმანული სულისკვეთებით.

ამ მიზნის მისაღწევად საშუალებებია:

1. პოლიტიკური პრინციპი: გერმანიის რაიხი გერმანელების სამშობლოა.

ა. საგარეო პოლიტიკაში:

- ერთგვაროვანი ეროვნული სახელმწიფოს ჩამოყალიბება, რომელიც მოიცავს მთელ გერმანულ რასას.
- გერმანიის ინტერესების ენერგიული წარმომადგენლობა საზღვარგარეთ.

ბ. რასობრივი პოლიტიკის ფარგლებში:

- ერთგვაროვანი ეროვნული სახელმწიფოს ჩამოყალიბება, რომელიც მოიცავს მთელ გერმანულ რასას.
- გერმანიის ინტერესების ენერგიული წარმომადგენლობა საზღვარგარეთ.

გ. შიდა პოლიტიკაში:

- მხოლოდ გერმანელებს შეუძლიათ ისარგებლონ სახელმწიფოს მოქალაქის უფლებებით, რომლებიც გერმანიის სულისკვეთებითა და ბედისწერით სრულ ერთობას აღიარებენ.
- ის, ვინც არ არის გერმანელი, შეიძლება მხოლოდ გერმანიის სახელმწიფოში ცხოვრობდეს სტუმრის სტატუსით და ექვემდებარება უცხო ქვეყნის კანონმდებლობას.
- გერმანელების უფლებებს უპირატესობა უნდა მიენიჭოს უცხო ქვეყნების მოქალაქეების უფლებებთან შედარებით.

2. ჩვენი ეკონომიკური პრინციპი: სახელმწიფოს მოვალეობაა უზრუნველყოს სასიცოცხლოდ აუცილებელი ნივთები და არა კაპიტალისთვის მაქსიმალურად მაღალი მოგების უზრუნველსაყოფად.

ა. ნაციონალ-სოციალიზმი კერძო საკუთრებას პრინციპად აღიარებს და იცავს მას კანონი.

ბ. თუმცა, ეროვნული კეთილდღეობა მოითხოვს, რომ ინდივიდების ხელში სიმდიდრის დაგროვება შეზღუდული იყოს.

გ. ყველა გერმანელი ქმნის საზოგადოებას საყოველთაო კეთილდღეობის ხელშეწყობისა და კულტურა.

დ. ყველა გერმანელის შრომის ვალდებულების ფარგლებში, კერძო საკუთრების სიწმინდის პატივისცემით, ყველა გერმანელს შეუძლია თავისუფლად გამოიმუშაოს და განკარგოს თავისი შრომის შედეგები.

Machine Translated by Google

ე. წახალისებული უნდა იყოს ყველა ფორმის, მცირე თუ მსხვილი, ბიზნესის ჯანსაღი კომბინაცია ეკონომიკური ცხოვრების ყველა სფეროში, მათ შორის სოფლის მეურნეობაში.

ვ. ყველა არსებული ბიზნესი, რომელიც აქამდე კომპანიების ფორმით იყო წარმოდგენილი, ნაციონალიზებული იყოს.

ზ. მევახშეობა, მოგება და პირადი გამდიდრება ზიანის მიყენების ხარჯზე ერის ყველა წევრი სიკვდილით დაისჯება.

თ. (სახელმწიფოსთვის) ერთწლიანი მუშაობის ვალდებულების შემოღება, რომელიც ყველასთვის სავალდებულოა გერმანული.

3. ჩვენი ფინანსური პრინციპი: ფინანსები უნდა არსებობდეს სახელმწიფოს სასარგებლოდ; ფინანსური მაგნატები არ უნდა ქმნიდნენ სახელმწიფოს სახელმწიფოში. აქედან გამომდინარე, ჩვენი მიზანია ინტერესების მონობის დაძლევა.

ა. სახელმწიფოს და შესაბამისად, ერის გათავისუფლება პროცენტით გაცემული დიდი ფინანსური სახლების წინაშე არსებული ვალებისგან.

ბ. რაიხსბანკისა და მისი გამომშვები სახლების ნაციონალიზაცია. გ. ყველა დიდი

საზოგადოებრივი ობიექტისთვის (ჰიდროელექტროსადგური, რკინიგზა და ა.შ.) ფულის უზრუნველყოფა არა სესხების მეშვეობით, არამედ უპროცენტო სახელმწიფო ობლიგაციების გაცემით ან მზა ფულის გამოყენების გარეშე.

დ. უზრუნველყოფილ საფუძველზე ვალუტის ფიქსირებული სტანდარტის შემოღება.

ე. ბიზნესის განვითარების ეროვნული ბანკის შექმნა (ვალუტის რეფორმა) უპროცენტო სესხების გასაცემად.

ვ. დაბეგვრის სისტემის ფუნდამენტური რემოდელირება სოციალურ-ეკონომიკურ პრინციპებზე დაყრდნობით. მომხმარებლის გათავისუფლება არაპირდაპირი დაბეგვრის ტვირთისგან და მწარმოებლის გათავისუფლება დამანგრეველი დაბეგვრისგან (ფისკალური რეფორმა და დაბეგვრისგან გათავისუფლება).

4. ჩვენი სოციალურ-პოლიტიკური პრინციპი: საყოველთაო კეთილდღეობა ყველა კანონის უმაღლესი კანონია.

ა. ხანდაზმულობის დაზღვევის ფართომასშტაბიანი განვითარება ანუიტეტების სისტემის ნაციონალიზაციის გზით. გერმანიის სახელმწიფოს ყველა წევრს უნდა ჰქონდეს საკმარისი თანხა გარკვეული ასაკის მიღწევისას ან, თუ ის სამუდამოდ ინვალიდია, ამ ასაკამდე საარსებოდ.

ბ. მომგებიანობაში მონაწილეობა საწარმოო საწარმოებში ჩართული ყველა პირის მიერ ეფექტურობისა და ასაკის მიხედვით. პასუხისმგებლობა ასევე გადანაწილდება ამოცანის შესრულებაზე ეროვნული თვალსაზრისით.

გ. ომითა და რევოლუციით მიღებული ყველა მოგების, რომელიც არ არის პატიოსანი შრომის შედეგი, და მევახშეებისა და ფულის მოპარვის ქონების ჩამორთმევა სოციალური მიზნებისთვის.

დ. საცხოვრებელი სახლების დეფიციტის აღმოფხვრა რაიხის მასშტაბით ფართომასშტაბიანი ახალი მშენებლობით, No. 20-ში (ახალი ეროვნული ბანკი) შემოთავაზებული საშუალებებით.

5. ჩვენი კულტურული მიზანია, რომ ყველა მეცნიერება და სახვითი ხელოვნება აყვავდეს პოლიტიკურად თავისუფალი, ეკონომიკურად ჯანსაღი სახელმწიფოს საფუძველზე. ამის მიღწევის საშუალებები იქნება:

ა. ახალგაზრდების აღზრდა, რათა იყვნენ ჯანმრთელები სხეულით და თავისუფლები გონებით, დიდი ხნის შემდეგ გერმანული კულტურის ტრადიციები.

ბ. სარწმუნოებისა და სინდისის სრული თავისუფლება.

გ. ქრისტიანული კონფესიების განსაკუთრებული დაცვა.

დ. დოგმების დათრგუნვა, რომლებიც ეწინააღმდეგებიან გერმანულ მორალურ ინსტინქტებს და შეიცავს სახელმწიფოსა და ერისთვის საზიანო მასალას.

Machine Translated by Google

ე. პრესაში, ლიტერატურაში, სცენაზე, ხელოვნებასა და კინოთეატრებში ყველანაირი ბოროტი გავლენის დათრგუნვა.

ვ. სწავლების თავისუფლება გერმანიის საშუალო სკოლებში; გადაწყვეტილების ფორმირება მაღალზნეობრივი აზროვნების მქონე ადამიანების კლასი.

6. სამხედრო საქმეები.

ა. ერის ეფექტიანობის გაზრდა ყველა თავისუფალ გერმანელს მსახურების და ტარების უფლების მიცემით მკლავები.

ბ. ანაზღაურებადი არმიის გაუქმება.

გ. ეროვნული თავდაცვისთვის ეროვნული არმიის შექმნა მაღალკვალიფიციური პროფესიონალი ოფიცრების კორპუსის მეთაურობით.

7. სხვა რეკომენდაციები.

ა. პრესის რეფორმა. ყველა იმ ჟურნალის დათრგუნვა, რომელიც ეროვნული სიკეთის წინააღმდეგ იბრძვის. მკაცრი პასუხისმგებლობა ყველა არაზუსტი და განზრახ გაყალბებული სადაზვერვო ინფორმაციისთვის.

ბ. არჩევნების დემორალიზებელი მეთოდების აღმოსაფხვრელად და არჩეულთა იმუნიტეტის უზრუნველსაყოფად ხმის მიცემის შესახებ კანონმდებლობის მოდიფიკაცია.

გ. ვაჭრობისა და პროფესიების სპეციალური პალატების ჩამოყალიბება.

დ. სასამართლო რეფორმა მიწის კანონმდებლობასთან დაკავშირებით — მიწაზე საკუთრების უფლების პრინციპულად აღიარება; მიწის უსაფრთხოების საფუძველზე კერძო წყაროებიდან სესხის აღების უფლების არარსებობა; სახელმწიფოს უნდა ჰქონდეს წინასწარი შესყიდვის უფლება, განსაკუთრებით უცხოელებისა და ებრაელების შემთხვევაში; სახელმწიფოს უნდა ჰქონდეს უფლება, მართოს ქონება მესაკუთრის მხრიდან ცუდი მართვის შემთხვევაში.

სამოქალაქო სამართალი - პირადი პატივისა და ჯანმრთელობის მნიშვნელოვნად გაზრდილი დაცვა, საკუთრების უფლებების ცალმხრივი სამართლებრივი დაცვისგან განსხვავებით, რომელიც დღეს დომინირებს.

ე. სახელმწიფო სამართლის რეფორმა.

გერმანული ხასიათისთვის ყველაზე შესაფერისი სახელმწიფოს ფორმაა სუვერენული კონტროლი, რომელიც გაერთიანებულია ცენტრალურ პირად ძალაუფლებაში. ერმა მოგვიანებით უნდა გადაწყვიტოს, ამ ცენტრალურ პირად ძალაუფლებას არჩეული მონარქი განახორციელებს თუ პრეზიდენტი.

რაიხის ფედერალური ხასიათი.

გერმანული ერის კონსტიტუცია, რომელიც შედგება რასობრივი და ისტორიული ურთიერთობებით მჭიდროდ დაკავშირებული რამდენიმე ქვეყნისგან, აუცილებელს ხდის, რომ თითოეული სახელმწიფო იყოს ძალიან ფართოდ დამოუკიდებელი შიდა საქმეებში.

რაიხის საქმეა გერმანელი ერის წარმოდგენა საზღვარგარეთ და პასპორტების, საბაჟოების, ასევე არმიისა და საზღვაო ფლოტის უზრუნველყოფა.

ამ ეროვნული პროგრამის განხორციელების სამი მთავარი დაბრკოლება არსებობს: სოციალიზმი: მარქსიზმი, საპარლამენტო სისტემა და კაპიტალისტური მაგნატები.

1. ჩვენი ანტიმარქსისტული კამპანია მიმართულია ებრაელი კარლ მარქსის დესტრუქციული დოქტრინების წინააღმდეგ - კლასობრივი ომის შესახებ, რომელიც ერს ყოფს, კერძო საკუთრების გაუქმების შესახებ, რაც ბიზნესს შეუძლებელს ხდის - და ისტორიის მთლიანად ეკონომიკური მატერიალისტური შეხედულების წინააღმდეგ.

Machine Translated by Google

2. პარლამენტების წინააღმდეგ ჩვენი კამპანია მიმართულია ე.წ. ხალხის წარმომადგენლების უპასუხისმგებლობის არარსებობის წინააღმდეგ, რომლებიც - იმუნიტეტის გამო - პრაქტიკაში ვერასდროს იქნებიან მოწვეულნი პასუხისმგებლობის აღებისთვის; ასევე სისტემიდან წარმოშობილი ყველა ბოროტების წინააღმდეგ (მორალური კორუფცია, ნეპოტიზმი, კორუფცია), რაც საბოლოო ბოროტებას იწვევს - მთავრობას, რომელიც ასეთ პარლამენტზეა დამოკიდებული.

3. მამონის წინააღმდეგ ჩვენი კამპანია, რომელიც დანარჩენ ორზე მაღლა დგას, მიმართულია ფულის მსოფლიო ძალაუფლების წინააღმდეგ, ანუ ჩვენი ერის მუდმივი ექსპლუატაციის წინააღმდეგ დიდი კრედიტორების მიერ.

ეს ასევე უზარმაზარი ბრძოლაა სულის მკვლელი, მატერიალისტური სიხარბისა და ძარცვის სულის წინააღმდეგ, რომელსაც თან ახლავს ჩვენი საზოგადოებრივი, კომერციული და კულტურული ცხოვრება.

მთავარი ბრძოლა ორ მსოფლიო თეორიას შორის მიმდინარეობს, რომლებიც წარმოდგენილია ორი არსებითად განსხვავებული სტრუქტურით - სული, რომელმაც შექმნა და არის შემოქმედებითი, და მღელვარე, მიმზიდველი სული. შემოქმედებითი სული, ღრმად ფესვგადგმული, მაგრამ სულიერი გამოცდილებით მსოფლიოს დანარჩენ ნაწილზე აღმატებული, ძირითადად არიული რასის მიერ არის ატარებული; მიმზიდველი სული, რომელსაც არსად ფესვები არ აქვს და მხოლოდ მატერიალურ, კომერციულ საგნებს ისახავს მიზნად, ძირითადად ებრაელების მიერ არის წარმოდგენილი.

ნაციონალ-სოციალიზმი, ანტისემიტიზმის მსგავსად, ებრაულ-მატერიალისტურ სულისკვეთებას ბოროტების მთავარ მიზეზად მიიჩნევს; თუმცა, მან იცის, რომ ისტორიაში ეს უდიდესი ბრძოლა მხოლოდ სემიტური სულის განადგურებით არ უნდა შემოიფარგლოს; სწორედ ამიტომ, ნაციონალ-სოციალიზმის დიდი პროგრამა გაცილებით სცილდება განადგურების ანტისემიტურ სურვილს, რადგან ის გვთავაზობს დადებით, კონსტრუქციულ სურათს, რომელიც აჩვენებს, თუ როგორ უნდა გამოიყურებოდეს შრომისა და მიღწევების ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფო დასრულების შემდეგ.

როგორც კი ეს მაღალი მიზანი მიღწეული იქნება, ნაციონალ-სოციალისტური პარტია ავტომატურად დაიშლება; რადგან ნაციონალ-სოციალიზმი ამ შემთხვევაში მთელი გერმანელი ერის მთელი ცხოვრება იქნება. ნსდაპ არ არის პოლიტიკური პარტია სიტყვის ჩვეულებრივი გაგებით, არამედ არის ერის ის ნაწილი, რომელიც თავდაჯერებულია და დარწმუნებულია მომავალში, რომელიც შეიკრიბა ძლიერი და მტკიცე ლიდერების გარშემო, რათა გერმანია გადაარჩინოს სირცხვილისა და უძლურებისგან საზღვარგარეთ და დემორალიზაციისგან სამშობლოში და კიდევ ერთხელ გახადოს იგი ძლიერი და პატივცემული საზღვარგარეთ, ხოლო მორალურად და ეკონომიკურად ჯანმრთელი სამშობლოში.

„გერმანული რაიხი გერმანელი ხალხის სამშობლოა“.

სახელმწიფო პოლიტიკის ამ პრინციპის ყოველი სიტყვა მათრახის ჭრილობაა, როდესაც დღევანდელ სავალალო მდგომარეობას განვიხილავთ.

„გერმანული რაიხი“ — სად არსებობს დღეს გერმანული რაიხი? შეუძლია თუ არა გერმანიას დამოუკიდებელ სახელმწიფოდ წოდების პრეტენზია ჰქონდეს? არა! სახელმწიფო სამართლის ყველაზე თვითკმაყოფილ ექსპერტებსაც კი არ შეუძლიათ ისეთი ქვეყნის აღწერა, როგორიც ახლა გერმანიაა, როგორც ისეთი ქვეყნის, რომელიც სრულად სარგებლობს სუვერენიტეტის ყველა უფლებით.

სახელმწიფოს ხუთი უმნიშვნელოვანესი უფლებაა: სუვერენიტეტი მის ტერიტორიაზე, მისი არმია, მისი ფინანსები, მისი შიდა ადმინისტრირება და კომუნიკაციები და ბოლოს, სამართლიანობა.

საკმარისია საკითხი ასე დააყენოთ ნებისმიერი არაპროფესიონალისთვის, საერთაშორისო სამართლით გათვალისწინებული ერის უფლებების შემდგომი ახსნის გარეშე და შეადაროთ ის გერმანიის დღევანდელ მდგომარეობას, რის შედეგადაც ცხადი გახდება, რომ შეუძლებელია სუვერენული „გერმანული რაიხის“ არსებობის მტკიცება.

ჩვენი ტერიტორიის კონტროლი დაცინვაა, რადგან როდესაც საფრანგეთი მოისურვებს, მას შეუძლია გერმანიის მიწების მიტაცება ნებართვის თხოვნისა და წინააღმდეგობის გარეშე. ჩეხები, პოლონელები, დანიელები

Machine Translated by Google

შეეძლო გერმანიის ტერიტორიაზე ნებისმიერი შეჭრა დაბრკოლების შიშის გარეშე. „დაწყევლილი ძველი რეჟიმი“ საზღვრის უმცირეს დარღვევას სრულიად განსხვავებულ ინტერპრეტაციას აძლევდა. გერმანიის ტერიტორიაზე სამხედრო შეჭრა ამ შემთხვევაში „საომარ მდგომარეობას“ გულისხმობდა.

ტერიტორიული სუვერენიტეტის დასაცავად ერს სჭირდება შეიარაღებული ძალა, რომელსაც შეუძლია მოგერიოს ნებისმიერი თავდასხმა მის მიწაზე და, შესაბამისად, მისი მოქალაქეების სიცოცხლესა და ბედნიერებაზე. თავისუფალ სახელმწიფოს არ შეუძლია უცხო ძალას მისცეს უფლება, შეამოწმოს მისი ქმედებები ან ჰქონდეს უფლება, გადაწყვიტოს მისი არმიის რაოდენობა, აღჭურვილობა, შეიარაღება, გარნიზონები; თუ ასეა, ის ნამდვილად არ არის „სუვერენული“; მას არ შეუძლია თავისი ძალაუფლების საშუალებების მართვა; მან უარი თქვა თავის სამხედრო ძალებზე კონტროლზე. გერმანიამ ეს გააკეთა მტრის განიარაღებისა და კონტროლის კომისიების წინაშე დათმობით.

გერმანიამ უკვე განიცადა ეს დამცირება ზავის პირობებით და დაკარგა საერთაშორისო უფლებები.

მიუხედავად ამისა, მას შეეძლო შეენარჩუნებინა შიდა კონტროლის გარკვეული ნაწილი; მაგრამ როგორც კი სამხედრო კონტროლი განადგურდა, ფინანსურმა მაგნატებმა ისარგებლეს გერმანელი მუშახელის შეუზღუდავი ექსპლუატაციის შესაძლებლობით.

უპირველეს ყოვლისა, რევოლუციის ტალახიანი ნიაღვარი გერმანიას დაატყდა თავს; შემდეგ მევახშეებმა და მოგების მოყვარულებმა, სოციალ-დემოკრატმა მოღალატეებმა, ქაოსის შვილებმა, დეზერტირებმა, ციხის ჩიტებმა ძალაუფლება დემოკრატებთან და ცენტრისტებთან გაიყვეს, ხოლო ყველას უკან და თავზე ფინანსისტები, ებრაელები, თავიანთ საქმეს აკეთებდნენ. მალე ე.წ. ეროვნული პარტიების თავისუფალი მასონები, განსაკუთრებით ძმა შტრეზემანი, გამოიძახეს. საბოლოო დარტყმა მალე მოვიდოდა. ექსპერტებმა თავიანთი დაუსის კანონით გერმანიას ფინანსებზე კონტროლი წაართვეს, რომელიც მცირერიცხოვან ებრაელებს, გერმანელ და უცხოელ ფინანსურ მაგნატებს, გადასცეს. რაიხსტაგმა რკინიგზა და მათთან ერთად კომუნიკაციებზე კონტროლი, ასევე გადასახადებისა და საბაჟოების კონტროლის დიდი ნაწილი, რეპარაციების კომისრისთვის გადაცემით, გაათავისუფლა.

მართლმსაჯულების კონტროლი თითქმის აღარ არსებობს. ოკუპირებული რაიონები უცხო ქვეყნის სამხედრო კანონმდებლობის ქვეშ იმყოფებიან; გერმანიის დანარჩენ ნაწილს სპეციალური რეგულაციები არეგულირებს, მაგალითად, რესპუბლიკის დაცვის შესახებ; უფლებების დაუცველობა, ე.წ. „Aufwertungsgesetze“-ს მეშვეობით ორგანიზებული საზოგადოებრივი ძარცვა, რაც სასამართლოებს აიძულებს, გამოაცხადონ, რომ არასწორი სწორია.

გერმანია აღარ არის სუვერენული სახელმწიფო. ის მონების კოლონიაა. გერმანელები ჩაგრულები არიან, ციხეში სვამენ, სიტყვის თავისუფლებას ართმევენ - უბრალოდ იმიტომ, რომ ისინი ჯერ კიდევ „გერმანელები“ არიან და მონობის დასრულება სურთ.

დიახ, ჩვენ გვსურს, რომ გერმანია კვლავ თავისუფალი იყოს და ეს მომავალი გერმანული რაიხი გერმანელების სახლი იქნება - არა მხოლოდ წესრიგის დამცავი მანქანა, არა მხოლოდ „სახელმწიფო“, „ხელისუფლება“, „მთავრობა“, რამდენიმე მმართველი ოჯახის სინეკური, არამედ სახლი, ეს მომხიბვლელი სიტყვა - სახლის სიყვარული, მშვენიერი, მზიანი, საყვარელი. მშობლიური მიწის სურნელი ტრიალებს, მოხეტიალე სიხარულით აღფრთოვანდება, როდესაც ფეხქვეშ მშობლიურ მიწას გრძნობს; ის მასთან სისხლით არის დაკავშირებული.
სახლის შეგრძნება უსაფრთხოების განცდაა და აქედან ყვავის სახლის სიყვარულის მშვენიერი ყვავილი. სახელმწიფოსა და ერს ამაზე უკეთესი მიზანი არ შეიძლება ჰქონდეს.

ეს უფრო მეტია, ვიდრე ფრთხილი სოციალური პოლიტიკა, უმუშევრობის დაზღვევა ან საბინაო სქემები, თუმცა საკუთარი სახლის ქონა სახლის სიყვარულის ერთ-ერთი ყველაზე ძლიერი სტიმულია.

სახლი „იმპერიულ სახელმწიფოზე“ მეტია, რომელსაც ადამიანი ემსახურება, ენთუზიაზმით თუ იძულების ქვეშ.

ეს უფრო მეტია, ვიდრე ადმინისტრაცია, უფრო მეტი, ვიდრე საკუთარი ინტერესების დაცვა, უფრო მეტი, ვიდრე პირუტყვის აკვანი ან პიროვნებისა და ქონების დაცვა. ყველა ეს საზოგადოებრივი ობიექტი უნდა ემსახურებოდეს სახლის კონცეფციას. ისევე, როგორც სახლის იდეას განსაკუთრებული ხიბლი აქვს ბავშვებისთვის სათანადოდ.

Machine Translated by Google

ორგანიზებული ოჯახი, ისევე როგორც საკუთარი ოთახი, სასტუმროს ოთახისგან ან ციხის საკნისგან სრულიად განსხვავებულ გრძნობებს იწვევს; სახლი არის რაღაც ენით აუწერლად ნაზი და ამავდროულად ძლიერი, რომელიც აღემატება მიზნის მისაღწევად გაერთიანების იდეას, რაც სოციალური სახელმწიფოს ლიბერალურ-პარლამენტურ-დემოკრატიულ კონცეფციას წარმოადგენს.

სახელმწიფოს პოლიტიკა

პრინციპი: გერმანიის რაიხი უნდა იყოს გერმანელების სახლი - არა ებრაელების, რუსების (კომუნისტების), სოციალ-დემოკრატების, რომლებსაც არ აქვთ სამშობლო, სახელად გერმანია (Crispien), და არც ყველა იმ უცხოელისთვის, ვინც უფრო დიდხანს ან უფრო მოკლე დროში რჩება გერმანიის მიწაზე.

ჩვენ მკვეთრად და ფუნდამენტურად ვეწინააღმდეგებით ვაიმარის კონსტიტუციას, რომელიც მხოლოდ „გერმანელ ეროვნებზე" საუბრობს, მაგრამ უგულებელყოფს „გერმანელის" კონცეფციას ეროვნული, უფრო სწორად, რასობრივი გაგებით.

(ა) საგარეო პოლიტიკა.

1. მყარი ეროვნული სახელმწიფოს შექმნა, რომელიც მოიცავს გერმანული რასის ყველა შტოს.

ყველა გერმანული სისხლის წარმომადგენელი, მიუხედავად იმისა, ცხოვრობენ თუ არა ისინი საფრანგეთის, დანიის, პოლონეთის, ჩეხეთის თუ იტალიის სუვერენიტეტის ქვეშ, გაერთიანდებიან გერმანულ რაიხში. ჩვენ არც ნაკლებს და არც მეტს ვითხოვთ იმაზე, რაც ჩვენი მტრებისთვის იყო საჭირო - გერმანელების უფლებას, გადაწყვიტონ, ეკუთვნოდეთ თუ არა საკუთარ სამშობლოს, გერმანულ სახელმწიფოს.

ჩვენ ვითხოვთ სუდეტების გერმანიაში, ელზას-ლოთარინგიაში, პოლონეთში, ავსტრიის ლიგის კოლონიასა და ძველი ავსტრიის მემკვიდრეობით მიღებულ სახელმწიფოებზე ყველა გერმანელს. თუმცა, ეს მოთხოვნა კატეგორიულად გამორიცხავს იმპერიალიზმისკენ ნებისმიერ მიდრეკილებას; ეს არის მარტივი და ბუნებრივი მოთხოვნა, რომელსაც ნებისმიერი ძლიერი ეროვნება თავის ბუნებრივ მოთხოვნად აყენებს.

2. გერმანიის ინტერესების ძლიერი წარმომადგენლობა საზღვარგარეთ კიდევ ერთი და აუცილებელი შედეგია.
a წერტილის.

როგორც წესი, უცხო ქვეყნებში გერმანული კულტურის მიმზიდველად საუკეთესო, ყველაზე შრომისმოყვარე და თამამი ადამიანები მიდიან - ინჟინრები, მკვლევარები, პროფესორები, ვაჭრები, ექიმები. ისინი დიდი გერმანული ეროვნული ოჯახის წევრები არიან, რომელთანაც არასდროს უნდა დაიკარგონ. მათ უფლება აქვთ, საზღვარგარეთ ყოფნისას სამშობლოსგან დაცვას ელოდონ. ისინი არა მხოლოდ კულტურის გამავრცელებლები, არამედ გერმანული იდეის შეგნებული ავანგარდები უნდა იყვნენ მსოფლიოში; არა „კაცობრიობის მოციქულები", არამედ ნორდიული იდეის მატარებლები.

გერმანიას საზღვარგარეთ წარმომადგენლებმა არ უნდა შეიძინონ უცხოური წარმოდგენები, არამედ უნდა დაიცვან თავიანთი უმაღლესი გერმანული ხასიათი. ჩვენი საგარეო საქმეთა სამინისტრო რკინის ჯოხით უნდა გაიწმინდოს. ჩვენ უნდა დავასრულოთ უცხოელების მიმართ ერცბერგერისა და შტრეზემანის მსგავსად მორჩილება და დავინახავთ, რომ გერმანული ინტერესების ძლიერი წარმომადგენლობა სრულიად სხვაგვარად იქნება პატივსაცემი და შედეგად გერმანული სურვილებისადმი ყურადღება ზიზღის ნაცვლად იქნება.

(ბ) რასობრივი პოლიტიკა.

3. ებრაელებისა და ყველა არაგერმანელის გამორიცხვა საზოგადოებრივ ცხოვრებაში ყველა საპასუხისმგებლო თანამდებობიდან.

ეს მოთხოვნა ჩვენთვის, ნაციონალ-სოციალისტებისთვის, იმდენად ბუნებრივია, რომ დამატებითი ახსნა-განმარტება საჭირო არ არის; თუმცა, შეუძლებელია მოკლედ დამაჯერებელი არგუმენტების მოყვანა მათთვის, ვინც ჩვენი რასობრივი დოქტრინის პრინციპებს ვერ აცნობიერებს.

Machine Translated by Google

ყველა, ვინც ებრაელს „ებრაული რელიგიის სახელმწიფოს მოქალაქედ“ მიიჩნევს და არა ჰეტეროგენულ, სეგრეგირებულ, პარაზიტულ ხალხად, ვერ შეძლებს ამ მოთხოვნის არსის გააზრებას. თუ ადამიანი იტყვის ან იფიქრებდა, რომ მარწყვის მცენარის შუაგულში შემთხვევით ამოსული კომბოსტო მარწყვის მცენარეა და რომ მისგან კარგი მარწყვის მიღება შეიძლება, ის ისევე შეცდება, როგორც იფიქროს, რომ ცხვრის ფარაში მოხვედრილი ლომის ბოკვერი ამით ცხვრად იქცევა. გერმანელი არ იქნება კარგი სახელმწიფო მოხელე ჩინეთში ან ინდოეთში და ჩვენ არ გვინდა, რომ ჩინელი ან ჰოტენტოტი იყოს ხაზინის მოხელე ან გერმანული ქალაქის მერი.

და მაინც, უკეთესი იქნებოდა, გერმანიაში ენვერ-ფაშა ან ჩანგ კაი-ჩეკი ყოფილიყო სათავეში, ვიდრე ებრაელი, რომელსაც თავისუფალი მოქმედების საშუალება ჰქონდა თავისი დაშლილი რასობრივი მახასიათებლებისთვის. დანამდვილებით შეიძლება ითქვას, რომ რევოლუციამ სახელმწიფოში წესრიგის კავშირები შეარყია და დიდი ხნის წინ დამკვიდრებულმა ებრაელმა ბანკირებმა, ისევე როგორც აღმოსავლეთიდან ჩამოსულმა ებრაელებმა, რომლებიც ახლახანს ემიგრირდნენ გერმანიაში, გერმანიის გაღატაკებით გამდიდრდნენ. ჩვენ ყველამ ვნახეთ და გვაქვს ამის გამოცდილება; ეს ყოველთვის გრძელდებოდა სკანდინავიური ინსტიტუტების დაშლისას. „ამ ცბიერი ხალხისთვის მხოლოდ ერთი გზაა ღია - სანამ წესრიგი შენარჩუნდება, მათ არაფრის იმედი არ აქვთ.“ (გოეთე პლუნდერსვაილენის ბაზრობაზე)

ამიტომ, ჩვენ მოვითხოვთ:

4. აღმოსავლეთ ებრაელებისა და სხვა პარაზიტი უცხოელების იმიგრაციის შეჩერება და რომ არასასურველი უცხოელები და ებრაელები დეპორტირებულნი იქნებიან.

დიდი ინფლაციის დროს გალიციიდან და პოლონეთიდან ებრაელები გერმანიის ქალაქებში მწერებივით შეიჭრნენ. მიუხედავად იმისა, რომ სახლების დიდი დეფიციტი იყო, მალევე კარგად დასახლდნენ, გერმანელებს კი ორმოებში უწევდათ შეპარვა. მათ დაიწყეს თავიანთი ბინძური ბიზნესი, ყიდულობდნენ ყველაფერს - მარგალიტებს, სპარსულ ხალიჩებს, ბრილიანტს, ოქროს, ვერცხლს, პლატინას, საომარ სესხებს, ათასმარკის კუპიურებს, სპილენძს, ტყვიას, ლიტერატურას, თეატრებს, მარცვლეულს („აორთქლების კომპანია“). ისინი სწრაფად გახდნენ თვალსაჩინოდ გამდიდრებულები - და „ნორმალური გერმანელების“ თვალში გერმანელების სტატუსი მოიპოვეს.

კომპრომისი საქმის განხილვისას სრულიად დაუშვებელია. ჩვენ უნდა გვყავდეს ადმინისტრატორები, რომელთა რასობრივი შეხედულებები ნათელი და ურყევია. რასის ჯანმრთელობა უნდა აღდგეს ანტისემიტური მოპყრობის პრაქტიკული გამოყენებით და ჩვენი ერი ჩრდილოეთისკენ უნდა იყოს მიმართული ნორდიული იდეის გაგებით.

შესაძლოა, ეს კითხვა სათანადოდ არ მიეკუთვნებოდეს NSDAP-ის „დროებით პროგრამას“; თუმცა, ყველამ ნათლად უნდა გვესმოდეს, რომ გერმანელ ერთან ბევრი რამის გაკეთება შეუძლებელია მანამ, სანამ ის „გაუცხოვებელი“ არ გახდება.

მაგრამ აქ და ახლა შეგვიძლია განვაცხადოთ, რომ საშინელი რასობრივი დეკადენცია მხოლოდ — ყოველ შემთხვევაში, თეორიულად — შეჩერდა რასობრივი საკითხებით გამოწვეული განსაკუთრებული ინტერესის და ამ თემაზე არაერთი წიგნის არსებობის გამო; თუმცა, მხოლოდ მყარი და უწყვეტი მუშაობა შეგვეძლება რეალური პროგრესის მიღწევაში.

(გ) სახელმწიფო მოქალაქეობასთან დაკავშირებით ჩვენ მოვითხოვთ:

5. რომ მხოლოდ გერმანელები, რომლებიც სწამთ გერმანული კულტურისა და საერთო ბედისწერის ყველა გერმანელი სარგებლობს სახელმწიფოს მოქალაქის უფლებებით.

Machine Translated by Google

აქაც კი უნდა დავადგინოთ საზღვრები. ადამიანებს, რომლებიც, მიუხედავად იმისა, რომ გერმანიაში არიან დაბადებულნი, შეგნებულად იქცევიან ერისა და სახელმწიფოსთვის საზიანოდ და იღებენ და ემორჩილებიან საზღვარგარეთიდან მიღებულ ბრძანებებს - ანუ არ იღებენ საერთო ბედში მონაწილეობას, შეიძლება არ მიეცეთ მოქალაქეობის უფლებები; ბევრს მოგვიწევს ამ უფლებებით სარგებლობის მაღალი პატივის უარყოფა.

6. არაგერმანელებს გერმანიის სახელმწიფოში მხოლოდ სტუმრად ცხოვრება შეუძლიათ და ისინი ჩაითვლებიან როგორც უცხოური სამართლის დაქვემდებარებული.

ეს აუცილებელი პრინციპია, რომელიც განკუთვნილია იმისთვის, რომ სამუდამოდ დაასრულოს უცხოელის მიმართ მარადიული მორჩილება. თუმცა ეს არ ნიშნავს, რომ ჩვენ არ უნდა მივესალმოთ უცხო ქვეყნის მოქალაქეებს თბილად და არ უნდა მოვეპყროთ მათ, როგორც სტუმრებს, თუ ისინი სათანადოდ მოიქცევიან; მაგრამ

7. გერმანელების უფლებებსა და ინტერესებს უპირატესობა ენიჭება უცხო ქვეყნის ქვეშევრდომების უფლებებსა და ინტერესებს.

ჩვენი შემდგომი მოთხოვნები ჩვენს პროგრამაში დეტალურად არ უნდა იყოს შეტანილი. მაგალითად, უცხოელებზე მოქმედი კანონების ფორმა მოგვიანებით გადაწყდება, ასევე ებრაელების გარიყვის მეთოდები. პრინციპების პროგრამა არ უნდა იყოს მოქმედების პროგრამა, რომელიც ტაქტიკურ დეტალებს მოგვაწვდის იმის შესახებ, თუ როგორ უნდა განხორციელდეს უზენაესობა და ა.შ. მე სრულიად წინააღმდეგი ვარ ჩვენი პროგრამის ზედმეტად მკაცრი განსაზღვრისა, რადგან ამ დიდ ბრძოლაში ჯერ უნდა განვსაზღვროთ ის პრინციპები, რომლებსაც არასდროს არ დავუბრუნდებით და არ უნდა მივბაძოთ ბურჟუაზიული და სოციალისტური პარტიების ხმის მიცემის მეთოდებს.

ეკონომიკური პოლიტიკა

ეროვნული მთავრობის მოვალეობაა უზრუნველყოს სასიცოცხლოდ აუცილებელი ნივთები და არა... კაპიტალისთვის მაქსიმალური მოგების უზრუნველყოფა.

შეიძლება უბრალო, საღად მოაზროვნე ადამიანებს აზრად მოუვიდეთ, რომ ამ აშკარა ფაქტის პრინციპად გამოცხადება ზედმეტია. მწარმოებლისთვის, ფერმერისთვის, ხელოსნისთვის, მწარმოებლისთვის ჩვეულებრივი ამბავია, რომ ის, რასაც ისინი ქმნიან, ან გამოიყენება ან მოიხმარება - თავად ან, როგორც სავაჭრო ნივთი, სხვების მიერ.

მისი აზრით, ბიზნესი, რომელიც არ არის დაკავშირებული წარმოებასთან ან მოხმარებასთან, არის სასაცილოა, შეუძლებელია, საღი აზრის საწინააღმდეგოა.

ეს ჩვენს რეკრუტირების საქმეში ერთ-ერთ უდიდეს ინტელექტუალურ სირთულემდე მიგვიყვანს. ჩვენი თანამემამულეები აუცილებლად იტყვიან: — რა თქმა უნდა, შრომისა და ეკონომიკის მნიშვნელობებისა და მიზნების შესახებ თქვენი ბუნებრივი განწყობა სრულიად სწორია, მაგრამ სამწუხაროდ, ჩვენი დღევანდელი, ეგრეთ წოდებული, პოლიტიკური ეკონომიკა არანაირად არ პასუხობს ამ ბუნებრივ პრეტენზიას. თუ უფრო ახლოს დააკვირდებით, აღმოაჩენთ საშინელ მახასიათებლებს, რომლებიც სრულიად ეწინააღმდეგება ყველა ეროვნული პოლიტიკური ეკონომიკის აშკარა მოვალეობას.

რაც შეეხება ფულის გამსესხებლებსა და მოგების მიმღებებს? ფიქრობენ კი ეს უნივერსალური მძარცველები ცხოვრებისთვის აუცილებელი ნივთების უზრუნველყოფაზე? არა! ისინი ღირებულებების შექმნით არიან დაკავებულნი, რამეს აწარმოებენ? არა! ისინი ეკონომიკური გაგებით მძარცველები და მოღალატეები არიან და მხოლოდ საკუთარი თავისთვის აგროვებენ სიმდიდრეს.

რაც შეეხება ბანკებს? ისინი ავრცელებენ ფულს და გასცემენ „კრედიტს“. დიახ; მაგრამ ფოსტა ამას აკეთებს, უფრო იაფად, უფრო სწრაფად და უკეთესად; და ვის აძლევენ ბანკები კრედიტს? —

Machine Translated by Google

გაჭირვებულები, მშრომელი მასები, რომლებსაც არ აქვთ საკუთარი სახლი, სახლების ასაშენებლად, საცხოვრებლის მწვავე მოთხოვნილების დასაკმაყოფილებლად? არა! ან ფერმერებისთვის, ან მათთვის, ვინც ბიზნესს მართავს და აწარმოებს და ანაწილებს ეკონომიკურ საჭიროებებს? არა თავისუფლად და მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ შეთავაზებულია უზრუნველყოფა, რომელიც აღემატება გადახდის ბუნებრივ ვალდებულებას; უფრო მეტიც, ისინი პროცენტს ითხოვენ. აინტერესებთ ბანკებს, მოემსახურებიან თუ არა მწარმოებლების მომხმარებლებს კარგად, იაფად და დროულად, თუ მიეწოდებათ თუ არა ეკონომიკური საჭროებები სწრაფად, იაფად და სათანადო ყურადღებით? არა! მათი ერთადერთი აზრია მოგების მიღება პროცენტიდან, საკომისიოდან ან ფულის მიწოდების საბანკო პროცესიდან, რომელსაც არ უნდა ეწოდოს. რას აწარმოებენ ბანკები? არაფერს! რას შოულობენ ისინი? უზარმაზარ თანხებს.

ამგვარად, ფულის გამსესხებლები, მოგების მიმღებები, ბანკები, ფინანსისტები არ აკმაყოფილებენ აუცილებლობას, არამედ იღებენ უზარმაზარ მოგებას გაბატონებული კაპიტალისტური სისტემიდან - სინამდვილეში, ისინი ტირანირებენ და ექსპლუატაციას უწევენ დღევანდელ ანტისოციალურ ეკონომიკურ სისტემას. ეკონომიკის მთავარი ამოცანაა უზრუნველყოს სესხებზე პროცენტის დაფარვა, ანუ მუშები იძულებულნი არიან, თავიანთი შემოსავლის ნაწილი „ქალაქს“ გადასცენ. რას აკეთებს ქარხნის მფლობელი, ან როგორც მას მუშები უწოდებენ, „ექსპლუატატორი“ და „სისხლისმწოველი“? ყველაზე დაბალი შესაძლო ხელფასის გადახდით, უხარისხო მასალის გამოყენებით, მასობრივი წარმოებით, საშუალო და მაღალი საცალო ფასებით, ის ცდილობს მიიღოს მაქსიმალური შესაძლო მოგება საკუთარი თავისთვის.

ის არ ფიქრობს თავისი თანამშრომლების სიღარიბეზე; არ აინტერესებს, თუ მისი საქონელი სწრაფად უნდა გადაყარონ ნაგავად - მით უკეთესი, რადგან ეს მისთვის მეტ შრომას და მეტ მოგებას ნიშნავს. სულელი ხალხი ისევ და ისევ იაფფასიანი ნაგვის დევნას ცდილობს, თუ ის მიმზიდველად იქნება წარმოდგენილი.

მისთვის პირველ ადგილზე კაპიტალიდან მიღებული შემოსავალია, ცუდად კი - სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანი ნივთების მომარაგება.

თუმცა, ის რაღაცას აკეთებს. ის სამუშაოს უზრუნველყოფს.

ნამდვილი ქარხნის მფლობელი სულ სხვა რამ არის, ის, ვინც აცნობიერებს თავის მაღალ ამოცანას, როგორც ეკონომიკური ლიდერის. მას უნდა ჰქონდეს მაღალი მორალური ღირებულება - სულ მცირე, ეკონომიკური გაგებით. მისი ამოცანაა ხალხის რეალური ეკონომიკური საჭიროებების აღმოჩენა - თუ ის ასევე გამომგონებელიცაა, ის ამ პიონერულ სამუშაოს თავად ასრულებს. მან უნდა შეინარჩუნოს ხარჯები რაც შეიძლება დაბალ დონეზე და მაქსიმალურად გამოიყენოს ისინი, შეინარჩუნოს ფასები რაც შეიძლება დაბალ დონეზე, რათა თავისი საქონელი ბაზარზე გაიტანოს; შეინარჩუნოს წარმოების როგორც ხარისხი, ასევე რაოდენობა, კარგად გადაუხადოს თანამშრომლებს, რათა მათ თავისუფლად შეძლონ საქონლის შეძენა, მუდმივად უნდა იფიქროს ქარხნებისა და სავაჭრო მეთოდების გაუმჯობესებასა და განახლებაზე. თუ ის ამ ყველაფერს თავის ბიზნესში პირველ ადგილზე დააყენებს, ის „საარსებო წყაროებით ამარაგებს“ საუკეთესო და უმაღლესი გაგებით და მოგება თავისით მოვა, მისი მთავარი მიზნის გარეშე. „ამ ტიპის მწარმოებლის საუკეთესო და ყველაზე ცნობილი მაგალითია ჰენრი ფორდი. ჩვენს მძიმე ინდუსტრიაში არსებობს სხვა სახელებიც, რომლებიც ასევე მაღალ დონეზე დგანან...“
Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens და მრავალი სხვა.

ასეთი ბიზნესების ხასიათი სრულიად განსხვავებულია, როდესაც მათ პირადად არ აკონტროლებენ მაღალი მორალური თვისებების მქონე ადამიანები, რომლებიც ზრუნავენ თავიანთი მუშების ინტერესებზე, არამედ ისინი გადაეცემათ უპიროვნო შეზღუდული პასუხისმგებლობის საზოგადოებებს.

სანამ ბიზნესის დამფუძნებელი ასევე მთავარი აქციონერია და შეუძლია შეინარჩუნოს თავისი პროდუქციის შესანიშნავობის სტანდარტი, ყველაფერი შეიძლება კარგად იყოს; მაგრამ როგორც კი გარდაქმნა მოხდება, კაპიტალისტი აქციონერების ინტერესები მას აჭარბებს. ყოფილი მფლობელები, მენეჯერები, ახლა დამოკიდებულნი არიან აქციონერთა წარმომადგენელ საბჭოსზე, ბიზნესის მეთოდებისა და სამუშაო პირობების გაუმჯობესებისთვის - და აქციონერებს არ აქვთ ინტერესი (მონა-მძღოლის გარდა) მუშაკების კეთილდღეობასა და სამუშაოს ხარისხში, სანამ

Machine Translated by Google

აქედან მიღებული დივიდენდები კარგი, დიდი დივიდენდებია. საკუთრების აქციების შემოღებას ძალიან დამანგრეველი გავლენა ჰქონდა, რადგან ნებისმიერ შემთხვევით სპეკულანტს შეუძლია აქციები მიითვისოს და ფაქტობრივად, მსხვილი სამრეწველო ობიექტების მფლობელი გახდეს მათ შესახებ არაფერი იცოდეს. საფონდო ბირჟისთვის აქციები და წილები უბრალოდ ქაღალდია, რომლითაც შეუძლიათ თამაში. მათ არ აინტერესებთ წარმოებისა და შრომის პირობები, მათ უმეტესობას არ შეუძლია თქვას, თუ რა არის პროდუქტები ან მარკეტინგის, შრომის, ხელფასების და მოვლა-პატრონობის პირობები იმ ბიზნესში, რომლის კანონით მფლობელებიც არიან. (!) და ისინი სინამდვილეში მფლობელები არიან, მხოლოდ იმიტომ, რომ შემთხვევით ბაზარზე ამა თუ იმ ქარხნის აქციები მიითვისეს.

ახლა განვიხილოთ ეს მდგომარეობა პოლიტიკურ ეკონომიკაზე მისი გავლენის გათვალისწინებით, რათა გავიგოთ კაპიტალისტური სისტემის კორუმპირებული ხასიათი.

დღეს ბიზნესი მხოლოდ კაპიტალის ანაზღაურებას ეძებს.

მსხვილი საცალო მაღაზიები სხვადასხვა მეთოდს იყენებენ. ისინი ავითარებენ „მიმზიდველობას", „ბლეფს" და „საშუალო", „ფუფუნების საგნები" და, როგორც ზემოთ 1-მა აჩვენა, არასაჭირო ნივთების შეძენის სურვილის გაღვივება.

დიდი სასახლეები, რომლებიც დახვეწილობის ყველა ხელოვნებით არის აშენებული, ერთი შეხედვით იაფი, მაგრამ ძირითადად სრულიად უსარგებლო ნივთების შეძენისკენ იზიდავენ და გადახდის მარტივი პირობების შეთავაზებით მომხმარებლებს ფუფუნებაში ყველანაირი თანხის დახარჯვისკენ უბიძგებენ. სველი წერტილები იმისთვისაა გათვალისწინებული, რომ ადამიანებმა მაღაზიებში დიდი დრო გაატარონ, რომლებიც ამგვარად უბრალოდ ექსტრავაგანტულ კერებად იქცევიან, რადგან ნურავინ იფიქრებს, რომ საჩუქრად რამეს მიიღებს. ნამდვილად შეძლებული ადამიანები დიდ მაღაზიებში არ ყიდულობენ; მათ იციან ის, რაც ღარიბმა არ იცის - ვინც იაფად ყიდულობს, ძვირად ყიდულობს. ნუთუ ამ სასახლეებში მყიდველი ხალხი წარმოიდგენს, რომ ისინი სხვაგვარად აშენდა და არა მათი დაგროვილი ფულით? ნუთუ ფიქრობენ, რომ ესკალატორების, ლიფტების, სველი წერტილების, ზღაპრული განათების საფასურის გადახდისგან ირჩენენ თავს?

ასევე გაითვალისწინეთ, რომ დიდი მაღაზიები წვრილმანი მაღაზიების მეპატრონეებისთვის განადგურებას წარმოადგენს, რომ ისინი სასტიკად ექსპლუატაციას უწევენ საშინაო შრომას და თავიანთ პერსონალს, რომ წარმოებული ნივთები ძირითადად ნაგავია. უკეთესი ნივთები, როგორც წესი, უფრო ძვირია, ვიდრე პატივსაცემ სპეციალიზებულ მაღაზიებში, რაც ამართლებს ჩვენს ბრძოლას მსხვილი მაღაზიების წინააღმდეგ. ჩვენ მათ კაპიტალისტური იდეის პრაქტიკულ ფუნქციონირებად განსაკუთრებულ ფორმად მივიჩნევთ, რომელიც არ უზრუნველყოფს საარსებო წყაროებს, არამედ მხოლოდ აქციონერებისთვის უზარმაზარი მოგების მიღების მიზნით არსებობს.

ცხოვრებისთვის აუცილებელი ნივთებით უზრუნველყოფის ამ წამყვანი კონცეფციის გათვალისწინებით (რასაც, უნდა აღვნიშნოთ, არაფერი აქვს საერთო ეკონომიკის კომუნისტურ სქემასთან), ეს საკითხი მნიშვნელობით პირველ ადგილზეა კერძო საკუთრებისადმი ჩვენს დამოკიდებულებაში.

8. ნაციონალ-სოციალიზმი საკუთრების კერძო საკუთრებას პრინციპად აღიარებს და კანონით იცავს მას, იმ პირობით, რომ ის პატიოსნად არის შეძენილი და გამოყენებული. ჩვენ აქ ვერ განვიხილავთ ამას, მაგრამ ყველა, ვინც სწორად ესმის ტერმინ „შრომა", სწრაფად დაინახავს, რომ „შრომის" პროდუქტი უნდა იყოს მისი საკუთრება, ვინც მუშაობს. მწარმოებელი ვერ გაიგებს, თუ რატომ უნდა იყოს მისი შრომა, ან მისი ღირებულება, ბუნდოვანი „საზოგადოების" საკუთრება და არც ადვილად აღიარებს, რომ მისი შრომის ნაყოფი უნდა გადაეცეს ინდივიდს, კაპიტალისტს. ამრიგად, „შრომის" მნიშვნელობის სწორი გაგება ბუნებრივად იწვევს კერძო საკუთრების აღიარებას.

და ბოლოს, კიდევ ერთი საკითხია - სახლის კონცეფცია. სახლი რეალობას არ წარმოადგენს, თუ ის ნამდვილად არ არის ადამიანის საკუთრება და მისივე სახლი არ იცავდა მის ოჯახს. ადამიანის საკუთარი ხილი და ბოსტნეული, რომელიც მის ბაღშია, უფრო გემრიელია, ვიდრე ხალხმრავალ სასადილოში მირთმეული კერძი. ვინც არ იცის ქონებისადმი ლტოლვა და ფლობის სიხარული, ვერ გაიგებს კერძო საკუთრების აღიარების მნიშვნელობას. ასეთ ადამიანს არსად აქვს ფესვები, უცნაურია, რომ

Machine Translated by Google

მტაცებელი ტიპის ადამიანი ყოველთვის შურიანია, ყოველთვის ეძებს რაიმე ახალს დასამკვიდრებლად, ხოლო ნორდიელი კაცი, მიწის მტკიცე ადამიანი, აბსოლუტურად მოკრძალებულია თავის იდეებში. მას მხოლოდ ის სურს, რაც თავისი შრომით შეუძლია. მუშას არ სურს ჰქონდეს ლამაზი ვილა, რომლის გამომუშავებაც ვერასდროს შეძლებს; მას სურს საკუთარი პატარა ლამაზი სახლი და არა დაქირავებული, რომლისთვისაც მთელი ცხოვრების განმავლობაში სახლის აშენების ღირებულებაზე სამჯერ ან ოთხჯერ მეტს გადაიხდის. მაგრამ ებრაელს, კაპიტალისტს, არ სურს მიწის ნაკვეთზე იყოს მიბმული; მისი იდეალი არის დიდი სეიფი, რომელიც სავსეა სკრიპებით, იპოთეკური დოკუმენტაციითა და თამასუქებით. მისი მიზანია სიმდიდრე არა ქონებაში, არამედ სხვის იპოთეკით დატვირთულ ქონებაში. ის არ მუშაობს, მაგრამ არ ისვენებს მანამ, სანამ არ დააგროვებს ობლიგაციების შეკვრას, რაც მას ყველა იმ ადამიანის კონტროლს აძლევს, ვისაც ფული ასესხა. ჩვენი პროგრამის შემდეგი მოთხოვნა იმისთვის არის შემუშავებული, რომ შეჩერდეს ეს.

9. ერის კეთილდღეობა მოითხოვს სიმდიდრის დაგროვების შეზღუდვას ინდივიდების ხელში.

სიმდიდრე თავისთავად მავნებელი არ არის; პირიქით, კარგად მართული ქონება სიკეთეს უქმნის ყველას, ვინც მასთან არის დაკავშირებული. თუმცა, ისევ და ისევ, სწორედ კაპიტალისტური სესხების სისტემაა, რომელმაც სიმდიდრე კურთხევიდან წყევლად აქცია; ეს ძარცვაა. უქონელი მუშების 40 დიდი მასა და ვალში ჩავარდნილი საშუალო კლასი სულ უფრო და უფრო შორდება მდიდრებს; უამრავი წვრილი მესაკუთრე ვალების გამო იჩაგრება და ფინანსისტების ძალაუფლება, რომლებიც არც სამშობლოს და არც სამშობლოს იცნობენ, სულ უფრო და უფრო საზარელი ხდება, რადგან ისინი თავიანთ თანამედროვე ყაჩაღ-ბარონების ციხესიმაგრეებში, ბანკებში, სხედან. ამის მისაღწევად, ეროვნული სახელმწიფო იზრუნებს, რომ:

10. ყველა გერმანელი უნდა ჩამოყალიბდეს სამუშაო საზოგადოებად, რათა ხელი შეუწყოს საერთო კეთილდღეობა და კულტურა.

შრომის საზოგადოების ეს იდეა საზოგადოების უნივერსალისტური კონცეფციის ეკონომიკურ დამხობას გულისხმობს. ყველა სამუშაო და წარმოება საზოგადოებისთვის მომსახურების უმაღლეს იდეაში უნდა შევიდეს. ეს არანაირად არ ეწინააღმდეგება პირად ძალისხმევასა და შრომისმოყვარეობას, მაგრამ ნიშნავს, რომ ინდივიდუალური პროგრესი არ უნდა იყოს თანამოძმეების ხარჯზე. შემდეგი პუნქტი ამ მოთხოვნას გამოხატავს.

11. ყველა გერმანელისთვის დამახასიათებელი შრომის ზოგადი მოვალეობის ფარგლებში და კერძო საკუთრების პრინციპად აღიარებით, ყველა გერმანელს შეუძლია თავისუფლად გამოიმუშაოს ნებისმიერი გზით, როგორც სურს და თავისუფლად განკარგოს თავისი შრომის შედეგები.

ზემოაღნიშნული კატეგორიულად უარყოფს მარქსიზმისა და ასევე მაღალი ფინანსების სოციალიზაციის სქემებს. სახელმწიფო უნდა მოიცავდეს თავისუფალი არსებობის მაქსიმალურად დიდ რაოდენობას, რომლებიც დაკავშირებულია სამსახურის სოციალური იდეით. — რა თქმა უნდა, გამორიცხულია მაღაროების, დუღილის ღუმელების, საგორავი ქარხნების, გემთმშენებელი ქარხნების მცირე მასშტაბით მართვა, მაგრამ ასი ათასი თავისუფალი და დამოუკიდებელი ოსტატი-ფეხსაცმლის მწარმოებელი ხუთ უზარმაზარ ფეხსაცმლის ქარხანაზე უკეთეს

გერმანიის ჩრდილოეთ და აღმოსავლეთ ნაწილში მდებარე დიდი მიწის მამულები უფრო პროდუქტიულია ფართომასშტაბიანი მართვის გამო, ვიდრე მცირე საკუთრების მქონე ფერმერების მიერ მართვის შემთხვევაში. მცირე საკუთრების მქონე მამულები საუკეთესოდ მუშაობენ, თუ ისინი ქალაქებიდან და სოფლებიდან ადვილად მისადგომია. ჩვენი შემდეგი პუნქტი მოითხოვს, რომ:

12. ყველა სახის, დიდი და პატარა ბიზნესის ჯანსაღი კომბინაცია, მათ შორის სოფლის მეურნეობის, შენარჩუნდება.

13. დიდი ბიზნესები (სინდიკატები, ტრასტები) ნაციონალიზებულია. ეს მოთხოვნა შეესაბამება ჩვენს ზოგად ბრძოლას კაპიტალისტური იდეის წინააღმდეგ. — წარმოების ნებისმიერ კონკრეტულ დარგში სინდიკატებისა და ტრასტების პირველი მიზანი სხვა მსგავს ბიზნესებთან გაერთიანებაა.

Machine Translated by Google

ფასების კარნახის მიზნით. მათ არ მართავენ კარგი საქონლის იაფად გავრცელების სურვილი. ასეთ „რგოლებს" განსაკუთრებით იზიდავს ახალი ბიზნესები, რომლებიც კარგად მუშაობენ. იმავე ბიზნესის ახალ ფირმებს ყიდულობენ და ტოვებენ გზიდან, ხშირად ძალიან მაღალ ფასად კომპენსაციის სახით. მიწოდება რეგულირდება გაერთიანებით, რაც ნიშნავს, რომ მათ შეუძლიათ ფასების რეგულირება, ერთი შეხედვით, ნამდვილი „მიწოდებისა და მოთხოვნის" შესაბამისად. სწორედ ეს აწუხებთ აქციონერებს, რომლებსაც არ სურთ, რომ კონკურენციამ ფასები დაბალ დონეზე შეინარჩუნოს. ახალ იდეებსა და გამოგონებებს მტრულად უყურებენ და სასურველია, რომ ისინი თრგუნავდნენ, თუ მათი გამოყენება ძველი ქარხნების გადახდისუნარიანობას საფრთხეს შეუქმნის. ასეთი ბიზნესები, რომლებიც დიდი ცენტრალური ოფისიდან უზარმაზარი ტრასტების სახით იმართება, აშკარად „მომწიფებულია სოციალიზაციისთვის", ანუ მათ შეწყვიტეს საზოგადოებისთვის ნებისმიერი მომსახურების შესრულება, რასაც ინდივიდუალური კონკურენცია ასრულებს. ისინი თავიდანვე პარალიზებულები არიან და მხოლოდ კაპიტალიზმის სიხარბეს ემსახურებიან.

14. მევახშეები და მოგების მომთხოვნები, ასევე ერის ხარჯზე დაუნდობელი თვითგამდიდრება სიკვდილით დაისჯება.

კანონი, როგორც ეს ამჟამად არსებობს, განსაკუთრებულ დაცვას ანიჭებს ინდივიდუალურ საკუთრებას. წვრილმანი ქურდობები არაადამიანურად ისჯება, მაშინ როდესაც კანონი არ იძლევა დიდი მასშტაბის თაღლითების დაჭერის არანაირ საშუალებას, რომლებიც მთელ ერს „კაპიტალისტური მეთოდებით" ძარცვავენ. განსაკუთრებით მათ ვგულისხმობთ, ვინც ინფლაციას ხელს უწყობდა და მისგან მოგებას ღებულობდა. ეს იყო ისტორიაში პირველი შემთხვევა, როდესაც მთელი შრომისმოყვარე ერი მთელი თავისი დანაზოგით გაძარცვეს ინფლაციის დანაშაულის ფართომასშტაბიანი გზით, როგორც ეს გერმანიაში მოხდა.

სტაბილიზაციის შემდეგ ბანკების სიხარბე გზატკეცილების ძარცვაზე უარესი იყო. „საომარი კომპანიების" პრაქტიკის მსხვერპლი უფრო მეტი გერმანელი გახდა, ვიდრე ნებისმიერი ორგანიზებული ყაჩაღური დაჯგუფების.

როდესაც დრო მოვა, ამ საკითხებს უფრო დეტალურად განვიხილავთ და მათთვის სამართლებრივი ფორმულის პოვნა მოგვიწევს. თუმცა, ყველა დამეთანხმება, რომ „ერის წინააღმდეგ ორგანიზებული თაღლითობა" ისევე მკაცრად უნდა დაისაჯოს, და კიდევ უფრო მკაცრად, ვიდრე ფულის მცირე ქურდობა ან თაღლითობა.

15. ყველა გერმანელისთვის სავალდებულო შრომის ან სამსახურის წლის შემოღება.

სამსახურით მსახურების ვალდებულება საზოგადოებისთვის სამსახურის მოვალეობის თვალსაჩინო გამოხატულება იქნება. ის საგანმანათლებლო ხასიათისაა და თითოეული გერმანელისთვის მთელი საზოგადოების ერთიანი ძალისხმევით მუშაობის მაგალითის წარდგენას ისახავს მიზნად. ეს თითოეულ გერმანელს ერის სამსახურში მოვალეობის მკაცრი შესრულების კურთხევას აჩვენებს.

ფინანსური პოლიტიკა

ინტერესების მონობის დარღვევა.

ჩვენი პრინციპები ამ საკითხთან დაკავშირებით იმდენად სრულად არის ჩამოყალიბებული მეორე თავში, რომ ჩვენ აქ მხოლოდ იმ ზომების აღწერას შევძლებთ, რომლებიც პრაქტიკაში ჩვენი მიზნის მისაღწევადაა შესაფერისი.

16. სახელმწიფოს და შესაბამისად, ერის განთავისუფლება ვალებისგან და დიდი ფინანსური სახლებისთვის პროცენტის გადახდის ვალდებულებისგან.

სახელმწიფოს არ შეუძლია ვალების აღება — რადგან მას ამის საჭიროება არ აქვს. არ არსებობს შედარება სახელმწიფოსა და კერძო პირს შორის, რომელსაც დროდადრო სესხები სჭირდება და იძულებულია ვალები აიღოს. სახელმწიფო აკონტროლებს ზარაფხანას; ამგვარად, მას შეუძლია ფულის გამომუშავება, რაც კერძო პირს არ შეუძლია! მან ეს შეშლილი გზით გააკეთა:

Machine Translated by Google

ინფლაციის დროს. იგივე გააკეთა რენტენმარკის შემთხვევაშიც და იგივე — მას შემდეგ, რაც კონტროლი ე.წ. რაიხსბანკს გადასცა — ე.წ. რაიხსმარკის შემთხვევაშიც.

სახელმწიფოს შეეძლო გაცილებით უკეთესად გამოეყენებინა ეს უფლება ფულის საშოვნელად, ინფლაციის საფრთხის გარეშე. — მაგრამ მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ ჯერ:

17. რაიხსბანკი და ყველა ემიტენტი ბანკი ნაციონალიზებულია და

18. თუ ყველა დიდი საზოგადოებრივი ობიექტისთვის (ჰიდროენერგეტიკა, რკინიგზა და ა.შ.) თანხების გამოყოფა ხდება არა სესხების მეშვეობით, არამედ უპროცენტო სახელმწიფო ობლიგაციების გაცემით ან მზა ფულის გამოყენების გარეშე.

სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ: — ბანკნოტების უსამართლოდ დაბეჭდვა, ახალი ღირებულებების შექმნის გარეშე, ინფლაციას ნიშნავს. ყველამ გამოვიარეთ ეს. თუმცა, სწორი დასკვნა ის არის, რომ სახელმწიფოს მიერ უპროცენტო ობლიგაციების გამოშვებას ინფლაცია არ შეუძლია, თუ ამავდროულად ახალი ღირებულებები იქმნება.

ის ფაქტი, რომ დღეს დიდი ეკონომიკური საწარმოების ამოქმედება სესხების გარეშე შეუძლებელია, სრული სიგიჟეა. სწორედ აქ შეიძლება ყველაზე სასარგებლო შედეგები მოიტანოს სახელმწიფოს მიერ ფულის წარმოების უფლების გონივრულმა გამოყენებამ.

ყველასთვის ნათელი უნდა იყოს, რომ, მაგალითად, წყლის ენერგიაზე მომუშავე დიდი ელექტროსადგური შეიძლება აშენდეს შემდეგი უჩვეულო გზით:

მთავრობა საკანონმდებლო საბჭოში წარადგენს კანონპროექტს ბავარიის, საქსონიის და ა.შ. წყლის ენერგიის ექსპლუატაციის შესახებ, ყველა ეკონომიკური მოთხოვნის დაკმაყოფილებით. ადგილობრივი პარლამენტი, ან სხვა ორგანო, იღებს გადაწყვეტილებას მშენებლობის შესახებ, ანიჭებს ფინანსთა მინისტრს ან სახელმწიფო ბანკს უფლებამოსილებას გამოუშვას ბანკნოტების სერია, რომლებიც სპეციალურად მონიშნულია იმის საჩვენებლად, რომ ისინი სრულად დაფარულია განსახილველი ახალი სამუშაოებით. ეს ბანკნოტები დაფინანსებულია სახელმწიფოს ან რაიხის გაერთიანებული კრედიტით. არავის შეუძლია რაიმე პრეტენზიის გამოთქმა ინფლაციის რეიტინგთან დაკავშირებით. მშენებლობა ხორციელდება ერის წარმომადგენელი საბჭოს მიერ მინიჭებული დამატებითი კრედიტით და ბანკნოტები ხდება კანონიერი გადახდის საშუალება, ისევე რო

როდესაც სამუშაო დასრულდება, ამ თანხის სანაცვლოდ მომხმარებლებს მიეწოდება ნიტრატები ან ელექტროენერგია და რამდენიმე წელიწადში გამოშვება შეიძლება უკან გამოითხოვონ და გაანადგურონ. შედეგი: სახელმწიფომ, ერმა დააარსა ახალი სამუშაო, რომელიც მათთვის შემოსავლის ახალ დიდ წყაროს უზრუნველყოფს და ამით ერი უფრო მდიდარი ხდება.

ამჟამინდელი სისტემის სისულელის დასამტკიცებლად, მოდით, ზემოაღნიშნული შევადაროთ იმას, რაც ახლავე.

სესხი აღებულია. რამდენიმე კაპიტალისტი აკეთებს იმას, რისი გაკეთებაც მთელ ერს, მიუხედავად იმისა, რომ პარლამენტმა შეიძლება მისცეს ხმა, არ შეუძლია; ისინი სახელმწიფოს საშუალებას აძლევენ, ისესხოს მათგან ფული. ერის სასარგებლოდ პირდაპირი უფლებამოსილების გამოყენების ნაცვლად, სახელმწიფო იღებს ვალდებულებას, გადაიხადოს მუდმივი პროცენტი გარკვეული სამუშაოს შესასრულებლად საჭირო თანხაზე, რითაც კისერზე წისქვილის ქვას ჰკიდებს. და, რაც ყველაზე ძვირია, ის გამოსცემს ობლიგაციებს, რითაც ქმნის „ახალ მსყიდველობით შესაძლებლობას“. ბალანსზე არ აქვს მნიშვნელობა, ახალი ნამუშევარი წარმოდგენილია ახალი ქაღალდის ფულით თუ ახალი ობლიგაციებით.
მაგრამ საზოგადოება ზარალდება, რადგან ობლიგაციები გულისხმობს, რომ ახალი სამუშაო კაპიტალზეა დადებული, რომელიც ბუნებრივად საკმაოდ უსაფრთხოდ აქცევს თავს, კარნახობს ფასებს და იღებს მოგებას. ამრიგად, სინამდვილეში ფინანსისტები არიან ისინი, ვინც უფრო მდიდრდებიან ერის ჰიდროენერგეტიკის განვითარებით; ისინი გულგრილები არიან ანაზღაურების მიმართ; მათ მოსწონთ ისეთი მონოპოლიების ქონა, როგორიცაა მუდმივი მეწველი ძროხები. მოსახლეობა იძულებულია

Machine Translated by Google

ელექტროენერგიის ან ნიტრატების ძვირი გადახდა და კვლავ ეროვნული ქონების ნაწილი ფინანსისტების ინტერესებისთვის გარდაიქმნება.

მკითხველს უნდა მივმართო ჩემს ადრინდელ ნაშრომებზე, განსაკუთრებით „Der deutsche Staat"-ზე, რომელიც ამ საკითხებს უფრო დეტალურად განიხილავს, ვიდრე ამ ბროშურაშია შესაძლებელი. გარდა ამისა, ამ სერიის რამდენიმე ნომერი ეხება მომავალი სახელმწიფოს მიერ ფულის შექმნის ახალი მეთოდების სხვადასხვა განსაკუთრებულ ასპექტს.

19. ჩვენ მოვითხოვთ მონეტის ფიქსირებული სტანდარტის შემოღებას. რა თქმა უნდა, ეს ახლაც გვაქვს, მაგრამ ძარცვა იგივე რჩება, რაც ადრე. ჩვენ, ნაციონალ-სოციალისტებს, ხელისუფლებაში მოსვლის შემდეგ ყველაფერი მზად გვქონდა ინფლაციის თაღლითობისთვის დაუყოვნებლივ დასასრულებლად და მონეტის ახალი გარანტირებული სტანდარტის შემოსაღებად.

20. განვითარებისა და ეკონომიკის ახალი ეროვნული ბანკის დაარსება.

ეს მოთხოვნა ამომწურავად არის ახსნილი ნაციონალ-სოციალისტური ბიბლიოთეკის მე-8 პამფლეტში: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. აღსანიშნავია, რომ ჩვენმა ამ მოთხოვნამ ფინანსური პოლიტიკის შესახებ, ჩვენი გარდა, ღრმად შეაღწია სხვა პოლიტიკურ წრეებშიც.

1921 წელს ეს მოთხოვნა ბავარიის მთავრობას წარვუდგინე სრულად შემუშავებული კანონპროექტის სახით. თავიდან იდეას დიდი მხარდაჭერა ჰქონდა, მაგრამ როგორც კი „ექსპერტები" - საბანკო საძმო - კონსულტაციებში ჩაერთნენ, მთავრობამ უარყო „ფედერის უტოპია".

1921 წლის თებერვალში თიურინგიაში წარმატებული არჩევნების შემდეგ, ჩვენმა პარტიამ იქაურ ლანდტაგში დიდი შრომა გასწია ასეთი ბანკის დასაარსებლად და აღმოაჩინა, რომ ფინანსთა მინისტრი ფონ კლიუხცნერი მზად იყო თანამშრომლობისთვის; ბურჟუაზიული ნაწილიც თანაუგრძნობდა. ლანდტაგში ხმათა უმრავლესობით მთავრობას მიეცა უფლებამოსილება, დაეარსებინა სოციალური ბანკი განვითარებისა და ეკონომიკისთვის. რის შემდეგაც რაიხის მთავრობამ, რაიხსბანკის ზეწოლით, აკრძალა ხალხის ნების შესრულება.

ამასობაში მოვახერხე რაიხსტაგში კანონპროექტის წარდგენა, რომელიც სხვადასხვა შტატში მსგავს ბანკებს ითვალისწინებდა; თუმცა, დაუსის წლის მოკლე სესიაზე (1924) მმართველმა პარტიებმა ის ფრთხილად გადადეს იმავე წლის შემოდგომაზე დაშლამდე.

მეხლენბურგის ლანდტაგში ბანკის შესახებ კანონპროექტი იყო წარდგენილი. რეზოლუცია არაეფექტური გახდა გერმანელი ნაციონალისტი ფინანსთა მინისტრის ყოყმანის, ასევე იმ დაბრკოლებების გამო, რომელთა შექმნასაც რაიხსბანკი, სავარაუდოდ, გზაზე შექმნიდა.

განვითარების ბანკის საფუძვლად არსებული იდეა არანაკლებ მარტივია, ვიდრე ზემოთ ახსნილი გეგმა, რომელიც დიდი საზოგადოებრივი მიზნებისთვის ფულის შექმნას ისახავს მიზნად.

გაერთიანებულ ეკონომიკურ კორპორაციას, როგორიცაა ეკონომიკური განვითარების ბანკი, უნდა მიეცეს უფლება გამოუშვას განვითარებისთვის განკუთვნილი ფული (ბაუმარკ-შაინენი), რომელიც დაფარული იქნება ახლად აშენებული სახლების ღირებულებით. ამ შემთხვევაში, მათი აშენება შესაძლებელი იქნება პროცენტის უზარმაზარი ტვირთის გარეშე, რაც დღესდღეობით საკმარისი რაოდენობით მშენებლობას შეუძლებელს ხდის.

ყველა გერმანელს საკუთარი სახლი. თავისუფალი ხალხი დაუზღვეველ მიწაზე.

Machine Translated by Google

21. დაბეგვრის სისტემის სრული რემოდელირება სოციალურ-პოლიტიკურ ეკონომიკურ პრინციპებზე. მომხმარებლის გათავისუფლება არაპირდაპირი დაბეგვრის ტვირთისგან და მწარმოებლის გათავისუფლება გადასახადებისგან, რომლებიც ზღუდავს მის საქმიანობას.

სოციალური პოლიტიკა

სოციალური პოლიტიკა ჩვენი ამჟამინდელი პოლიტიკური ყველაფრის წამლის საყვარელი დევიზია. ის ძალიან ლამაზად ჟღერს, პოპულარულს ხდის მათ და იზიდავს ხმებს პარტიისთვის, რომელიც ყველაფრის გამოსწორებას გვპირდება.

როდესაც თითოეული პარტია, მაგალითად, თანამდებობის პირს ხელფასის გაზრდას ჰპირდება, ისინი ამას სოციალურ პოლიტიკას უწოდებენ.

იგივეა, როდესაც ისინი გვპირდებიან კლერკებისა და მუშების სურვილების შესრულებას; ან როდესაც ისინი მცირე შემოსავლის მქონე ადამიანების, ომის მსხვერპლთა, ახალგაზრდა მასწავლებლების ან საზღვარგარეთ მყოფი გერმანელების დასახმარებლად მცირე დახმარებას ითხოვენ.

და ყველა ხალხი ამ პოლიტიკურ ვირთხების დამჭერებს მისდევს, როდესაც ისინი თავიანთ „სოციალურ“ ფლეიტაზე უკრავენ2 .

პირველ რიგში, ნათლად უნდა ითქვას, რომ სოციალური პოლიტიკა საზოგადოებრივი კეთილდღეობის უმაღლეს კანონს წარმოადგენს და, როგორც ახლა გვესმის, სოციალური პოლიტიკა სინამდვილეში ანგარების პოლიტიკაა, რომელიც არ ითვალისწინებს საზოგადო კეთილდღეობას. ყველანაირი დაუდევარი დაპირება იდება და მათ, ვინც მათ იძლევა, თავიდანვე უნდა იცოდნენ, რომ მათი შესრულება შეუძლებელია.

ახლა, როდესაც გერმანია პოლიტიკურად, ეკონომიკურად და ფინანსურად ასეთი უძლურია — რაც პირველად დაუზის კანონებში, ახლა კი იანგის კანონში და ეგრეთ წოდებულ „შევსების“ პოლიტიკაში ვლინდება, რომელმაც ჩვენს ერს ტვირთი დააკისრა და ცხოვრება თითქმის შეუძლებელი გახადა — „სოციალურ პოლიტიკაზე“ საუბარი ერთდროულად ცრუც არის და სასაცილოც. ახლა, როდესაც გერმანული ცხოვრება ასეთი ვიწროა, როდესაც თითოეული ადამიანი მეზობელს ფეხქვეშ თელავს და ცდილობს მის წინსვლას და გვერდზე გადადებას, როდესაც მოსახლეობის სხვადასხვა კლასი ერთმანეთს ეწინააღმდეგება, ეს ერთი ჯგუფის უპირატესობას გვპირდება სხვა სტრატეგიის ხარჯზე, არა „სოციალური პოლიტიკის საყოველთაო სიკეთისთვის“, არამედ ერთი კლასის მეორის წინააღმდეგ წაქეზების ხარჯზე. მათ კარგად იციან, რომ დროებითი „გაუმჯობესება“ ცხოვრების უფრო მაღალი ღირებულებითა და უფრო მაღალი დაბეგვრით გაუქმდება.

სოციალური პოლიტიკა სულ სხვა რამეს ნიშნავს — სოციალური პრობლემის გადაჭრის გადაწყვეტილებას.

უიღბლო, ექსპლუატირებული მუშათა კლასი თვლის, რომ მათი სამართლიანი ხელფასი, მათი კუთვნილი მათ სოციალურ წესრიგში პოზიცია ართმევენ - აქედან გამომდინარე, კატეგორიული ომია.

ყველასთვის ნათელია, რომ ჩვენი ეკონომიკური ცხოვრება ღრმა ჭრილობებისგან; მწარე უსამართლობისგან იტანჯება. და მაინც, მარქსიზმის მიერ თავისი „კლასობრივი ომით“ და „ექსპროპრიატორის ექსპროპრიაციისა“ და „სოციალიზაციის“ „სოციალურ-ეკონომიკური მოთხოვნებით“ გამოტანილი დასკვნები სრულიად მცდარია, რადგან ეს ეწინააღმდეგება ნამდვილი სოციალური პოლიტიკის ყველა ჭეშმარიტ მოთხოვნას, რომლის უმაღლესი კანონიც საყოველთაო კეთილდღეობაა.

კლასობრივი ომის წამყვანი პრინციპი - როგორც პოლიტიკის პრინციპი - სიძულვილია. „ექსპროპრიატორის ექსპროპრიაცია“ შურს ეკონომიკის პრინციპად აქცევს, ხოლო „სოციალიზაცია“ ლიდერობაში პიროვნების დაკნინებას და ინტელექტისა და ეფექტურობის ადგილას მატერიალიზმის, მასის, დაყენებას ნიშნავს.

2 მინიშნება ჰამელნის მესტვირეზე.

Machine Translated by Google

მარქსისტული დოქტრინების სრული კრახის დასამტკიცებლად, კომუნისტური ეკონომიკის სისტემის სრული გაკოტრებისა და 1918 წლის გერმანიის რევოლუციის სავალალო მარცხის გათვალისწინებით, მეტი არაფერია საჭირო.

მკითხველის განსაკუთრებულ ყურადღებას მივაპყრობ იმ ფაქტს, რომ მარქსიზმისგან წარმოშობილი ეს ფსევდოსოციალიზმი არც საღ აზრზეა დაფუძნებული და არც რაიმე „სოციალურ“ იდეაზე, არ არის კონსტრუქციული, არამედ პოლიტიკური აზროვნების ყველაზე ღრმა სიღრმეებში რჩება ჩაძირული, რომ ის ეფუძნება უხეში და ქაოტური ინდივიდუალიზმის იმავე ზოგად პრინციპს, როგორც ჩვენ ყოველთვის ვიცოდით. მას მხოლოდ რამდენიმე ადამიანი სჯერა, რომლებიც გაერთიანებული არიან სიძულვილისა და შურის გრძნობით - და არა რაიმე კონსტრუქციული მიზნით - ერის მეორე ნახევრის მიმართ. განა გაგვიკვირდება, რომ სოციალური საკითხი ამ გზით არ წყდება და არც შეიძლება გადაწყდეს და რომ მათი ერთადერთი გადაწყვეტა სიძულვილი და ნადავლის სურვილია; რომ ცოცხალი სახელმწიფო ვერ წარმოიშობა მარქსისტული საფონდო ბირჟის აჯანყებისგან, არამედ მხოლოდ ნანგრევების გროვისგან?

ნაციონალ-სოციალიზმი კვლავ პოულობს შესაფერის სიტყვას: საფონდო ბირჟის აჯანყება. მარქსიზმი კაპიტალისტური ღალატის გამოხატულებაა. კაპიტალისტური, რადგან როდესაც ინდივიდუალიზმზე დაფუძნებული საზოგადოება ქაოსში ვარდება, ის აუცილებლად დიდი ფინანსური მაგნატის გავლენის ქვეშ ექცევა.

სოციალურ-პოლიტიკური თეორიები, რომლებიც თავს „ანტიკაპიტალისტურად“ (მარქსიზმი, კლასებს შორის ომი) — სოციალური პოლიტიკა დღევანდელი გაგებით — აუცილებლად კაპიტალისტურია, რადგან ისინი ერთი და იგივე ინტელექტუალურ პრინციპს იზიარებენ. მათ არ სურთ ორგანულადააწყონ წევრ-წევრი, მტკივნეული სიფრთხილით გადააკავშირონ ეროვნული ერთიანობის მაღალი კონცეფციის ქვეშ მომუშავე სხვადასხვა კლასები, არამედ მათი მისწრაფებები წმინდა ეგოისტურია, მათი სურვილია გააუმჯობესონ საკუთარი მდგომარეობა სხვების გაუთვალისწინებლად.

კაპიტალიზმი და მარქსიზმი ერთი და იგივეა! ისინი ერთსა და იმავე ინტელექტუალურ ღეროზე იზრდებიან. მათსა და ჩვენს, მათ ყველაზე მწარე მოწინააღმდეგეებს შორის, უზარმაზარი განსხვავებაა. საზოგადოების აგებულების ჩვენი მთელი წარმოდგენა მნიშვნელოვნად განსხვავდება მათი წარმოდგენისგან. ეს არც კლასობრივი ბრძოლაა და არც კლასობრივი ეგოიზმი, არამედ - ჩვენი მთავარი კანონი საყოველთაო კეთილდღეობაა.

22. დიდი განვითარება ხანდაზმულობის დაზღვევაში სიცოცხლის ანუიტეტების ნაციონალიზაციის გზით. გერმანელი ერის ყველა წევრი უზრუნველყოფილი იქნება საკმარისი შემოსავლით გარკვეული ასაკის მიღწევის შემდეგ და ამ ასაკამდე, თუ ის სამუდამოდ ინვალიდი გახდება.

ეს არის სოციალური პრობლემის გადაწყვეტა.

სოციალურ დაძაბულობას იწვევს არა იმდენად ხელფასებით, დანახარჯებითა და შემოსავლებით პირდაპირი უკმაყოფილება, რამდენადაც გაურკვევლობა, ადამიანის შფოთვა ხანდაზმული წლების გამო, რათა ქუჩაში არ გააგდონ. სწორედ ეს შეგნებული შფოთვა აიძულებს სხვადასხვა პროფესიის წარმომადგენლებს გაერთიანდნენ მარქსისტული და კაპიტალისტური ტიპის ყალბ სოციალურ ორგანიზაციებში და ამძაფრებს მტრობას დამსაქმებელსა და დასაქმებულს შორის. ის ათავისუფლებს ორივე მხარეს ყველაზე დაბალ ინსტინქტებს და შედეგად ორმხრივი მტრობა მოდის. მუშის ცხოვრებისეული მიზანი ქრება ხელფასების დროებითი ზრდისთვის ბრძოლაში და ის ვერასდროს ხვდება, თუ რა უნდა იყოს სოციალური პოლიტიკის დიდი მიზანი ხანდაზმულთა სათანადო უზრუნველყოფა.

ასაკი

კიდევ ერთხელ აღვნიშნავთ, თუ როგორ აღმოაჩინა სახელმწიფომ კარგი და საქებარი გამოსავალი ოფიციალური კლასის შემთხვევაში, პენსიაზე გასვლის შემდეგ მათი უზრუნველყოფით. ეს არის კაპიტალისტური შემოსავლის იდეალის სწორი და ბედნიერი გადაწყვეტა, კერძოდ, მისი გადაქცევა ნამდვილ სახელმწიფოებრივ იდეალად - უზრუნველყოფის იდეალად, რომელიც დაფუძნებულია პირად შრომასა და ეფექტურობაზე.

Machine Translated by Google

ნაციონალ-სოციალიზმის უმაღლესი და კეთილშობილური მიზანი იქნება საყოველთაო კეთილდღეობის ამ სტანდარტის მიღწევა.

23. მოგების გაზიარება ყველასთვის.

NSDAP თავს ამ მოთხოვნასთან აიგივებს. სინამდვილეში, ეს წმინდა სოციალისტური მოთხოვნაა სიტყვის პირდაპირი გაგებით; მიუხედავად ამისა, ის ჩვენთვის კაპიტალიზმის მიმზიდველ, მაგრამ გამანადგურებელ საჩუქრად გვევლინება.

სხვისი შრომით მიღებული მოგების გაზიარება დაუმსახურებელი შემოსავლის კატეგორიაში შედის, რომელსაც ნაციონალ-სოციალიზმი ყველაზე მკვეთრად ესხმის თავს. ადამიანის საკუთარი შრომით მიღებული მოგების გაზიარება იმდენად ბუნებრივი და სოციალურად სამართლიანი მოთხოვნაა, რომ მის პრინციპზე ვერაფერი წაადგება.

სწორედ მისი განხორციელებისას წარმოიშობა სირთულე, ანუ წილის ოდენობის შეზღუდვა მუშის წარმოების, უნარებისა და შრომისმოყვარეობის, ასევე გამომგონებლის, ბუღალტერის, ვაჭრის, მენეჯმენტის და ბიზნესთან დაკავშირებული სხვა გარემოებების გამო.

რა თქმა უნდა, უაღრესად მნიშვნელოვანია, რომ ის მხარეები, რომლებიც პროდუქტის ღირებულებას ზრდიან, არ დარჩნენ ყურადღების მიღმა. ამჟამინდელი სისტემის პირობებშიც კი, კაპიტალის მიერ ბიზნესიდან მიღებული შემოსავლის გარკვეული ნაწილი შეიძლება დაუბრუნდეს მუშაკს.

აქ არ განვიხილავთ საკითხს, თუ როგორ გადაჭრის ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფო ამ პრობლემას მოგვიანებით.

პირადად მე მიმაჩნდა, რომ ფასების ზოგადი შემცირება, ხელფასების ამჟამინდელ დონეზე შენარჩუნებით, იქნებოდა უკეთესი და უფრო პრაქტიკული გზა ჩვენი მთელი ეროვნული წარმოების მოგების განაწილების მოთხოვნის დასაკმაყოფილებლად.

თუმცა, შესაძლებელია, რომ ნაციონალ-სოციალისტურმა სახელმწიფომ პრობლემა გაცილებით უფრო ყოვლისმომცველი გზით გადაჭრას, ვიდრე დღეს მარქსისტული და კაპიტალისტური მიდრეკილებების მქონე ტვინებს წარმოუდგენიათ. მოგების გაზიარების ამჟამინდელი მოთხოვნა ან მოგების სურვილიდან (არსებითად კაპიტალისტური), ან შურიდან (არსებითად მარქსისტული) მომდინარეობს.

მხოლოდ იდეალურ სახელმწიფოში, როგორც ჩვენ წარმოგვიდგენია, ეს გამართლებულია, რადგან როდესაც მის გადაწყვეტას მივუდგებით, უნდა ავიცილოთ თავიდან კაპიტალისტური მეთოდი, რომელიც ბიზნესში მცირე წილის მინიჭებას გულისხმობს, რომლის ერთადერთი მიზანიც მსხვილი აქციონერებისთვის დივიდენდების მიღების უფლების უზრუნველყოფაა, ასევე შურის მარქსისტული იდეა, რადგან ეს აკნინებს პიროვნულ ფაქტორს და ზიანს აყენებს ფართო საზოგადოებას.

სიცხადისთვის რამდენიმე მაგალითს ვაძლევთ.

ფეხსაცმლის ფაბრიკის „მოგების გაზიარების" მუშებისთვის არანაირ სიკეთეს არ წარმოადგენს ბიზნესში რამდენიმე წილის, მცირე ბონუსის ან თვითღირებულებით ფეხსაცმლის წყვილის მიღება, თუ მათ პერანგების, კოსტიუმების, წინდების, საკვებისა და სასმელის შეძენაც ისეთივე ძვირი უწევთ, რადგან მკერავები, მცხობელები და ლუდსახარშების მწარმოებლები ტანსაცმლის მწარმოებელთა, საცხობებისა და ლუდსახარშების სიხარბეს საკუთარი „მოგების გაზიარებით" ფარავენ.

ფასების დაწევა არის ხიბლი, რომელიც ერის ყველა წევრს ეროვნული წარმოების მოგებაში წილს უნდა ანიჭებდეს.

Machine Translated by Google

ნამდვილი ნაციონალ-სოციალისტის სოციალური სამართლიანობის განცდას ვერ დააკმაყოფილებს, თუ ქუჩის დამლაგებლები, დღიური მუშები, რკინიგზის თანამშრომლები, ფოსტალიონები, ტრანსპორტის მუშები, საავადმყოფოს მუშები - რომ მხოლოდ რამდენიმე დავასახელოთ - სოფლის მეურნეობის მუშები, მაღაროელები, მშენებლები, მუშები გამოირიცხებიან მოგების გაზიარებიდან, უბრალოდ იმიტომ, რომ ეს კლასები არ უწყობენ ხელს ღირებულების ზრდას. ასევე, სოფლის მეურნეობის შესახებ (სადაც არა მხოლოდ სოფლის მეურნეობის დეტალები უნდა იქნას გათვალისწინებული, არამედ მასთან დაკავშირებული სხვა ბიზნესებით დაკავებულ მილიონობით ადამიანიც), უნდა ითქვას, რომ ის „იხდის“ იმ წლებში, როდესაც მოსავალი კარგია; მძიმე მრეწველობაშიც, მსოფლიო კონკურენციის ზეწოლის გამო, მაღაროები მხოლოდ შიშველ მოგებას იძლევიან.

შეგვიძლია თუ არა ვთქვათ, რომ ეს მილიონობით მუშა და დასაქმებული, რომლებიც ხშირად დასაქმებულნი არიან მრეწველობის უმნიშვნელოვანეს დარგებში, მაგრამ გარემოებების გამო არ შეუძლიათ მოგებაში პირდაპირი წილის იმედი ჰქონდეთ, ნაკლებ ყურადღებას იმსახურებენ, ვიდრე მრავალრიცხოვანი კლასი, რომლებიც მუშაობენ, შესაძლოა, მრეცხავებად ან მტვირთავებად ღამის კლუბში, თურქულ აბანოში, ან ოპტიკურ ან ქიმიურ ქარხანაში, რომელიც მონოპოლიით სარგებლობს და მთელ მსოფლიოს ამარაგებს? ეს უკანასკნელი ფუფუნების პროდუქციის მოგებასა და დივიდენდებს იზიარებს, ნუთუ ისინი ერის უმრავლესობისთვის ამ უპირატესობების მიღწევას სულ უფრო და უფრო შეუძლებელს გახდიან?

ჩვენ გვიყვარს დივიდენდების, ბონუსების, საშობაო საჩუქრების ან ფულადი საჩუქრების წვიმაზე ფიქრი, რომელიც იღვრება მუშებსა და ჩინოვნიკებზე, რომლებსაც წლების განმავლობაში აქვთ ბრწყინვალე სამუშაო ბიზნესისთვის. სოციალურ-პოლიტიკური ხასიათის ასეთი მისწრაფებები არ საჭიროებს განხილვას და არგუმენტირებას ამ ტრაქტატში ზოგადი პრინციპების შესახებ. მოთხოვნა, როგორც ახლა ხდება, მნიშვნელოვანი მოთხოვნაა და ის უნდა მიიზიდოს მიმდევრები. „მოგება“ ძირითადად დამოკიდებულია ბიზნესის ზოგად მდგომარეობაზე და მენეჯმენტის ტექნიკურ უნარებსა და გაყიდვების ოსტატობაზე; წარუმატებლობა შეიძლება გამოწვეული იყოს არასწორი კონსტრუქციით ან გამოთვლებში შეცდომით. რაც არ უნდა გამოცდილი იყვნენ მუშები, რაც არ უნდა შრომისმოყვარეები იყვნენ, მათ შეიძლება მცირე ან საერთოდ არ ჰქონდეთ გავლენა წლის მუშაობის შედეგებზე, ან მოგებაზე ან ზარალზე.

მათი ეფექტურობა ამართლებს მათ სათანადო და საკმარისი ხელფასის მოთხოვნას, მაგრამ არ არსებობს არანაირი მორალური ან ეკონომიკური საფუძველი მოგებაში წილის მოთხოვნისთვის. ისინი სრულიად სამართლიანად წინააღმდეგობას გაუწევდნენ იმ წინადადებას, რომ სამეურნეო წლის ნებისმიერი ზარალი დანაზოგიდან უნდა დაფარონ; ისინი სამართლიანად წინააღმდეგობას გაუწევდნენ დირექტორების მხრიდან ცუდი მენეჯმენტის ან ექსტრავაგანტული ცხოვრების ანაზღაურების მოლოდინს ხელფასების შემცირებით. თუმცა, „მოგების გაზიარება“ მხოლოდ მაშინ არის გამართლებული, თუ არსებობს რისკებისა და ზარალის გაზიარების უნარი და მზაობა, ან თუ განსაკუთრებული ეფექტურობა ამას იმსახურებს.

აქ მოცემულია მოგების ზოგადი გაზიარების ერთი ასპექტი.

მაგალითად, რატომ უნდა იყვნენ გერმანიის დიდი საღებავების ქარხნები, თავიანთი მონოპოლიური დომინანტური პოზიციით, მხოლოდ კაპიტალისტური საწველი ძროხა IG Farbenindustrie-ს აქციონერებისთვის და საუკეთესო შემთხვევაში, ფასების გაზრდით, მოგების წილი თავიანთ მუშებსა და ჩინოვნიკებს გადასცენ?

ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფოს ამოცანა იქნება იმის უზრუნველყოფა, რომ ფასების უზომოდ გულუხვი შემცირებით, მონოპოლისტური მოგების უზარმაზარი რაოდენობა საყოველთაო განკარგულებაში განთავსდეს.

აშკარაა, რომ პრობლემა სოციალური პოლიტიკის საკითხი არ არის, არამედ მჭიდრო კავშირშია თანამედროვე კაპიტალისტურ სოციალურ წესრიგთან (აქციონერთა პრეტენზიები).

Machine Translated by Google

ჩვენ გვსურს გამოვიყენოთ ეს მოკლედ ჩამოყალიბებული პრინციპები და ვიხელმძღვანელოთ მათით, რათა მოგების გაზიარება მაქსიმალურად ფართოდ განვახორციელოთ ყველა იმ ბიზნესში, სადაც მოგება ექსკლუზიურად პროფესიონალი ფინანსისტების ჯიბეებში მიდის.

24. ყველა იმ მოგების ექსპროპრიაცია, რომელიც მიღებული არ არის პატიოსანი შრომით, არამედ ომის, რევოლუციის და შემდგომში ნიშნის სტაბილიზაციისა და გადაფასების გზით; ასევე, ფულის გამსესხებლებისა და მიტაცების ქონების.

ეს არის სასჯელისა და სამართლიანობის საზომი, რომელიც არ საჭიროებს ახსნას არცერთი პრინციპის მიხედვით.

25. საბინაო დეფიციტის აღმოფხვრა რაიხის მასშტაბით ფართომასშტაბიანი მშენებლობით, №20-ით (განვითარების ბანკი) გათვალისწინებული საშუალებებით. ამით სოციალურ-პოლიტიკური მოთხოვნების სია სრულდება. ტექნიკურ ფინანსურ საკითხზე ამ ბროშურაში ბევრი არაფერი შეიძლება ითქვას, რადგან ეს ძალიან დიდი, განსაკუთრებული თემაა და, როგორც ჩანს, მხოლოდ ფინანსურ აზროვნებას ესმის და რომლის განხორციელებაც მათ თავად მოუწევთ. ეროვნული საუნივერსიტეტო ბიბლიოთეკის მე-8 ბროშურა სრულად ეხება ამ საკითხს.

რელიგია და ხელოვნება

ამ თემაზე პროგრამის ფარგლებში მხოლოდ რამდენიმე წამყვანი პრინციპის ჩამოყალიბებაა შესაძლებელი. ეს უკვე გაკეთდა. დანარჩენისთვის ჩვენი პრინციპი უნდა იყოს, რომ რელიგიის საკითხები ზოგადი პოლიტიკის შესახებ განცხადებებში არ ჩავრთოთ; თუმცა იუდაიზმის საიდუმლო დოქტრინების გამანადგურებელი გავლენა საჯარო განცხადებებისა და თავდასხმების ობიექტად შეგვიძლია მივიჩნიოთ.

იგივე ეხება ქრისტიანობაზე ყველა სულელურ თავდასხმას. ისეთი გამოთქმები, როგორიცაა „ქრისტიანობამ მხოლოდ ზიანი მიაყენა“, მხოლოდ იმაზე მიუთითებს, რომ ადამიანს, რომელიც მათ ამბობს, არც ადამიანური და არც პოლიტიკური ინტელექტი არ გააჩნია.

შეიძლება ეკლესია პოლიტიკაში ჩარევაში დაადანაშაულონ და ყველა კეთილი ქრისტიანი არ დაეთანხმება ინკვიზიციის მიერ ჯვრის სახელით ჩადენილ სისასტიკეს და ჯადოქრობისთვის განხორციელებულ სასამართლო პროცესებს, მაგრამ არასწორია კაცობრიობის ისტორიაში უდიდესი ფენომენის ბოროტად გამოყენება ინდივიდების შეცდომებისა და გარყვნილების გამო. ქრისტიანულმა რელიგიამ მილიონობით ადამიანი აღზარდა და აღამაღლა და ტანჯვის გზით მიიყვანა ისინი ღმერთთან.

შუა საუკუნეების კულტურა ჯვრის ნიშნით გამოირჩეოდა; მიღწევებს, მსხვერპლს, მამაცურ რწმენას ქრისტიანობაში აქვს ფესვები გადგმული. ამრიგად, ჩვენ ფრთხილად უნდა ვიყოთ, რომ განვასხვავოთ ქრისტიანობის შინაგანი სულიერი ბირთვი ისტორიის მანძილზე მასზე გაჩენილი სხვადასხვა ფორმისგან.

ჩვენი პარტია პოზიტიურ ქრისტიანობაზე დგას.

ეს არ არის ადგილი ყველა იმ პრობლემის, იმედისა და სურვილის განსახილველად, თუ რამდენად შეიძლება გერმანელმა ერმა ოდესმე აღმოაჩინოს თავისი რელიგიური შეხედულებებისა და გამოცდილების რაიმე ახალი ფორმა; ეს საკითხები საკმაოდ სცილდება ისეთი პროგრამის ფარგლებს, როგორიცაა ნაციონალ-სოციალიზმი.

სასწრაფოდ მნიშვნელოვანია, რომ წინ აღვუდგეთ ყველა იმ დამანგრეველ გავლენას, რომელიც ზიანს აყენებს ჩვენს ერს ხელოვნების, ლიტერატურის, მეცნიერების, სცენის, კინოს და უპირველეს ყოვლისა, მთელი პრესის სფეროში. ჩვენი პრინციპების პროგრამა - 25 პუნქტი -
საკმარისად დეტალურადაა აღწერილი, რომ ამ თემაზე მეტის თქმა ზედმეტია.

Machine Translated by Google

სამხედრო და სხვა რეფორმები

ეროვნული არმია, სავაჭრო და პროფესიულ პალატებს, ხმის მიცემის უფლებისა და კანონის რეფორმა იმდენად ფართო საკითხებია, რომლებიც გავლენას ახდენს საზოგადოებრივ ცხოვრებაზე, რომ მათი რამდენიმე წინადადებით უგულებელყოფა შეუძლებელია. წამყვანი იდეები თავად პროგრამაშია მოცემული, მაგრამ მათი გააზრებისა და დამუშავების და, უპირველეს ყოვლისა, ისტორიულ წარსულზე დამკვიდრების ამოცანა მომავალი წლების დიდი პრობლემა იქნება, როდესაც ვიმედოვნებთ, რომ პოლიტიკური ძალაუფლება ჩვენი იქნება და როდესაც აღჭურვილნი ვიქნებით სახელმწიფოს საქმეების სამართავად საჭირო ძალითა და ცოდნით.

აქ ჩვენ გვაქვს ნაციონალ-სოციალიზმის დროს კვლევის მდიდარი სფერო.

ნაციონალ-სოციალიზმის მნიშვნელობა იმითაც ვლინდება, რომ ის ეროვნული ცხოვრების არცერთ სფეროს ხელუხლებლად არ ტოვებს; რადგან ის სრულიად ახალ საფუძველს ქმნის, რომელზეც ეს ცხოვრება უნდა ავაშენოთ.

Machine Translated by Google

5. რაც არ გვსურს

ჩვენი პროგრამის დადებითი მხარის გასაძლიერებლად, კარგი იქნება, თუ მალე განვაცხადებთ რაც არ გვსურს.

ჩვენ არ გვსურს, რომ ისტორიის ბორბალი უკან დაბრუნდეს ან აღდგეს დინასტიები, რომლებიც გაქრნენ და საკუთარი ბრალით თითქმის კვალიც კი არ დატოვეს. არც ის გვსურს, რომ ტახტიდან ჩამოგდებულმა კლასებმა კვლავ დაიკავონ თავიანთი ყოფილი პრივილეგირებული პოზიციები.
ოფიცერთა კლასი და თანამდებობის პირები სინამდვილეში არც სხვა პროფესიონალურ კლასზე მაღლა და არც უკეთესები არიან, რამდენადაც ისინი გულწრფელად ეთანხმებიან ჩვენს იდეას, უპირველეს ყოვლისა, ერს ვემსახუროთ.

ეს არ არის ერთგვაროვანი ან ოქროსფერი მაქმანი, არამედ შესრულებაა, რაც კაცს ქმნის.

ჩვენ არ გვსურს მუშათა კლასისთვის ცალმხრივი უპირატესობის ან ხელოვნური ამაღლების, არც რაიმე სახის პროლეტარული დიქტატურის მოპოვება. არავის აქვს უფლება, დაიჯეროს, რომ რომელიმე კლასს შეუძლია, უბრალოდ წარსულში ჩაგრული ყოფნის გამო, ძალაუფლების მინიჭებაზე პრეტენზია ჰქონდეს. ასეთი მისწრაფებები, რეალობად გარდაქმნის შემთხვევაში, აუცილებლად საშინელ შედეგებამდე მიგვიყვანს, როგორიც 1918 წლის ნოემბრის საფონდო ბირჟის აჯანყებას ახლდა თან. ჯერჯერობით, არა მოსახლეობის „ჩაგრული“ ნაწილია ლიდერი, არამედ პოლიტიკური თაღლითების, ხარბი ავანტიურისტების, სპეკულანტების, ლაყბობისა და სულელების ბრბო, რომლებმაც პოლიტიკური მანქანა და ადმინისტრაცია დაიპყრეს. პროლეტარიატის დაპირებული დიქტატურა გადაიქცა...

„პროფიტარიატის“ დიქტატურა.

ნაციონალ-სოციალიზმის დროს სახელმწიფოს ახალ წესრიგსაც კი არ ექნებოდა წარმატების იმედი, თუ მას არ ეყოლებოდა ჩვენი პროგრამის პრინციპებით სრულად გაჟღენთილი, ენერგიული და გამოცდილი სერიოზული ადამიანებისგან შემდგარი, საფუძვლიანად მომზადებული პერსონალი. ჩვენთანაც კი ძალიან ბევრი სუფთა დემაგოგი შეიჭრებოდა და ახალი წესრიგის პირობებში უპირატესობას მოიპოვებდა.

გაცილებით ადვილია ნგრევადი საზოგადოებრივი წესრიგის ნაკლოვანებების კრიტიკა, ვიდრე მასზე კონსტრუქციული მუშაობის წარმოება.

ჩვენ გვჭირდება არა მხოლოდ ახალი პარტია, რომელიც ნელ-ნელა მოიპოვებს პარლამენტსა და ადმინისტრაციაში საფუძველს და შემდეგ, შესაძლოა, კოალიციურ სამინისტროში ერთი ან ორი თანამდებობის დაკავებას, საბოლოოდ კი ზურგის მოტეხვას, რადგან ამ შემთხვევაში ჩვენი როლი ისტორიაში დასრულდებოდა, ისევე როგორც დღეს სოციალ-დემოკრატია, როგორც პოლიტიკური და ინტელექტუალური ძალა, გერმანიაში დასრულდა. იგივე ეხება გერმანელ ნაციონალისტებს, რომლებმაც უკვე გადაუხვიეს თავიანთ ძირითად პრინციპებს მთავრობაში ადგილების მოსაპოვებლად.

ჩვენ არ გვინდა მინისტრები, რომლებიც თანამდებობას მხოლოდ თანამდებობის ან ძალაუფლების გულისთვის იკავებენ, მაგრამ ნებისმიერ ასეთ თანამდებობას ჩვენი დიდი მიზნისკენ მიმავალ ეტაპად განვიხილავთ. ჩვენსა და დანარჩენებს შორის ყოველთვის არის ჩვენი მსოფლმხედველობის ცეცხლოვანი მახვილი.

ერთის მხრივ, სახელმწიფო; უფრო სწორად, ლიბერალურ-დემოკრატიულ-პარლამენტური სტილში არსებული ყალბი სახელმწიფო, რომელიც აუცილებლობით იძულებულია შენიღბოს ფინანსისტების ტირანია, და მის ფეხებთან დგას ებრაელი ბანაკის მიმდევრებისა და ადგილის მაძიებლების მდუღარე ბრბო, რომლებიც სისტემიდან საარსებო წყაროს მოსაპოვებლად იბრძვიან.

ჩვენი მხრიდან, ბრძოლა ჩვენი ხალხის განთავისუფლებისა და განწმენდისთვის, სანამ არ მივაღწევთ სოციალური სამართლიანობისა და ეროვნული თავისუფლების ნამდვილ სახელმწიფოს.

Machine Translated by Google

6. დასკვნა

ეროვნული სოციალიზმის ბიბლიოთეკის ამ პირველი ბროშურის ამოცანაა, ნაციონალ-სოციალისტს ასწავლოს ის, რაც მან პარტიის პროგრამის შესახებ უნდა იცოდეს. ჩვენ არაერთხელ ვნახეთ ერთადერთი მთავარი პრინციპი, რომელიც ჩვენს ყველა არგუმენტში ალისფერი ძაფივით არის გავლებული: ნაციონალ-სოციალიზმი არის სამყაროს თეორია, რომელიც მკვეთრად ეწინააღმდეგება კაპიტალიზმის თანამედროვე სამყაროს და მის მარქსისტულ და ბურჟუაზიულ თანამგზავრებს.

ჩვენი ცხოვრება ამ ძლევამოსილი იდეის სამსახურში ბრძოლაა, ბრძოლა ახალი გერმანიისთვის.

ჩვენ, ნაციონალ-სოციალისტები, მსოფლიოს წინაშე ვაფრიალებთ ჩვენს ქარიშხლის დროშას. ყოველთვის ახალგაზრდები, მბზინავები და მზეზე მოელვარე ამოდის კაუჭიანი ჯვარი, სიცოცხლის ხელახლა გამოღვიძების სიმბოლო.

Machine Translated by Google

გაუქმების მანიფესტი

ინტერესის მონობა

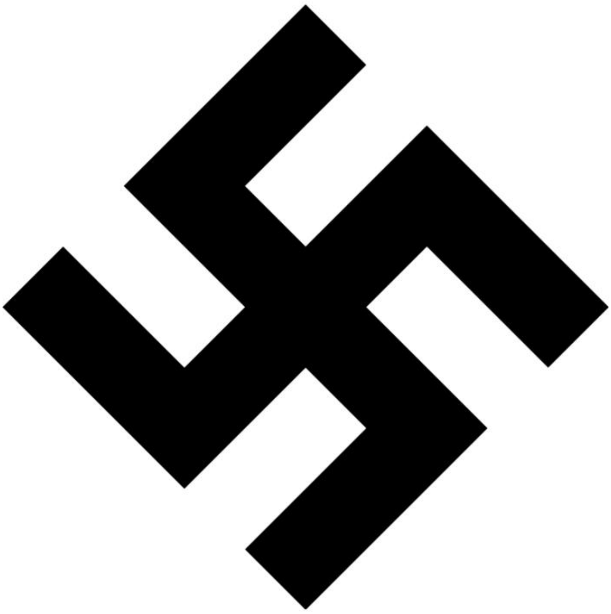

მამონიზმი მძიმე, ყოვლისმომცველი და დამთრგუნველი ავადმყოფობაა, რომლითაც ჩვენი თანამედროვე კულტურული სფერო და, ფაქტობრივად, მთელი კაცობრიობა იტანჯება. ეს დამანგრეველი ავადმყოფობის მსგავსია, შთანმთქმელი შხამის მსგავსი, რომელმაც მსოფლიოს ხალხები შეიპყრო.

მამონიზმის ქვეშ უნდა გავიგოთ:

ერთის მხრივ, დომინანტი საერთაშორისო ფულადი ძალები, ხალხთა თვითგამორკვევის ნებისმიერ უფლებაზე მაღლა მდგომი ზესახელმწიფოებრივი ფინანსური ძალა, საერთაშორისო დიდი კაპიტალი, წმინდა ოქროს ინტერნაციონალი;

მეორე მხრივ, აზროვნება, რომელმაც მოიცვა ხალხის ფართო წრე; დაუოკებელი ლტოლვა მოგებისკენ, ცხოვრების წმინდად ამქვეყნიურზე ორიენტირებული კონცეფცია, რომელმაც უკვე გამოიწვია ყველა მორალური კონცეფციის საშინელი დაცემა და მხოლოდ კიდევ უფრო მეტისკენ შეიძლება მიგვიყვანოს.

ეს აზროვნება განსახიერებულია და პიკს საერთაშორისო პლუტოკრატიაში აღწევს.

მამონიზმის ძალაუფლების მთავარი წყარო არის ძალისხმევის გარეშე და დაუსრულებელი შემოსავალი, რომელიც პროცენტის მეშვეობით მიიღება.

სესხებზე პროცენტის დარიცხვის სრულიად ამორალური იდეიდან დაიბადა „გოლდ ინტერნეშენალი“. ინტერესებისა და ყოველგვარი მოგების სურვილით გამოწვეულმა გონებრივმა და მორალურმა კონსტიტუციამ ბურჟუაზიის ნაწილის საშინელი კორუფცია გამოიწვია.

სესხებზე პროცენტის იდეა დიდი სასესხო კაპიტალის ეშმაკური გამოგონებაა; მხოლოდ ის ხდის შესაძლებელს მაგნატთა უმცირესობის ზარმაც, უჟმურ ცხოვრებას პროდუქტიული ხალხისა და მათი სამუშაო პოტენციალის ხარჯზე; ამან გამოიწვია ღრმა, შეურიგებელი განსხვავებები, კლასობრივი სიძულვილი, საიდანაც მოქალაქეებსა და ძმებს შორის ომი დაიბადა.

ტანჯული კაცობრიობის განკურნების ერთადერთი განკურნება, რადიკალური საშუალებაა

ინტერესთა მონობის გაუქმება.

ფულის პროცენტის მონობის გაუქმება ნიშნავს ერთადერთ შესაძლო და პროდუქტიული შრომის საბოლოო განთავისუფლება ფარული იძულებითი ფულის ძალაუფლებისგან.

პროცენტისადმი მონობის გაუქმება ნიშნავს თავისუფალი პიროვნების აღდგენას, ადამიანის გამოხსნას მონობისგან, იმ წყევლისგან, რომლითაც მამონიზმმა შებოჭა მისი სული.
ვისაც კაპიტალიზმთან ბრძოლა სურს, უნდა გააუქმოს ინტერესებისადმი მონობა.

საიდან უნდა დაიწყოს პროცენტისადმი მონობის გაუქმება? სასესხო კაპიტალით!

რატომ?

რადგან სასესხო კაპიტალი, ყველა სამრეწველო მსხვილ კაპიტალთან შედარებით, იმდენად ძლიერია, რომ დიდ ფულად ძალებთან ბრძოლა ეფექტურად მხოლოდ პროცენტის მონობის გაუქმებით არის შესაძლებელი. 20:1 არის სასესხო კაპიტალის პროპორცია სამრეწველო მსხვილ კაპიტალთან. გერმანელმა ხალხმა ყოველწლიურად 12 მილიარდზე მეტი უნდა მოიზიდოს სასესხო კაპიტალის პროცენტი პირდაპირი და არაპირდაპირი გადასახადების, ქირის და ცხოვრების მზარდი ღირებულების სახით, მაშინ როდესაც ომის ბუმის წლებშიც კი გერმანული სააქციო საზოგადოებების მიერ განაწილებული ყველა დივიდენდის ჯამური ჯამი მხოლოდ 1 მილიარდს შეადგენდა.

სასესხო კაპიტალის ზვავის მსგავსი ზრდა აღემატება ადამიანის გამოთვლის ყველა შესაძლებლობებს, პროცენტიდან და პროცენტზე პროცენტიდან მარადიული, დაუსრულებელი და ძალისხმევის გარეშე მიღებული შემოსავლის მეშვეობით.

რა კურთხევას მოუტანს პროცენტის მონობის გაუქმება მშრომელ ხალხს?
გერმანიის, დედამიწის ყველა ქვეყნის პროლეტარებისთვის?

პროცენტისადმი მონობის გაუქმება გვაძლევს შესაძლებლობას, მივაღწიოთ ყველა პირდაპირი და არაპირდაპირი გადასახადის გაუქმებას. მოუსმინეთ ამას, ყველა ქვეყნის, ყველა შტატისა და კონტინენტის ღირებულების მწარმოებელო ადამიანებო: პირდაპირი და არაპირდაპირი წყაროებიდან მომდინარე ყველა სახელმწიფო შემოსავალი განუწყვეტლივ დიდი სასესხო კაპიტალის ჯიბეებში იღვრება.

Machine Translated by Google

სახელმწიფო საკუთრებაში არსებული ბიზნესების, მათ შორის საფოსტო სამსახურის, ტელეგრაფის, ტელეფონის, რკინიგზის, მაღაროების, ტყეების და ა.შ. მოგება სრულად საკმარისია სკოლების, უნივერსიტეტების, სასამართლოების, ადმინისტრაციული სააგენტოებისა და სოციალური უზრუნველყოფის ყველა აუცილებელი სახელმწიფო ვალდებულების დასაფინანსებლად.

ამგვარად, ვერც ერთი ჭეშმარიტი სოციალიზმი ვერ მოუტანს კაცობრიობას რაიმე სიკეთეს, სანამ მოგება საჯარო საწარმოები კვლავ დიდი სასესხო კაპიტალის შენაკადები რჩებიან.

ამიტომ, ჩვენ მოვითხოვთ სახელმწიფოს ფუნდამენტურ კანონს, პირველ რიგში გერმანელი ხალხებისთვის, შემდეგ კი ფუნდამენტურ კანონს ყველა იმ მონათესავე ხალხისთვის, რომელთაც სურთ ჩვენთან ერთად ერთა ლიგის კულტურულ საზოგადოებაში გაწევრიანება, შემდეგს:

1. სამხედრო ობლიგაციები, გერმანიის რაიხის ყველა სხვა სავალო ინსტრუმენტთან ერთად, გერმანიის ფედერალური შტატების ყველა სხვა სავალო ინსტრუმენტთან ერთად, განსაკუთრებით რკინიგზის ობლიგაციები, ასევე ყველა ადგილობრივი თვითმმართველობის სასესხო ობლიგაციები, პროცენტის ვალდებულების გაუქმების საფუძველზე, გამოცხადებულია ნომინალური ღირებულების კანონიერ გადახდის საშუალებად [უფრო სწორად, უნდა გადაკეთდეს საბანკო კრედიტად].

2. ყველა სხვა ფიქსირებული საპროცენტო განაკვეთის მქონე ფასიანი ქაღალდის, დაფარული ობლიგაციების, სამრეწველო ობლიგაციების, იპოთეკური სესხების და ა.შ. შემთხვევაში, პროცენტის ვალდებულება იცვლება ძირი თანხის დაფარვის ვალდებულებით; ამრიგად, 20 ან 25 წლის შემდეგ, საპროცენტო განაკვეთის მიხედვით, სესხებული კაპიტალი იფარება და ვალი ჩამოიწერება.

3. უძრავი ქონების ყველა ვალი, იპოთეკა და ა.შ. უნდა დაიფაროს იმავე ოდენობის განვადებით, რაც აქამდე იყო საჭირო გადახდების ოდენობა, მიწის რეესტრში რეგისტრირებული გადასახადების შესაბამისად. ამ გზით ვალებისგან გათავისუფლებული სახლებისა და მიწის ქონება ნაწილობრივ ხდება სახელმწიფოს ან ადგილობრივი თვითმმართველობის საკუთრება. [ამ გზით სახელმწიფო უკეთეს მდგომარეობაში აღმოჩნდება ქირის კონტროლისა და შემცირების თვალსაზრისით.]

4. მთელი მონეტარული სისტემა უნდა ექვემდებარებოდეს სახელმწიფო ცენტრალურ ბანკს. ასევე, ყველა კერძო ბანკი; საფოსტო ჩეკების ბანკები, შემნახველი ბანკები და საკრედიტო კავშირები, ყველა ფილიალის სახით გაერთიანდება.

5. უძრავი ქონების ყველა სახის კრედიტი გაიცემა მხოლოდ სახელმწიფო ბანკის მეშვეობით. პირადი კრედიტი და კომერციული კრედიტი კერძო ბანკირებისთვის სახელმწიფოს შეღავათით არის გათვალისწინებული.
ეს შეღავათი გაიცემა საჭიროების გათვალისწინებით, გარკვეულ რაიონებში ფილიალების დაარსების აკრძალვით. გადასახადების შკალას ადგენს სახელმწიფო.

6. სააქციო ფასიანი ქაღალდების დაფარვა ხდება ისევე, როგორც ფიქსირებული საპროცენტო განაკვეთის მქონე ფასიანი ქაღალდების, წლიური 5%-იანი განაკვეთით. ჭარბი მოგება ნაწილობრივ იხდის აქციონერებს „რისკით დაკისრებული“ კაპიტალის კომპენსაციის სახით (ფიქსირებული საპროცენტო განაკვეთისა და მონეტებით უზრუნველყოფილი ფასიანი ქაღალდებისგან განსხვავებით), ხოლო დარჩენილი ჭარბი თანხა, შრომის სუვერენული უფლებით, ან სოციალურად ნაწილდება, ან გამოიყენება პროდუქციის ფასების შესამცირებლად.

7. ყველა იმ პირისთვის, ვისაც ფიზიკური მიზეზების გამო (ხანდაზმული ასაკი, ავადმყოფობა, ფიზიკური ან ფსიქიკური შრომისუუნარობა, უკიდურესი ახალგაზრდობა) არ შეუძლია საარსებო წყაროს შოვნის შესაძლებლობა, არსებული კაპიტალური აქტივებიდან პროცენტის შემოსავლები კვლავ გაიცემა პენსიის სახით იმავე და საბოლოოდ კიდევ უფრო გაზრდილი დონით, ფასიანი ქაღალდების მიწოდების სანაცვლოდ.

8. ქაღალდის ფულის მიმდინარე ინფლაციის შესამცირებლად, რაიხისა და სახელმწიფოების საომარი ობლიგაციების სერტიფიკატებსა და სხვა სავალო ინსტრუმენტებზე უნივერსალური, მკაცრად გრადუირებული გადასახადი შემოიღეს. ეს ქაღალდი უნდა დამუშავდეს.

9. ხალხის ინტენსიური განათლების გზით, ხალხისთვის ნათელი უნდა გახდეს, რომ ფული არის და უნდა იყოს მხოლოდ შესრულებული შრომის ვაუჩერი; რომ მიუხედავად იმისა, რომ ყველა მაღალგანვითარებულ ეკონომიკას, რა თქმა უნდა, სჭირდება ფული, როგორც შემოსავლის საშუალება.

Machine Translated by Google

გაცვლასთან ერთად, ფულის ფუნქციაც ამით მთავრდება და არავითარ შემთხვევაში არ უნდა მიენიჭოს ფულს ზებუნებრივი ძალა, გაიზარდოს საკუთარი თავი პროცენტის საშუალებით, პროდუქტიული შრომის ხარჯზე.

რატომ არ გავაკეთეთ ეს ყველაფერი უკვე, რაც თავისთავად ცხადია, რაც გასათვალისწინებელია? როგორც კოლუმბის კვერცხი სოციალური კითხვისთვის?

რადგან ჩვენი მამონისტური სიბრმავით ვერ ვისწავლეთ, როგორ დავინახოთ ნათლად, რომ პროცენტის სიწმინდის დოქტრინა საშინელი თვითმოტყუებაა, რომ სესხის პროცენტის სახარება, რომელიც მხოლოდ ადამიანს აკურთხებს, მთელი ჩვენი აზროვნება საერთაშორისო პლუტოკრატიის ოქროს ქსელში ახლდა. იმიტომ, რომ დაგვავიწყდა და ყოვლისშემძლე ფულის ძალები განზრახ გვაბნევენ იმ ფაქტის გამო, რომ - გარდა რამდენიმე მდიდარი ადამიანის შემთხვევისა -

პროცენტი, რომელიც ასე სასიამოვნოდ გვეჩვენება და ასე საყვარელია უაზრო ადამიანებისთვის, მთლიანად კომპენსირდება გადასახადებით. ჩვენი მთელი საგადასახადო კანონმდებლობა არის და რჩება, სანამ არ გვექნება გათავისუფლება პროცენტის მონობისგან, მხოლოდ ხარკის ვალდებულება დიდი კაპიტალის წინაშე და არა, როგორც ჩვენ წარმოგვიდგენია, ნებაყოფლობითი მსხვერპლი საზოგადოებისთვის შრომის შესასრულებლად.

ამრიგად, ფულის პროცენტის მონობისგან გათავისუფლება გლობალური რევოლუციის, ზესახელმწიფოებრივი ფულის ძალაუფლების ჯაჭვებისგან პროდუქტიული შრომის გათავისუფლების მკაფიო დევიზია.

იმპლემენტაციები და დასაბუთება

ჩვენ ვდგავართ ერთ-ერთი ყველაზე მძიმე კრიზისის შუაგულში, რომლის გადატანაც ჩვენს გაღატაკებულ ხალხს მოუწია თავისი მტკივნეული ისტორიის განმავლობაში. ჩვენი ხალხი სერიოზულად ავადაა; მთელი მსოფლიო სერიოზულად ავადაა. უმწეოდ ენა დაება ერები; მგზნებარე ლტოლვა, ხსნის ძახილი აღწევს პირქუშ მასებში. სიცილითა და ცეკვით, კინოთი და საზეიმო სპექტაკლით, ხალხი ცდილობს დაივიწყოს საკუთარი სავალალო ბედი - დაივიწყოს იმედგაცრუებული იმედები, ღრმა შინაგანი ტკივილი,
საშინელი იმედგაცრუების შესახებ იმის გამო, რასაც სიამოვნებით „რევოლუციის მიღწევებს" ვუწოდებდით.
მაგრამ როგორ წარმოგვედგინა ეს ყველაფერი სხვაგვარად? როგორ განსხვავდებოდა ყველა ეს მშვენიერი დაპირება? ყველაფერი, რისი მოპოვებაც ღამის სიბნელეში, ჩვენი სამხედრო კოლაფსის სიბნელეში გვინდოდა, მბზინავ ოქროს ჰგავდა, მაგრამ ახლა, როდესაც ნაცრისფერი დღე ამ აღმოჩენას ანათებს, ეს ყველაფერი ხის დამპალი ნაჭრებია.
ახლა აქ ვდგავართ დაბნეულები. ამ დამპალი ხის ნაჭრების გამო, რომლებიც ღამით ასე ლამაზად ბრწყინავდნენ, გადავაგდეთ ყველაფერი, რაც აქამდე ჩვენთვის ძვირფასი და ღირებული იყო და ყველა ჯიბე ამ სავალალო საგანძურით გავავსეთ. გასაკვირი არ არის, რომ სასოწარკვეთილების მძვინვარება სწორედ ყველაზე ღარიბ ღარიბებს ეუფლება და ისინი უაზრო რისხვით მძვინვარებენ საკუთარი ძმების წინააღმდეგ და გამოსყიდვის ღრმა ლტოლვით ცდილობენ გაანადგურონ ყველაფერი, რაც მათ გზაზე დგას.
ამ მდგომარეობამ სრულ სიგიჟემდე უნდა მიგვიყვანოს, თუ უგუნურება და სისულელე ხალხს კიდევ უფრო აღაგზნებს.

და სად მივყავართ ამ სიგიჟეს, ამას ბოლშევიკურ რუსეთში ვხედავთ. ნაციონალიზაცია, როგორც რუსეთში სოციალიზაციას უწოდებენ, წარუმატებელი აღმოჩნდა, აცხადებს შეუშფოთებელი ლენინი. ეკონომიკა განადგურებულია, ფულის მსყიდველობითი უნარი ნულამდეა დაყვანილი, ინტელიგენცია მოკლულია, მუშა პურის გარეშეა დარჩენილი. მთელ ხალხში სასოწარკვეთილია; მხოლოდ ჩინელ და ლატვიელ დაქირავებულებზე დაფუძნებულ სისხლიან ტერორს შეუძლია დაიცვას წითელი დიქტატორები მოღალატე ხალხის შურისძიებისგან. ჩვენშიც ამ მიმართულებით განვითარდება მოვლენები, თუ საერთაშორისო სპეკულანტები, შეპყრობილი პარტიული ფანატიკოსები, ყველაზე მძიმედ დატვირთული ბურჟუაზიის წარმომადგენლები და გერმანელი ხალხისთვის ბუნებით ყველაზე უცხო რასის წევრები კვლავაც დაშვებული იქნებიან მთავრობაში.

Machine Translated by Google

რა იყო ის ლამაზი, ლამაზი სიტყვები, რომლებიც ყურში ჩაგვჩურჩულეს? მოლაპარაკება. მშვიდობა, ერთა ლიგა, პარლამენტარიზმი, ხალხის სუვერენიტეტი, დემოკრატია, პროლეტარიატის დიქტატურა, სოციალიზმი, კაპიტალიზმის განადგურება, მილიტარიზმისგან განთავისუფლება და სხვა მსგავსი ლამაზი ლოზუნგები. ახალი, თავისუფალი ხალხის წარმოშობა იგეგმებოდა, რომელმაც თავად უნდა განსაზღვროს თავისი ბედი. არცერთი ეს არ ახდა, ვერ ახდა და ვერასდროს ვერ ახდება, თუ უმაღლესი მორალური სერიოზულობით არ გამოვიკვლევთ ყველა ამ მოჩვენებას, ყველა ამ ლოზუნგს - თუ ინტელექტუალური, შეშფოთებული ექიმივით არ შევამოწმებთ დაავადების სიმპტომებს და გულმოდგინედ არ დავადგენთ ავადმყოფის ამჟამინდელ მდგომარეობას, არ დავიშურებთ ძალისხმევას იმის დასადგენად, თუ საიდან მოდის ეს სერიოზული, კრიტიკული დაავადება.

卐卐卐卐卐

ჩვენი დროის ავადმყოფობას მამონიზმი ჰქვია.

რა არის მამონიზმი?

მამონიზმი დიდი საერთაშორისო ფულის ძალების ბოროტი, უხილავი, იდუმალი მმართველობაა. თუმცა, მამონიზმი ასევე აზროვნების ფორმაა; ეს არის ამ ფულის ძალების თაყვანისცემა ყველა იმ ადამიანის მხრიდან, ვინც მამონისტური შხამით არის ინფიცირებული. მამონიზმი არის ადამიანის - თავისთავად ჯანსაღი - შეძენის ლტოლვის შეუზღუდავი ჰიპერტროფია. მამონიზმი არის ფულისადმი ლტოლვა, რომელიც სიგიჟედ გადაიზარდა, რომელსაც არ აქვს უფრო მაღალი მიზანი, ვიდრე ფულის ფულზე დაგროვებაა, რომელიც უპრეცედენტო სისასტიკით ცდილობს მსოფლიოს ყველა ძალის თავის სამსახურში მოქცევას და უნდა გამოიწვიოს ეკონომიკური დამონება, მსოფლიოს ყველა ხალხის შრომითი პოტენციალის ექსპლუატაცია. მამონიზმი არის აზროვნება, რომელმაც გამოიწვია ყველა მორალური კონცეფციის დაცემა. მსოფლიო ფენომენად განხილული მამონიზმი უნდა გაიგივდეს ადამიანში სასტიკ, დაუნდობელ ეგოიზმთან. მამონიზმი არის სიხარბის სული, მმართველობის უსაზღვრო სურვილი, მენტალიტეტი, რომელიც მთლიანად ორიენტირებულია მსოფლიოს ქონებისა და საგანძურის მიტაცებაზე; ის თავისი არსით წმინდა მიწიერზე ორიენტირებული ადამიანური ტიპის რელიგიაა.

მამონიზმი სოციალიზმის პირდაპირი საპირისპიროა. სოციალიზმი, რომელიც აღიქმება, როგორც უმაღლესი მორალური იდეა, როგორც იდეა, რომ ადამიანი სამყაროში მხოლოდ საკუთარი თავისთვის არ არსებობს, რომ ყველა ადამიანს აქვს მოვალეობები საზოგადოების, მთელი კაცობრიობის წინაშე და რომ ის არა მხოლოდ პასუხისმგებელია თავისი ოჯახის, თავისი ტომის წევრების, თავისი ხალხის დროებით კეთილდღეობაზე, არამედ მას ასევე აქვს ურყევი მორალური ვალდებულებები თავისი შვილებისა და თავისი ხალხის მომავლის წინაშე.

უფრო კონკრეტულად, მამონიზმი უნდა განვიხილოთ, როგორც ყველა ხალხის ძალაუფლების მოყვარული მსხვილი კაპიტალისტების შეგნებული შეთქმულება. ამაში აღსანიშნავია მამონიზმის ფარული გამოჩენა.

დიდი მაგნატები მართლაც იმალებიან, როგორც მსოფლიო მასშტაბით ყოვლისმომცველი ანგლო-ამერიკული იმპერიალიზმის მამოძრავებელი ძალა; სხვა არაფერი. დიდმა ფულმა სახელმწიფოებმა მართლაც დააფინანსეს მსოფლიო ომის საშინელი მასობრივი მკვლელობები. დიდმა ფულმა სახელმწიფოებმა, როგორც ყველა დიდი გაზეთის მფლობელებმა, მართლაც შექმნეს სამყარო ტყუილის ქსელში. მათ კმაყოფილებით აღძრეს ყველა დაბალი ვნება, გულმოდგინედ წაახალისეს ამჟამინდელი ტენდენციების ზრდა და ჭკვიანური პრესპროპაგანდის საშუალებით ფრანგული რევანშიზმი ადუღებამდე მიიყვანეს. ისინი ფრთხილად ზრდიდნენ პანსლავიკურ იდეას, სერბულ წარმოდგენას, რომ დიდ ძალად უნდა ქცეულიყვნენ და ამ სახელმწიფოების ფულის საჭიროებას იმ დონემდე, რომ მსოფლიო ხანძარი უნდა აენთო.

ჩვენშიც კი, გერმანიაში, მამონიზმის სული, რომელსაც მხოლოდ ექსპორტის მაჩვენებლების, ეროვნული სიმდიდრის, გაფართოების, დიდი საბანკო პროექტებისა და საერთაშორისო ფინანსური გარიგებების შესახებ მეტის გაგება სურ

Machine Translated by Google

გამოიწვია საზოგადოებრივი მორალის დაცემა, ჩვენი მმართველი წრის მატერიალიზმსა და ჰედონიზმში დაცემა, ჩვენი ეროვნული ცხოვრების ზედაპირულობა - ყველა ეს ფაქტორი, რომელიც პასუხისმგებელია ამ საშინელი კოლაფსის გამო.

გაოცებით უნდა ვკითხოთ საკუთარ თავს, საიდან მამონიზმი, საიდან იღებს საერთაშორისო დიდი კაპიტალი თავის დაუძლეველ ძალას.

არ უნდა დაგვავიწყდეს, რომ დიდი ფულის ძალების საერთაშორისო თანამშრომლობა სრულიად ახალ ფენომენს წარმოადგენს. ისტორიაში ამის ანალოგი არ არსებობს. ფულად-საკრედიტო ხასიათის საერთაშორისო ვალდებულებები პრაქტიკულად უცნობი იყო. მხოლოდ აღმავლობასთან, გლობალურ ვაჭრობასთან ერთად, დამკვიდრდა საერთაშორისო ინტერესთა ეკონომიკის იდეა და აქ ჩვენ ვეხებით ყველაზე ღრმა ფესვს, აქ ჩვენ მივაღწევთ ძალის ყველაზე შინაგან წყაროს, საიდანაც ოქროს ინტერნაციონალი იღებს თავის დაუძლეველ ძალას.

პროცენტი, საქონლის ძალისხმევის გარეშე და დაუსრულებელი შემოდინება, რომელიც დაფუძნებულია ფულის უბრალო საკუთრებაზე შრომის გარეშე, დიდი ფულის ძალების ზრდას იწვევს. სესხის პროცენტი არის ეშმაკური პრინციპი, საიდანაც ოქროს ინტერნაციონალი დაიბადა. სესხის კაპიტალმა მტკიცედ მიამაგრა თავისი სისხლის ძაბრი აბსოლუტურად ყველგან. ანემონის მკლავებივით, დიდმა სესხის კაპიტალმა მსოფლიოს ყველა სახელმწიფო, ყველა ხალხი მოიცვა.

სამთავრობო სესხები, სამთავრობო ობლიგაციები, რკინიგზის ობლიგაციები, საომარი ობლიგაციები, იპოთეკური სესხები, დაფარული ობლიგაციების ვალდებულებები - მოკლედ, ყველა სახის სასესხო ინსტრუმენტებმა გარკვეულწილად მოიცვა ჩვენი მთელი ეკონომიკური ცხოვრება, ისე, რომ ამიერიდან მსოფლიოს ყველა ხალხი უმწეოდ ტრიალებს ოქროს ქსელებში. პროცენტის პრინციპის გულისთვის, იმ სრულიად გიჟური პოლიტიკური ილუზიის შესაბამისად, რომ ყველა სახის ფლობა იძლევა შემოსავლის მიღების უფლებას, ჩვენ დავემორჩილეთ ფულის პროცენტის მონობას. ვერც ერთი რეალური, ვალიდური მორალური მიზეზის მოყვანა არ შეიძლება იმის შესახებ, თუ რატომ უნდა მოჰყვეს ფულის მხოლოდ ფლობა მუდმივი პროცენტის გადახდის უფლებას.

ეს შინაგანი წინააღმდეგობა პროცენტისა და ყოველგვარი შემოსავლის მიმართ, პროდუქტიული შრომის გარეშე, ვრცელდება ყველა ხალხისა და დროის სულიერ ცხოვრებაში. მაგრამ ფულის ძალაუფლებისადმი ეს ღრმა შინაგანი წინააღმდეგობა არასდროს გამხდარა ისეთი შეგნებული ერებისთვის, როგორც ჩვენს დროში.

მამონიზმი არასდროს ყოფილა მზად ასე მსოფლიო მასშტაბით მსოფლიო ბატონობის დასაწყებად. არასდროს დაუყენებია მას თავის სამსახურში ყოველგვარი სიბილწე, ძალაუფლების წყურვილი, შურისძიების წყურვილი, სიხარბე, შური და სიცრუე ასე ოსტატურად შენიღბული და ამავდროულად სასტიკად პრეტენზიული მანერით, როგორც ახლა. მსოფლიო ომი, თავისი არსით, კაცობრიობის ევოლუციური პროცესის ერთ-ერთი უდიდესი გადაწყვეტილებაა ბრძოლაში იმის გადასაწყვეტად, მომავალში მამონისტურ-მატერიალისტური თუ სოციალისტურ-არისტოკრატიული მსოფლმხედველობა განსაზღვრავს თუ არა...
მსოფლიო.

ერთი შეხედვით, მამონისტური ანგლო-ამერიკული კოალიცია, უეჭველად, თავდაპირველად გამარჯვებული იყო. მის წინააღმდეგ რეაქციის სახით, აღმოსავლეთში ბოლშევიზმი წარმოიშვა და თუ ვინმეს ბოლშევიზმში დიდი იდეის დანახვა სურს, ეს უდავოდ მამონისტური მსოფლმხედველობის დიამეტრალურად საპირისპირო პოზიციაა. თუმცა, ბოლშევიზმის მიერ ამისთვის გამოყენებული მეთოდები დოქტორ აიზენბარტის წარუმატებელი განკურნებაა. ეს არის მცდელობა, შინაგანი მოწამვლით დაავადებული ადამიანი სკალპელით დაეხმარონ, მისი თავის, ხელისა და ფეხების ამპუტაციით.

Machine Translated by Google

ბოლშევიზმის ამ მძვინვარების, ამ უაზრო გადატრიალების წინააღმდეგ, ჩვენ უნდა წარმოვადგინოთ ახალი, ქმედითი იდეა, რომელიც გამაერთიანებელი ძალით გააერთიანებს ყველა მშრომელ კლასს, რათა განდევნოს შხამი, რომელმაც მსოფლიო დააავადა.

მე ამის საშუალებას ფულზე პროცენტის მონობის გაუქმებაში ვხედავ.

არსებობს სამი ფაქტორი, რომელიც სასესხო კაპიტალზე პროცენტს ჩვენი ფინანსური გაჭირვების ნამდვილ და ჭეშმარიტ მიზეზად აქცევს.

პირველ რიგში, ფიქსირებული საპროცენტო განაკვეთის მქონე სასესხო კაპიტალის საშინელი დისპროპორცია, ანუ კაპიტალის, რომელიც თავისით იზრდება შემოქმედებითი შრომის გამოყენების გარეშე და ფაქტობრივად, უსასრულოდ იზრდება. ჩვენთან, გერმანიაში, ამ სასესხო კაპიტალმა უკვე მიაღწია ისეთ დონეს, რომელსაც ჩვენ არც ისე მაღალად მივიჩნევთ - 250 მილიარდს. ამ უზარმაზარი თანხისგან განსხვავებით, ჩვენი მთელი გერმანული ინდუსტრიის სამრეწველო საბრუნავი კაპიტალი მხოლოდ 11,8 მილიარდს შეადგენს. გარდა ამისა, არსებობს 16 000 სამრეწველო შეზღუდული პასუხისმგებლობის საზოგადოების [GmbH] 3,5 მილიარდი კაპიტალი, ამიტომ ჯამში მხოლოდ დაახლოებით 15 მილიარდი სამრეწველო კაპიტალი გვაქვს ცხრილის შესატანად. 20:1 არის პირველი ფუნდამენტური დასკვნა3 .

ეს შეფასება ნიშნავს, რომ უდიდესი მნიშვნელობის ფინანსურ პრობლემებში, სასესხო კაპიტალთან დაკავშირებული ყველა ღონისძიება 20-ჯერ უფრო ეფექტური უნდა იყოს, ვიდრე სამრეწველო მსხვილი კაპიტალის წინააღმდეგ მიმართული ღონისძიებები.

მეორე: ზემოთ მოცემულ სასესხო კაპიტალზე პროცენტის გადახდა, რომელიც ყველა დროის ჯამურად 250 მილიარდად არის შეფასებული, წელიწადში დაახლოებით 12½ მილიარდს შეადგენს. ამის საპირისპიროდ, 1916 წელს განაწილებული ყველა სამრეწველო დივიდენდის ჯამური რაოდენობა 1915 წელს დაახლოებით ერთ მილიარდ მარკას შეადგენდა. წინა ათწლეულებში ეს რიცხვი საშუალოდ დაახლოებით 600 მილიონს შეადგენდა. ომის ბოლო ორ წელიწადში [1914-1918] შესაძლოა ის მნიშვნელოვნად გაზრდილიყო, მაგრამ მიმდინარე წელს [1919] კიდევ უფრო დიდ კრახს დააფიქსირებს.

ყველა გერმანული სააქციო კორპორაციის [AG] საშუალო მომგებიანობა 8.21% იყო; ამრიგად, მხოლოდ დაახლოებით 3½%-ით მეტი იყო ფიქსირებული საპროცენტო განაკვეთით გაცემული სესხების საშუალო შემოსავლიანობაზე.

ამგვარად, შევაჯამებ, რომ მომავალში გერმანელ ხალხს მოუწევს დაახლოებით 12,5 მილიარდის გადახდა [წლიურად] დიდი სასესხო კაპიტალის სხვადასხვა მუდმივი პროცენტისთვის, მაშინ როდესაც ინდუსტრიული კაპიტალის შემოსავალი უდიდესი ბუმის წელს 1 მილიარდი იყო, ხოლო შეუფერხებელი კეთილდღეობის პერიოდში მხოლოდ 0,6 მილიარდი. ამრიგად, აქ კვლავ ვხედავთ 20:1-დან 12:1-მდე მასშტაბის პროპორციას.

მესამე და ყველაზე სახიფათო ფაქტორი არის დიდი სასესხო კაპიტალის უზარმაზარი ზრდა პროცენტისა და პროცენტზე პროცენტის მეშვეობით, რაც გაუგებარია. აქ ცოტა მეტი უნდა გადავუხვიო თემას და იმედი მაქვს, რომ უმაღლეს მათემატიკაში მცირე ექსკურსიით პრობლემას ავხსნი. ჯერ რამდენიმე მაგალითი.

ჭადრაკის თამაშის გამოგონების მომხიბვლელი ისტორია კარგად არის ცნობილი. მდიდარმა ინდოელმა მეფემ შიჰრამმა, სამეფო თამაშის გამოგონების მადლობის ნიშნად, გამომგონებელს სურვილის ასრულება გადასცა. ბრძენის სურვილი იყო, რომ მეფეს ჭადრაკის თამაშის პირველ უჯრაზე ხორბლის ერთი მარცვალი მიეცა, მეორეზე - ორი, მესამეზე - ოთხი და ამგვარად, თითოეულ უჯრაზე წინაზე ორჯერ მეტი. მეფემ გაუღიმა ბრძენის, ერთი შეხედვით, მოკრძალებულ სურვილს და ბრძანა, ხორბლის ტომარა მოეტანათ, რათა თითოეულ უჯრაზე ხორბლის მარცვალი განაწილებულიყო. როგორც ყველამ ვიცით, ამ სურვილის ასრულება შეუძლებელი იყო მსოფლიოს უმდიდრესი პრინცისთვისაც კი. მსოფლიოს მთელი მოსავალი ათას წელიწადში ჭადრაკის დაფის 64 უჯრის შესავსებად საკმარისი არ იქნებოდა.

[3] ცხადია, 17:1 უფრო ზუსტია, მაგრამ შესაძლოა ფედერი ითვალისწინებს პროპორციის გაზრდის ალბათობას.

Machine Translated by Google

კიდევ ერთი მაგალითი: ბევრს ჯერ კიდევ ახსოვს სკოლის დროიდან რთული პროცენტის გამოთვლის ტანჯვა; როგორ მრავლდება ქრისტეს დაბადების დროს ინვესტირებული პენი რთული პროცენტით ისე, რომ ის ორმაგდება ყოველ 15 წელიწადში. ქრისტეს დაბადებიდან მე-15 წელს პენი 2 პენად გაიზარდა, ჩვენი წელთაღრიცხვით 30 წელს - 4 პენად, ჩვენი წელთაღრიცხვით 45 წელს - 8 პენად და ა.შ. ძალიან ცოტას ახსოვს, რა ღირებულებას წარმოადგენდა ეს პენი დღეს: ოქროს მოცულობა, რომელიც ექვივალენტურია დედამიწის, მზის და ყველა პლანეტის მოცულობისა, არ იქნებოდა საკმარისი რთული პროცენტით ინვესტირებული ამ პენის ღირებულების წარმოსადგენად.

მესამე მაგალითი: როტშილდების სახლის, უძველესი საერთაშორისო პლუტოკრატიის, ქონება დღეს დაახლოებით 40 მილიარდად არის შეფასებული. კარგად არის ცნობილი, რომ დაახლოებით 1800 წელს ფრანკფურტში, მოხუცმა მერმა ამშელ როტშილდმა, რომელსაც საკუთარი სიმდიდრე არ აქვს აღსანიშნავი, საფუძველი ჩაუყარა თავისი სახლის გიგანტურ ქონებას მილიონობით დოლარის ფრაქციული რეზერვის სესხის გაცემით, რომელიც მას ჰესეს გრაფ ვილჰელმ I-მა შესანახად ანდო.

როტშილდებთან პროცენტისა და პროცენტზე პროცენტის მეშვეობით ფულის დაგროვება მხოლოდ მონოპოლიური კურსით რომ წარმატებული ყოფილიყო, მრუდი ასე მკვეთრად არ აღწევდა. თუმცა, თუ ვივარაუდებთ, რომ როტშილდების კოლექტიური სიმდიდრე მხოლოდ მონოპოლიური კურსით გაიზარდა, როტშილდების ქონება 1935 წელს 80 მილიარდი იქნებოდა, 1950 წელს 160 მილიარდი, 1965 წელს 320 მილიარდი და ამით ის უკვე გაცილებით გადააჭარბებდა გერმანიის ეროვნულ სიმდიდრეს.

ამ სამი მაგალითიდან შეიძლება მათემატიკური კანონის გამოტანა. მრუდი, რომელიც წარმოადგენს როტშილდების ქონების ზრდას, მრუდი, რომელიც შეიძლება გამოყვანილი იყოს ჭადრაკის დაფისთვის ხორბლის მარცვლების რაოდენობიდან და რიცხვი, რომლითაც პენის გამრავლება ხდება. რთული პროცენტით წარმოქმნის, მარტივი მათემატიკური მრუდებია. ყველა ამ მრუდს აქვს იგივე ხასიათი. თავდაპირველად ზომიერი და თანდათანობითი ზრდის შემდეგ, მრუდი სულ უფრო და უფრო ციცაბო ხდება და მალე პრაქტიკულად უსასრულობის თითქმის ტანგენციალურობას უახლოვდება.

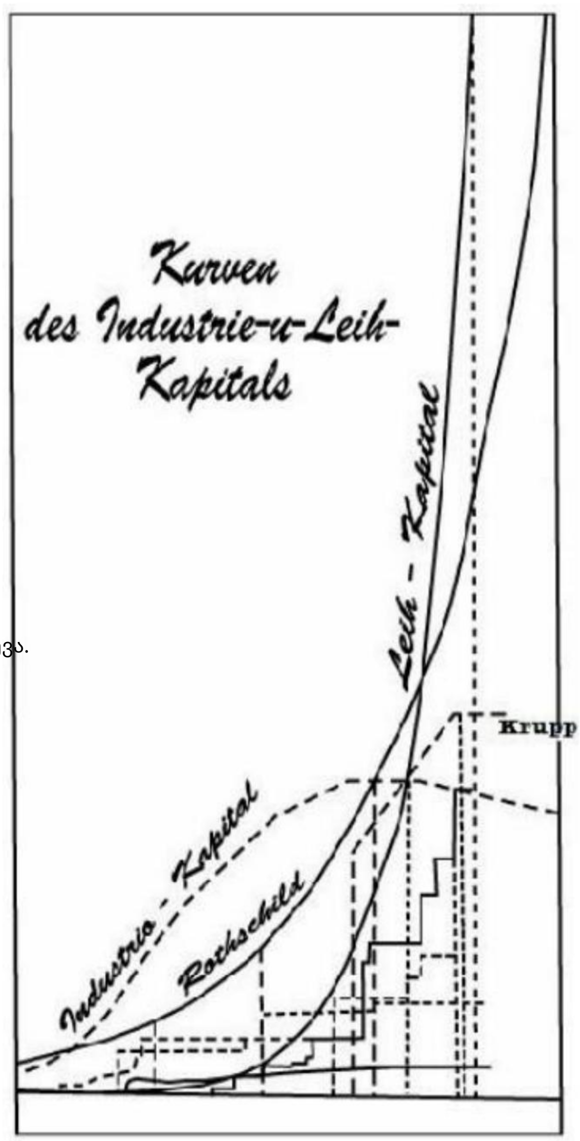

თუმცა, ინდუსტრიული კაპიტალის ზრდის მრუდი სრულიად განსხვავებულად ვითარდება. ანალოგიურად, ძირითადად მცირე დასაწყისიდან გამომდინარე, მალევე ჩნდება მრუდების ძლიერი ესკალაცია, სანამ კაპიტალის გარკვეული გაჯერება არ მიიღწევა. შემდეგ მრუდები უფრო ბრტყლად ვითარდება და ზოგიერთ ინდუსტრიაში შესაძლოა ოდნავ დაქვეითდეს კიდეც, თუ ახალმა გამოგონებებმა არსებული ქარხნების, მანქანების და ა.შ. გაუფასურება გამოიწვია. აქ მხოლოდ ერთი მაგალითის მოყვანა მინდა, კრუპის ქარხნების განვითარება. 1826 წელს მოხუცი კრუპი თითქმის ქონების გარეშე გარდაიცვალა. 1855 წელს ალფრედ კრუპმა ეგვიპტის მთავრობის სახელით პირველი შეკვეთა მიიღო 36 ქვემეხზე.

1873 წელს კრუპში უკვე 12 000 მუშა იყო დასაქმებული. 1903 წელს ფრაუ ბერტა კრუპმა მთელი საწარმო და ქონება ალფრედ კრუპს მიჰყიდა.

Machine Translated by Google

სააქციო საზოგადოება 160 მილიონად. დღეს სააქციო კაპიტალის საერთო ღირებულება 250 მილიონს შეადგენს. რას ნიშნავს ჩვენთვის, გერმანელებისთვის, კრუპის სახელი? ჩვენი ინდუსტრიული განვითარების მწვერვალს. [ფოლადის] ქვემეხების მსოფლიოში პირველი მწარმოებელი. ყველაზე მტკიცე, მიზანდასახული, ინტენსიური პროდუქტიულობის უზარმაზარ რაოდენობას. ჩვენი ასობით ათასი თანამებრძოლისთვის კრუპის წამოწყება ნიშნავდა პურსა და შრომას. ჩვენი ერისთვის - იარაღსა და თავდაცვას - და მაინც ის ჯუჯაა როტშილდების მილიარდებთან შედარებით. რა მნიშვნელობა აქვს კრუპის ქონების ზრდას საუკუნის განმავლობაში როტშილდების ქონების ზრდასთან შედარებით, რომელიც ხდება პროცენტიდან და პროცენტიდან პროცენტიდან ძალისხმევის გარეშე და დაუსრულებელი მატების გზით?

თამამი ხაზებით დახაზული ორი მრუდი წარმოადგენს სესხის პროცენტს და მართლაც, ზედა მრუდი გვიჩვენებს როტშილდების ქონების განვითარებას, ხოლო ქვედა მრუდი, თავდაპირველად ბრტყელი, შემდეგ კი სწრაფად აღმავალი, ძალიან ზოგადად აჩვენებს ყველა ასეთი მრუდის დამახასიათებელ განვითარებას, რომელშიც ჰორიზონტალურ ღერძზე მცირე წინსვლამ შეიძლება გამოიწვიოს ღირებულების გაორმაგება ვერტიკალურ ღერძზე. დახაზული ხაზი გვიჩვენებს ჩვენი მთლიანი ინდუსტრიის განვითარების მრუდს ბოლო 40-50 წლის განმავლობაში. სხვადასხვაგვარად დახაზული წვრილი ხაზები გვიჩვენებს რამდენიმე შემთხვევით შერჩეული დიდი სამრეწველო საწარმოს განვითარებას, საიდანაც გამომდინარეობს სამრეწველო კაპიტალის დახაზული მრუდის ზოგადი ხასიათი.

ცალსახად უნდა აღინიშნოს, რომ სასესხო კაპიტალის მრუდები ძლიერ შეკუმშულია. მაგალითად, როტშილდების ქონების მრუდი კრუპის მრუდზე 80-ჯერ მაღლა უნდა დავაყენოთ. მრუდების ჩვენების მიზანი, რა თქმა უნდა, მხოლოდ ორი ტიპის კაპიტალის ფუნდამენტურად განსხვავებული ხასიათის დემონსტრირებაა. სასესხო კაპიტალის მრუდები თავდაპირველად საკმაოდ თანდათანობით აღმავალ განვითარებას აჩვენებს; შემდეგ განვითარება უფრო სწრაფია მანამ, სანამ, სულ უფრო და უფრო ველური და ყველაფერს თან მიათრევს, ადამიანური წარმოდგენების მიღმა არ ადის და უსასრულობისკენ მიისწრაფვის.

ინდუსტრიული კაპიტალის მრუდი, პირიქით, სასრულობაში რჩება! რაც არ უნდა ძლიერი იყოს განსხვავებები, რომელთა დეტალური ჩვენებაც კვალის მიხედვით შეიძლება, საერთო ჯამში, ინდუსტრიული განვითარების ფუნდამენტური ხასიათი ყოველთვის ისეთი იქნება, რომ ძლიერი საწყისი განვითარების შემდეგ მოჰყვება სიმწიფის, გაჯერების გარკვეული პერიოდი, რის შემდეგაც ადრე თუ გვიან დაცემა იწყება.

卐卐卐卐卐

არაფერი ისე ნათლად აჩვენებს სასესხო კაპიტალსა და სამრეწველო კაპიტალს შორის არსებულ ღრმა არსებით განსხვავებას. ვერაფერი გახდის ჩვენთვის უფრო ნათელს სასესხო კაპიტალის დამანგრეველ შედეგებსა და მსხვილ სამრეწველო საწარმოებში განთავსებულ და რისკის ქვეშ მყოფი ბიზნეს კაპიტალის ბიზნეს მოგებას (დივიდენდებს) შორის განსხვავებას, როგორც ეს შედარება.

საკმარისად არ უნდა იყოს ხაზგასმული, რომ მხოლოდ იმ მათემატიკური კანონების აღიარებაც კი, რომლებსაც სესხის კაპიტალი და სამრეწველო კაპიტალი მისდევს, გვიჩვენებს ნათელ გზას, თუ სად უნდა გამოვიყენოთ ბერკეტი ჩვენი დანგრეული ფინანსური ეკონომიკის გამოსასწორებლად. ჩვენ ნათლად ვაღიარებთ, რომ არც კაპიტალისტური ეკონომიკური წესრიგი და არც კაპიტალი თავისთავად არ არის კაცობრიობის უბედურება. დიდი სესხის კაპიტალის დაუოკებელი საპროცენტო მოთხოვნილება მთელი მშრომელი კაცობრიობის წყევლაა!

კაპიტალი უნდა იყოს! შრომა უნდა იყოს! მხოლოდ შრომას ცოტა რამის გაკეთება შეუძლია. მხოლოდ კაპიტალს არაფრის გაკეთება არ შეუძლია!

კაპიტალი შრომის გარეშე მხოლოდ უნაყოფო შეიძლება იყოს! ამიტომ, რევოლუციის ყველაზე მნიშვნელოვანი მოთხოვნა, კეთილშობილური ამოცანა, მსოფლიო რევოლუციის ყველაზე გონივრული მნიშვნელობა ფულის პროცენტისადმი მონობის გაუქმებაა.

როტშილდების სახლი დღეს 40 მილიარდად არის შეფასებული. ამერიკული მაღალი ფინანსების მილიარდერები, მისტერ კანი, ლოები, შიფი, სპეიერი, მორგანი, ვანდერბილტი და ასტორი ერთად არიან შეფასებულნი.

Machine Translated by Google

სულ მცირე 60-70 მილიარდი. მხოლოდ 5%-იანი საპროცენტო განაკვეთით ეს ნიშნავს ამ რვა ოჯახის 5-6 მილიარდ შემოსავალს, რაც, კარლ ჰელფერიხის კვლევების თანახმად, დაახლოებით 75%-ია იმ წლიური შემოსავლისა, რომელიც პრუსიაში ყველა გადასახადის გადამხდელს ჰქონდა 1912 წელს. (იმ დროს დაახლოებით 21,000,000 გადასახადის გადამხდელი იყო, აქედან 75% დაახლოებით 15,000,000 იქნებოდა. თითოეულ გადასახადის გადამხდელზე საშუალოდ 1.56 ნათესავი მოდის; შესაბამისად, 23 მილიონი ნათესავი.)

ამგვარად, დაახლოებით 38,000,000 გერმანელს მოუწია იმ შემოსავლით ცხოვრება, რაც ზემოთ ხსენებულ მილიარდერებს წლიურად აქვთ. რა თქმა უნდა, ამერიკელი მილიარდერები არ არიან წმინდა კრედიტორები იმავე გაგებით, როგორც როტშილდების სახლი და ა.შ. საერთოდ არ მაინტერესებს იმაზე კამათი, ნამდვილად „100 მილიონი დოლარის მილიონერები“ არიან თუ „1000-...

„მილიონიანი მილიარდერები“; პირველ შემთხვევაში, უბრალოდ ერთი ან ორი ათეული დამატებითი კროისუსის გათვალისწინება დაგვჭირდება. ან უბრალოდ მივიღოთ რატენაუს „300“; მაშინ ჩვენი ინვენტარი აუცილებლად წესრიგში იქნება. აქ ზუსტი რიცხვის მითითება მნიშვნელოვანი არ არის, მაგრამ 300-ისა და 38,000,000-ის აღიარებული თანაფარდობა თვალს გვიხელს საერთაშორისო სასესხო კაპიტალის სასტიკ ბატონობაზე.

ამიტომ, მოვიშოროთ ეს საშინელი ჯაჭვები, რომლებსაც მხოლოდ ყველა ენერგიული შრომის დახრჩობა შეუძლიათ; წავართვათ ფულს პროცენტის დარიცხვის უფლებამოსილება და ისევ და ისევ პროცენტის დარიცხვის უფლება მანამ, სანამ მთელი კაცობრიობა სრულად არ გახდება ვალდებული საერთაშორისო სასესხო კაპიტალის წინაშე პროცენტის გადახდაზე.

ამგვარად, სწორედ ეს სამი პუნქტია, რომელიც პირველად გვაძლევს ნათელს, თუ სად არის მხოლოდ ბერკეტი შეიძლება ეფექტურად იქნას გამოყენებული ჩვენი შიდა ფინანსური გაჭირვების შესამსუბუქებლად.

გარდა ამისა, ჩვენ ვაღიარებთ, რომ ინდუსტრიული კაპიტალის წინააღმდეგ იდეების მთელი სოციალისტური სამყაროს თავდასხმა სრულიად არასწორი იყო, რადგან ნებისმიერი სამეწარმეო მოგების განზრახული სრული რეგულირება ან სოციალიზაციაც კი - დაუძლურებელი ეკონომიკის გათვალისწინებით -
სასაცილოდ მიზერული თანხა იქნებოდა, ჩვენი რაიხისა და ჩვენი სახელმწიფოს ბიუჯეტების უზარმაზარ ფინანსურ ტვირთთან შედარებით.

ფულის პროცენტზე მონობის გაუქმებით, მთელი ფინანსური პრობლემა ერთი დარტყმით შეიძლება აღმოიფხვრას. მყისიერად კვლავ ვიგრძნობთ ფეხქვეშ მყარ მიწას; მყისიერად უნდა და გახდება ჩვენთვის ნათელი, რომ ამ სავალალო ობლიგაციების ეკონომიკით მხოლოდ ყველაზე გროტესკული გზით მოვატყუეთ საკუთარი თავი.

რადგან კიდევ რა არის სესხის კაპიტალი, თუ არა ვალები? სესხის კაპიტალი ვალია! ამის გამეორება საკმარისად შეუძლებელია. რა სიგიჟეა ეს, როდესაც გერმანელმა ხალხმა, მთლიანობაში, ომისთვის 150 მილიარდი ისესხა? როდესაც მან საკუთარ თავს ამისთვის 7½ მილიარდი პროცენტიც კი დაჰპირდა და ახლა თავს უხერხულ მდგომარეობაში გრძნობს, რაც თავიდანვე გარდაუვალია და ცდილობს ამ 7½ მილიარდის საკუთარი თავისგან ამოღებას სრულიად ფანტასტიკური გადასახადების სახით?

ამ თვითმოტყუების ტრაგიკული მხარე ნაკლებად არის მთელი ამ საომარი ობლიგაციების ეკონომიკის სისულელე, რომელსაც ჩვენ ყოველთვის ბევრად უკეთ ვიყენებდით, ვიდრე დანარჩენი მსოფლიო, ვიდრე ის ფაქტი, რომ მხოლოდ შედარებით მცირე რაოდენობის მსხვილი კაპიტალისტები იღებენ უზარმაზარ სარგებელს მისგან, მაშინ როდესაც მთელი მშრომელი ხალხი, მათ შორის საშუალო და მცირე კაპიტალისტები, ასევე ბიზნესი, ვაჭრობა და მრეწველობა, ვალდებულნი არიან გადაიხადონ პროცენტი. და აქ მთელი იდეის პოლიტიკური მხარე იკვეთება. აქ მათ შეუძლიათ აღიარონ, რომ სინამდვილეში დიდი სასესხო კაპიტალი და მხოლოდ ეს [ანუ არა სამრეწველო კაპიტალი] არის მთელი მშრომელი კაცობრიობის წყევლა. შეიძლება საქმე ისე მოატრიალო, როგორც გინდა, მაგრამ ყოველთვის შრომისმოყვარე ხალხის მასამ უნდა გადაიხადოს სასესხო კაპიტალის პროცენტის გადახდის ხარჯები. საშუალო და მცირე კაპიტალისტებს არაფერი აქვთ საჩვენებელი თავიანთი მშვენიერი პროცენტის გადასახდელებისთვის; შეიძლება არაფერი ჰქონდეთ საჩვენებელი, რადგან...

Machine Translated by Google

პროცენტი მთლიანად უნდა დაიბეგროს. პირდაპირი გადასახადების სახით იქნება ეს თუ ირიბი გადასახადების, მარკების, ტარიფების თუ კომერციაზე სხვა ტვირთის სახით, შრომისმოყვარე ხალხი ყოველთვის მოწყენილია და დიდი კაპიტალის ბენეფიციარია. ახლა საკმაოდ გასაოცარია იმის დანახვა, თუ როგორ იცვლებოდა მარქსისა და ენგელსის სოციალისტური იდეების სამყარო.

ახლა საკმაოდ გასაოცარია იმის დანახვა, თუ როგორ ზოგავენ მარქსისა და ენგელსის სოციალისტური იდეების სამყარო, კომუნისტური მანიფესტიდან ერფურტის პროგრამამდე (განსაკუთრებით კაუცკიმდე) და თვით ამჟამინდელი სოციალისტი ლიდერებიც კი, თითქოს ბრძანებით, სესხის კაპიტალის ინტერესებს. პროცენტის სიწმინდე ტაბუდადებულია; პროცენტი წმინდათა წმინდაა; ჯერ არავის გაუბედავს მისი კითხვის ნიშნის ქვეშ დაყენება. მიუხედავად იმისა, რომ ქონება, კეთილშობილება, პიროვნებისა და ქონების უსაფრთხოება, გვირგვინის კანონები, პრივილეგიები და რელიგიური რწმენა, ოფიცერთა პატივი, სამშობლო და თავისუფლება მეტ-ნაკლებად აკრძალულია, პროცენტი წმინდა და ურღვევია. სიმდიდრის კონფისკაცია და სოციალიზაცია, ანუ კანონის აშკარა დარღვევები, რომლებიც მხოლოდ გარკვეულწილად არის დაფარული, იმდენად, რამდენადაც ისინი ჩადენილია, როგორც ჩანს, ინდივიდთა მთლიანობის სახელით, დღის წესრიგშია: ეს ყველაფერი დაშვებულია, მაგრამ პროცენტი, პროცენტი არის noli me tangere, „არ შემეხო“.

რაიხის ვალის პროცენტი სახელმწიფო ბიუჯეტის ალფა და ომეგაა. მისი გიგანტური წონა სახელმწიფო გემს უფსკრულში მიათრევს და მაინც... ეს ყველაფერი დიდი აფერისტობაა... ურჩხული თვითმოტყუება, რომელიც [ა] მხოლოდ და მხოლოდ დიდი ფულის ძალების სასარგებლოდ არის წახალისებული.

აქვე მინდა მოკლედ შევეხო მცირე პენსიონერებთან დაკავშირებულ შენიშვნებს, რომლებიც მოგვიანებით იქნება განხილული, რათა მათზე ფიქრი არ მოგიწიოთ. ძალიან დიდი საკითხების განხილვისას ეს საკითხები არ განიხილება, მაგრამ ცხადია, რომ ეს კომპენსაციები სოციალური უზრუნველყოფის სერვისების ფართო გაფართოების გზით იქნება უზრუნველყოფილი.

აფერისტობა, ვთქვი მე! პროცენტის აფერისტობა! ძლიერი სიტყვაა. მაგრამ თუ ამ სიტყვას აქვს გამართლება, რომელიც ომის დროს, ალბათ, ყველაზე ხშირად გამოყენებადი სიტყვა იყო როგორც საველე, ასევე საშინაო სივრცეში, მას ყველაზე მეტი გამართლება აქვს პროცენტის აფერისტობასთან მიმართებაში.

მაგრამ რაც შეეხება საომარ ობლიგაციებს? პირველი 5 მილიარდით რაიხმა ხალხის ჯიბიდან ამოიღო რეალურად არსებული დანაზოგი. ფული ისევ უკან დაიხია. შემდეგ ახალი სესხი მოვიდა ფულის ისევ ამოსაღებად და ამით უკანასკნელი დანაზოგიც. ისევ ამოტუმბვა დაიწყო და მილიარდები ამოიწოვეს და ისევ უკან დაიხიეს, სანამ ამ მომხიბვლელი თამაშის ცხრაჯერ გამეორების შემდეგ რაიხმა 100 მილიარდი ვალი არ დააგროვა.

სანაცვლოდ, ხალხს, რა თქმა უნდა, ხელში ეჭირა 100 მილიარდი წვრილად დაბეჭდილი ქაღალდი - თავიდან წარმოვიდგინეთ, რომ ასე ბევრად უფრო მდიდრები გავხდით - მაგრამ შემდეგ მოდის სახელმწიფო და ამბობს: „მე გაკოტრების წინაშე ვდგავარ“.

კი, მაგრამ რატომ? – მე თვითონ ნამდვილად არ შემიძლია გაკოტრება, მაშინაც კი, თუ ხანდახან მარჯვენა ზედა ჯიბიდან ას მარკიან კუპიურას ამოვიღებ და მარცხენაში ჩავდებ. რა თქმა უნდა, ეს ყველაზე დიდი სისულელე იქნებოდა, თუ ჩვენი საომარი ობლიგაციების ეკონომიკის სისულელეს გაკოტრების გამოცხადებით გავაგრძელებდით4 .

მოდით, დავამსხვრიოთ ფულის პროცენტის მონობა! გამოვაცხადოთ სამხედრო ობლიგაციების სერტიფიკატები კანონიერ გადახდის საშუალებად, პროცენტის გაუქმებით და სახელმწიფო გაკოტრების კოშმარი გადნება ჩვენგან, როგორც მარტის თოვლი მზის ქვეშ.

---

4 ფედერერი აქ გერმანულ ერს ერთიან ერთეულად განიხილავს და არა ინდივიდების უბრალო გაერთიანებად: ზოგიერთი გერმანელისგან სხვა გერმანელებისთვის გადარიცხული ფული გერმანულ ერში რჩება, რაც იმას ნიშნავს, რომ გერმანიის მთავრობის უფლებამოსილებაა განაწილების კორექტირება, შესაძლოა ზოგიერთი ინდივიდის უშუალო საზიანოდ, მაგრამ მთლიანად ერის საკეთილდღეოდ.

Machine Translated by Google

ხალხი მეუბნება, რომ პროცენტის გადახდის გაუქმება სახელმწიფოს შენიღბული გაკოტრებაა.
არა, ეს სიმართლეს არ შეესაბამება! – სახელმწიფოს გაკოტრების აჩრდილი სინამდვილეში მხოლოდ ზღაპარი და მამონისტური ძალების მიერ გამოგონილი ბოღმაა.

ფრანც როერის წიგნი „რა უნდა იცოდეს ყველამ სახელმწიფო გაკოტრების შესახებ“ (Was jeder vom Staatsbankerott wissen muß) მთლიანად მამონისტურ აზროვნებაშია ჩარჩენილი.
მიუხედავად იმისა, რომ ავტორი ზოგადად საკმაოდ მკაფიოდ აღიარებს იმ ეკონომიკურ პრობლემებს, რომლებიც სოციალიზაციის გზით გვემუქრება და მიუხედავად იმისა, რომ ხაზგასმით და სწორად გვირჩევს, რომ საბოლოოდ მხოლოდ ჩვენი ეკონომიკის აღდგენა შეგვიძლია გადაგვარჩინოთ - მას არ შეუძლია თავი დააღწიოს ინტერესების სიწმინდის ცრურწმენულ რწმენას და, შესაბამისად, სახელმწიფოს გაკოტრებას მამონიზმის ინტერესებთან სრულიად შესაბამისობაში, სრულიად საშინელ კატასტროფად წარმოაჩენს.

საინტერესოა იმის შემჩნევა, რომ როერი, უკეთესი ისტორიული ცოდნის მიუხედავად, ვერ ათავისუფლებს მამონისტურ შეხედულებას და თავის დასკვნით სიტყვაში აღნიშნავს: „თუ დამანგრეველი ეკონომიკური კატასტროფა არ იქნება თავიდან აცილებული, მისგან არავინ გადარჩება“, მაშინ როცა 81-ე გვერდზე აღიარებს, რომ სახელმწიფო ფინანსების არასწორი მართვის შედეგები ნაწილობრივ ძალიან სწრაფად შეცვალა, ხოლო 68-ე გვერდზე ამბობს, რომ ნებისმიერ შემთხვევაში ეჭვი არ უნდა იყოს, რომ რუსეთმა (გასულ საუკუნეში) ეს ვალუტის კრიზისები ხანგრძლივი პრობლემების გარეშე გადალახა. 76-ე გვერდზე ის ამბობს, რომ მიუხედავად იმისა, რომ, რა თქმა უნდა, ღრმა ეკონომიკური პრობლემები და ა.შ. წარმოიშვა, ძირითადად არც სახელმწიფოს და არც მისი ეკონომიკური ძლიერების განადგურება არ მომხდარა. პირიქით, ეროვნული ეკონომიკის სწრაფი აღორძინება და სახელმწიფო ფინანსების აღდგენა საკმაოდ ხშირად შეინიშნება. როდესაც ავტორი კიდევ სამი სტრიქონით აგრძელებს იმის თქმას, რომ სახელმწიფოს გაკოტრება აბსოლუტურად ნიშნავს ეკონომიკურ კატასტროფას და იწვევს უსასრულო უბედურებას, ვწუხვარ, რომ ამ ლოგიკას ვერ მივყვები.

მაგრამ დავუბრუნდეთ ჩვენს კონკრეტულ შემთხვევას! რომელი იქნებოდა უფრო პატიოსანი? ფარისევლურად საუბარი საომარი ობლიგაციების ხელშეუხებლობაზე და ამავდროულად ხალხის ჩაგვრა უზარმაზარი გადასახადებით?
ან, თუ ფინანსთა მინისტრს ეყოფოდა გამბედაობა, ღიად მიემართა ხალხისთვის და გამოეცხადებინა: „მე არ შემიძლია საომარ ობლიგაციებზე პროცენტის გადახდა, ან მხოლოდ იმ შემთხვევაში შევძლებ, თუ თქვენგან ზუსტად იმავე თანხას ავიღებ გადასახადების სახით“.... მაგრამ მაშინ, ომის დროს, აბსოლუტურად მჭირდებოდა ფული; არაფერი უფრო ჭკვიანური (იხ. ინგლისი) არ მომსვლია თავში და ამიტომ თაღლითობა ჩავატარე მაღალი საპროცენტო განაკვეთის მქონე საომარ ობლიგაციებთან. უნდა მაპატიოთ, ძვირფასო ხალხო; საბოლოო ჯამში, ეს ყველაფერი თქვენთვის იყო, მაგრამ თუ აღარ გვინდა დამალობანას თამაში... მე, სახელმწიფო, აღარ გადავიხდი პროცენტს და თქვენ, გადასახადის გადამხდელებს, არ დაგჭირდებათ გადასახადების გადახდა ამ პროცენტის გადახდების დასაფარად... ეს მნიშვნელოვნად ამარტივებს ჩვენს ტრანზაქციებს; ჩვენ თავს ვარიდებთ უზარმაზარ საგადასახადო ბიუროკრატიას და ასევე უზარმაზარ პროცენტის გადამხდელ ბიუროკრატიას, რითაც ვიზოგავთ უზარმაზარ თანხას და სამუშაო პოტენციალს“.

ამ თაღლითობის გამოაშკარავებას დიდხანს შევყოვნდი, მაგრამ აბსოლუტურად ფუნდამენტურად მივიჩნევ აქ არავითარ შემთხვევაში არ უნდა დავკარგოთ ზოგადი სურათი.

ბავარიის საგადასახადო დეკლარაციების თანახმად, დაზარალებულთა წრე - ვთქვათ, ზუსტად ისინი, ვინც საგადასახადო დეკლარაციების თანახმად, პროცენტის სახით 30 000 მარკაზე მეტი მიიღო - 822 ადამიანს შეადგენს, რაც მთელ გერმანიაში გადასახადების გადახდის ვალდებულების მქონე პირთა მხოლოდ 0,4%-ს შეადგენს (Bayr. St-Z. 1913), შესაბამისად, დაახლოებით 10 000. (ზედა 10 000!).

ახლა კი, რაც შეიძლება მოკლედ განვმარტოთ ამ რევოლუციური მოთხოვნის ყველაზე მნიშვნელოვანი ასპექტები და, უპირველეს ყოვლისა, განვიხილოთ ეს საკითხები ჩვენი ეროვნული პერსპექტივიდან.

Machine Translated by Google

ამისათვის, პირველ რიგში, საჭიროა ჩვენი ამჟამინდელი მდგომარეობის მკაფიოდ განხილვა. სახელმწიფო მდივანმა, ევგენ შიფერმა, ბერლინის სავაჭრო პალატაში თავის ხმაურიან გამოსვლაში განაცხადა, რომ „ამის იგნორირება შეუძლებელია“. ეს მხოლოდ ნაწილობრივ მართალია. შესაძლებელია იგნორირება გაუკეთდეს ჩვენი ეროვნული ეკონომიკის უზარმაზარ ვალს და ჩვენი ვალუტის უპრეცედენტო დევალვაციას — მოკლედ, ის ფაქტი, რომ ერთ ღამეში გაღატაკებულ ხალხად გავხდით.

თუმცა, სამშვიდობო ხელშეკრულებით ჩვენთვის დაკისრებული ტვირთის იგნორირება შეუძლებელია. როგორც ვნახეთ, ამჟამად არსებული ვალის სერტიფიკატები დაახლოებით 250 მილიარდს შეადგენს. ჯერ ვივარაუდოთ, რომ ანტანტა რაიმე ფორმით დამატებით 50 მილიარდს გვაკისრებს ომის რეპარაციების სახით: ეს ჯამში დაახლოებით 300 მილიარდ ვალს შეადგენს.

რაც არ უნდა ძლიერად დაძაბოს ამ ტრაქტატის ვიწრო საზღვრები, მაინც უნდა ითქვას რამდენიმე სიტყვა გერმანიის ეროვნული სიმდიდრის მასშტაბის შესახებ. ჰელფერიხისა და შტაინმან-ბუხერის კვლევები გერმანიის ეროვნულ სიმდიდრეს დაახლოებით 350 მილიარდად აფასებენ. ასეთ დასკვნებს მხოლოდ ძალიან შეზღუდული ღირებულება შეიძლება მივაწეროთ, რამდენად ფრთხილადაც არ უნდა იყოს ისინი მიღებული. ისინი ძალაშია მხოლოდ შეუფერხებელი ეკონომიკური აქტივობის პერიოდებისთვის. თუმცა, ისინი ასევე საკმაოდ შეცდომაში შემყვანია, რადგან სახელმწიფო და მუნიციპალური ქონება შედის, მაგალითად, გზების შეკეთება, წყლის გზების მოდიფიკაციები და ა.შ. ცხადია, რომ მიუხედავად იმისა, რომ ასეთი სამუშაოების წარმოებას შეიძლება უზარმაზარი თანხა დასჭირვებოდა, მათ, მკაცრად რომ ვთქვათ, შინაგანი ღირებულება არ გააჩნიათ. ეროვნული სიმდიდრის უკეთესი საზომია ე.წ. დასაბეგრი სიმდიდრე, როგორც ეს თავდაცვის შენატანების ან ომის დროს სიმდიდრის გადასახადის საგადასახადო დეკლარაციებიდან ჩანს. ამისათვის ჯამში 192 მილიარდი გამოდის, რაც გაცილებით ნაკლებია ჰელფერიხის ციფრზე. მიუხედავად ამისა, გამოცდილების მიხედვით, ამ თანხას შეიძლება დაემატოს დაახლოებით 10% კანონიერად დაუბეგრავი მცირე ქონებისთვის და დაახლოებით იგივე თანხა „ჩუმი რეზერვებისთვის “.5

ნებისმიერ შემთხვევაში, ზედმეტად ოპტიმისტურად მეჩვენება 250 მილიარდზე მეტი ეროვნული სიმდიდრის შესახებ საუბარი. თუმცა, ამ რიცხვსაც კი მხოლოდ ძალიან შეზღუდული მნიშვნელობა აქვს. ყველაზე სწორი იქნებოდა სრულიად გამოვრიცხოთ ეროვნული სიმდიდრის იდეა, რომელიც რიცხობრივად აღსაქმელია და გავიგოთ, რომ ეროვნული სიმდიდრე თავის გამოხატულებას მხოლოდ მთელი ერის გონებრივ და ფიზიკურ შრომით პოტენციალში პოულობს და, შესაბამისად, მიეკუთვნება სიდიდის რიგებს, რომლებსაც არანაირი კავშირი არ აქვთ კაპიტალის ვიწრო კონცეფციასთან. სინამდვილეში, ეროვნული სიმდიდრის კიდევ ერთი წყარო მაინც უნდა დავინახოთ მინერალური რესურსების, ტყის სიმდიდრისა და ნაყოფიერი ნიადაგის არსებობაში, მაგრამ ეს ყველაფერი რიცხობრივადაც არ შეიძლება იქნას აღქმული, რადგან მათი ღირებულება ნულიდან უსასრულობამდე მერყეობს, იმისდა მიხედვით, არის თუ არა მინერალური რესურსები გამოუყენებელი, თუ, გეოლოგიური დასკვნის საფუძველზე, შეიძლება თუ არა მისი მილიარდობით ტონა ნახშირად და...
ასე შემდეგ.

ნუ დაგვავიწყდება, რომ გერმანია მართლაც ღარიბი ქვეყანაა. მონოპოლიებით მას თითქმის არანაირი არ გააჩნია. მინერალური რესურსების სიმდიდრით ის გაცილებით ჩამორჩება მეზობლების უმეტესობას, რომ აღარაფერი ვთქვათ ჩინეთის, ინდოეთის და ამერიკის იმპერიების უბადლო მინერალურ რესურსებზე. ნიადაგის ნაყოფიერებით ის გაცილებით ჩამორჩება რუსეთის შავი მიწის კურთხეულ მინდვრებს და ტროპიკული და სუბტროპიკული მიწების უპრობლემოდ ნაყოფიერ ნაწილებს. ამიტომ, საბოლოო ჯამში, ჩვენ ყოველთვის გვაქვს მხოლოდ ჩვენი ხალხის პოტენციალი და ნება იმუშაონ, ასევე საკმარისი სამუშაოს ხელმისაწვდომობა და ნათლად უნდა გვესმოდეს, რომ ამ მდგომარეობაში არ შეიძლება საუბარი უზრუნველყოფილ ვალებზე, ჩვენი ვალის ინსტრუმენტების უზრუნველყოფაზე...

5 „ჩუმი რეზერვები“ ბულალტრული აღრიცხვისას დადებითი მნიშვნელობების არასაკმარისად შეფასებისა და უარყოფითი მნიშვნელობების გადაჭარბებული შეფასების შედეგია, ამიტომ რათა შეიქმნას რაც შეიძლება დაბალი წმინდა ღირებულების შთაბეჭდილება.

იქნება ეს პროცენტიანი საომარი ობლიგაციები თუ უპროცენტო რაიხის ბანკნოტები, მათ უკან მხოლოდ და მხოლოდ მთელი ხალხის საგადასახადო პოტენციალი დგას - და რა არის საგადასახადო პოტენციალი, თუ არა მთლიანი მომუშავე მოსახლეობის სამუშაო ძალის ფუნქცია?

卐卐卐卐卐

ახლა ჩვენ უნდა განვმარტოთ კიდევ ერთი მნიშვნელოვანი საკითხი და, რა თქმა უნდა, ჩვენი სახელმწიფო შემოსავლების წყაროებისა და ხარჯების ძირითადი პუნქტები. არსებობს შესანიშნავი კონტრასტი იმ ფართო სივრცეს შორის, რომელსაც ფულის შოვნისადმი ზრუნვა უკავია ჩვენს პირად ცხოვრებაში და იმ ყურადღებას, რომელსაც ჩვენ ვანიჭებთ ჩვენი სახელმწიფო ფინანსების მართვის დიდ საკითხებს, და მაინც, ინდივიდუალურ ეკონომიკასა და ეროვნულ ეკონომიკას შორის არსებითი განსხვავება არ არსებობს.

სახელმწიფო შემოსავლების ძირითადი შენატანებია: პირველი, ფოსტისა და რკინიგზის წმინდა მოგება; მეორე, მაღაროების, სატყეო ადმინისტრაციებისა და სხვა სახელმწიფო საწარმოების წმინდა მოგება; მესამე, გადასახადები და არაპირდაპირი გადასახადები; მეოთხე, პირდაპირი გადასახადები.

იმისათვის, რომ ასეთ უაღრესად პრაქტიკულ საკითხებზე წმინდა თეორიული დისკუსიები არ წამოვიწყო, მსურს განვმარტო 1911 წლის ბავარიის სახელმწიფო ბიუჯეტის ცალკეული ჩანაწერები მათი სიდიდის მიხედვით. ფოსტამ, ტელეგრაფმა და რკინიგზამ 120 მილიონი შემოსავალი მოიტანა; ტყეებმა, მაღაროებმა და ა.შ. - დაახლოებით 40 მილიონი; არაპირდაპირმა გადასახადებმა - 53 მილიონი; პირდაპირმა გადასახადებმა - 60 მილიონი. დამატებით 67 მილიონი შემოსავალი მოდიოდა საფოსტო გზავნილებიდან, მოსაკრებლებიდან, მემკვიდრეობის გადასახადებიდან, მიწის გადასახადებიდან, რაიხიდან შემოსავლების გადარიცხვებიდან და ა.შ.

რაც შეეხება ხარჯებს? აქ, პირველ რიგში, ვხვდებით სახელმწიფო ვალის პროცენტების გადახდებს, მათ შორის რკინიგზის ვალებს 85 მილიონით. სამეფო სახლისთვის - 5 მილიონი; მართლმსაჯულების ადმინისტრირებისთვის - 27 მილიონი; შიდა ადმინისტრაციისთვის - 40 მილიონი; ეკლესიებისა და სკოლებისთვის - 51 მილიონი; ფინანსური ადმინისტრირებისთვის - 13 მილიონი; რაიხთან დაკავშირებული ხარჯებისთვის - 50 მილიონი; პენსიებისთვის - 36 მილიონი. სხვადასხვა ხარჯებისთვის - 5 მილიონი. ბავარიული ფინანსების ამ იღბლიან წელს წლიურმა ბიუჯეტმა შემოსავლების ჭარბი რაოდენობა დატოვა 27 მილიონით.

თუმცა, ჩვენი აზროვნების ფარგლებში მხოლოდ ის ხარჯებია, რომელთა გამოტოვებაც შესაძლებელია პროცენტის მონობის გაუქმებით. აქ სახელმწიფო ვალზე პროცენტის გადახდა, ბუნებრივია, პირველ ადგილზეა 85 მილიონი მარკით; ამას დავუმატოთ ფინანსური ადმინისტრირებისთვის გადასახდელი ჩვენი გადასახდელების უდიდესი ნაწილი, დაახლოებით 10 მილიონი; გარდა ამისა, რაიხთან დაკავშირებული გადასახდელების დიდი ნაწილი, რომელთაგანაც დავუმატოთ ნახევარი, 25 მილიონი და ბოლოს, სამეფო სახლისთვის გადასახდელი 5 მილიონი, ახლა აღარ არის: სულ 125 მილიონი.

ამ ჩანაწერების გაქრობა ნიშნავს ყველა პირდაპირი და არაპირდაპირი გადასახადის დაწესებაზე უარის თქმის შესაძლებლობას , რამაც, როგორც ვნახეთ, 53 მილიონი და 60 მილიონი მარკა მოიტანა, სულ 113 მილიონი მარკა!

ჩვენ ახლა საერთოდ არ ვართ იმ აზრზე, რომ პირდაპირი და არაპირდაპირი გადასახადები მთლიანად უნდა გაუქმდეს; უდავოდ, გონივრულ ფარგლებში, ისინი ერთი მხრივ განათლებას ემსახურებიან, მეორე მხრივ კი რეგულირებას. ნამდვილად არ არის სწორი და სამართლიანი, რომ უსასყიდლოდ საკუთრებაში არსებული ქონებიდან მიღებული მოგება ზომიერი, თანდათანობითი გადასახადის ქვეშ დარჩეს, რადგან სახელმწიფომ, რა თქმა უნდა, ასევე უნდა შეინარჩუნოს უსაფრთხო საკუთრება თავისი საპოლიციო ორგანოების მეშვეობით. ასევე მიზანშეწონილია, რომ ვაჭრობასა და მრეწველობას მოეთხოვოს საგადასახადო შენატანების გადახდა მათი საოპერაციო მოგების შესაბამისად, რადგან სახელმწიფომ ასევე უნდა იზრუნოს მათთვის საზოგადოებრივი სავაჭრო გზების შენარჩუნებასა და განვითარებაზე. ხმის მიცემის უფლების მქონე ყველა მოქალაქისთვის შესაბამისი მინიმალური საშემოსავლო გადასახადი ასევე...

Machine Translated by Google

სამართლიანობის მოთხოვნა, რადგან პირისა და მისი ქონების უსაფრთხოებაზე ზრუნვა სახელმწიფოსგანაც მოითხოვება.

არაპირდაპირი გადასახადების სფეროში, ყველა წმინდა ფუფუნების გადასახადის ძლიერ გაფართოებას საუკეთესო გაგებით მარეგულირებელი ეფექტი აქვს, მაშინ როდესაც ხალხის ყველა მარტივი საკვები და აუცილებელი ნივთი გადასახადებისგან თავისუფალი უნდა იყოს!

ასეთი საგადასახადო პოლიტიკის შედეგი ნაკლებად იქნებოდა მაღალი შემოსავლების სახით - რაზეც საუბარიც კი არ შეიძლება, რადგან მოსახლეობის დიდი ნაწილისთვის დაბეგვრა არ უნდა იყოს რეალური ტვირთი, არამედ მხოლოდ შეხსენება იმისა, რომ ადამიანი არა მხოლოდ ინდივიდუალური არსებაა, არამედ სახელმწიფოს მოქალაქეც და რომ სამოქალაქო უფლებებთან ერთად მას ასევე აქვს სამოქალაქო მოვალეობები.

სახელმწიფო საკუთრებაში არსებული ბიზნესების ვალების დასაფარად საგადასახადო შემოსავლები ნაკლებად უნდა იყოს საჭირო, რომელთა წმინდა მოგებაც, როგორც ვნახეთ, საკმარისია სახელმწიფოს ჩვეულებრივი ხარჯების დასაფარად სკოლებისთვის, უნივერსიტეტებისთვის, მართლმსაჯულების ადმინისტრირებისთვის, შიდა ადმინისტრირებისთვის და ა.შ. საგადასახადო შემოსავლები უნდა იქნას გამოყენებული სახელმწიფოს სპეციალური კულტურული ამოცანების წინსვლისთვის, რომელთათვისაც საკმარისი რესურსები არასდროს იყო ხელმისაწვდომი სახელმწიფო ბიუჯეტის ფარგლებში. აქ ძირითადად ვგულისხმობ ბავშვთა სახლებს, უსინათლოთა და ინვალიდთა ინსტიტუტებს, დღის მოვლის ცენტრებს, მომავალი დედების მოვლას, ტუბერკულოზის, ალკოჰოლისა და სქესობრივი გზით გადამდები დაავადებების წინააღმდეგ ბრძოლას და ბაღის ქალაქებისა და დასახლებების მშენებლობას, განსაკუთრებით ჩვენი ომის ინვალიდების განსახლებისა და ჰუმანური მოვლისთვის.

ჩვენი ხედვა ფართოვდება. ჩვენ ვხედავთ ხელუხლებელ მიწას. შეიძლება თუ არა პროცენტის მონობის გაუქმება ნიშნავდეს ყველა გადასახადის გაუქმებას? ეს იმას ნიშნავდა, რომ თუ ამ გიგანტური ბრძოლიდან გამარჯვებული ხალხი გამოვიდოდით, ეს ასე იქნებოდა. როგორც არის საქმე, ნუ ვიზეიმებთ ნაადრევად; ჩვენი მტრების მიერ დაკისრებული ტვირთი უზრუნველყოფს, რომ ეს ასე არ იყოს. მაგრამ ნებისმიერ შემთხვევაში, ჩვენ ხელუხლებელ მიწას ვხედავთ ჩვენი ბავარიის სახელმწიფო ბიუჯეტის საკმაოდ მარტივი მაგალითის საფუძველზე, რომელიც ახლახან გამოვიყენეთ...

ზოგადად, საკმაოდ მსგავს ურთიერთობებს ვხვდებით გერმანიის სხვა ფედერალურ მიწებში და ზედმეტი არ იქნება იმის თქმა, რომ სახელმწიფო საკუთრებაში არსებული ბიზნესების, რკინიგზის, ფოსტის, ტელეგრაფების, ტყეების, მაღაროების და ა.შ. ნამეტი თანხებიდან, მართლმსაჯულების მთელი ადმინისტრირებისთვის, ყველა შიდა ადმინისტრაციისთვის, სახელმწიფო სამშენებლო პროექტების ჩათვლით, სკოლებისა და უნივერსიტეტების ყველა ხარჯის, ისევე როგორც კულტურული მიზნებისთვის, დაფარვა უპრობლემოდ იქნებოდა შესაძლებელი. ამრიგად, სრულიად იდეალური პირობა.

რატომ არ ხდება ასე? პროცენტი შემოიპარა. პროცენტის გადახდის გამო მოსახლეობის საკვები პროდუქტები ძვირდება; პროცენტის გამო შაქარი და მარილი, ლუდი და ღვინო, ასანთის ღეროები და თამბაქო და უამრავი სხვა ყოველდღიური საჭირო ნივთი ირიბად იბეგრება.
პროცენტის გამო, პირდაპირი გადასახადები უნდა გაიზარდოს, რომლებიც იყოფა მიწის გადასახადებად, რომლებიც მარცვლეულის ფასების ზრდის სახით გადაეცემა; სახლის გადასახადებად, რომლებიც ქირის ზრდას იწვევს; ბიზნეს გადასახადებად, რომლებიც... პროდუქტიული შრომის ტვირთი, საშემოსავლო გადასახადები, რომლებიც გარდაუვლად ამცირებს საჯარო მოხელეებისა და ფიქსირებული ხელფასის მქონე ადამიანების ცხოვრების დონეს და ბოლოს, მოკრძალებული გაცემით, მაგრამ დაუოკებელი აღებით, სასესხო კაპიტალი იხდის გადასახადებს კაპიტალის დივიდენდებზე. 1911 წლის საგადასახადო დეკლარაციების თანახმად, ბავარიაში მიღებული 253 მილიონი კაპიტალის დივიდენდიდან, მთლიანად 8.1 მილიონი სახელმწიფო გადასახადების სახით იყო გადახდილი.

ჩვენ ვნახეთ, რომ კაპიტალის ყველა დივიდენდი, კაპიტალის ყველა პროცენტი, საბოლოო ჯამში, მთელი ხალხის შრომით უნდა იქნას მოზიდული. ჩვენ ვნახეთ, რომ სახელმწიფო ვალების პროცენტის გადახდა

Machine Translated by Google

ჩვენი სახელმწიფო ბიუჯეტის ყველაზე დიდ ნაწილს შეადგენს და ვნახეთ, რომ ისინი, ვინც პროცენტის გადასახადებზე გადასახადების გადახდას ვალდებულნი არიან, სახელმწიფო შემოსავლებში მხოლოდ უკიდურესად შეზღუდულ წვლილს შეაქვთ.

ფარდობითი მასშტაბის თვალსაზრისით, კაპიტალისტმა 60 მილიონიდან 8 მილიონი პირდაპირი გადასახადი გადაიხადა, რაც 1911 წელს ბავარიაში გადახდილი სახელმწიფო პირდაპირი გადასახადების მხოლოდ მერვედიდან მეექვსედამდეა. თუმცა, პირდაპირი გადასახადები სახელმწიფო შემოსავლების მხოლოდ დაახლოებით მეხუთედს შეადგენს. ამრიგად, სასესხო კაპიტალი სახელმწიფოს მთლიანი საჭიროებების მხოლოდ ოცდამეათედი წილის ორმოცდამერვე წილს შეადგენს.

არ უნდა უარვყოთ, რომ ომის დროს, განსაკუთრებით ბოლო წლებში, საგადასახადო კანონმდებლობა კაპიტალის დივიდენდებზე უფრო მკაცრ გადასახადს ითვალისწინებდა, თუმცა უფრო მკაცრი არაპირდაპირი დაბეგვრა მეტ-ნაკლებად ამას აჰყვა, ამიტომ ფარდობითი ზომა თითქმის არ შეცვლილა.

სურათი სავალალო ხდება, როდესაც რაიხის ბიუჯეტს განვიხილავთ. აქ პროპორციები თავისთავად გაცილებით ნაკლებად ხელსაყრელია. რაიხს არ აქვს იგივე საგადასახადო წყაროები, რაც ცალკეულ ფედერალურ სახელმწიფოებს. პირდაპირი გადასახადები მხოლოდ ფედერალური შტატებისთვისაა განკუთვნილი; რაიხის საწარმოები შემოიფარგლება რაიხის ფოსტით და რკინიგზით (გაითვალისწინეთ, რომ ეს არ მოიცავს პრუსიის სახელმწიფო რკინიგზას) და შესაბამისად, მხოლოდ საბაჟო გადასახადები და არაპირდაპირი გადასახადები რჩება.

რაიხის შემოსავლების წყაროების სიდიდეები (იხ. „სტატისტიკები გერმანიის რაიხის 1917 და 1918 წლების სტატისტიკის ჟურნალი") 1915 წელს შეადგენდა 1 მილიარდ არაპირდაპირ გადასახადს, 0.8 მილიარდ სპეციალურ შემოსავლებს (საომარი შენატანები, მატრიკულური გადასახადები) და ა.შ. აქაც იგივე სურათია. მესამედზე მეტი, უფრო კონკრეტულად კი 1.3 მილიარდი, უკვე 1915 წელს რაიხის ვალზე პროცენტის გადახდით იქნა გადახდილი. აქაც სესხის კაპიტალი კვლავ შემოვიდა. აქაც მის დასაკმაყოფილებლად ყველა პირდაპირი გადასახადია საჭირო. შაქარი 163 მილიონს იხდის, მარილი 61 მილიონს, ლუდი 128 მილიონს, თამბაქო, შნაპსი, ცქრიალა ღვინო, ნათურის საწვავი, ასანთი, სათამაშო კარტი და უამრავი სხვა ნივთი უნდა გადაეხადათ, რათა მილიარდი მარკა შეეგროვებინათ, რომელიც შემდეგ მთლიანად კაპიტალისტების ჯიბეებში ჩადიოდა.

დღეს რაიხის ვალის პროცენტის გადახდის გზა გამოცანაა. მხოლოდ პროცენტის გადახდა [წლიურად] 8 მილიარდს შთანთქავს, რაც 100 მილიარდ სამხედრო ობლიგაციებსა და სხვა სამხედრო კრედიტებზეა დაფუძნებული. ფოსტისა და რკინიგზის შემოსავლების შემდგომი გაზრდა ძნელად თუ იქნება შესაძლებელი. გადასახადების შემდგომი ზრდა ძნელად თუ იქნება დასაშვები; ამიტომ, ალბათ, მხოლოდ არაპირდაპირი გადასახადების ხუთჯერ ან ათჯერ გაზრდა დარჩება - რაც შეუძლებელია! - ან იმის ნათელი წარმოდგენა, რომ მხოლოდ ფულის პროცენტის მონობის გაუქმება მოგვიტანს ხსნას. უზარმაზარი თვითმოტყუება იყო მთელი სამხედრო ობლიგაციების ეკონომიკა. გერმანელმა ერმა ომისთვის ასი მილიარდი ისესხა. ამისათვის მან 5 მილიარდი პროცენტი დაჰპირდა საკუთარ თავს; ამიტომ, მან 5 მილიარდი გადასახადი უნდა გადაიხადოს. მთელი სარგებელი მსხვილ კაპიტალისტს მიდის, რომელიც კაპიტალის დივიდენდებიდან იმდენს იღებს, რომ მისი გამოყენება შეუძლებელია, მაგრამ კაპიტალის დივიდენდებზე გადასახადით მხოლოდ საკმაოდ მოკრძალებული პროცენტი აკლდება, როგორც ვნახეთ.

იმედი მაქვს, რომ ჩემი პრეზენტაციის ძირითადი მიმართულებებით უკვე გავფანტე ის ადამიანურად გასაგები შიში, რომელიც შეიძლება ბევრ მკითხველს ჰქონდეს, რომ საბოლოოდ დაკარგავს თავიანთი ლამაზი სერტიფიკატებიდან საპროცენტო შემოსავალს. მოდით, ძალიან მოკლედ ვაჩვენოთ ერთი მაგალითით, რომ მთელი საპროცენტო ეკონომიკა დიდი თვითმოტყუებაა და ამასთან ერთად, მინდა განვიხილოთ საშუალო კლასის მყარი შემოსავლის ზედა დონე.

დავუშვათ, რომ ოჯახის უფროსს შრომიდან 10 000 მარკის შემოსავალი აქვს და ამას ემატება კიდევ 5000 მარკა კაპიტალის დივიდენდებიდან. პირველ რიგში, აქედან დაახლოებით 1500 მარკა პირდაპირი გადასახადების სახით გადაიხდება; შემდეგ კი, სულ მცირე, 1000-1200 მარკა მაღალი ქირის სახით იქნება გადახდილი.

Machine Translated by Google

მარადიული პროცენტისთვის ჩამოერთმევა. ხუთ ან ექვსსულიანი ოჯახისთვის, სავარაუდოდ, კიდევ 1000 მარკა არაპირდაპირი გადასახადების სახით დაიხარჯება და უკვე ახლა ხვდებით, რომ იმ მშვენიერი კაპიტალის დივიდენდებიდან, რომლითაც მცირე და საშუალო კაპიტალისტები სარგებლობდნენ წინა წლების წარმატებული საგადასახადო განაკვეთების პირობებში, დიდად არაფერი დარჩა. მართლაც, დღეს უკვე აღარ შეიძლება „ჭარბ“ თანხაზე საუბარი; პირიქით, თუ დღეს თავად შეისწავლით ამჟამინდელ ფანტასტიკურ საგადასახადო წინადადებებს, სავარაუდოდ, შრომიდან მიღებული შემოსავალი გაცილებით მეტი დაიბეგრება.

ბუნებრივია, სიტუაცია საკმაოდ განსხვავებული ჩანს მსხვილი კაპიტალისტისთვის, რომელიც, მაგალითად, კაპიტალის დივიდენდების სახით მხოლოდ 1 მილიონს აგროვებს. (დღევანდელ გერმანიაში ასეთი ადამიანები საკმაოდ ბევრნი არიან). კაპიტალის დივიდენდების გადასახადიდან ეს იღბლიანი ადამიანი მაქსიმუმ 50-60 ათას მარკას იხდის. არაპირდაპირი გადასახადებიდან ის ასევე წინა მაგალითის ოჯახის მამაზე მეტს არ იხდის. ბოლოს და ბოლოს, მისი ბიუჯეტით, მას მაინც შეუძლია საკმაოდ კომფორტულად იცხოვროს 40-50 ათასი მარკით, თუნდაც ამჟამინდელ ძვირადღირებულ ეპოქაში. თუ მას დაახლოებით 900,000 მარკა ნაღდი ფული დარჩება, ამისთვის სესხებზე 5%-იანი პროცენტით ის მომავალ წელს კიდევ 45,000 მარკას მიიღებს და ეს, კანონით, მშრომელი მოსახლეობის ხარჯზე.

უდავოდ, მცირერიცხოვანი პენსიონერი, რომელიც მხოლოდ საკუთარი პროცენტით ცხოვრობს, დაზარალდება. თუ მას შეუძლია მუშაობა, მაშინ, რა თქმა უნდა, მან უნდა გადაწყვიტოს, რომ შრომით შემოსავალი მიიღოს. ამით ის გაცილებით უკეთეს მდგომარეობაში აღმოჩნდება, ვიდრე მისი მილიონობით თანამებრძოლი, რომლებსაც მხოლოდ ფიზიკური ან გონებრივი შრომის პოტენციალი აქვთ. თუ მას ეს არ სურს, მაშინ მან თავისი სიმდიდრე უნდა შეჭამოს. საბოლოო ჯამში, მას 20 წელი აქვს, რომ ისევ და ისევ მიირთვას ეს თანხა, თუ ის გააგრძელებს წლიური თანხის მოხმარებას, რომელსაც 5%-იანი პროცენტით იღებს. იმ პირებისთვის, რომლებსაც არ შეუძლიათ მუშაობა ან დასუსტებულები არიან ავადმყოფობის ან ასაკის გამო, ცხადია, შესაბამისი საარსებო წყარო უნდა იყოს ორგანიზებული მოსახლეობის ყველა სეგმენტისთვის სოციალური კეთილდღეობის განვითარების გზი

სოციალურ კეთილდღეობას შემდეგნაირად წარმოვიდგენ:

დავუშვათ, რომ ხანდაზმული ქალბატონი, ქვრივი, რომელსაც აქამდე 60 000 მარკის კაპიტალის ინვესტიციიდან მიღებული პროცენტით უწევდა ცხოვრება, პროცენტის მონობის კანონიერად გამოცხადებული გაუქმების გამო, შემოსავლის წყაროს კარგავს. ამ შემთხვევაში, საპენსიო სისტემის ფართო გაფართოების გზით, ზემოხსენებულ პირს მიეცემა შესაძლებლობა, მიიღოს თავისი კაპიტალის შესაბამისი პენსია, რომლის მეშვეობითაც წლიური პენსია შეიძლება გაიზარდოს წინა საპროცენტო შემოსავლიანობასთან შედარებით, რათა გარკვეული კომპენსაცია მიეცეს ფულის შემცირებული ღირებულებისთვისაც კი ამ წრისთვისაც კი. მაგალითად, რაიხის, შტატების ან დაფარული ობლიგაციების სახით ჩაბარებული 60 000 მარკის სანაცვლოდ, შეიძლება გაიცეს 4000 მარკის ოდენობის წლიური უვადო პენსია. თუ ქვრივს ჰყავს შვილები და სურს, რომ მათ სიმდიდრის ნაწილი დაუტოვოს, მაშინ მას შეიძლება მხოლოდ 40 000 მარკა გადაკეთდეს პენსიად, ხოლო დარჩენილი 20 000 ბავშვებისთვის შეინახოს. 40 000 მარკიდან, პენსიის განმცხადებლის ასაკის მიხედვით, ყოველწლიურად შეიძლება მიღებული კაპიტალის 1/12-მდე გადაეცეს. გარდა ამისა, აქვე უნდა აღინიშნოს, რომ პროცენტის მონობის გაუქმების შედეგად დამთრგუნველი გადასახადების გაუქმებით, ქვრივის ცხოვრების ღირებულება საკმაოდ შემცირდება.

ამ ესეს ფარგლებს გაცილებით გადააჭარბებდა მოსახლეობის თითოეული ფენის პირადი ინტერესების დეტალურად განხილვას. ასეთი რევოლუციური მოთხოვნა არ შეიძლება პირად ინტერესებს ეხებოდეს; მიუხედავად ამისა, როგორც კი ეს იდეა ძალაში შევა, აღმოვაჩენთ, რომ საბოლოო ჯამში, ჯანმრთელობისთვის სასარგებლო შედეგები პირადად ყველა ინდივიდს მოუტანს სარგებელს.

სწორედ ზემოთ უკვე გამოყოფილი პრობლემით, თუ როგორ მივაღწიოთ სამხედრო ობლიგაციების პროცენტისგან გათავისუფლებას, ვეცადე უკვე ნათლად გამეგო, რომ მცირე კაპიტალისტები - ვგულისხმობ ყველა იმ ასობით ათასს, რომლებიც ჰიპერამერიკული რეკლამით იყვნენ მოტივირებულნი -

Machine Translated by Google

აწარმოონ კამპანია, რათა თავიანთი დანაზოგი სამხედრო ობლიგაციების გამოწერაზე დახარჯონ — არა მხოლოდ პროცენტიდან არანაირ სარგებელს არ იღებენ, რადგან, რა თქმა უნდა, ისინი თავად იხდიან გადასახადებს, არამედ, დიდი კაპიტალის დასაცავად შექმნილი საგადასახადო კანონმდებლობით, მილიონი მარკის გამოწერის პროცენტის გადახდას უნდა უჭერდნენ მხარს.

მეჩვენება, რომ ამ უშუალო მოსაზრებების გარდა, ყველასადმი მიმართვამ შვილების კეთილდღეობის გამო თავისთავად უნდა დაარწმუნოს შეშფოთებული ობლიგაციების მფლობელი, რომ სრულიად ბუნებრივად მიიღოს უარი რაიხის ვალებიდან მარადიული პროცენტის გადახდაზე. ამ შემთხვევაში, რას კარგავს სინამდვილეში პატრიოტი, რომელმაც 10 000 მარკა გასცა უკიდურესად გაჭირვებულ სამშობლოს, გარდა იმისა, რომ ასი წლის განმავლობაში 50 000 მარკის პროცენტის ამოღების მევახშეული პრეტენზია აქვს, ძირი თანხის შემცირების გარეშეც კი? მისმა შვილებმა და შვილიშვილებმა სამუდამოდ უნდა იმუშაონ, მხოლოდ მთელი პროცენტის გადასახდელად.

სესხის თანხების დაბრუნების საკითხი სხვადასხვა გზით შეიძლება გადაწყდეს. მოცემული პრობლემის შესახებ ჩემს მოკლედ ჩამოყალიბებულ ძირითად იდეებში, რომლებიც გასული წლის 20 ნოემბერს [1918] წარვუდგინე ბავარიის სახალხო მიწის მთავრობას [კურტ აისნერის ხელმძღვანელობით], შევთავაზე, რომ დაფარვა უბრალოდ ჩანაცვლებულიყო პროცენტის გადახდის ნაცვლად წლიური 5%-იანი განაკვეთით 20 წლის განმავლობაში. მე მჯერა, რომ შემდგომში შემიძლია კიდევ უფრო უკეთესი წინადადება შემოგთავაზოთ, რომელიც თავისი სიმარტივის გამო ნამდვილად იმსახურებს უპირატესობას: „სესხის გაუქმების შემთხვევაში სამხედრო ობლიგაციების სერტიფიკატები ვალუტად გამოცხადდება“. ეს არის კოლუმბის კვერცხი. ამ ღონისძიების უპირატესობა, პირველ რიგში, ის არის, რომ არავინ გრძნობს მისგან რეალურად არაფერს. სამხედრო ობლიგაციების სერტიფიკატები კვლავ დევს საწყობებში; მაგრამ მათ არცერთი ახალგაზრდა არ იღებს, ისევე როგორც წიგნი, კარადა ან რაიმე სხვა სასარგებლო ნივთი, რომელსაც ვინმე თავის მეგობარს ასესხებდა.

თუ ადამიანს ფული სჭირდება, ის უბრალოდ გამოსცემს სამხედრო ობლიგაციებს და ამით იხდის.
ბოლოს და ბოლოს, საომარი ობლიგაციების კუპიურებს ისეთივე სილამაზე და ქაღალდის ღირებულება აქვთ, როგორც ჩვენს სხვა 10, 20, 100 და 1000 მარკიან კუპიურებს. რა თქმა უნდა, არ შეიძლება საუბარი იმაზე, რომ ბაზარი ვალუტით იქნება გადატვირთული საპროცენტო ეკონომიკიდან უპროცენტო ეროვნულ ეკონომიკაზე ასეთი უპრობლემო გადასვლისას. ეკონომიკა. ყველა საომარი ობლიგაციების სერტიფიკატი მართლაც კარგად არის დაცული და შენახულია ბანკის საცავებში ან სხვა სამალავ ადგილებში, რომლებსაც ხალხი უსაფრთხოდ მიიჩნევს, მაგალითად, შალის წინდაში ან ნაკელის გროვაში. მართლაც, არ შეიძლება უარვყოთ, რომ ჩვენი გამოშვებული ქაღალდის ვალუტა, დაახლოებით 40 მილიარდი, ასევე არ არის მიმოქცევაში, არამედ ძირითადად ზემოთ აღწერილი წესით არის შენახული. ომამდე ეკონომიკური აღმავლობის პერიოდში ჩვენი ვალუტა მხოლოდ 4-6 მილიარდი იყო და წარმოუდგენელია, რომ დღეს სულ უფრო და უფრო ჩვეულ უნაღდო ეკონომიკაში ორჯერ მეტი დაგვჭირდეს .

პროცენტის გაუქმება ზუსტად იგივე წესით უნდა განხორციელდეს ყველა ფიქსირებული საპროცენტო განაკვეთის მქონე აქტივისთვის. ამ აქტივებისთვის, ისევე როგორც დივიდენდების მომტანი აქტივებისთვის, რეკომენდებულია თავდაპირველად შემოთავაზებული „დაფარვა“ 20 ან 25-წლიანი წლიური პენსიების სახით, განსაკუთრებით იპოთეკური სესხებისთვის

იპოთეკური სესხების პროცენტის მონობის გაუქმება უდავოდ ნიშნავს საბინაო პრობლემის გადაწყვეტას, გათავისუფლებას გადაჭარბებული ქირისგან. სრულიად გაუგებარია, თუ რატომ...

6 შემდგომ ნაწილში ფედერი აცხადებს, რომ მან გადაწყვიტა, რომ უბრალოდ საომარი ობლიგაციების სერტიფიკატების ვალუტად გამოყენების დაშვება არ არის საუკეთესო იდეაა. ის გვთავაზობს, რომ ისინი საბანკო კრედიტებად გადაკეთდეს.

Machine Translated by Google

იპოთეკური სესხის მფლობელს უნდა ჰქონდეს პროცენტის მარადიული სარგებელი ერთხელ ნასესხები თანხიდან, ამიტომ უნდა მიეცეს მას საქონლის უპრობლემო და დაუსრულებელი შემოდინება, რატომ უნდა იხდიდეს ხალხის დიდი მასა, მხოლოდ პროცენტის ამ არაჯანსაღი პრინციპისთვის, წლიდან წლამდე მაღალ ქირაებს. მოკლედ უნდა ჩავწეროთ, რომ თავისთავად ცხადია, რომ ქირის სრულ გაუქმებაზე საუბარი არ შეიძლება, რადგან, რა თქმა უნდა, სახლების მართვა და მოვლა-პატრონობა მუდმივ შრომასა და ფულს მოითხოვს. ამრიგად, ქირის შემცირება მხოლოდ იმდენად შეიძლება მოხდეს, რამდენადაც ეს თავისთავად მოხდება იპოთეკური სესხების სრულად დაფარვის გზით.

მხოლოდ ერთი რამ უნდა იყოს მკვეთრად ხაზგასმული, რომ პროცენტისადმი მონობის გაუქმებას არანაირი კავშირი არ აქვს ჩვენს მთლიან ღირებულების მწარმოებელ შრომასთან, რამდენადაც არანაირი დაბრკოლება არ ექმნება მეწარმეობის სულისკვეთებას, პროდუქტიულ შრომას, საქონლის წარმოებას, სიმდიდრის შეძენას. პირიქით, როგორც ვნახეთ, მთელი მშრომელი ხალხი თავისუფლდება დამთრგუნველი, უსაფუძვლო, მძიმე ტვირთისგან; ჩვენი სულიერი ცხოვრება გაწმენდილია მატერიალიზმის (?) შხამისგან.

რამდენად სწორად იქნა აღიარებული ინტერესთა პრობლემის ნაყოფიერება ისტორიის განმავლობაში, შეგვიძლია ვთქვათ იმ ფაქტიდან, რომ ყველა ეპოქისა და ყველა ხალხის გონება ამ საკითხით იყო დაკავებული...

ძველი აღთქმის სხვადასხვა პასაჟში, როგორიცაა ლევიანების 25-ე და მეორე რჯულის 15-ე თავები, ჩვენ ვხვდებით პროცენტების შეწყვეტის შესახებ წესებს იმ ფორმით, რომ მეშვიდე წელი ყოველთვის უნდა იყოს აქცეპტაცია ან იუბილე, რომლის დროსაც ახლობლების ყველა ვალი უნდა ჩამოიწეროს.

სოლონმა ძვ. წ. 594 წელს კანონმდებლობით გააუქმა პირადი ვალებით გამოწვეული მონობა. ამ კანონს დიდი სეისახთეია (ტვირთებისგან გათავისუფლება) ეწოდა.

ძველ რომში ძვ. წ. 332 წლის Lex Gemicia-მ რომის მოქალაქეებს მკვეთრად აუკრძალა ნებისმიერი პროცენტის დარიცხვა.

იუსტინიანეს დროს ამოქმედდა რთული პროცენტის აკრძალვა, რომლის მიხედვითაც აღარ უნდა მოითხოვონ პროცენტი, როდესაც ვადაგადაცილებული პროცენტი თავდაპირველად სესხის ოდენობას მიაღწევს.

პაპმა ლეო I-მა (დიდმა) 443 წელს გამოსცა საყოველთაო აკრძალვა პროცენტის აღებაზე; მანამდე მხოლოდ სასულიერო პირებს ეკრძალებოდათ სესხზე პროცენტის მოთხოვნა. პროცენტის აკრძალვა ახლა კანონიკური სამართლის ნაწილი და ასევე სავალდებულო დებულება იყო საერო პირებისთვის. საერო კანონმდებლობაც თანდათან შეესაბამებოდა კანონიკურ შეხედულებებს და პროცენტის დარიცხვისთვის სასჯელიც კი დააწესა. ამას ვხვდებით საღვთო რომის იმპერიის 1500, 1530 და 1577 წლების საპოლიციო დადგენილებებში.

რა თქმა უნდა, ასეთ კანონებს ახლა ბევრი წინააღმდეგობა და ხშირად გვერდის ავლა სჭირდებოდა და ამ საკმაოდ მოკლე ისტორიულ რეტროსპექტივაში მხოლოდ გასაოცარ ისტორიულ ფაქტად შეიძლება აღინიშნოს, რომ მიუხედავად იმისა, რომ XI-XVII საუკუნეების კანონიკური სამართლის მიხედვით პროცენტის დარიცხვა ქრისტიანებისთვის აკრძალული იყო, ებრაელებისთვის ეს დაშვებული იყო.

განსაკუთრებით მომხიბვლელი იქნებოდა თითოეულ შემთხვევაში იმის გამოკვლევა, თუ რა ეკონომიკური სიმსივნეები იწვევდა ტვირთის ამ ძლიერ მოცილებას. განსაკუთრებით ღირებული იქნებოდა იმის დანახვა, რომელმა ძალამ და ძალამ დაარღვია პროცენტის აკრძალვა არაერთხელ.

შუა საუკუნეებში, რა თქმა უნდა, მევახშეები ხშირად ძალიან სწრაფად მუშაობდნენ; ფერმერები ან მოქალაქეები, რომლებსაც სისხლი არ ეწურებოდათ, ერთად იკრიბებოდნენ და მოგების მსურველებს სიკვდილამდე სცემდნენ. დღეს ჩვენ გვაქვს

Machine Translated by Google

ინტერესთა პრობლემის სრულიად განსხვავებულ ფაზაში შევიდა. ასეთი პოგრომები ყველაზე ღრმად დასჯილია.

ასევე, საქმე აღარ არის დაავადების ინდივიდუალურ, ადგილობრივად შეზღუდულ სიმპტომებში, რომელთა წინააღმდეგ ბრძოლა ჩირქოვანი ჯიბის ამოკვეთით შეიძლება; ის, რაც ხდება, მთელი კაცობრიობის სერიოზული ავადმყოფობაა.

უაღრესად ხაზგასმით უნდა აღინიშნოს, რომ სწორედ ჩვენი თანამედროვე კულტურა, სწორედ ეკონომიკური ურთიერთობების ინტერნაციონალურობა ხდის პროცენტის პრინციპს ასეთ მკვლელს.
ზემოაღნიშნული ისტორიული რეტროსპექტივა ასევე არ უნდა ჩაითვალოს დღევანდელი გარემოებების ანალოგიად. როდესაც ბაბილონელებმა დაამარცხეს ასურელები, რომაელებმა - კართაგენელები, გერმანელებმა - რომაელები, მაშინ პროცენტის მონობა აღარ გაგრძელებულა; არ არსებობდა საერთაშორისო მსოფლიო ძალები. ომებიც არ ფინანსდებოდა სესხებით, არამედ მშვიდობიანობის დროს დაგროვილი საგანძურით. დევიდ ჰიუმი ამის ძალიან კარგ მიმოხილვას იძლევა თავის ესეში „საზოგადოებრივი კრედიტის შესახებ“. მხოლოდ თანამედროვე ეპოქა, თავისი საკუთრების უწყვეტობითა და საერთაშორისო სამართლით, საშუალებას აძლევს სასესხო კაპიტალს უსასრულობაში გაიზარდოს. ის პენი, რომელიც ქრისტეს დაბადების დროს პროცენტით იყო ინვესტირებული, აღარ არსებობს, რადგან მას შემდეგ საკუთრების ყველა უფლება რამდენჯერმე ძალადობას დაუთმო ადგილი; ამის საპირისპიროდ, ის პენი, რომელშიც ძველი როტშილდები პროცენტით ინვესტირდნენ, კვლავ არსებობს და იარსებებს, თუ საერთაშორისო სამართალი არსებობს, მარადიულად.

გარდა ამისა, გასათვალისწინებელია, რომ დედამიწის ფართო ნაწილები მხოლოდ თანამედროვე ეპოქაში გადავიდა ბუნებრივი ეკონომიკიდან ფულად ეკონომიკაზე. ამასთან დაკავშირებით განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია, რომ მხოლოდ მე-19 საუკუნის შუა ხანებში გაუქმდა პროცენტის დარიცხვაზე ყველა შეზღუდვა და ასევე პროცენტის ყველა აკრძალვა: მაგალითად, ინგლისი 1854 წელს, დანია 1856 წელს, ბელგია 1865 წელს, ავსტრია 1868 წელს.

ამგვარად, დღევანდელი წარმოდგენა პროცენტის შესახებ, როგორც ფულის ფლობისგან განუყოფელი ნაწილისა, ნახევარ საუკუნეზე ბევრად ძველი არ არის. თუმცა, სწორედ ამ ინტერესის კონცეფციამ განაპირობა ფულის ისეთი უნივერსალური იძულების დემონურ ძალად გადაქცევა, რომელიც ჩვენ შევიცანით.

სახელმწიფოების კაპიტალისტების წინაშე დავალიანების საწყისი და შემდეგ მუდმივად მზარდი პერიოდიც მხოლოდ მე-19 საუკუნის შუა პერიოდით თარიღდება . მხოლოდ ამ დროიდან ვხედავთ, როგორ გადაიქცა სახელმწიფო ხალხური საზოგადოების რწმუნებულიდან კაპიტალისტური ინტერესების რწმუნებულად. ამ განვითარებამ პიკს მიაღწია საომარ ობლიგაციებში, რომლებსაც ყველა ქვეყანაში ვხვდებით და რომლებიც, როგორც უკვე აღვნიშნეთ, მხოლოდ მამონისტურ ინტერესებს ემსახურებიან, რაც მსოფლიო სესხის გიგანტური საკრედიტო ნაგებობით უნდა დაგვირგვინდეს.

ეს მოკლე რეტროსპექტივები საბოლოოდ დაგვეხმარება იმ ვარაუდის დავიწყებაში, რომ სესხის კაპიტალს უნდა მიენიჭოს უზენაესი ძალა, რომელიც მარადიულად და დაუსრულებლად იზრდება საკუთარი თავისგან. მას აქვს საშინელი პოტენციალი, რომ მთლიანად გამოწუროს. ჩვენ უნდა გავთავისუფლდეთ იმ აზრისგან, რომ სესხის კაპიტალს, რომელზეც გავლენას არ ახდენს ამქვეყნიური საქმეები და ბოროტმოქმედება, უნდა შეეძლოს ღრუბლებს ზემოთ ტახტზე ჯდომა, წარმავლობის, განადგურების ძალების, ჩვენი გიგანტური ქვემეხების გასროლების გარეშე. რადგან, თუნდაც სახლები და ქოხები, რკინიგზა და ნაღმტყორცნებიდან დამსხვრეული ხიდები მტვერსა და ფერფლად ჩაიძიროს, იპოთეკური სესხები მაინც იარსებებს;

რკინიგზის ობლიგაციები და სახელმწიფო ვალის სერტიფიკატები ამით არ იშლება. თუ სოფლები, ქალაქები, მთელი პროვინციები ომის გიჟური განადგურების მსხვერპლი გახდებიან, რა შედეგი მოჰყვება ამას? ახალი ვალის სერტიფიკატები - ეს არის ის, რასაც ეს ნიშნავს. ღრუბლებს ზემოთ ტახტზე მდგომი ოქროს ინტერნაციონალი, სიხარბით მოელვარე თვალებით, აკვირდება კაცობრიობის გიჟურ სწრაფვას. და არც ისე შორს არის დრო, როდესაც მთელი კაცობრიობა საბოლოოდ მხოლოდ მამონიზმის პროცენტის მონად იქცევა.

იდეა საერთაშორისოა; მან მთელი მსოფლიო უნდა გაათავისუფლოს. დიდება ერს, რომელმაც პირველი თამამ ნაბიჯს დგამს. მალე სხვებიც მიჰყვებიან.

ხშირად მისვამენ კითხვას, არის თუ არა ეს იდეა ეროვნულ დონეზე რეალიზებადი, მე...
უპასუხეთ კი. ჩვენ შინაგანად ვალში ვართ.

უცხოური საპროცენტო მოთხოვნების წინააღმდეგ ჩვენ, ბუნებრივია, ჯერჯერობით უძლური ვართ; ისინი უბრალოდ უნდა გადავიხადოთ. კაპიტალის გადაჭარბებული გადინება მაქსიმალურად უნდა შეიზღუდოს, მაგრამ რამდენადაც კანონმდებელი თავს იკავებს მკვლელობის, გაუფრთხილებლობით მკვლელობის, თაღლითობის და ა.შ. წინააღმდეგ კანონების შემუშავებისგან, რადგან ყოველთვის იქნებიან ნაძირლები, ისევე როგორც მთლიანად ხალხი არ უნდა შეიკავოს თავი სახელმწიფო ფინანსების აღდგენისთვის აუცილებელ ნაბიჯად აღიარებული ნაბიჯისგან, მხოლოდ იმიტომ, რომ ხალხის საუკეთესო ნაწილები არ ცდილობენ თავიანთი ნადავლის ქვეყნის გარეთ უსაფრთხო ადგილას გადატანას. თუ ვივარაუდებთ, რომ ასობით მილიონი, თუნდაც მილიარდი სამხედრო ობლიგაციების სერტიფიკატები საზღვარგარეთ დაიხარჯება, ესეც კი არ შეიძლება იყოს მნიშვნელოვანი იმპულსი საპროცენტო მონობის გაუქმების წარუმატებლობისთვის; რადგან პროპორციულად, 250 მილიარდ მარკაზე მეტი ფიქსირებული საპროცენტო განაკვეთის მქონე შიდა საინვესტიციო აქტივებიდან, უმრავლესობა მაინც ქვეყანაში უნდა იყოს.

კიდევ ერთხელ მოკლედ შევაჯამოთ. – პროცენტისადმი მონობის გაუქმება ჩვენი საჯარო ფინანსების საბოლოო და მუდმივი განკურნების რადიკალური საშუალებაა. – პროცენტისადმი მონობის გაუქმება ნიშნავს დამთრგუნველ პირდაპირ და არაპირდაპირ გადასახადებზე უარის თქმის შესაძლებლობას, რადგან სახელმწიფო საკუთრებაში არსებული ბიზნესები, განსაკუთრებით შემდგომი შესაფერისი სექტორების (შიდა ნავიგაცია, ელექტროენერგია, საჰაერო მიმოსვლა და ა.შ.) სოციალიზაციის შემდეგ, საკმარის ჭარბ თანხებს მისცემს სახელმწიფო ხაზინას სახელმწიფოს ყველა სოციალური და კულტურული ამოცანის მხარდასაჭერად.

ამ ფინანსური მოსაზრების გარდა, ინტერესთა საზოგადოების გაუქმება ყველა სფეროში პროდუქტიულ შრომას მიანიჭებს იმ პრიორიტეტს, რასაც ის იმსახურებს. ფული კვლავ დაუბრუნდება მისთვის შესაფერის როლს, რათა იყოს ჩვენი ეროვნული ეკონომიკის ძლიერი მამოძრავებელი ძალის მსახური. ის კვლავ გახდება ის, რაც არის - დასრულებული შრომის ვაუჩერი და ამით გზა გაიხსნება უფრო მაღალი მიზნისკენ, ჩვენი ეპოქის მძვინვარე ფულის წყურვილისგან თავის შეკავებისთვის.

იდეა მთელი მშრომელი მოსახლეობის ერთიანი ფრონტის შექმნაზე მიუთითებს: არაქონებრივი მუშაკიდან, რომელიც, როგორც ვნახეთ, ძალიან მძიმედ არის დატვირთული არაპირდაპირი გადასახადებით სესხის კაპიტალის დასაკმაყოფილებლად, საჯარო მოხელეებისა და დასაქმებულების მთელი ბურჟუაზიული კლასით, სოფლის მეურნეობისა და წვრილი ვაჭრობის საშუალო კლასით, რომლებიც განიცდიან ფულის დაუნდობელ ტირანიას სავალალო საცხოვრებლის, სასოფლო-სამეურნეო მიწების გაქირავების, საბანკო პროცენტის და ა.შ. სახით, ჩვენი დიდი ინდუსტრიის წამყვან ხელმძღვანელებამდე, გამომგონებლებამდე და დირექტორებამდე, რომლებიც ერთმანეთში მეტ-ნაკლებად არიან ჩარჩენილები დიდი სესხის კაპიტალის კლანჭებში, რომელთათვისაც ცხოვრების პირველი ამოცანა ყოველთვის პენსიების, დივიდენდებისა და პროცენტის მისაღებად მუშაობაა - კულისებში მოქმედი ფულის ძალებისთვის. ამ ჯგუფს ასევე მიეკუთვნება ინტელიგენციის ყველა წრე - მხატვრები, მწერლები, მსახიობები, მეცნიერები, ასევე სხვა დამოუკიდებელი პროფესიონალები.

მიუხედავად იმისა, რომ მსხვილი სასესხო კაპიტალი, როგორც ფიზიკური პირების ჯგუფი ან როგორც პროცენტის პრინციპის განსახიერება, შეგნებულად ან ინსტინქტურად ცდილობს დამალოს თავისი უსაზღვრო ლტოლვა კონტროლისკენ და მიუხედავად იმისა, რომ რომის სამართალზე, ანუ პლუტოკრატიის დაცვის სამსახურში მყოფ სამართალზე დაფუძნებული ჩვენი მთელი სამართლებრივი ტრადიცია ყოველთვის ძლიერად უსვამდა ხაზს საკუთრების დაცვას და ამით ჩვენი ხალხის სამართლიანობის გრძნობაში გაჟღენთილი იყო, პროცენტის მონობის გაუქმება

Machine Translated by Google

ფული უნდა მოვიდეს, როგორც ერთადერთი გამოსავალი ოქროს ინტერნაციონალის მიერ მთელი მსოფლიოს ეკონომიკური დამონების მუქარისგან, როგორც ერთ-ერთი გზა მამონიზმის შხამის განდევნისა მისი კორუფციითა და ჩვენი ეპოქის მენტალიტეტის დაბინძურებით.

სამხედრო ობლიგაციების საბანკო კრედიტად გადაქცევა

§1-ში მოცემულ მოთხოვნას, რომელიც ეხება საომარი ობლიგაციების სერტიფიკატების და ა.შ. კანონიერ გადახდის საშუალებად გადაქცევას, არაერთხელ დაკმაყოფილებულა იმ არგუმენტით, რომ ეს ნიშნავდა ბაზრის ვალუტით ზედმეტად გადატვირთვას. ეს არგუმენტი თავისთავად საკმაოდ მცდარია. ინფლაცია ხდება საომარი ობლიგაციების არსებობის გამო.

თუმცა, მართალია, რომ მისი მცდარი წარმოდგენის მიუხედავად, ვალუტად გამოცხადებული ამ ქაღალდის ფიზიკური არსებობის შესახებ შეშფოთება არ ქრება და, შესაბამისად, არარეალურის მიუხედავად, ამ შეშფოთებამ შეიძლება გამოიწვიოს სამწუხარო გვერდითი მოვლენები, თითქოს რეალურად ახალი ინფლაცია მოხდა. ამიტომ, § 1-ის შესწორებით, ჩვენ მოვითხოვთ, პროცენტის გადახდის ვალდებულების საკანონმდებლო გაუქმების შემდეგ, სამხედრო ობლიგაციების სერტიფიკატების, სხვა სახელმწიფო სავალო ობლიგაციებთან ერთად, [არა ვალუტად, არამედ] საბანკო კრედიტად გადაქცევას.

ამ ფორმულირებას დიდი უპირატესობა აქვს, რადგან სამხედრო ობლიგაციების ქაღალდის სახით ფიზიკური არსებობა შეწყდებოდა; სამხედრო ობლიგაციების სერტიფიკატებს რაიხსბანკს გადასცემდნენ ბანკები, ბანკირები, სამეურნეო დაწესებულებები და ა.შ. და გაანადგურებდნენ ნომინალური ღირებულების საკრედიტო კუპიურის გაცემის შემდეგ. ამით გერმანიაში თითქმის ყველა ადამიანი მიიღებდა საბანკო კრედიტს, ღია საბანკო ანგარიშს, რომლის გამოყენებაც შეეძლო.

ასეთ პროცედურას ასევე ექნებოდა დიდი უპირატესობა, რომ უფრო დიდი ინვესტიციების კერძო მფლობელობაში შენარჩუნება შეუძლებელი იქნებოდა, რადგან განსაზღვრული ვადის გასვლის შემდეგ გაუცემელი სერტიფიკატები ბათილად გამოცხადდებოდა.

გარდა ამისა, სულ მცირე შესაძლებელი იქნებოდა ქვეყნის გარეთ სამხედრო ობლიგაციების ხარჯვის რაოდენობის კონტროლი [რაც გავლენას ახდენს გერმანიის სავაჭრო ბალანსზე]. თუმცა, ბოლო პუნქტი არანაირად არ უნდა აფერხებდეს პროცენტის მონობის გაუქმების განხორციელებას. რადგან ჩვენ ნამდვილად ძალიან სუსტად ვგრძნობთ თავს უცხო ქვეყნებთან შედარებით, ჩვენ უნდა დავაკმაყოფილოთ (მხოლოდ) ის პროცენტის მოთხოვნები, რომლებიც საზღვარგარეთიდან გვექმნება. პირადად მე სრულიად მიმაჩნია, რომ ჩვენ ასევე უნდა დავუჭიროთ მხარი პროცენტის გაუქმებას, თუნდაც უცხოელი ობლიგაციების მფლობელებისთვის. არ უნდა გვეშინოდეს, რომ უცხოური პროცენტის მოთხოვნები იარაღის ძალით აღსრულდება, რადგან ამდენი პროგრესი იქნა მიღწეული [ომის სიგიჟიდან] თვითშემეცნების მსგავს რაღაცასთან დაბრუნების კუთხით და ისტორიაში არასდროს განხორციელებულა საომარი ქმედება დიდი სახელმწიფოს წინააღმდეგ კერძო პირებზე მოქმედი ფინანსური ზომების გამო.
ასევე არ უნდა წარმოვიდგინოთ, რომ ფრანგი ხალხიც კი წაუყენებდა ულტიმატუმს გერმანიისთვის ბატონების, მაიერის, შულცესა და კონის მიერ გერმანიის მხრიდან საპროცენტო მოთხოვნის გამო, რომელიც ეფუძნებოდა მათ მიერ საზღვრის გადაკვეთით გატანილ გერმანულ სამხედრო ობლიგაციებს.

ამას გარდა, შესაძლებელი იქნებოდა, სახელმწიფო გაკოტრების თავიდან ასაცილებლადაც კი, მსოფლიოსთვის იმის წარმოდგენაც კი, რომ ეს ყველაფერი არ შეემჩნია, საომარი ობლიგაციების ლატარიის ჩატარება, რომლის გაყალბებაც შემდეგ, რა თქმა უნდა, ადვილად შეიძლებოდა სერტიფიკატების საჭირო გაცემით მიღებული სტატისტიკის საფუძველზე, ისე, რომ თავდაპირველად მხოლოდ ის ნომრები შეირჩეოდა, რომლებიც სავარაუდოდ საზღვარგარეთ მყოფ ადამიანებს ეკუთვნოდათ და რაიხის ბანკნოტებით გადახდილიყო.

მესამე ფაქტორი იქნებოდა საომარი ობლიგაციების განაწილების სასურველი დადგენა და მასთან დაკავშირებული შესაძლებლობა, რომელიც ჯერ კიდევ არსებობს სიმდიდრის გადასახადის არაჩვეულებრივად მარტივი აკრეფისთვის, მაშინ როცა, რა თქმა უნდა, სტიპენდიანტებს მხოლოდ რაიხსბანკის ოფისებისთვის მითითება დასჭირდებოდათ, რომ ბატონი ნ.ნ.-ს ანგარიშიდან გადასახადის ამდენი მარკა ჩამოეჭრათ. ამ გზით გადასახადის გადასახადები-

Machine Translated by Google

გადახდები გაცილებით უმტკივნეულო იქნებოდა - თუმცა, რა თქმა უნდა, გადასახადის გადამხდელთა გასაჩივრების უფლება სრული მოცულობით კვლავ იარსებებდა.

სამხედრო ობლიგაციების საბანკო კრედიტებად ასეთი ტრანსფორმაციით (კონვერტირებით) შესაძლებელი იქნებოდა გარკვეული სოციალური გათანაბრების მიღწევაც, რამდენადაც სამხედრო ობლიგაციებში მცირე ინვესტიციები, ანუ ყველა იმ ადამიანის ყველა მცირე შენატანები, ვისთვისაც სამხედრო ობლიგაციების შენატანები რეალურად პატრიოტულ საქმედ უნდა ჩაითვალოს; ვთქვათ, 5 ან 10 ათას მარკამდე, ნომინალური ღირებულებით დაკმაყოფილდებოდა, ხოლო ყველა უფრო დიდი შენატანები შეიძლებოდა დადგენილი კურსით დაერიცხა. ყველა სხვა სამთავრობო ფასიანი ქაღალდის კრედიტები ზუსტად იგივე წესით დამუშავდებოდა.

სპეციალური კომენტარები კანონის მოთხოვნაზე მანიფესტი

§ 1-ის

მიხედვით, სრულიად აუცილებელია, რომ ყველა სახელმწიფო და მუნიციპალური ვალის გამოწერა ერთნაირად იქნას განხილული, რადგან მხოლოდ ასეთი უნიტარული ფართომასშტაბიანი რეგულირება შეიძლება განხორციელდეს მთელი ჩვენი ფულადი სისტემის, პროცენტის მონობის გაუქმებასთან ერთად.

§ 2-ზე

უკვე ნათელია, რომ პროცენტის მონობის გაუქმება ერთდროულად უნდა გავრცელდეს ყველა სხვა ფიქსირებული პროცენტის მქონე ქაღალდზე, რათა არ გამოიწვიოს ამ ქაღალდების აბსურდული ბუმი, რაც ცხადია, მოხდებოდა მხოლოდ საჯარო ფასიანი ქაღალდების უპროცენტოდ გამოცხადების შემთხვევაში. ვალის შემცირება, როგორც ასეთი, განხორციელდებოდა ყოველწლიური დაფარვის გზით, რომლის შედეგადაც მიიღწევა ვალებით დატვირთული ყველა ობიექტის მუდმივი და თანმიმდევრული განთავისუფლება.

§ 3-ზე

ეს აბზაცი ძალიან მჭიდრო კავშირშია წინა აბზაცებთან, ასევე მე-5 პუნქტში იპოთეკური სესხების ნაციონალიზაციის მოთხოვნასთან. იპოთეკური სესხებით დატვირთული ფერმერი ან სახლის მესაკუთრე, როგორც ადრე, აგრძელებს იმ თანხის გადახდას, რომელიც მას კრედიტორებისთვის უნდა გადაეხადა, მაგრამ არა მუდმივი პროცენტის, არამედ დაფარვის სახით. ამრიგად, 20, 25 ან 30 წლის შემდეგ, წინასწარ არსებული საპროცენტო განაკვეთის მიხედვით, მიწისა და სახლის საკუთრება გათავისუფლდება ვალებისგან. (თავის მხრივ, იპოთეკური ბანკი, ბუნებრივია, მხოლოდ ამ დროის განმავლობაში შეძლებს შესაბამისად გააგრძელოს დაფარული ობლიგაციების პროცენტის გადახდა დაფარული ობლიგაციების მფლობელებისთვის.) ვალებისგან ამ გათავისუფლებასთან ერთად წარმოიშობა საზოგადოების საკუთრების უფლება იპოთეკური სესხებისგან გათავისუფლებულ უძრავ ქონებაზე.

საცხოვრებლების უნივერსალური რეესტრი, უფრო სწორად, უძრავი ქონების კადასტრი, პირველ რიგში უნდა დადგეს; რადგან ვალებისგან თავისუფალ უძრავი ქონების მფლობელს, ბუნებრივია, აქვს ინვესტირებული კაპიტალის დაფარვის უფლება, ასევე მუდმივი მოთხოვნა ქირის ნაწილზე, ყველა გადასახადის, ხარჯის და ა.შ. გადახდა, რაც უძრავი ქონების საკუთრებას ახლავს თან, ასევე შესაბამისი ანაზღაურება თავად მფლობელის მიერ შესრულებული სამუშაოსთვის[7] .

მოდით, ეს ზოგადად განვიხილოთ ურბანული საცხოვრებელი კორპუსის მაგალითით.
სახლის ღირებულება 100,000 მარკაა. ამის სანაცვლოდ რეგისტრირებულია იპოთეკური ბანკის 50,000 მარკის ინვესტიცია 4%-იანი განაკვეთით პირველ პოზიციაზე, არაკორპორატიული 20,000 მარკის ინვესტიცია 5%-იანი განაკვეთით.

---

7 საცხოვრებელი სახლების რეესტრსა და ვალების გარეშე მესაკუთრეთა უფლებებს შორის კავშირი გაუგებარია, თუ იდეა არ არის გასაქირავებელი ქონების ზრდის მართვა ისე, რომ ის გონივრულად მომგებიანი იყოს.

Machine Translated by Google

პოზიცია 2, ხოლო 30 000 მარკა არის თანხა, რომელსაც თავად სახლის მესაკუთრე იხდის. ქირის შემოსავალი 7000 მარკაა. აქედან უნდა გადაიხდეს 2000 მარკა პირველი იპოთეკისთვის, 1000 მარკა მეორე იპოთეკისთვის და 1000 მარკა ხარჯებისთვის, დანახარჯებისთვის და ა.შ.: სულ 4000 მარკა. ამრიგად, სახლის მესაკუთრეს რჩება 3000 მარკა, როგორც პროცენტი [ასე ვთქვათ] მისივე ინვესტირებული კაპიტალისთვის 30 000 მარკის ოდენობით.

ფულზე პროცენტის კანონიერი გაუქმების შემდეგ, ათი წლის შემდეგ სიტუაცია შემდეგია: პირველი იპოთეკა 30,000 მარკა, მეორე იპოთეკა 10,000 მარკა. სახლის მესაკუთრემ სრულად დაიბრუნა თავისი კაპიტალდაბანდება, მაგრამ მეორეს მხრივ, არსებობს ახალი, საჯარო საკუთრების უფლება 50,000 მარკის ოდენობით. ამით იწყება სახელმწიფოს უფლება, ჰქონდეს ხმა ქირის შემდგომი შემოსავლის შესახებ და განსაზღვროს ქირის ოდენობა .

უსამართლო იქნებოდა ახლა, გადახდის თვალსაზრისით, სახლის მესაკუთრის იპოთეკურ სესხებთან თანაბარ მდგომარეობაში ჩაყენება. რადგან მისი კაპიტალი არ არის წმინდა სასესხო კაპიტალი ვიწრო გაგებით, რომელზეც უნდა იმოქმედოს პროცენტის მონობის გაუქმებამ; აქ საუბარია „რისკის“ კაპიტალზე, კერძოდ, ძვირფას საქონლად, კერძოდ, სახლად გადაკეთებულ ფულზე. ამიტომ, სახლის მესაკუთრეზეა დამოკიდებული, დააწესოს თუ არა გადახდების უფრო ხანგრძლივი ვადა, თუ შესაბამისი პროცენტი მუდმივად ჩაერთოს სახლის საოპერაციო ხარჯებში.

აქ მიზანი არ შეიძლება იყოს რაიმე სავალდებულო წინადადებების გაკეთება; აქ მხოლოდ წინადადებებია გაკეთებული იმის შესახებ, თუ როგორ შეიძლება მოხდეს საპროცენტო ეკონომიკის უპრობლემო გადასვლა უპროცენტო ეკონომიკაზე უძრავი ქონების სფეროშიც კი.

მაგალითის დასასრულებლად, დავუშვათ, რომ 25 წლის შემდეგ მდგომარეობა შემდეგნაირად იქნება წარმოდგენილი: ამ დროისთვის ყველა იპოთეკა დაფარულია; მხოლოდ მუდმივი ხარჯები რჩება იგივე ან, სახლის ასაკის გამო, იზრდება 1000 მარკიდან შესაძლოა 1500 მარკამდე. დავუშვათ, რომ ამ თანხიდან სახლის მესაკუთრისთვის მიღებული შემოსავალი ასევე დაახლოებით 1000-დან 1500 მარკამდეა; შესაბამისად, როგორც ჩანს, ქირის შემოსავლიდან დაახლოებით 3000 მარკა იხარჯება არამოლაპარაკებადი ხარჯების დასაფარად, ხოლო საწყისი 7000 მარკიდან დარჩენილი 4000 მარკა თავისუფლად განკარგვადი იქნება. ამრიგად, სახელმწიფოს აქვს შესაძლებლობა, შეამციროს ქირა ნახევარზე მეტით; ის ამას გააკეთებს, მაგალითად, მუშათა საცხოვრებლებში, ან სახელმწიფოს შეუძლია შეამციროს ქირა მხოლოდ 20, 30 ან 40%-ით და ამით სხვაობიდან მიიღოს შემოსავლის უზარმაზარი წყარო სხვა საზოგადოებრივი საჭიროებების დასაკმაყოფილებლად, უპირველეს ყოვლისა, ბუნებრივია, საჯარო სახლების მშენებლობისთვის. სასახლეების შემთხვევაში ქირა არ მცირდება, ან დიდად არ მცირდება, რის გამოც ძალიან დიდი დამატებითი საშუალებები ხდება ხელმისაწვდომი სახლების უკეთესი მშენებლობისთვის ან განსაკუთრებული სოციალური მიზნებისთვის. თუმცა, მომავალი ვითარება ავლენს - და ამას ძალიან ნაყოფიერ პერსპექტივად მივიჩნევ - საზოგადოების (სახელმწიფოს) შინაგან გამართლებას, რომ ახლაც მიიღოს მონაწილეობა ქირის ოდენობის განსაზღვრაში ზემოთ აღწერილი წესით, მუშათა საცხოვრებლის ქირის შემცირებით.

სახელმწიფოს მიერ უძრავი ქონების საკუთრებაში მონაწილეობის მზარდ უფლებაში ასევე დევს მყარი საემისო ბანკის საფუძველი და იპოთეკური კრედიტორებისთვის კრედიტის გაცემა.

§ 4-სა და 5-ზე

ეს აბზაცები მოითხოვს მთელი მონეტარული სისტემის სოციალიზაციას. ფული მხოლოდ და მხოლოდ შესრულებული შრომის ვაუჩერია, რომელსაც გასცემს საზოგადოება, რომელსაც აქვს საკუთარი

---

8 ფედერერი არ აკონკრეტებს, თუ როგორ გამოიტანა 50,000 მარკის ციფრი: ეს არის საცხოვრებელი კორპუსის ღირებულების ნახევარი, მაგრამ ასევე უდრის კორპორატიული იპოთეკის ოდენობას. ალბათ ყველაზე მნიშვნელოვანი ფაქტი ის არის, რომ ეს არ აღემატება იპოთეკური სესხებით გადასახდელი თანხის ოდენობას და, შესაბამისად, არანაირ პრობლემას არ უქმნის სახლის მესაკუთრეს. სავარაუდოდ, იმის გათვალისწინებით, თუ რა აქცენტს აკეთებს ფედერი უმტკივნეულო გადასვლაზე, თუ სახლისთვის გადასახდელი თანხა ღირებულების ნახევარზე ნაკლები იქნებოდა, ფედერის გეგმის თანახმად, სახელმწიფო მაინც არ მოითხოვდა საკუთრების წილს, რომელიც აღემატება იპოთეკური სესხებით გადასახდელი თანხის ოდენობას.

Machine Translated by Google

სახელმწიფო. ფულის ჟეტონების გამოშვება სახელმწიფოს ერთ-ერთი სუვერენული ფუნდამენტური უფლებაა. სახელმწიფო ფულის ჟეტონების გაყალბება უმძიმეს სასჯელს ექვემდებარება; ამრიგად, საკმაოდ ძლიერი სოციალური მოთხოვნაა, რომ ფულად-საკრედიტო სისტემა კოლექტივის კონტროლის ქვეშ მოექცეს. კოლექტივის სამუშაო ძალა ფულის ჟეტონების ერთადერთი სუბსტრატია და მხოლოდ ამ ფუნდამენტური ფაქტის გაუცნობიერებლობამ გამოიწვია ჩვენი სახელმწიფო ფინანსების გაუარესება და ფულად-საკრედიტო სისტემის სრული ანარქია.

კერძო ბანკირების მიერ პირადი და კომერციული კრედიტების დათმობით, რაც შემოთავაზებულია §5-ში, მთლიან საკრედიტო სისტემაში უფრო ღრმა ჭრილობა კეთდება. სახელმწიფო საკრედიტო სისტემისთვის, ისევე როგორც მუნიციპალური და უძრავი ქონების კრედიტისთვისაც კი, უდიდესი სიზუსტითა და ენერგიით უნდა მივუდგეთ პროცენტის მონობის გაუქმებას, რადგან ეს ზოგადად სოციალური სახელმწიფოს აუცილებელი წინაპირობაა.

პირადი კრედიტის შემთხვევაში სიტუაცია განსხვავებულია. ჩვენ ასევე ვითხოვთ, თავისთავად, პირადი კრედიტის უპროცენტოობას; თუმცა ამ მოთხოვნას იგივე უზარმაზარი და პრინციპული მნიშვნელობა არ აქვს. ჩვენ გვახსოვს 250 მილიარდი ფიქსირებული საპროცენტო განაკვეთის მქონე სასესხო კაპიტალი, რომელიც...

დივიდენდების გადამხდელი აქციების ერთადერთი 12 მილიარდი დოლარი.

ყველა ასეთი კრედიტი, აქცია, მონაწილეობის სერტიფიკატი, სამთო აქციები, სააქციო კაპიტალი და ა.შ. წარმოადგენს სარისკო კაპიტალს. ამ კაპიტალის შემოსავლიანობა დამოკიდებულია იმ პირთა შრომისმოყვარეობასა და ეფექტურობაზე, რომლებსაც ეს ფული ანდეს. ამგვარად, აქ რისკისა და დანაკარგის საფრთხის ელემენტი ჩნდება პირად ნდობასთან ერთად. ამისათვის, გარკვეული სახის კომპენსაცია მაინც აუცილებელია. აქციების და ა.შ. მფლობელი არანაირად არ იღებს კომპენსაციას ან სარგებელს, თუ საწარმო, რომელსაც მან თავისი ფული ანდო, არაფერს გამოიმუშავებს. ის მთლიანად კარგავს თავის ფულს, თუ საწარმო გაკოტრდება.

სხვაგვარადაა საქმე, მაგალითად, რაიჰაისენბანის ობლიგაციების მფლობელთან.
რაიხის რკინიგზა [ელზას-ლოტრინგენში] ელზას-ლოტრინგენის დაკარგვით მთლიანად დაიკარგა. მიუხედავად ამისა, რკინიგზის ობლიგაციების მფლობელი კვლავ იღებს პროცენტებს. ვისგან? კოლექტივის გადასახადებიდან. რკინიგზამ შეიძლება იმუშაოს ნებისმიერი სიდიდის დეფიციტური ბალანსით, როგორც ეს პრუსიასა და ბავარიაში ბოლო წელს მოხდა; მაგრამ ობლიგაციების მფლობელები მაინც იღებენ პროცენტებს. ვისგან? მომუშავე მოსახლეობის შრომის პოტენციალიდან და მოხმარებიდან გადახდილი ხარკიდან.

უბრალოდ, გვსურს, ეს ფუნდამენტური განსხვავება სრულიად ნათელი გავხადოთ, რათა საბოლოოდ იმის ამოცნობა, თუ სად სწოვს ვამპირი ადამიანების სამუშაო პოტენციალს.

ამგვარად, პირადი კრედიტი უნდა დარჩეს, უფრო სწორად, კვლავ უნდა გამოიყოს კერძო ბანკის მეშვეობით პირად გარიგებებზე. კრედიტის მაძიებლის პირადი ეფექტურობა, რომელსაც ბანკირი პირადად იცნობს, კვლავ უნდა გახდეს პირადი კრედიტის განმსაზღვრელი ფაქტორი. სახელმწიფოს მიერ დადგენილი საკომისიოები თავისით დარეგულირდება ფულის ფლუიდურობის შესაბამისად, რომელიც ნებისმიერ შემთხვევაში დაიწყება პროცენტის მონობის გაუქმებით.

§ 6-ზე

§ 5-ის მთავარი პუნქტი ასევე ვრცელდება კონკრეტულად დივიდენდ-აქტივებზე. სოციალური სახელმწიფო-საზოგადოების ინტერესებიდან გამომდინარე, უნდა მოითხოვონ, რომ ერთხელ გაცემული კაპიტალის დაფარვა ასევე სცადონ მსხვილი სამრეწველო საწარმოებისთვისაც - რათა შემცირდეს ცალკეული სამრეწველო საწარმოების დავალიანება მხოლოდ ინვესტორების მიმართ.

რადგან სინამდვილეში, ის, რაც ჩვენ შევძელით დავაკვირდეთ სესხის კაპიტალის ყველა ხალხის მიმართ დამოკიდებულებაში, აქაც უფრო მცირე მასშტაბით მეორდება. აქაც კაპიტალისტი ექსპლუატაციას უწევს მუშას

Machine Translated by Google

ოსტატი, ინჟინერი, მეწარმე, ყველა თანაბრად, რადგან დივიდენდების მიღების იძულება პრიორიტეტულია 9.

თუმცა, თუ ჩვენ მივაღწევთ ინდუსტრიებისა და ბიზნესების გათავისუფლებას მარადიული ინტერესების მტაცებლისგან, მაშინ გზა ხსნილია პროდუქციის ფასების შემცირებისა და ჭარბი ღირებულების მიწოდებისა და განაწილებისთვის, ნაწილობრივ საზოგადოებისთვის, ნაწილობრივ კი მუშებისთვის, საშუალო მენეჯმენტისა და კონკრეტული საწარმოების დირექტორთა საბჭოებისთვის, შესაბამისად, მათთვის, ვინც რეალურად მხოლოდ წარმოებას და ღირებულებებს ქმნის.

§ 7-ზე

ამ აბზაცში, ბუნებრივია, მთელი დაზღვევის სფეროც ერთვება თამაშში, რომლის ანალოგიური უპროცენტო საფუძველზე აგებაც შესაძლებელია. გადახდილი პრემიები ვერ გაიზრდება პროცენტის დამატებით; სადაზღვევო კომპანიები გადაიქცევიან ეკონომიურ დაწესებულებებად; სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, დაზღვევის რისკი და უპირატესობა შენარჩუნებულია. ამისთვის პოლიტიკური საზოგადოება უნდა იყოს პასუხისმგებელი.

§ 8-ზე

ჩვენი ფულის დევალვაციასთან დაკავშირებით, რაც მხოლოდ ჩვენი უთვალავი ვალის სერტიფიკატების უზარმაზარი მასის შედეგია, ჩვენ მოვითხოვთ სიმდიდრის მკაცრად თანდათანობით გადასახადს. აქცენტი კეთდება „ძლიერ თანდათანობით“ გადასახადზე.

[ფიქსირებული] სიმდიდრის გადასახადი [კუპიურების რაოდენობის] შესამცირებლად და ა.შ. სხვა არაფერი იქნებოდა, თუ არა თვითმოტყუება, რომლითაც ხალხს თვალებში ქვიშას ყრიან. რადგან თუ მე ასევე ყველგან არსებული სიმდიდრის ნახევარს ჩამოვართმევ და გადახდას ობლიგაციებისა და პულპის სახით მივიღებ, სინამდვილეში მხოლოდ ქაღალდის რაოდენობის შემცირება მოხდება, ხოლო სანაცვლოდ კონვერტაციის ფაქტორი მიმოქცევაში არსებული ქაღალდის მთლიანი რაოდენობის ფიქტიურ ღირებულებას წინა დონემდე გაზრდის. რეალური ღირებულება ყოველთვის მხოლოდ მოხმარებისა და გამოყენების საქონელს ეკუთვნის და არასდროს შესრულებული შრომის ქაღალდის ვაუჩერებს.

კიდევ ერთი კითხვაა, შესაძლებელია თუ არა ჩვენი მარკა-ვალუტის გაცვლითი კურსის გაუმჯობესება. თუმცა, საბოლოო ჯამში, გაცვლითი კურსის ეს გაუმჯობესებაც კი მხოლოდ სამუშაო პოტენციალსა და წარმოებაზეა დამოკიდებული, სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ჩვენი მთლიანი ეროვნული ეკონომიკის წარმოების შესაძლებლობაზე.

წინააღმდეგობები და მათი უარყოფა

არასდროს არცერთ იდეას არ შეძლია საკუთარი თავის დამკვიდრება წინააღმდეგობის გარეშე, მით უმეტეს, იმ იდეის, რომელიც ასე რადიკალურად გადაუხვევს ინტერესების სიწმინდისა და ხელშეუხებლობის შესახებ დიდი ხნის წინ დამკვიდრებულ დაშვებებს. უკვე წამოჭრილი და მოსალოდნელი წინააღმდეგობების გათვალისწინებით, ყოველთვის უნდა გაკეთდეს ორმაგი დაკვირვება: პირველ რიგში, უნდა დაისვას კითხვა, გამოთქმული წინააღმდეგობების რომელი ნაწილი ეფუძნება ინტერესთა მონობის გაუქმების იდეის განზრახ დამახინჯებას და მეორეც, რა უნდა ითქვას ყველა გულწრფელ და ფაქტებზე დაფუძნებულ ეჭვზე?

ყველაზე ხშირი წინააღმდეგობა შემდეგი მტკიცებაა: პროცენტის დარიცხვის გარეშე არავინ ასესხებს ფულს.

9 ეს სააქციო საზოგადოებების პრობლემაა. კომპანიები, რომლებიც თავისუფლად და უპირობოდ ეკუთვნით ოჯახებს, როგორც ეს გერმანიაში ხშირია, ეს თვისება არ აქვთ.

Machine Translated by Google

სინამდვილეში, ჩვენ აღარ გვინდა, რომ ვინმემ ფული ასესხოს. კრედიტი იყო ხრიკი, იყო ხაფანგში, რომელშიც ჩვენი ეკონომიკა ჩავარდა და რომელშიც ის ახლა უმწეოდ არის მოქცეული.

თუ ხალხს მართლაც სასწრაფოდ სჭირდება მეტი კაპიტალი, მაშინ ის საჭირო თანხას უპროცენტოდ იღებს ცენტრალური სახელმწიფო ხაზინიდან, მხოლოდ დაფარვის შემდეგ. საბოლოოდ ის ახალ ბანკნოტებს გამოუშვებს. რატომ უნდა გამოსცეს საპროცენტო სერტიფიკატები?! არ აქვს მნიშვნელობა, ქაღალდის ვალუტას პროცენტი ერიცხება თუ არა! მისი ერთადერთი დასაყრდენი ხალხის სამუშაო პოტენციალი და საგადასახადო პოტენციალია. რატომ უნდა დავატვირთოთ ყველა სახელმწიფო ხარჯი თავიდანვე მარადიული პროცენტის ტყვიის სიმძიმით?

კი, მაგრამ როგორ უნდა შეასრულოს სახელმწიფომ თავისი კულტურული საქმიანობა საზოგადოებისთვის? მას მაინც სჭირდება ფული და ამ ამოცანაში სამართლიანი შეიძლება იყოს მხოლოდ პროცენტიანი სესხების მეშვეობით.

ეს მტკიცება მთლიანად მამონისტურ აზროვნებას ეფუძნება. ამ მანიფესტის საფუძვლიანი წაკითხვის შემდეგ, მისი შეცდომაში შეყვანა შეგნებულად იქნებოდა შესაძლებელი; რადგან, პირველ რიგში, ჩვენ დავამტკიცეთ, რომ პროცენტის მონობის გაუქმების შემდეგ სახელმწიფოს ყველა კულტურული და სოციალური ამოცანა შეიძლება დაიფაროს სახელმწიფო საკუთრებაში არსებული ბიზნესებიდან, ფოსტის, რკინიგზის, მაღაროების, ტყეების და ა.შ. შემოსავლებიდან, ყოველგვარი დამატებითი ხარჯის გარეშე. მეორეც, სუვერენულ სახალხო სახელმწიფოს [Volksstaat] ნებისმიერ დროს აქვს უფლებამოსილება, იზრუნოს სპეციალურ კულტურულ ამოცანებზე უპროცენტო ღირებულების ნიშნების გამოშვებით, მამონისტურ სახელმწიფოში წესად გამოცხადებული პროცენტიანი სერტიფიკატების ნაცვლად. სრულიად შეუძლებელია იმის გაგება, თუ რატომ უნდა გახადოს სახელმწიფომ სპეციალური კულტურული ამოცანები, მაგალითად, რკინიგზის, არხის და ჰიდროელექტროსადგურის მშენებლობა, უფრო ძვირი საკუთარი თავისთვის, მარადიული პროცენტის დაპირებით, რომელიც სრულიად არასაჭიროა. თუ მას არ შეუძლია მშენებლობის ხარჯების დაფარვა მისი ამჟამინდელი სახელმწიფო საკუთრებაში არსებული ბიზნესების შემოსავლებიდან, მაშინ არ არსებობს მიზეზი, თუ რატომ არ უნდა შექმნას სახელმწიფომ ფული; სუვერენულმა ხალხმა ნამდვილად უნდა გადაიხადოს ეს, მაშინ როცა ის სწორედ ამ ფულს აღიარებს გადახდის საშუალებად. რატომ უნდა იდგეს ხალხი, მთელი თავისი შრომითი და საგადასახადო პოტენციალით, კიდევ ერთი ქაღალდის (პროცენტული სესხის) უკან, რომელიც ხალხს მთლიანად მხოლოდ მარადიულ პროცენტის ვალდებულებას აკისრებს კაპიტალისტის სასარგებლოდ!? ამიტომ, მამონისტური სახელმწიფოს ეს აკვიატება უნდა დასრულდეს!

შემდეგ კაპიტალისტები უბრალოდ აიღებენ გამოშვებულ ქაღალდის კუპიურებს და დააგროვებენ ქაღალდებს. ფული.

ეს ორი გზით უარყოფილია. პირველი, მოთხოვნა, რომ ფულის უბრალო ფლობა წამგებიანი უნდა გახდეს, რა თქმა უნდა, უკვე შესრულებული იქნება და პროცენტის მონობის გაუქმება თავად კაპიტალისტების მიერ ნებაყოფლობით განხორციელდება, რადგან კაპიტალისტი საკუთარი ნებით უარს ამბობს პროცენტზე, თუ სახლში ქაღალდის კუპიურებს დააგროვებს. მეორე, კაპიტალისტის შიში საკუთარი ფულის მიმართ ამას ნაკლებად სავარაუდოს ხდის; საკმარისია წარმოიდგინოთ ფულის შემგროვებლის უძილო ღამეები, რომელიც სახლში დიდ თანხებს ინახავს და მუდმივად ხედავს, რომ მის საკუთრებას ქურდები, ყაჩაღები, ქურდები, სახლის ჩხრეკა, ხანძარი და წყალდიდობა ემუქრება. დარწმუნებული ვარ, რომ პატიოსანი მოქალაქე მალე დაიღლება ამ საზრუნავით და მალე სახელმწიფო ბანკში აღმოჩნდება. სახელმწიფო ბანკი გასცემს ქვითარს და ახლა იურიდიულად პასუხისმგებელია ანგარიშზე, მაგრამ არა პროცენტის გადახდაზე. წინააღმდეგ შემთხვევაში, რა თქმა უნდა, ყველასთვის კვლავ ღია რჩება მესამე შესაძლებლობა, კერძოდ, იმუშაოს თავისი ფულით, შექმნას ღირებულებები და აწარმოოს საქონელი, მონაწილეობა მიიღოს სამრეწველო საწარმოებში, გახადოს თავისი ცხოვრება უფრო მდიდარი და დახვეწილი, მხარი დაუჭიროს ხელოვნებას და მეცნიერებას, მოკლედ, გამოიყენოს თავისი ფული სასარგებლოდ და ამავდროულად უარყოს მამონის კულტი.

თუმცა, მაინც შეიძლება მოხდეს ისე, რომ გარკვეული მიზნებისთვის სასწრაფოდ წარმოიშვას კაპიტალის კერძო საჭიროება, მაგალითად, გამოგონებების ტესტირებისთვის, ახალგაზრდა, კომპეტენტური ხელოსნების ან ბიზნესმენების მიერ ბიზნესის დაარსებისთვის და ა.შ.

დასაწყისისთვის, ამას არანაირი კავშირი არ აქვს პროცენტის მონობის გაუქმებასთან! რადგან, პირველ რიგში, ლოგიკურად უნდა ვივარაუდოთ, რომ კაპიტალისტი, რომელსაც, რა თქმა უნდა, პროცენტის მონობის გაუქმების შემდეგ აღარ აქვს შესაძლებლობა, თავისი ფული ბომბებისგან დაცულად ჩადოს და პროცენტის უაზრო მოხმარებას ელოდეს, უფრო სწორად, როგორც ადრე, მიდრეკილი იქნება თავისი ფულის რისკის ქვეშ დაყენებისკენ ასეთი მიზნებისთვის, ამიტომ ამ მიმართულებით დეფიციტი ან საჭიროება გაცილებით ნაკლებად იქნება, ვიდრე აქამდე. ან განა არ გსმენიათ საპირისპიროდ არაერთხელ ეფექტური ბიზნესმენებისგან, ყველაზე ჭკვიანი გამომგონებლებისგან, ზუსტად ის ჩივილი, თუ რამდენად რთულია ფულის შოვნა მამონისტურ სახელმწიფოში ასეთი მიზნებისთვის, თუ „დივიდენდი“ არ იქნება გარანტირებული? მეორეც, მომავალი სახელმწიფოს ამოცანა უნდა იყოს ყველა კომპეტენტური ძალის ხელშეწყობა გულუხვი მხარდაჭერით. ძველ ბიუროკრატიულ სახელმწიფოში ამისკენ უკვე დაწყებული იყო, მაგრამ იმდენად მცირე გულის, რომ სტიმულის ნაცვლად, შეკავება და უხალისობა წარმოიშვა საზოგადოებრივი მხარდაჭერის მინიჭებას თან ახლდა შემაწუხებელი რეგულაციების გამო. მესამე, აღსანიშნავია, რომ რამდენიმე მილიონი მარკის გამოყოფით, უზარმაზარი რამის მიღწევა შეიძლებოდა. შრომის სიხარული, გერმანელი გამომგონებლის, ინჟინრის, ხელოსნის და ა.შ. შრომისმოყვარეობა და შეუპოვრობა იმდენად დიდია, რომ სახელმწიფოს უფლებით, მონაწილეობა მიიღოს წარმატებული გამოგონებების შედეგებში, ხარჯები, სავარაუდოდ, უხვად დაჯილდოვდებოდა (მაგალითად, ინგლისი).

პროცენტის მონობის გაუქმება აუცილებლად იწვევს სიმდიდრის ამოწურვას.

ოჰო! ვინ ამტკიცებს ამას? მაგრამ, რა თქმა უნდა! ვინც თავისი ცხოვრება კაპიტალზე პროცენტის გადახდით მორგებულ ცხოვრებას მოარგა და მუშაობას ვერ გადაწყვეტს, მისთვის ეს ნამდვილად მართალია: ყოველწლიურად 5%-ის მოხმარებით, ის 20 წელიწადში სრულად ამოწურავს თავის სიმდიდრეს. რა თქმა უნდა, მაგრამ ეს სრულიად მისაღებია! ჩვენ სწორედ პროცენტის მონობის გაუქმება გვინდა; ჩვენ გვინდა, რომ პენსიაზე ცხოვრება აღარ იყოს მოქალაქის უმაღლესი იდეალი. ჩვენ გვინდა დავასრულოთ ეს მამონისტური დეკადენცია; სინამდვილეში, ჩვენ აღარ გვინდა შევეგუოთ იმას, რომ ბევრს შეუძლია მუდმივად კომფორტულად იცხოვროს მხოლოდ სესხებზე პროცენტის გადახდით - სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, სხვების ხარჯზე!

ვიმეორებ: ასევე სრულიად არასწორია, რომ პროცენტის ბატონობის გაუქმება გამოიწვევდა სიმდიდრის აღმოფხვრას და ამოწურვას. პირიქით, პროცენტის მონობის გაუქმება ხელს შეუწყობდა სიმდიდრის შექმნას, რომელიც დაფუძნებული იქნებოდა შრომაზე, რომელიც აწარმოებს საქონელს და წარმოქმნის ღირებულებას, განთავისუფლებული და გათავისუფლებული მარადიული პროცენტის ხარჯებისგან. პროცენტის მონობის გაუქმება, როგორც ვნახეთ, იწვევს ხარჯების ყოვლისმომცველ შემცირებას მთელ ცხოვრებაში; ის გვათავისუფლებს გადასახადების ჭარბი სიმძიმისგან, ამიტომ ყველა მშრომელი ადამიანისთვის დანაზოგის დაგროვების შესაძლებლობა მომავალში უფრო დიდი უნდა იყოს, ვიდრე აქამდე. კიდევ ერთი რამ! საქონლისა და ღირებულებების წარმომქმნელი ეროვნულ-ეკონომიკური შრომა მრეწველობაში, ვაჭრობასა და ვაჭრობაში არანაირად არ იზღუდება, არამედ მაქსიმალურად ძლიერდება პროცენტის მონობის გაუქმებით.

რას მიიღებს მუშა, თუ კაპიტალისტები პროცენტებს აღარ მიიღებენ?

ეს კითხვა ნამდვილად აღარ უნდა წარმოიშვას! პირველ რიგში, რა თქმა უნდა, ეს იყო შრომის მუდმივი საბრძოლო მოწოდება, რომ კაპიტალისტები მუშებს ექსპლუატაციას უწევდნენ; მეორეც, ჩვენ ნამდვილად ნათლად და ნათლად დავინახეთ, რომ სესხებზე პროცენტის გადახდა ყველაზე მეტად მუშას მოეთხოვება. [სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, მუშა იღებს დაბალ გადასახადებს და ცხოვრების დაბალ ღირებულებას.]

ოჯახური კავშირები სუსტდება და ზიანდება, თუ ადამიანს არ შეუძლია სიმდიდრის დატოვება. ბავშვები.

დიახ, რა არის რეალობა აქ? ზოგადად, მე ვფიქრობ, რომ ფულს ოჯახის გრძნობასთან თითქმის არაფერი აქვს საერთო. ან გსმენიათ ვინმეს, რომ მდიდარი მშობლების შვილები ოჯახის წესებს მიჰყვებიან.

Machine Translated by Google

მათი მშობლები ღარიბი მშობლების მშობლებზე მეტად? ან იქნებ მდიდარი მშობლები შვილებს ნაკლებად შეძლებულებზე მეტად უყვართ? რა შეიძლება იყოს უფრო მნიშვნელოვანი ბავშვებისთვის, რომ მშობლებმა უზრუნველყონ მათთვის საუკეთესო აღზრდა და ისწავლონ გარკვეული დისციპლინა, აღზარდონ ისინი შრომისმოყვარე, ჯანმრთელ და მამაც ადამიანებად, თუ რომ მათ უტოვებენ მათ ყველაზე დიდ ფულს?

კონკრეტულ შემთხვევებში, უდავოა, რომ ბავშვების ფინანსური მომავლის უზრუნველყოფის გამართლებული სწრაფვა უნდა იქნას აღიარებული. ეს სწრაფვა და შესაბამისად, მშობლების შვილების მიმართ ეკონომიურობა არანაირად არ იმოქმედებს უარყოფითად პროცენტის მონობის გაუქმებით; პირიქით, დაზოგვის შესაძლებლობა გაიზრდება, როდესაც ჩვენი ეროვნული ეკონომიკა გათავისუფლდება პროცენტის მონობის ყოვლისმომცველი ზეწოლისგან.

10 000 მარკის შემოსავლისა და 5000 მარკის პენსიის მქონე ადამიანის მაგალითიდან ვნახეთ, რომ ყველა საშუალო და მცირე ქონებას ფაქტობრივად ართმევენ ყოველგვარ სასარგებლო ეფექტს საცხოვრებლის ქირის პირდაპირი და არაპირდაპირი გადასახადების და ა.შ. შემოვლითი გზით. საკმარისად ხშირად ვერ გავიმეორებ: მცირე და საშუალო სიმდიდრის მფლობელებისთვის ობლიგაციებზე პროცენტი თაღლითობაა, თვითმოტყუება, წრეებში სირბილი, მაგრამ დიდმა კაპიტალმა თავისი ერთგული პრესის მეშვეობით საკმაოდ ეშმაკურად გაავრცელა და გამოაცხადა მთელ მსოფლიოში პროცენტის სიწმინდისა და ხელშეუხებლობის რწმენა. ეს ყველას საშუალებას აძლევს, თითქოს მონაწილეობა მიიღოს პროცენტის სასიამოვნო, ტკივილგამაყუჩებელ მოხმარებაში, რათა დააძინოს ცუდი სინდისი, რომელიც ყოველთვის თან ახლავს პროცენტის უსაქმურ, შრომის გარეშე მოხმარებას - და ამხანაგების მოსაზიდად ბრძოლისთვის, მამონიზმის ამ უმაღლესი სიკეთის დასაცავად.

საჯარო მოხელე, სახელმწიფო მოღვაწე იტყვის: სახელმწიფოს არ შეუძლია უარი თქვას ვალდებულებაზე, რომელიც მან კრედიტორების წინაშე აიღო.

რას ნიშნავს „ვალდებულებები"? არის თუ არა რაიმე მორალური ისეთი ვალდებულებების აღება, რომელთა შესახებაც სახელმწიფომ თავიდანვე უნდა იცოდეს, რომ მას შეუძლია ამ ვალდებულებების შესრულება მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ კრედიტორებს პროცენტს ჩამოართმევს პირდაპირი და არაპირდაპირი გადასახადების ზუსტად იგივე ოდენობით? სად არის ამაში მორალი? ან იქნებ უფრო პატიოსანი არ არის იმის აღიარება, რომ „მე შემიძლია პროცენტის გადახდა მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ გადასახადების სახით იმავე თანხას შევაგროვებ - მაგრამ ომის დროს აუცილებლად უნდა მქონოდა ფული და ამისთვის გავაკეთე თაღლითობა საომარ ობლიგაციებთან დაკავშირებით; უნდა მაპატიოთ, ძვირფასო ხალხო; საბოლოო ჯამში, ეს თქვენთვის იყო და ახლა აღარ გვინდა დამალობანას თამაში; მე, სახელმწიფო, არ ვიხდი პროცენტს და თქვენ, გადასახადის გადამხდელებს, არ გჭირდებათ გადასახადების გადახდა პროცენტისთვის; ეს მნიშვნელოვნად გაამარტივებს ჩვენს ტრანზაქციებს. ამრიგად, ჩვენ გავძლებთ უზარმაზარი საგადასახადო ბიუროკრატიის და ასევე არაჩვეულებრივი ინტერესების დამცველი ბიუროკრატიის გარეშე. არა? შეთანხმება გვაქვს?" და თქვენ, ბატონო შაიდემან, ნუღარ გამოაქვეყნებთ თქვენს სახელს ყველა სარეკლამო სვეტზე, როგორც ძველი, კომპრომეტირებული მთავრობის სახელმწიფო მდივანს, ომის ობლიგაციების უსაფრთხოებასა და ხელშეუხებლობასთან დაკავშირებული სულელური განცხადებების ფონზე. თქვენ მხოლოდ თავს ირცხვენთ: მთელი თაღლითობის სარგებელი მართლაც მხოლოდ და მხოლოდ მსხვილ სასესხო კაპიტალს მიეცა.

ფინანსური ჩინოვნიკები და საბანკო სფეროს სპეციალისტები აცხადებენ, რომ სამხედრო ობლიგაციებისა და სახელმწიფო ვალების პროცენტებზე მონობის გაუქმება შეუძლებელია, რადგან ეს სახელმწიფო გაკოტრების სინონიმია.

მაპატიებთ: თქვენი გამოსვლების თანახმად, ჩვენ მართლაც საჯაროდ გაკოტრებულები ვართ, ან ასე უნდა გავხდეთ. თუმცა, საჯარო გაკოტრების აშკარა გამოცხადება უდიდესი სისულელე იქნებოდა, რისი ჩადენაც შეგვიძლია: ამჟამინდელი ხელისუფლების მფლობელების ფაქტობრივ არაკომპეტენტურობას ეს ნაადრევად დაამატებდა ამ არაკომპეტენტურობის ისტორიულ დადასტურებას.

რატომ უნდა გამოვაცხადო გაკოტრება? თუ მარჯვენა შარვლის ჯიბიდან მარცხენაში სამი ქულა ჩავდე, ამის გამო მაინც არ უნდა გამოვაცხადო მარჯვენა შარვლის ჯიბის გაკოტრება!

Machine Translated by Google

ომის სესხის შემთხვევაშიც კი, სხვანაირად არ იყო! რაიხმა ხალხის ჯიბიდან პირველად არსებული მილიარდები ამოიღო, შემდეგ ფული ისევ უკან დაბრუნდა; შემდეგ ახალი სესხი მოვიდა და ფული ისევ უკან დაბრუნდა; ისევ ტუმბო გამოჩნდა და მილიარდები შეიწოვა და ისევ უკან დაიხია, სანამ თამაშის ცხრაჯერ გამეორების შემდეგ სახელმწიფომ მხიარულად არ გამოიმუშავა 100 მილიარდი ვალი. ამისთვის ხალხს ხელში 100 მილიარდი წვრილად დაბეჭდილი ქაღალდი ეჭირა. თავიდან ხალხს წარმოედგინა, რომ ასე გამდიდრდა; შემდეგ მოვიდა სახელმწიფო და თქვა: „ეს საშინელებაა; 100 მილიარდი ვალი მაქვს და გაკოტრების წინაშე ვდგავარ". - დიახ, მაგრამ რატომ? ეს ნებისმიერ შემთხვევაში მხოლოდ თვითმოტყუებაა! მე თვითონ ვერასდროს გავკოტრდები, თუ დროდადრო ფულს ერთი ჯიბიდან ამოვიღებ და მეორეში ჩავდებ. ამიტომ, შეგვიძლია მშვიდად ვიყოთ სახელმწიფოს გაკოტრების გამო ჩვენი შიდა ომის ობლიგაციების ვალების მიმართ. ამიტომ, ჩვენ ნამდვილად არ გვჭირდება სახელმწიფო გაკოტრების გამოცხადება და ნამდვილად შეგვიძლია დავიცვათ თავი გიგანტური შრომა სულელური პროცენტების გადახდებითა და დიდი, მაგრამ კიდევ უფრო სულელური გადასახადებით.

მოდით, საბოლოოდ გავთავისუფლდეთ დიდი სასესხო კაპიტალის ნების შესრულებისგან! მხოლოდ დიდი სასესხო კაპიტალი სარგებლობს ამ სასესხო პროცენტის გადასახადების თაღლითობით, რადგან მისთვის ოქროს უფრო ლამაზი ნატეხი რჩება და მშრომელი ხალხი ამ ნამეტს არაპირდაპირი გადასახადების სახით იხდის; ამასობაში კი წვრილი და საშუალო კაპიტალისტი უბრალოდ საკუთარ კუდს მისდევს.

გლობალური ეკონომიკური ჩინოვნიკი ამბობს: პროცენტის მონობის გაუქმება ჩვენთვის მხოლოდ გერმანიაში შეუძლებელია; ეს საერთაშორისო დონეზე უნდა მოხდეს; წინააღმდეგ შემთხვევაში ჩვენ დავკარგავთ ყველა კრედიტს, კაპიტალი გავრცელდება და ჩვენ მაინც მოგვიწევს ჩვენი პროცენტის ვალდებულებების შესრულება დანარჩენი მსოფლიოს მიმართ.

ვაღიარებ, რომ მე თვითონ დიდი ხნის განმავლობაში ვერ ვხვდებოდი ამ საკითხს. ეს ყველაზე რთული საკითხია, რადგან ის ეხება ჩვენს ურთიერთობას დანარჩენ მსოფლიოსთან; ამასობაში, საკითხს ორი მხარე აქვს. ერთი მხრივ, პროცენტის მონობის გაუქმების იდეა ყველა პროდუქტიული ხალხის საბრძოლო მოწოდებაა ფულის პროცენტის საერთაშორისო დამონების წინააღმდეგ; მეორე მხრივ, ეს ჩვენი შიდა ფინანსური უბედურების რადიკალური წამალია. მაგრამ სინამდვილეში ეს არ არის მიზეზი, თავი შევიკავოთ წამლის გამოყენებისგან, მხოლოდ იმიტომ, რომ არანაკლებ ავადმყოფი მეზობელი მას ამავდროულად არ იყენებს. თუმცა, დამატებითი სისულელე იქნებოდა, თუ ჩვენ, გერმანიაში, გავაგრძელებდით გიჟურ წრეში სირბილს და გადასახადებისა და პროცენტის გადახდას, როდესაც ნათლად ვაცნობიერებთ, რომ ეს სასაცილო საქმიანობა მხოლოდ მსხვილ კაპიტალისტებს მოაქვს სარგებელი და სხვა არავის. ამიტომ, მოდით, ჩვენი განმათავისუფლებელი მაგალითით გავუმკლავდეთ; მოდით, გავთავისუფლდეთ ფულის პროცენტის დამონებისგან და მალე დავინახავთ, რომ ამ გამარჯვებული განმათავისუფლებელი იდეის ძალა მსოფლიოს ხალხებსაც წაახალისებს, რომ ჩვენ გამოგვყვნენ.

სინამდვილეში, დარწმუნებული ვარ, რომ ჩვენი ინიციატივა - თუ ეს ინიციატივა არ ჩახშობილა გერმანელი მამონისტები - დაუძლეველი აუცილებლობით წაართმევენ სხვა ხალხებსაც.

სპარტაკისტი ამბობს: მთელი იდეა მხოლოდ კაპიტალის დაცვას უდრის; ის მაინც ყველაფერი ისე რჩება, როგორც იყო: ღარიბს არაფერი აქვს და მდიდრები რჩებიან.

კი, მეგობარო; ზოგადად, შენთან დისკუსია ძალიან რთულია — თუ სულის სიღრმეში ნამდვილად კომუნისტი ხარ და შესაბამისად, ამტკიცებ, რომ „ყველაფერი ყველას ეკუთვნის"10

, და თუ ამასთან ერთად თქვენ ნამდვილად იცნობთ რუსეთში ბოლშევიკური დიდი ლიდერების, განსაკუთრებით ლენინის, რეალურ იდეებს და მათ სწორად მიიჩნევთ და შესაბამისად, ლენინის მიერ დასახულ საბჭოთა რესპუბლიკის შემდეგ ამოცანებს, „ანგარიშსწორების საყოველთაო ანგარიშსწორებას და ყველა წარმოებისა და განაწილების კონტროლს", ადამიანურად შესაძლებლად მიიჩნევთ.

---

10 პიოტრ კროპოტკინი, პურის დაპყრობა

Machine Translated by Google

თუმცა, თუ თქვენ სრულიად ნათლად გესმით, რომ ეს ამოცანა რეალურად მხოლოდ საშინელი ტირანიის პირობებშია შესაძლებელი, თუ საერთოდ შესაძლებელია, და გულის სიღრმეში მაინც რჩებით დარწმუნებული კომუნისტი ან სპარტაკისტი და ა.შ., მაშინ ნუღარ ვიკამათებთ ერთმანეთთან; ჩვენ უბრალოდ არ გვესმის ერთმანეთი და სხვადასხვა ენაზე ვსაუბრობთ და მომავალი გადაწყვეტს, ან იმ შემზღუდველი სახელმწიფოსთვის, რომელიც საბოლოოდ შეიძლება ბოლშევიზმის ქაოსის შედეგად წარმოიშვას, ან იმ ახალი სახელმწიფოსთვის, რომლისთვისაც, იმედი მაქვს, ეროვნული ეკონომიკა გათავისუფლებული იქნება პროცენტის მონობისგან.

მაგრამ თუ თქვენი კომუნისტური გულის სიღრმეში - თუ გულწრფელი ხართ - აღმოაჩენთ, რომ ჯერ კიდევ ფიქრობთ, ნატრობთ ცოლსა და შვილს, ადამიანის სულს, რომელიც თქვენთან უფრო ახლოს დგას, ვიდრე ესკიმოსი ან ზულუს კაფირი, თუ საბჭოთა დირექტორის მიერ ქარხნული შრომის დროს ფიქრობთ, რომ მაინც კარგი იქნებოდა გქონდეთ საკუთარი პატარა კოტეჯი, პატარა ბაღის ნაკვეთი, თუ თქვენი სულის სიღრმეში ნამდვილად არ მოგცემთ ნამდვილ კმაყოფილებას ის, რომ გაქვთ უფლება, როგორც ქუჩაში ძაღლი, გამოიყენოთ ყველა ძუკნა, რომელიც თქვენს გზაზე გადაიკვეთება, თუ გსურთ ვინმეს თქვენი ცოლი უწოდოთ, თუ მხოლოდ თქვენი ხელფასიდან რაღაცის დაზოგვაზე ფიქრობთ, რომელიც შემდეგ მხოლოდ თქვენ უნდა გეკუთვნოდეთ, მაშინ უკვე აღარ ხართ კომუნისტი; მაშინ უკვე გატეხილი გაქვთ გული თქვენი ასე ხმამაღლა გამოცხადებული სლოგანის გამო: „ყველაფერი ყველა ადამიანს ეკუთვნოდეს“; მაშინ ზუსტად ის, რაც არ გსურთ, არის ის, რომ ყველაფერი ყველა ადამიანს ეკუთვნოდეს; გსურთ, რომ ზუსტად ის, რაც საკუთარი თავისთვის გსურთ - ცოლი, შვილი, სახლი, ფერმა, დანაზოგი - უკვე გაქვთ თუ მხოლოდ იმედი გაქვთ, რომ მიიღებთ, მაშინაც კი მხოლოდ თქვენ უნდა გეკუთვნოდეთ.

და ხედავ, ჩემო მეგობარო, თუ მხოლოდ გულში ეჭვი გეპარება, რომ შეიძლება რამე შეგექმნას, თუ ვინმე შემთხვევითი ადამიანი მოვიდოდა და უბრალოდ წაგართმევდა შენს დანაზოგს „ყველას“ სახელით და თუ ის კიდევ ერთ შვილს მოგიყვანდა და შენსაც თან წაიღებდა, რადგან ყველა ბავშვი „ყველას“ ეკუთვნოდა, მაშინ ჩემო მეგობარო, ნუ გავაგრძელებთ ერთმანეთის იგნორირებას.

შესაძლოა, გთხოვოთ, დაფიქრდეთ, ნამდვილად არ ნიშნავს თუ არა კომუნისტური გზავნილი, რომ ყველაფერი ყველა ადამიანს უნდა ეკუთვნოდეს, ყველა კულტურის დასასრულს, რადგან საკუთრების ნებისმიერი კონცეფციის არარსებობა დამაჯერებელი ლოგიკით ადამიანს მხეცის დონემდე უნდა დაიყვანოს.

თუ ყველაფერი ყველა ადამიანს ეკუთვნოდა, თუ ლენინისეული გაგებით შესაძლებელი იქნებოდა ანგარიშსწორება და მიწისზედა წარმოებისა და განაწილების კონტროლი, მაშინ საუკეთესო შემთხვევაში ჭიანჭველების კოლონია შეიქმნებოდა. მაგრამ ამ შემთხვევაში, ჩვენ ასევე შეგვიძლია ენის, სულისა და აზროვნების გარეშე ცხოვრება; ჩუმად და ინსტინქტურად შეგვიძლია ჩვენი იძულებითი შრომის შესრულება. ადამიანის დასასრული აქ არის.11

საკმარისია, მეგობარო სპარტაკე. ეს ფუნდამენტური მოსაზრება ღრმად ჩაგებეჭდა თავში და გულში. თქვენს კითხვაზე უფრო ზუსტ პასუხს შემდეგ სხვა მხარეებთან საუბრისას მიიღებთ.

და ახლა, თქვენ, ორი სოციალისტური ორიენტაციის ამხანაგებო, ზომიერებო და დამოუკიდებლებო!12

ვერ წარმომიდგენია, რომ თქვენი მხრიდან სერიოზული წინააღმდეგობა ან წინააღმდეგობა წამოვიდოდეს პროცენტის მონობის გაუქმების წინააღმდეგ, და მაინც, კატეგორიულად უნდა მოვიქცე თქვენთან, ისევე როგორც მთელ სოციალისტურ იდეათა სამყაროსთან, მარქსიდან დაწყებული ამჟამინდელი ლიდერებით - ებერტით, შაიდემანით, კაუცკით და ა.შ. დამთავრებული.

1. სოციალისტური ნება: მუშათა კლასის ამაღლება უპირობოდ გაბატონებული იდეაა; ჯერჯერობით, ჩვენ ვეთანხმებით.

---

11 „ადამიანის დასასრული“ ეზეკიელის წიგნიდანაა. იქ ის ადამიანის დანიშნულებას ნიშნავს, მაგრამ აქ მას შეიძლება ორმაგი მნიშვნელობა ჰქონდეს. კომუნიზმის დროს ადამიანის დანიშნულება უაზრო მონობა ხდება, რაც ადამიანის განადგურებას გულისხმობს.

12 ფედერი აქ გულისხმობს სოციალ-დემოკრატიულ პარტიას და მის პაციფისტურ განშტოებას, დამოუკიდებელ სოციალ-დემოკრატიულ პარტიას.

Machine Translated by Google

2. ამ დიდი მიზნის მისაღწევად გაკვალული გზები თითქმის მთლიანად არასწორია, რადგან ისინი

3. ცრუ ვარაუდებს ეფუძნება.

4. სახელმწიფოს [მარქსისტული] სოციალისტური იდეა აუცილებლად კომუნიზმამდე მიგვიყვანს, ამგვარად დაცემა.

5. რადგან სოციალ-დემოკრატიას განსხვავებული მიზანი აქვს - მუშათა კლასის, ზოგადად ყველა მშრომელი ადამიანის ამაღლება, ის საშინელი შინაგანი კონფლიქტის წინაშე დგას, რადგან მარქსიზმის ლოგიკური შედეგები მუშათა მოძრაობის პრაქტიკული მიზნის საპირისპირომდე მიგვიყვანს.

6. ამ შინაგანი დაყოფიდან გამომდინარეობს აშკარა გაურკვევლობა მიმართულებით მთავრობა.

7. დიდი პრაქტიკული მიზნის (მუშათა კლასის ამაღლების) გულისთვის, სპარტაკისა და ბოლშევიკური კომუნიზმის წინააღმდეგ უფრო მკვეთრი ხაზი უნდა გავუსვათ და მათ მეთოდებს მთელი ჩვენი ძალით უნდა ვებრძოლოთ. თუმცა, პროფკავშირების მეშვეობით ორგანიზებული სოციალ-დემოკრატია დღეს ამ რადიკალური ჯგუფების წინაშე სუსტად გრძნობს თავს, რადგან მან მარქსისტული აზროვნება განათლების ფუნდამენტურ პრინციპად აირჩია და რადგან მარქსისტული აზროვნების ყველა გზა ლოგიკურად კომუნიზმამდე მიგვიყვანს.

ახლა კი მტკიცებულება: მე-2 პუნქტი ამბობს, რომ სოციალ-დემოკრატიის მიერ გაკვალული გზები თითქმის მთლიანად მცდარია.

მთელი ქვეყნის მასშტაბით ჩატარებულმა აგიტაციამ ჩვენი ერის მოსახლეობაში ღრმა განხეთქილება გამოიწვია. ყველა სახის დამსაქმებლის, თუნდაც ყველა ბურჟუაზიული მოწოდების მიმართ მუდმივად განმეორებადი ცილისწამება, როგორც თითქოსდა დაუხმარებლად მომუშავე ფიზიკური მუშის ექსპლუატატორებად და სისხლისმსმელებად, გამოიწვია შრომის გაუმართლებელი გამწარება და ამპარტავნება, რაც დღეს აუცილებლად გამოიხატება „პროლეტარიატის დიქტატურის" მოთხოვნაში (კომუნისტური მანიფესტი). ერფურტის პროგრამის არსებითი მოთხოვნა - წარმოების საშუალებების კერძო საკუთრებიდან საზოგადოების საკუთრებასა და მართვაში გადატანა - დღეს შეკუმშულია „სოციალიზაციის" მოწოდებაში.

ყველა სერიოზული პოლიტიკოსისთვის სრულიად ნათელია, რომ ჩვენი ეკონომიკური ნგრევის სრული სოციალიზაცია სახელმწიფოს სრულ გაკოტრებას ნიშნავს. თუმცა, ამის ღიად და თავისუფლად აღიარებას ხალხისთვის ვერ ბედავ.

ახლა დევიზი არა სოციალიზაცია, არამედ დესოციალიზაცია უნდა ყოფილიყო. ამრიგად, ყველა სოციალიზაციის აშკარა ჩავარდნის კომპენსირება ბოდვითი საგადასახადო პროექტებით და ამ გზით „ექსპროპრიატორების ექსპროპრიაციის" მეორედ განხორციელებაა შესაძლებელი. ეს ყველაფერი მხოლოდ მთელი ეროვნული ეკონომიკის სრული განადგურებისკენ მიტოვებას ნიშნავს. ზრდის ნაცვლად (წარმოების გაორმაგება, როგორც რევოლუციის შემდგომი პერიოდის მთელი სოციალისტური ლიტერატურა გვპირდებოდა, გამორიცხულია), საპირისპირო მოხდა.

ყველაზე ცუდი კი ის იქნებოდა, თუ ამჟამინდელი სოციალისტური მთავრობა დიდი უცხოური სესხების აღებაზე იფიქრებდა. ამით არა მხოლოდ ჩვენი ეკონომიკური დაცემა დასრულდებოდა, არამედ ჩვენ მთლიანად ანტანტის მონობაში ჩავვარდებოდით, საიდანაც უკან დაბრუნება არ იქნებოდა.

ფუნდამენტური მარცხი, ძირითადი შეცდომა, რომელზეც აგებულია ხალხისთვის მიცემული ხელშეკრულებების, მოთხოვნებისა და დაპირებების მთელი ეს არასწორი ჯაჭვი, არის სრულიად არასწორი დამოკიდებულება სამრეწველო კაპიტალისა და სასესხო კაპიტალის მიმართ. კომუნისტური მანიფესტი, ერფურტის პროგრამა, მარქსი,

Machine Translated by Google

ენგელსმა, ლასალმა, კაუცკიმ არ აღიარეს რადიკალური განსხვავება სამრეწველო კაპიტალსა და სასესხო კაპიტალს შორის.

ამ საკითხთან დაკავშირებით მთელმა სოციალ-დემოკრატიამ ხელახლა უნდა ისწავლოს; ეს ფუნდამენტური შეცდომა ნათლად უნდა იქნას აღიარებული და გულწრფელად, ყოველგვარი დათქმის გარეშე აღქმული. თუმცა, ამის შემდეგ, ერთადერთი შესაძლო დასკვნები დაუნდობლად უნდა გამოიტანოთ. თუმცა, ეს ნიშნავს რადიკალურ უარის თქმას უაზრო, რადგან სრულიად მცდარია, მძვინვარებაზე ინდუსტრიის, დამსაქმებლის წინააღმდეგ. მუშა და სამუშაოს მიმცემი ერთმანეთს ეკუთვნიან; მათ ერთი მიზანი აქვთ - შრომა, წარმოება; რადგან წარმოების, შრომის გარეშე არ შეიძლება იყოს სიცოცხლე, კულტურა, წინსვლა და აღმავლობა. ადამიანებს შორის არსებული აშკარა და გარდაუვალი წინააღმდეგობები, მხოლოდ იმიტომ, რომ ისინი ადამიანები არიან, გაცილებით ნაკლებად მნიშვნელოვანია, ვიდრე დამსაქმებლისა და დასაქმებულის დიდი საერთო ინტერესი. ეს წინააღმდეგობები გადაჭრილია და გადაჭრილია ხელფასის კონტრაქტებითა და სავაჭრო ორგანიზაციებით ორივე მხარის ურთიერთდაკმაყოფილებისთვის.

მაგრამ მოდით, აღარ გავაგრძელოთ ამ საკითხების განხილვა, რომლებიც ტრივიალურია ჩვენი ტრაქტატის ფარგლებში ძალის უდიდესი პოლიტიკური ხაზების შესახებ და მხოლოდ ის გავუსვათ ხაზი, რომ შრომის ინტერესები კოლექტიურად იდეალურად არის თანმიმდევრული ჩვენს ეროვნულ მრეწველობასთან, ჩვენი ხალხის ეროვნულ ეკონომიკასთან.

ვინც სხვაგვარად ასწავლის და დამსაქმებელსა და დასაქმებულებს შორის დაპირისპირებას უფრო მნიშვნელოვნად წარმოაჩენს, სწორედ მუშების მიმართ ავლენს უპასუხისმგებლობას, რადგან ამით ნაჯახს უდებს იმ ხის ფესვებს, რომელიც მუშს კვებავს და ინარჩუნებს.

სოციალ-დემოკრატიამ კი ეს გააკეთა და ამით მარადიული დანაშაული დააკისრა გერმანელი შრომის წინაშე; ამით მან ჩვენს ხალხს ენით აუწერელი უბედურება მოუტანა, რადგან მას არ შეუძლია ყველა თავისი დაპირების შესრულება, რადგან მას არ შეუძლია ურთიერთგაგების სიმშვიდის მოტანა, რადგან მას არ შეუძლია ჩვენთვის სამუშაოს შექმნა, რადგან მას ჩვენს წინააღმდეგ შეიარაღებული ძალების შექმნაც კი უწევს, რადგან მას არ შეუძლია სახელმწიფო სამსახურის გარეშე გაძლება, რადგან მას მუშაობის ვალდებულება უნდა მოითხოვოს, რადგან 20 წელზე უფროსი ასაკის მამაკაცებისა და ქალებისთვის საყოველთაო თანასწორი და პირდაპირი საარჩევნო უფლება არავის ეხმარება საარსებო წყაროს შოვნაში, რადგან სახელმწიფოს მიერ პიროვნებისა და ქონების უსაფრთხოების გარანტიის გარეშე ქაოტური ვითარება უნდა წარმოიშვას, რადგან ინდივიდის საზოგადოებაში ინტეგრაციისა და დაქვემდებარების გარეშე სახელმწიფოს სიცოცხლისუნარიანობა შეუძლებელია.

ამგვარად, იმედგაცრუების ღრმა, სასოწარკვეთილებით სავსე ტალღა მთელ ხალხში გადადის. თუ ცალკეული პირები ამას მაინც ვერ ხვდებიან, მინისტრები, პარლამენტის წევრები და სახალხო დელეგატები სიხარულით აგრძელებენ ერთმანეთისთვის მოტყუებას, რომ „რევოლუციის მონაპოვრები" „რეაქციისგან" უნდა იყოს დაცული: თუ რას ნიშნავს ეს ორი ტერმინი, ვერც ერთი გულწრფელი სახელმწიფო მოღვაწე ვერ აუხსნის ხალხს ნათლად.

რევოლუციის ნეგატიური ქმედებები, მოძველებული დინასტიების სერიის დამხობა, ოფიცრების ჩამოგდება, თავადაზნაურობის გაუქმება, არმიის დაშლა, მოკლედ რომ ვთქვათ, „დიდი დანგრევა", ნამდვილად არ არის „მოგება".

და რეაქცია?! ღვთაებრივი უფლების გაქარწყლებულ, დამპალ დოქტრინას მთელ ხალხში არ გააჩნია საკმარისი მორალური მხარდაჭერა რაიმე ძალისმიერი მოქმედებისთვის; ბურჟუაზია, ნამდვილი ბურჟუაზიის თვალსაზრისით, ზედმეტად მშიშარაა, ზედმეტად მორალურად კორუმპირებულია, რომ კლასობრივად შეგნებული შრომის წინააღმდეგ გაერთიანდეს: ამიტომ, მუშათა მმართველი კლასისთვის აუცილებელი არ არის დინასტიური ან ბურჟუაზიული რეაქციის გამო შეშფოთება.

მაგრამ ხალხის ღრმა იმედგაცრუება რევოლუციის ეგრეთ წოდებული მიღწევების გამო, სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ხალხის მდგომარეობის რეალური გაუმჯობესების არარსებობის გამო, სწორედ ეს არის დიდი საფრთხე. ეს იმედგაცრუება იწვევს მასების უფრო და უფრო მარცხნივ გადანაცვლებას, სადაც უკვე გაცემული დაპირებები გაცილებით მეტია, ვიდრე შესრულდება.

Machine Translated by Google

საბოლოო ჯამში, აღარ შეიძლება ისეთი დაპირებების მიცემა, როგორიცაა „ყველაფერი ყველასთვის“. ეს სუფთა სიგიჟეა, მაგრამ ყველა იდეა, ყველა ფენომენი, ყველა აქტივობა, რომელიც უკიდურესობამდეა გადაჭარბებული და გაზვიადებული, საბოლოოდ სიგიჟედ იქცევა, შემდეგ კი საპირისპიროდ გარდაიქმნება. ასევეა კომუნისტური იდეაც, რომ ყველაფერი ყველას უნდა ეკუთვნოდეს, რადგან ეს საბოლოოდ მთავრდება და მთავრდება იმით, რომ ყველაფერი... არაფრის ქონა. რუსეთში შიმშილი, სასოწარკვეთა, უბედურება, ავადმყოფობა და გაჭირვება გაჩნდა; ხალხმა დაკარგა სიცოცხლის გამბედაობისა და სიხარულის უკანასკნელი ნარჩენი.

ვიმეორებ: სოციალისტური იდეების სამყაროში არსებული უზარმაზარი ფუნდამენტური შეცდომა საბოლოო ჯამში უნდა მივაკუთვნოთ სამრეწველო კაპიტალსა და სასესხო კაპიტალს შორის ღრმა, არსებითი განსხვავების აღიარების უუნარობას. პროცენტის მომგვრელი სასესხო კაპიტალი კაცობრიობის უბედურებაა. სწორედ დიდი სასესხო კაპიტალის მარადიული, ძალისხმევის გარეშე და დაუსრულებელი ზრდა იწვევს ხალხების ექსპლუატაციას და არა პროდუქტიული, საქონლის წარმოებისთვის განკუთვნილი, სამრეწველო საბრუნავი კაპიტალი.

აქ არ შემიძლია უგულებელვყო იმ საკითხის განხილვა, თუ რატომ არ იქნა აღიარებული ეს არსებითი განსხვავება; მართლა არ იქნა აღიარებული თუ შესაძლოა დიდი სასესხო კაპიტალის სასარგებლოდ დაიფარა; კაპიტალიზმის წინააღმდეგ ბრძოლის ლიდერები და ბელადები, კომუნისტური მანიფესტის, ერფურტის პროგრამის ავტორები და ამჟამინდელი ლიდერები ყოველთვის საჭირო კეთილსინდისიერებით მოქმედებდნენ თუ არა.

ყველაზე სერიოზული და საშინელი რამ არის, როდესაც ეჭვქვეშ აყენებთ სხვის აბსოლუტურ სერიოზულობასა და მტკიცე რწმენას; როგორც ჩანს, რაც უფრო სერიოზულია ეს, მით უფრო ყურადღებით ეძებენ ადამიანები ცხოვრებისეულ მოვლენებთან დაკავშირებულ მიზეზებსა და ურთიერთობებს. ამიტომაც მინდა საერთოდ არ ვუპასუხო ამ კითხვას, არამედ მხოლოდ დიდ, ბუნდოვან კავშირებზე მივანიშნებ დიზრაელის, ინგლისის უდიდესი პრემიერ-მინისტრის, ლორდ ბიკონსფილდის გამონათქვამის ციტირებით. ამას ის წერს თავის რომანში „ენდიმიონი“:

„არავინ არ მოეკიდება გულგრილად რასის პრინციპს. ეს ისტორიის გასაღებია და ისტორია ხშირად ასე არეული იმიტომ არის, რომ ის დაწერილია იმ ადამიანების მიერ, რომლებიც არ იცნობდნენ ამ პრინციპს და მის მიერ შექმნილ ყველა ცოდნას.“ [ბარონი სერგიუსი ენდიმიონს]

ბურჟუაზია.

ბურჟუა, რომლისთვისაც დასვენება ბურჟუაზიულ მოვალეობად გვევლინება, რა თქმა უნდა, ყოველი ახალი რევოლუციური მოთხოვნა აწუხებს, ისევე როგორც ყოველთვის ყოველი ახალი იდეა. ეს მისთვის არეულობას ნიშნავს; რადგან შესაძლოა, მას ამაზე ფიქრიც კი მოუწიოს. ყველა ცვლილება მისთვის საძულველია; მას დასვენება სურს და ვაი მას, ვისაც ფულის ტომარა სწყურია. ახლა კი მისგან პროცენტის გადახდა, სახლების ქირის შემოსავალი, დაფარული ობლიგაციების პროცენტი, იპოთეკური სესხებიდან მიღებული პროცენტი; მოკლედ, ის, რაც მის დასვენებას, კმაყოფილებას და იღბალს წარმოადგენს.

მიუხედავად ამისა, უნდა დავფიქრდეთ, რას იტყვიან სესხის კაპიტალის მფლობელი კლასების წევრები. ისინი ნამდვილი ბურჟუაზიისგან განცალკევებით ქმნიან... ბურჟუაზია ადამიანის ტიპია, რომელთანაც სხვა არაფერი იწყება; ბურჟუაზია კაცობრიობის ხის ტოტია, რომელიც რაც უფრო მალე უნდა მოიჭრას, მით უკეთესი. ესენი არიან თვითკმაყოფილი, თვითკმაყოფილი „ბაბიტები“ თავიანთი სავალალოდ ვიწრო ჰორიზონტებით, რომლებსაც ენთუზიაზმი არ შეუძლიათ. ისინი დღეებს მარადიულ ერთფეროვნებაში ატარებენ ყავით, დილის გაზეთით, დილის სასმელით, შუადღის გაზეთით, სადილით, შუადღის ძილით, კუპონების ამოჭრით, შუადღის სასმელით, მეგობრებით პაბში და ზოგჯერ კინოთეატრში. არ ესმით ყველაფერი, რაც ამოძრავებს სამყაროს, ყველაფერი, რასაც ახალგაზრდობა ნატრობს, ყველაფერი, რაც აწუხებს ხალხს, სახელმწიფოს და საზოგადოებას, არ ღელავენ ომსა და გამარჯვებაზე, ისინი მცენარეულობენ და ლპებიან, ერთდროულად ამპარტავნები და მონები - მაგრამ ბურჟუაზია იმდენად ფართო კლასია, რომ მისი იგნორირება შეუძლებელია.

Machine Translated by Google

ამგვარად, პროცენტის მონობის გაუქმებით, ეკონომია განადგურებულია; ადამიანები ღარიბთა სახლში აღმოჩნდებიან.

ის ფაქტი, რომ პროცენტის მონობის გაუქმებას ზოგადად შეიძლება გავლენა ჰქონდეს ეკონომიურობაზე, კატეგორიულად უნდა უარვყოთ. ეკონომიურობას ისევე მცირე კავშირი აქვს გაბატონებულ ეკონომიკურ შეხედულებებთან, როგორც, მაგალითად, მფლანგველობას. ეკონომიურობა და მფლანგველობა ადამიანური თვისებებია, რომლებიც ან არსებობს, ან არა, იმისდა მიუხედავად, ამტკიცებს თუ არა ეპოქა პროცენტის იდეას თუ არა.

გარდამავალ პერიოდში შესაძლოა ხელი შეეწყოს ეკონომიურობის გაზრდას ან შემცირებას. თუმცა, მოცემულ შემთხვევაში, მე უფრო მეტად იმ შეხედულებას ვემხრობი, რომ რაციონალური, ეკონომიურად მოაზროვნე ადამიანი საკუთარ თავს შემდეგს ეტყვის: „მომავალში აღარ შემიძლია მხოლოდ ჩემი ინტერესებით ცხოვრებაზე დაყრდნობა. თუმცა, მინდა, რომ მოგვიანებით ვიცხოვრო და ამავდროულად, ჩემს შვილებს რაღაც დავუტოვო; ამიტომ, ახლა მეტი უნდა დავზოგო". ჩემი აზრით, პროცენტის მონობის გაუქმებამ ეს გავლენა უნდა მოახდინოს ადამიანების უმრავლესობაზე. რაც შეეხება ხანდაზმულებს, რა თქმა უნდა, ისინი სახელმწიფო მხარდაჭერაზე იქნებიან მიმართულნი.

აქაც კიდევ ერთხელ უნდა გავუსვა ხაზი, რომ ქონებაზე პირდაპირი გადასახადების ამჟამინდელი ტვირთისა და ცხოვრების ყველა სახეობაზე არაპირდაპირი გადასახადების ტვირთის გათვალისწინებით, სასიამოვნო პროცენტის გადახდებიდან არაფერი რჩება, გარდა იმ ადამიანის შემთხვევისა, ვისთვისაც - და ეს მართლაც უსამართლობაა და მასთან ბრძოლაა საჭირო - ყველა შემოსავალი მხოლოდ მუდმივი პროცენტის გადახდებიდან მოდის. ამიტომ, ეკონომიურობის შემცირების ალბათ არ უნდა გვეშინოდეს.

ნუთუ (საძაგელი) დიდი კაპიტალი მართლაც ასეთი უნაყოფოა? ნუთუ მან არ შექმნა ფართომასშტაბიანი პროგრესის საშუალებები, რომლებიც კაცობრიობისთვის იმაზე მეტ ნაყოფს იძლევა, ვიდრე ის, რასაც სესხის კაპიტალის პროცენტი ანადგურებს?

არა! კითხვის დასმა მხოლოდ იმას ადასტურებს, რომ მამონისტურმა ფრაზეოლოგიამ ჩვენი ხედვა დაბინდა.

დიდმა კაპიტალმა არ შექმნა ფართომასშტაბიანი პროგრესის საშუალებები; პირიქით, დიდი კაპიტალი შრომისგან გაიზარდა! მთელი კაპიტალი დაგროვილი შრომაა. დიდი კაპიტალი თავისთავად არაპროდუქტიულია, რადგან ჩვეულებრივი ფული თავისთავად სრულიად უნაყოფო რამ არის. გონებიდან, შრომიდან და არსებული ან უკვე განვითარებული ნედლეულიდან ან მინერალური რესურსებიდან იწარმოება ღირებულებები და იწარმოება საქონელი - შრომის მეშვეობით და მხოლოდ შრომის მეშვეობით.

რადგან თუ ამდენ ფულს ყველაზე ნაყოფიერ სასოფლო-სამეურნეო მიწაზე, უმდიდრეს ქვანახშირის მაღაროში ხარჯავ, ამის გამო სასოფლო-სამეურნეო მიწა მარცვლეულს არ მოიტანს და ქვანახშირის მაღარო თავისით არ ამოფრქვევს ნახშირს! მოდით, საბოლოოდ დავადასტუროთ ეს.

თუ ხალხმა გამოიგონა ფული, შესაბამისად, ის საკმაოდ სასარგებლო და გონივრულია; რადგან ყველაფერში კომპლექსურ ეკონომიკაში ადამიანს სჭირდება ეს (უნივერსალურად აღიარებული) „დასრულებული შრომის ქვითარი". თუმცა, ის, რომ ამ „ფულის იმპერიებში" უნდა იყოს თანდაყოლილი პოტენციალი, რომ მარადიულად გაიზარდოს საკუთარი თავისგან უზარმაზარობად - და ფული ამას აკეთებს, თუ მას შეუძლია პროცენტის გადახდა - სწორედ ეს ეწინააღმდეგება ჩვენი არსების ბირთვს; სწორედ ეს ამაღლებს ფულს ყველა სხვა მიწიერ გამოვლინებაზე მაღლა; სწორედ ეს აქცევს ფულს კერპად. და ეს ყველაფერი კაცობრიობის უდიდესი თვითმოტყუებაა!

მხოლოდ ფულით არაფერი, საერთოდ არაფერი მოდის. მაგიდას, კარადას, ტანსაცმელს, სახლს, ხელსაწყოს, მოკლედ რომ ვთქვათ, ყველაფერს, რაც ჩვენს გარშემოა, აქვს გარკვეული ღირებულება; საბოლოოდ, ადამიანს მაინც შეუძლია გატეხილი ავეჯის გამოყენება შეშად გასათბობად, მაგრამ ოცი მარკიანი კუპიურით ვერაფერს გააკეთებ; ყველის ნაჭერსაც კი ვერ ვახვევ მასში. მხოლოდ მას შემდეგ, რაც ადამიანები გონივრულად შეთანხმდებიან მოხმარებისთვის საქონლის გაცვლის გამარტივებაზე, შესრულებული შრომისთვის ვაუჩერების გამოწერაზე, მხოლოდ ამით იძენს ქაღალდის ფურცელი აზრს და დანიშნულებას და ძალიან გონივრულია, რომ ფერმერი თავისი მარცვლეულის სანაცვლოდ ქვანახშირის მომპოვებელი კომპანიისგან იღებს არა ქვანახშირს, არამედ ფულს; ამრიგად,

Machine Translated by Google

ვაუჩერი სხვა შესრულებული სამუშაოსთვის, მაგ. ჩანგლები, ჭურჭელი, გუთანი და ცამი. მაგრამ ამით ფულის ძალაუფლება უნდა დასრულდეს.

ამგვარად, კაცობრიობის მასშტაბური პროგრესი მიღწეული იქნა არა ფულის, არამედ თავად ადამიანების, მათი მამაცი სულისკვეთების, მათი ამაყი გამბედაობის, მათი ჭკვიანური გონების, მათი ხელების სიმტკიცის, მათი საერთო, შესაბამისად, სოციალური, შრომისმოყვარე შრომის წყალობით. ასე ამაყად და ნათლად უნდა დავინახოთ ეს. ადამიანები იყვნენ მთავარი და არა ის სავალალო ქაღალდის ნაჭრები, რომლებიც ადამიანებმა კომერციის გასამარტივებლად გამოიგონეს.

დამატებითი პროგრამა

მიუხედავად იმისა, რომ პროცენტის მონობის გაუქმება ახალი სახელმწიფოებრივი წყობილების საბოლოო მიზანი არ არის, ეს მართლაც ყველაზე მკვეთრი საქმეა, ერთადერთი საქმე, რომელსაც შეუძლია ყველა ხალხის გაერთიანება ნამდვილ ერთა ლიგაში, მამონიზმის ტირანიის წინააღმდეგ, რომელიც ყველა ხალხს მოიცავს. თუმცა, ეს არ არის დასასრული. პირიქით, პროცენტის მონობის გაუქმებამ შემდგომი ნაბიჯები უნდა გადადგას, რადგან, როგორც ვნახეთ, ის გლობალურ ბოროტებას ძირფესვიანად და ფაქტობრივად, მთავარი ფესვით ეჭიდება.

მხოლოდ მაშინ, როდესაც პროცენტის მონობის გაუქმების საფუძვლიანი მოთხოვნა დაკმაყოფილდება, პირველად გაიხსნება გზა სოციალური სახელმწიფოსთვის. ეს ნათლად უნდა იქნას აღიარებული და უნდა შესრულდეს მამონისტური ძალაუფლების მიუხედავად. სოციალიზაციისკენ მოწოდება [სანამ პროცენტის მონობა გრძელდება] სხვა არაფერია, თუ არა ყველა ინდუსტრიის ტრასტის ჩამოყალიბების მცდელობა და ყველგან გიგანტური კონგლომერატების შექმნა, რომლებზეც დიდი სასესხო კაპიტალი, ყველა სიმდიდრის გადასახადის მიუხედავად, ბუნებრივად კვლავ ექნება გადამწყვეტი გავლენა მომავალში. მამონისტურ საფუძველზე სოციალისტური სახელმწიფო აბსურდია და თავისი ბუნებით იწვევს კომპრომისს სოციალ-დემოკრატიასა და დიდ კაპიტალს შორის, რომელიც ისედაც ძლიერ დაბინძურებულია მამონიზმით.

ჩვენ, პირიქით, მოვითხოვთ მამონისტური სახელმწიფოს რადიკალურ უარყოფას და სახელმწიფოს რეკონსტრუქციას სოციალიზმის ჭეშმარიტი სულისკვეთების შესაბამისად, რომელშიც მმართველი ძირითადი იდეაა კვების ვალდებულება - რომელშიც კომუნიზმის ძველი ძირითადი მოთხოვნა შეიძლება პოულობდეს თავის რაციონალურ და სასარგებლო დაკმაყოფილებას - იმ ფორმით, რომ ხალხის ყველა წევრმა მიიღოს მისთვის მინიჭებული უფლება სამშობლოს მიწაზე სახელმწიფოს მიერ ყველაზე მნიშვნელოვანი საკვები პროდუქტების გამოყოფის გზით.

ჩვენ ასევე მოვითხოვთ, ახალი სახელმწიფოს ჩონჩხის სახით, ხალხის წარმომადგენლობას სახალხო წარმომადგენელთა პალატის მეშვეობით, რომელიც უნდა აირჩეს ყველაზე ფართო საფუძველზე, და ამის შემდეგ მუდმივ შრომის პალატას, ცენტრალურ საბჭოში, რომელშიც ქვეყნის მუშებს ექნებათ ხმა პროფესიისა და ეკონომიკური კლასის მიხედვით მათი განაწილების პროპორციულად.

და ბოლოს, ჩვენ მოვითხოვთ სახელმწიფოს დირექტორების უმაღლეს პასუხისმგებლობას. სახელმწიფოს ეს ახალი კონსტრუქცია სოციალისტურ-არისტოკრატიულ საფუძველზე განხილული იქნება დამატებით ნაშრომში.

რომელიც მალე გამოვა იმავე გამომცემლისგან. თუმცა, ამ ყველაფრის წინაპირობა პროცენტის მონობის გაუქმებაა.

ჩემი ურყევი რწმენა, უფრო მეტიც, ჩემი ცოდნა მაძლევს საშუალებას ნათლად გავაცნობიერო, რომ პროცენტის მონობის გაუქმება არა მხოლოდ აღსრულებადია, არამედ ყველგან აღუწერელი სიხარულით უნდა იქნას მიღებული და განხილული. გაითვალისწინეთ: ყველა სხვა იდეისგან, მოძრაობისა და ძალისხმევისგან განსხვავებით, რაც არ უნდა კეთილი განზრახვები ჰქონდეთ, რომლებიც კაცობრიობის გაუმჯობესებას ისახავს მიზნად, ჩემი წინადადება არ ცდილობს ადამიანური ბუნების გაუმჯობესებას; პირიქით, ის მიმართულია ტოქსიკური ნივთიერების, ფენომენის წინააღმდეგ, რომელიც ხელოვნურად - არა, ეშმაკურად - გამოიგონეს, სრულიად ეწინააღმდეგება ადამიანის ღრმა გრძნობებს, რათა კაცობრიობა დაააავადონ, მატერიალიზმში ჩაითრიონ, წაართვან მას საუკეთესო, რაც მას აქვს - სული. ხელიხელჩაკიდებულები.

Machine Translated by Google

მიდის ფულის ძალაუფლების საშინელი, დაუნდობელი ტირანია, რომლისთვისაც ადამიანები მხოლოდ პროცენტის მონები არიან, არსებობენ მხოლოდ დივიდენდებისთვის, პროცენტისთვის სამუშაოდ.

ღრმად შეშფოთებულები ვაღიარებთ ძველი ბიბლიური იგავების საშინელ სიცხადესა და ჭეშმარიტებას, რომლის მიხედვითაც ებრაელთა ღმერთი იაჰვე თავის რჩეულ ხალხს ჰპირდება: „მსურს, მოგცეთ მსოფლიოს ყველა საგანძურის ფლობის უფლება; თქვენს ფეხებთან დაწვებიან დედამიწის ყველა ხალხი და თქვენ იბატონებთ მათზე“.

ეს გლობალური საკითხი ახლა თქვენს წინაშეა წამოწეული. გლობალური საკითხები ხელის ერთი ქნევით არ წყდება, მაგრამ იდეა დღესავით ნათელია. და საქმე გულმოდგინედ უნდა გავრცელდეს; ჩვენ ნათლად უნდა გვესმოდეს, რომ ჩვენ ყველაზე საშინელი მტრის, მსოფლიოს მომცველი ფულის ძალების წინაშე ვდგავართ. მთელი ძალა მეორე მხარესაა, ჩვენს მხარეს კი მხოლოდ სამართლიანობა, პროდუქტიული შრომის მარადიული სამართლიანობა.

გამომიწოდეთ ხელები, ყველა ქვეყნის მშრომელებო, გაერთიანდით!

Machine Translated by Google

გერმანიის სახელმწიფო ეროვნულ დონეზე

სოციალისტური ფონდი

Machine Translated by Google

წინასიტყვაობა

მიერ

ადოლფ ჰიტლერი

ყველა დიდ იდეას ორი რამ სჭირდება: ძალაუფლებისკენ ნება და მკაფიო მიზნები. ძალაუფლებისკენ, განთავისუფლებისკენ ნება ჩვენს გულებში მბზინავი და ძლიერია, გოტფრიდ ფედერმა თავის წიგნში „გერმანული სახელმწიფო ეროვნულ და სოციალისტურ საფუძველზე“ ჩვენი მიზნები ნათლად, მარტივად და ყველასთვის გასაგებად წარმოადგინა. მასში მილიონობით ადამიანის იმედმა და ლტოლვამ ფორმა და ძლიერი გამოხატულება ჰპოვა. ჩვენი მოძრაობის ლიტერატურამ მასში მიიღო თავისი კატეხიზმო.

მიუნხენი, 1923 წლის 8 ნოემბერი ადოლფ ჰიტლერი

Machine Translated by Google

წინასიტყვაობა

მეხუთე გამოცემამდე

აქ ჩემი ნაშრომი, „გერმანული სახელმწიფო ეროვნულ და სოციალისტურ საფუძველზე“, წარმოდგენილია „ეროვნულ-სოციალისტური ბიბლიოთეკის“ სერიაში. ტექსტი არსებითად და ძირითადად უცვლელი დარჩა, თუმცა წაიშალა ის პასაჟები, რომლებიც ამ ნაშრომის გამოქვეყნების დროის (1923) გარემოებებს ეხებოდა და იქიდან ნასესხები მაგალითები იყო, ხოლო ებრაული საკითხის განმარტებები შემოკლებულია, რადგან ამ უკანასკნელს სპეციალური ნაშრომი მიეძღვნება.

ახალმა გამოცემამ განსაკუთრებით უნდა დაადასტუროს ის ფაქტი, რომ ძირითად პროგრამაში არაფერი შეცვლილა.

მურნაუ, 1931 წლის ოქტომბერი

გოტფრიდ ფედერი

Machine Translated by Google

„ნეტარ არიან ის ხალხი, ვისაც მკაცრი აუცილებლობა აქვს...“

აწესებს მაღალ პოლიტიკურ იდეას, რომელიც,

იყოს დიდი და მარტივი,

ეპოქის ყველა სხვა იდეას თავის სამსახურში ახვევს.“

ჰაინრიხ ფონ ტრაიჩკე

Machine Translated by Google

შესავალი

პირველი გამოცემისკენ

ჩვენ მომავალს დიდი იმედითა და ლტოლვით ვუყურებთ. გერმანია გადარჩება, გერმანია ვერ დაიქცევა. გერმანია შეძრულია, თითქოს ახალი ეპოქის დაუძლეველი მშობიარობის ტკივილებით. თვითდანაშაულის საშინელი ბორკილები, ისევე როგორც უცხოელი მტანჯველები, ჩამოვარდებიან და ძლიერი მხრების აჩეჩვით შეიძვრებიან და გერმანია ერების სათავეში იდგება.

თუ ამდენი ტანჯვა და გაჭირვება არ იქნებოდა დაკავშირებული კოლაფსთან და დაცემასთან, ჩვენ შეგვეძლო გარკვეული ბედნიერების განცდით მონაწილეობა მიგვეღო ახალი ეპოქის შექმნის დღეებში. თუ ჩვენს მზერას მივაპყრობთ დღის დეგრადაციას, აწმყოს დაბნეულობას, ყველგან დავინახავთ ძლიერ ნებას, სერიოზულ შრომას, შთაგონებულ ინტუიციას. გერმანული სული ფრთებს ახალი მაღალი ფრენისკენ ამოძრავებს.

დღევანდელი ამოცანები უფრო მნიშვნელოვანი, უფრო დიდი და რთული გახდა, ვიდრე ოდესმე გერმანელების ასეთ მტკივნეულ ისტორიაში.

ასე რომ, აუცილებელია ორმაგი ამოცანის გადაჭრა - არა მხოლოდ სახელმწიფოსა და ეკონომიკის „აღდგენა“ - არამედ მათთვის ახალი ფორმის მიცემა. და ამით ახალი ფორმის მიცემა ჩვენი ხალხის კულტურული და ინტელექტუალური ცხოვრებისთვისაც.

გერმანიის ძველი ლტოლვა გაერთიანებული გერმანიის მიმართ საბოლოოდ რეალობად უნდა იქცეს, ახალი ეკონომიკური კანონი გაჩნდება და გაანადგურებს საპროცენტო კაპიტალისტური ეკონომიკის კოშმარულ ფორმას.

ასეთი ყოვლისმომცველი და დაუძლეველი ამოცანები გველოდება. წარსულის სული ჩვენს უკან მძიმე და შემაშფოთებელია; აღსავსეა მოწიწებით იმის წინაშე, რაც ისტორიულად მოხდა, საუკეთესო გერმანული ტრადიციის მყარ საფუძველზე, უძველესი არიული სიბრძნის საფუძველზე, ხალხი და სახელმწიფო, ეკონომიკა და კულტურა ხელახლა უნდა შეიქმნას.

აქ მუშებმა უნდა გააცნობიერონ თავიანთი უზარმაზარი პასუხისმგებლობა, სინამდვილეში მათ მთელი ერის იმედი აკისრიათ - თავისუფლებისკენ!

მაგრამ ნაციონალ-სოციალისტური იდეა გაცილებით მეტია, ვიდრე უბრალოდ დაბრუნება ან გადახვევა ძველ წინაპრების წეს-ჩვეულებებში, ის არღვევს მარქსისტული სახელმწიფოებრივი და ეკონომიკური ფორმის ჯაჭვებს, ის, როგორც პირველი და ყველაზე გადამწყვეტი იდეა, შეგნებულად იბრძვის ურთულეს ბრძოლაში მამონისტური ძალების, ყოვლისმომცველი ებრაული იმპერიალიზმის მსოფლიო ძალაუფლების, სიხარბის, ეგოიზმისა და გულგრილობის სულისკვეთების წინააღმდეგ.

ეს უნივერსალური და დიდი გერმანული განმათავისუფლებელი მოძრაობა თავის ყველაზე ძლიერ, მტკიცე ნებისყოფის მქონე და მიზანდასახულ მებრძოლს ნაციონალ-სოციალისტური გერმანიის მუშათა პარტიაში პოულობს. პარტიამ თავისი მიზნები მოკლე პროგრამაში გამოკვეთა, რომელიც მოძრაობის ფუნდამენტურ მოთხოვნებს 25 პუნქტში მოკლედ აჯამებს. დიდი გერმანიის ნაციონალ-სოციალისტური მოძრაობის პოლემიკური ორგანოს, „ნაციონალისტური ობსერვერის“13 მთავარმა რედაქტორმა, ალფრედ როზენბერგმა, მადლიერების ღირსი ფორმით, პროგრამის პუნქტები ცალ-ცალკე ახსნა მოკლე ნაშრომში14 .

---

13. გაზეთი „ფოლკშერ ბეობახტერი“ 1920 წელს NSDAP-მა შეიძინა, როგორც პარტიის ორგანო და რედაქტორი იყო დიტრიხ ეკარტი. 1923 წელს მის გარდაცვალებამდე, როდესაც მას ალფრედ როზენბერგი ხელმძღვანელობდა.

14 როზენბერგმა პირველად გამოაქვეყნა თავისი Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. დას Programm der Bewegung 1923 წელს.

ამ ნაშრომის საფუძველზე, სულ მცირე, შესაძლებელია მეგობრებსა და მტრებს ვუთხრათ, თუ რა სურს ნაციონალ-სოციალისტური გერმანიის მუშათა პარტიას. მეორე მხრივ, ნაციონალ-სოციალიზმის ლიტერატურაში აკლია ყოვლისმომცველი ნაშრომი, რომელიც აღწერს იმ პოლიტიკურ და ეკონომიკურ იდეებს, საიდანაც ნაციონალ-სოციალიზმი იღებს სათავეს, რა გზების გაკვალვას აპირებს ის ეროვნულ პოლიტიკასთან დაკავშირებით, რათა მიაღწიოს თავის საბოლოო მიზანს - ნაციონალ-სოციალისტური გერმანული სახელმწიფოს, შრომისა და შესრულების მდგომარეობას. ამ ნაშრომს სურს ამ ამოცანის შესრულება.

ამრიგად, ჩვენ უნდა განვსაზღვროთ ნაციონალ-სოციალიზმის საწყისი წერტილი, გზა და მიზანი, ვაჩვენებთ, რით განსხვავდება გერმანიის ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფო არსებითად არსებული სახელმწიფოსგან, რომელი სფეროები დარჩება არსებითად ხელუხლებელი, რომელ სფეროებში განხორციელდება არსებითი რეფორმები და სად იქნება არსებითად ახალი გზების გაკვალვა საჭირო.

ჩვენ მოგვიწევს საზოგადოებრივი ცხოვრების, განსაკუთრებით ეროვნული ფინანსური პოლიტიკის, რასობრივი საკითხისა და მასთან დაკავშირებული საკითხების გადაჭრის ახალი გზების ძიება და გამოვლენა. ასევე, ფუნდამენტურად მოგვიწევს უკვე გახმაურებული მტრული წინააღმდეგობების, დამახინჯებებისა და ტყუილების მოგვარება.

ჩვენს მიერ დასახული ამოცანა უაღრესად დიდია და ამავდროულად გერმანიის განახლების მთელი მასშტაბის მხოლოდ მცირე ნაწილია.

ყველა ძალისხმევა ამაო იქნებოდა, თუ სიკვდილამდე მტკიცე გადაწყვეტილება და შეუზღუდავი ნება იქნებოდა...

ლიდერი არ მუშაობდა იდეების ეფექტურობისთვის.

ყველაზე ძლიერი ნებაც კი უსარგებლოდ დაიკარგებოდა, თუ გულში ურყევად არ გვექნებოდა მკაფიო წარმოდგენა იმის შესახებ, თუ როგორი უნდა იყოს ეს გერმანული სახელმწიფო - გერმანია, ჩვენი მამებისა და შვილების მიწა - ჩვენი ნების შესაბამისად - ჩვენი გამარჯვების შემდეგ!

Machine Translated by Google

1. საფუძვლები

მორალური საფუძვლები

ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფოებრიობის საფუძველია სრული პასუხისმგებლობა ხალხისა და საკუთარი თავის მიმართ.

„საზოგადოებრივი ინტერესი პირად ინტერესებზე წინ" - ეს ნაციონალ-სოციალიზმის პირველი კანონია.

შეიძლება უცნაურად მოგეჩვენოთ, რომ ასეთი პრინციპი სახელმწიფოსთვის ზოგადად უნდა იყოს დადგენილი, რადგან ისტორიიდან ვცნობთ პერიოდებს, როდესაც მმართველების გონებაში მთელი საზოგადოების კეთილდღეობა მათი სახელმწიფოებრივი ხელმძღვანელობის საფუძვლად იყო. თუ დღეს აუცილებელია ამ პრინციპის ყველა სხვა მოსაზრებაზე წინ დაყენება, ეს მხოლოდ იმ ფაქტის გამოხატულებაა, რომ დღევანდელი საზოგადოებრივი მდგომარეობა ყველაფერია, თუ არა ამ ერთადერთი სწორი პოლიტიკური განწყობის გამოხატულება. ამ პირველ პრინციპში ასევე ვხედავთ, თუ რამდენად მჭიდროდ არიან ერთმანეთთან დაკავშირებული მორალი და ეკონომიკა.

საზოგადოებრივი ინტერესი პირად ინტერესებამდე, უპირველეს ყოვლისა, მორალური მოთხოვნაა. თუმცა, ამავდროულად, იგი შესანიშნავი ენობრივი სიცხადით გამოხატავს იერარქიულ წესრიგს მთელის კეთილდღეობასა და ინდივიდის პირადი შეძენისა და ქონებისკენ გამართლებულ სწრაფვას შორის. ამიტომ, ეს ნაციონალ-სოციალისტური პრინციპი არანაირად არ გამორიცხავს კერძო საკუთრებას. პირიქით: ნაციონალ-სოციალიზმი სრულად და სრულად აღიარებს საკუთრების მნიშვნელობას. მან იცის, რომ პირადი საკუთრება და შენაძენის თავისუფლად განკარგვის უფლება ნებისმიერი ეკონომიკის და, მის მიღმა, ყველა უმაღლესი კულტურის საფუძველია; თუმცა, ნაციონალ-სოციალიზმმა ასევე აღიარა, რომ კერძო საკუთრების აღიარებისთვის აუცილებელია საკმაოდ განსაზღვრული საზღვრების გავლება, ანუ იმ ადგილებში, სადაც საკუთრება ხდება ძალაუფლების უბრალო ინსტრუმენტი და გამოიყენება ექსპლუატაციურად მთელის კეთილდღეობის წინააღმდეგ.

შესაძლოა, ძნელად თუ მოიძებნება ერთი სერიოზულად მოაზროვნე ადამიანი, რომელსაც ამ პირველი პრინციპის ასეთი ზოგადი ფორმით უარყოფა სურს. სირთულე საზოგადოებრივი ინტერესების სწორ შეფასებაში იქნება ცალკეული კერძო პირის ინტერესებთან შედარებით. უეჭველად არსებული...
იმის გათვალისწინებით, რომ საზოგადოებრივი ინტერესები კერძო ინტერესებზე წინ უნდა იდგეს, აღსანიშნავია, რომ ჩვენში მოქმედი სამართლებრივი იდეების თანახმად, ზუსტად ქონების გამოყენების ფორმასთან დაკავშირებით, არ არსებობს რაიმე მორალური შეზღუდვა, რომელიც სისხლის სამართლის ფარგლებს გარეთ არის განსაზღვრული. რა თქმა უნდა, აკრძალულია მოყვასის მიმართ ძალადობრივი ქმედება (გამოძალვა - მკვლელობა -
გაუფრთხილებლობით მკვლელობა - ღალატი და უკანონო გამდიდრება და ა.შ.), მაგრამ არასდროს და არსად აკრძალული არ ყოფილა განუზომელი სიმდიდრის დაგროვება და ხშირად საკმაოდ საეჭვო საბანკო და საფონდო ბირჟის ტექნიკური საშუალებების გამოყენება. გარდა ამისა, კანონი ყველა კრედიტორს აძლევს უფლებას, დაუნდობლად ჩამოართვას ვადაგადაცილებულ მოვალეს მისი სახლი და ქონება, როდესაც არახელსაყრელ პირობებში -
ავადმყოფობა, სიკვდილი, მანკიერება, ცუდი მოსავალი და შიმშილი - შეუძლებელს ხდის დაკისრებული ვალდებულებების შესრულებას. ყველა გამოცდილ მოსამართლეს შეუძლია მოიყვანოს უამრავი შემთხვევა, როდესაც ჩვენმა მკაცრმა კანონმა გაანადგურა ეკონომიკური არსებობა იმ შემთხვევებში, როდესაც სამართლიანობის ყველა ჯანსაღი გრძნობა აჯანყდა შრომისმოყვარე, გულმოდგინე ადამიანის კრედიტორის სასტიკ ზეწოლასა და ძალაუფლებაში გადაცემაზე, რომელსაც, თუმცა, უიღბლობა დროებით აწამებდა.

პირადი უფლების უსაზღვრო აღიარება, მთლიანობაში, სამართლიანი და სამართლებრივი მოთხოვნების მიმართ, ლოგიკურად უნდა მიგვიყვანოს საზოგადოებრივი ინტერესების დაზიანებამდე, ამ ძირითადად ინვერსიული, ანტისოციალური სამართლებრივი იდეის ეგოისტური ექსპლუატაციის გზით, ჩვენი სახელმწიფოებრივი პრინციპის - „საზოგადოებრივი ინტერესი პირად ინტერესებზე მაღლა" - საპირისპიროდ.

Machine Translated by Google

ჩვენში გაბატონებული ცრუ ფუნდამენტური ფორმულირებისგან განსხვავებით, კაპიტალისტური, მეორე უკიდურესობაა, სახელმწიფოსა და ეკონომიკის მარქსისტული იდეა. ამ ეკონომიკური ფორმის ფუნდამენტური იდეა კერძო საკუთრების უარყოფაა. მარქსისტული დოქტრინა იმდენად შორს მიდის, რომ საკუთრებას პირდაპირ „ქურდობად“ (პრუდონი)15 ხსნის. ის მოითხოვს, უცხოური ჟარგონით, რომელიც განსაკუთრებით გერმანელი პროლეტარებისთვის გაუგებარია, „ექსპროპრიატორების ექსპროპრიაციას“16 - სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, საკუთრების ჩამორთმევას! სახელმწიფოს, ხალხის, კულტურისა და ეკონომიკის დამანგრეველმა ამ დოქტრინამ თავისი უკიდურესი, მაგრამ ლოგიკური რეალიზაცია რუსულ ბოლშევიზმში ჰპოვა. ეკონომიკური ასპექტით ეს უკიდურესი შეიძლება შევაჯამოთ წინადადებაში:

„ყველაფერი ყველას ეკუთვნის“.

აქ საქმე გვაქვს ქონების დეპერსონალიზაციასთან, მთელი ქონების მთლიანობის ანონიმურ საკუთრებად გადაქცევასთან.

ჩვენში საკუთრების შეუზღუდავი უფლების უკიდურესმა დომინირებამ, მეორე მხრივ, უკვე მიგვიყვანა ღმერთ მამონის ტაძრის წინ ბოლო საფეხურამდე, რომლის კარზეც ოქროს ასოებით წერია: „ყველაფერი ერთს ეკუთვნის“. ამ საშიშმა ეკონომიკურმა ფორმამაც კი თანაბრად უნდა გამოიწვიოს საკუთრების დეპერსონალიზაცია - მხოლოდ სხვა გზით - იმით, რომ საბოლოოდ, მთელი მშრომელი კაცობრიობა აქ ანონიმური ფინანსური ძალის საშინელ ვალის მონობაშია ჩათრეული.

მარქსისტული სოციალიზმისა და დასავლელი დემოკრატების მაღალი კაპიტალისტური მამონიზმის ზემოთ აღწერილი ეკონომიკური უკიდურესობებისგან მკვეთრად განსხვავებით, ნაციონალ-სოციალიზმის ეკონომიკური იდეალი მოითხოვს პრინციპის „თითოეულს თავისი“ რეალიზებას.

სწორედ ამ პრინციპშია მორალი და ეკონომიკა კიდევ ერთხელ ყველაზე მჭიდროდ დაკავშირებული ერთმანეთთან. კომერციული ცხოვრებიდან მორალური პრინციპების ამოღება მართლაც ასე დამახასიათებელია თანამედროვე ეკონომიკისთვის, რომელშიც სწორედ უფრო დიდი ფლობის, უფრო დიდი ეშმაკობის, სახელმწიფო ხელისუფლების თავიდან აცილების ხელოვნებაა, რომელიც ყველაზე სახიფათო გარიგებებშიც კი ცვლის ბალანსს. ათასობით, ძირითადად ბნელი არსებობის გადახედვა, რომლებიც თავიანთ ბოროტებას სჩადიან ყველა დიდ ქალაქში, რომლებიც ფანტასტიკურ თანხებს განკარგავენ, რამდენიმე სასამართლო პროცესის გადახედვა, რომლებიც მონაწილეთა წინააღმდეგობის მიუხედავად სასამართლოში მიდიან, გვიჩვენებს, თუ რამდენად საშინლად გარყვნილია თანამედროვე კომერციული მორალი. მოდით, განვიხილოთ, ამის საპირისპიროდ, საშინელი უბედურება საშუალო კლასის და დაქორწინებული მშრომელი ხალხის წრეებში, რომლებსაც აღარ შეუძლიათ რძისა და პურის გადახდა ჩვილებისა და მზარდი შვილებისთვის, მოდით, ნათლად ვთქვათ, რომ ზოგადად, ბევრ, ბევრ შემთხვევაში, საპატიო შრომით ძლივს იშოვება ცხოვრებისთვის აუცილებელი ნი
როდესაც არიან ბავშვები, რომლებზეც უნდა იზრუნონ და გაზარდონ. ინტელექტუალური და თავისუფალი პროფესიების გაჭირვება ყოველგვარ ზომას სცილდება; პირველი რანგის ხელოვანები, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც მათი ორიენტაცია არ შეესაბამება დღეს გაბატონებულ ებრაულ გემოვნების ორიენტაციას, უხეშად არიან მიტოვებულნი შიმშილში; ნამდვილი გერმანული ლექსები ვერ აღწევს საჯაროდ წარმოჩენას. თუმცა, სრულიად აღუწერელია მათი გაჭირვება, ვინც სახელმწიფოს ფინანსური პოლიტიკის არასწორი მართვის გამო მოტყუვდა დანაზოგით, მცირე კაპიტალის პენსიონერები და პენსიონერები, ომის ინვალიდები, ქველმოქმედების იძულებით დახმარებულები, ასევე ყველა ის, ვინც სახელმწიფო ობლიგაციების სიზუსტეს, ასევე ჩვენი ეროვნული ვალუტის სტაბილურობასა და მარკის ოქროს საფარზე იყო დამოკიდებული. ასეთი მდგომარეობა ეკონომიკის დაშლაა - ანარქია. შრომისმოყვარეობა არასაკმარისი ანაზღაურებით ანაზღაურდება, სიზარმაცე - დაჯილდოვდება, საპატიო ვაჭრობა გაჭირვებას განიცდის, არაჯანსაღი ვაჭრობა, შუამავალი ვაჭრობა, მოგების მიღება ყველაზე მეტად ყვავის. რაც უფრო მაღალია კულტურული ასპექტებით ნაწარმოები, მით უფრო უარესია ანაზღაურება, რომლის მიღებაც შესაძლებელია. ნდობა ანაზღაურდება...

---

15 პიერ ჯოზეფ პრუდონმა (1809-1865) განაცხადა თავის 1840 წლის ნაშრომში Qu 'est-ce que la proriete? რომ „la propriete c'est le ტ.

16 ეს ფრაზა, რომელიც ფრანგული სიტყვიდან „Texpropriation des expropriates“ არის ნასესხები, მარქსმა გამოიყენა „კაპიტალის“ I თავში, 24-ე თავში: „კერძო საკუთრების ბოლო საათში ექსპროპრიატორები ექსპროპრიირებულები არიან“.

Machine Translated by Google

ღალატი და სინამდვილეში სახელმწიფოს მხრიდან, რომელიც კანონისა და სამართლიანობის დამცველი, საზოგადოებრივი მორალის ადვოკატი უნდა იყოს.

ჩვენ საერთოდ აღარ გვჭირდება საზოგადოებრივ ცხოვრებაში კორუფციაზე, პრესის იუდაიზმსა და გაღატაკებაზე, ასევე ჩვენი საგარეო პოლიტიკის სავალალო უძლურ და უღირს ლიდერობაზე მითითება, რათა მივუთითოთ ჩვენი საზოგადოებრივი ცხოვრებისა და ეკონომიკური მორალის უკიდურეს დაკნინებაზე.

საზოგადოებრივი ცხოვრების ამ მატერიალისტური გაღატაკებისა და დაბინძურების წინააღმდეგ სახელმწიფოს ნაციონალ-სოციალისტური იდეა სახელმწიფოსა და ეკონომიკის დიდი ხნის გამოცდილ პრინციპს აყენებს: „თითოეულს თავისი “, მაგრამ უპირველეს ყოვლისა „საზოგადოებრივი ინტერესი საკუთარ ინტერესებზე მაღლა“. ამ პრინციპის ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფოს სახელმძღვანელო პრინციპად ამაღლებით, ნაციონალ-სოციალიზმი გერმანიის ისტორიის საუკეთესო და ყველაზე დიდებულ პერიოდებს უკავშირდება.

„Suum cuique“17 უკვე წარმოადგენდა ადრეული გერმანული შუა საუკუნეების ეკონომიკურ პრინციპს, მაგრამ განსაკუთრებით დიდი ხნის განმავლობაში გილდიების ორგანიზებით უზრუნველყოფილი იყო, რომ თითოეულს თავისი წილი ერგებოდა. ოსტატსა და შეგირდს შორის სამუშაოს საერთო ღირებულება ნახევარ ან მესამედ პენის სანაცვლოდ, სულ მცირე, მუშას უზრუნველყოფდა მისი შემოსავლით, უკეთესი სამუშაოთი და სამუშაოს აღიარებითა და ჯილდოთი, ხოლო გამორჩეული შესრულების შემთხვევაში - დიდებითა და დიდი შემოსავლით.

„Suum cuique“ ასევე ამშვენებს პრუსიის უმაღლეს ორდენს, შავი არწივის ორდენს, თუმცა აქ განსაკუთრებული გაგებით, რომ მისი გვირგვინი განსაკუთრებული დამსახურებაა. სწორედ ეს ინტერპრეტაცია შეესაბამება განსაკუთრებით ნაციონალ-სოციალიზმს - არა იმდენად იმიტომ, რომ აქ საქმე ეხება სასახლის ორდენებს ან სამხედრო სამსახურის ცალმხრივ პატივისცემას, არამედ იმიტომ, რომ სახელმწიფოსა და ხალხის მიმართ მოვალეობის დაჯილდოებული შესრულების მორალური შინაარსი მასში პოულობს გამოხატულებას, მოვალეობის შესრულებას, რომელიც ხორციელდება თავგანწირვით, განზრახვის გარეშე და ხელფასის წინასწარი გათვალისწინების გარეშე, პირადი ინტერესების უკანა პლანზე გადაწევით, რაც წარმოშობილია სახელმწიფოსა და ხალხის წინაშე პასუხისმგებლობის შინაგანი, დამაჯერებელი გრძნობით.

ჩვენ, ნაციონალ-სოციალისტები, ამ პრინციპს მეორე მიმართულებითაც ვავრცელებთ, გერმანული შუა საუკუნეების „თითოეულს თავისი“ პრინციპს და ფრიდრიხის სახელმწიფოს „დაიმსახუროს თავისი გვირგვინი“ იდეას უდიდესი ხაზგასმით ვუმატებთ: „დამნაშავეს თავისი სასჯელი!“. თითოეულს თავისი, თავისი გვირგვინის დამსახურებას, ყოველ მოწესრიგებულ და საპატიო სამუშაოს ადეკვატური ანაზღაურება, ყოველ განსაკუთრებულ შესრულებას უფრო მაღალი ანაზღაურება, ყველა ღარიბ ადამიანს და ყველა ადამიანს, ვინც უდანაშაულოდ ჩავარდა გასაჭირში, საკმარისი დახმარება სახელმწიფო სახსრებიდან, მაგრამ თანაბრად ყველასთვის, ვინც საზოგადოებრივი მორალისა და ეკონომიკური პატივისცემის საწინააღმდეგოდ მოქმედებს - დამსახურებულ სასჯელს.

თუმცა, ჩვენ ხაზგასმით აღვნიშნავთ, რომ ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფოს მოვალეობაში არანაირად არ შედის სახელმწიფო მოქალაქის ინდივიდუალურად ზედამხედველობა ეკონომიკურ საკითხებში, რათა ეკონომიკა მაქსიმალურად თავისუფლად აყვავდეს ბიუროკრატიული მეურვეობისგან. ჩვენ ასევე ვიცით, რომ სახელმწიფოს მეშვეობით თითოეული სახელმწიფო მოქალაქის შემთხვევაში რისკის შემცირება - უფრო სწორად, ნაუმანის „რისკისგან თავისუფალი ადამიანის“ გაგებით, ანუ იმ ადამიანის, რომლის ძირითადი არსებობაც სახელმწიფომ უნდა უზრუნველყოს - მიაღწევდა ზუსტად საპირისპიროს იმისა, რასაც ნაუმანი მისგან მოელოდა.18 სახელმწიფოს მოვალეობა უნდა შემოიფარგლოს ისეთი ეკონომიკის წინაპირობების შექმნით, რომელიც თავს ინარჩუნებს.

---

17 თითოეულს თავისი

18 ფრიდრიხ ნაუმანი (1860-1919) იყო პროტესტანტი თეოლოგი და ლიბერალი პოლიტიკოსი, რომელმაც 1896 წელს დააარსა და თავისი ჟურნალის „დახმარება“ მეშვეობით სოციალური ლიბერალიზმის ერთ-ერთი ფორმა გაავრცელა. პირველი მსოფლიო ომის შემდეგ ნაუმანი გახდა გერმანიის დემოკრატიული პარტიის (DDP) პირველი თავმჯდომარე.

Machine Translated by Google

რაც შეიძლება თავისუფალი იმ საშინელი მევახშეური ფენომენებისგან, რომლებიც ჩვენთვის ცნობილია დღევანდელი საპროცენტო კაპიტალისტურ სახელმწიფოში.

ამიტომ, სახელმწიფოს კეთილდღეობა კვლავ უზენაესი კანონი უნდა გახდეს, სახელმწიფოს ეფექტურობამ კი პრინციპი „საზოგადოებრივი ინტერესი პირად ინტერესებზე მაღლა“ ყველა სხვა მოსაზრებაზე მაღლა უნდა დააყენოს.

თუმცა, ახლა ეს პრინციპი სახელმწიფო მოღვაწეებს, სახელმწიფო მოხელეებსა და საზოგადოებრივ ცხოვრებაში გამორჩეულ თანამდებობებზე მყოფ პირებს შორის აუცილებელს ხდის იმ მახასიათებელს, რომელიც დღეს თითქმის მთლიანად გაქრა მთავრობიდან და საზოგადოებრივი ცხოვრებიდან - პასუხისმგებლობას.

მთელი ჩვენი საზოგადოებრივი ცხოვრება დღეს უპასუხისმგებლობის ნიშნის ქვეშ დგას. დელეგატები არ არიან პასუხისმგებელნი - ამბობენ, რომ „იმუნიტეტი აქვთ“ - იმაზე, თუ რას აკეთებენ და გამოდიან პარლამენტში.
სასოწარკვეთილი ტერმინი, როდესაც გვახსოვს, რომ ეს გამოთქმა მედიცინისგან არის აღებული, სადაც ნათქვამია, რომ სხეული ისედაც იმდენად არის გაჯერებული შხამებით, რომ ახლად შეყვანილი შხამები ორგანიზმს გაცილებით ნაკლებად ან საერთოდ არ აზიანებს, მაშინ როცა ჯანმრთელი სხეული მათგან მოკვდებოდა. ფრაქციები არ არიან პასუხისმგებელნი უმრავლესობის გადაწყვეტილებებზე, მინისტრები არ არიან პასუხისმგებელნი თავიანთი თანამდებობის შესრულებაზე, რადგან ისინი მხოლოდ იმ პარტიების ფუნქციონერები არიან, რომლებიც სწორედ მთავრობის ფორმირებაში მონაწილეობენ. თუ რამე ისე არ წავა, ხალხი ყველაზე დიდ ზიანს განიცდის, მაგრამ ე.წ. პასუხისმგებელ მინისტრს მხოლოდ სხვა, არანაკლებ უპასუხისმგებლო პარტიული ფუნქციონერი ცვლის. რეალურ პასუხისმგებლობაზე არაფერია ნათქვამი.

სამწუხაროდ, მეფეების ღვთაებრივი უფლების ეპოქაში ყოვლისშემძლეზე მიმართვა უკვე ძალიან ხშირად წარმოადგენდა მმართველი ბატონების უპასუხისმგებლობის სრულიად განსაკუთრებულ ფორმას (იშვიათი გამონაკლისები, რომელთათვისაც მათი ღმერთის წინაშე პასუხისმგებლობა სინონიმი იყო მათი ხალხის წინაშე პასუხისმგებლობის გრძნობისა, აშკარად აღიარებულია). ზოგადად, ეს ძვირფასი ღმერთი, საბოლოო ჯამში, ყოველთვის მხოლოდ კომფორტული დამცავი ფარი იყო, რომლის უკანაც, მხოლოდ თავისი უფროსის წინაშე პასუხისმგებელი მოხელის, მხოლოდ მეფის წინაშე პასუხისმგებელი მინისტრის და მხოლოდ თავისი ღმერთის წინაშე პასუხისმგებელი მმართველის კიბეზე, შეიძლებოდა დამალულიყო მმართველი კლასისა და მისი წარმომადგენლების ყველაზე წარმოუდგენელი უპასუხისმგებლობა ხალხის რეალური სასიცოცხლო მოთხოვნილებების მიმართ.

ნაციონალ-სოციალიზმს მოუწევს რადიკალურად აღმოფხვრას ეს სახელმწიფოს მიერ სანქცირებული უპასუხისმგებლობა.

„უმაღლესი პასუხისმგებლობა“ რკინის ასოებით იქნება ამოტვიფრული ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფოს შესასვლელ კარიბჭესთან. მას, ვისაც აქვს პატივი, დიდი ხალხის ინტერესებისთვის წამყვანი პოზიცია დაიკავოს, ვერავინ შეახსენებს საკმარისად ძლიერად თავის პასუხისმგებლობას. სინამდვილეში, მხოლოდ მას შეუძლია იყოს ლიდერი, რომელსაც გულში აქვს ამ ღრმა პასუხისმგებლობის გრძნობა. ყველა სახელმწიფო თანამშრომლისა და საზოგადოებრივ ცხოვრებაში მყოფი პირისთვის ეს პასუხისმგებლობა განსაკუთრებით უნდა იყოს განსაზღვრული და ასევე შესრულდეს დაუნდობელი სიმკაცრით. მხოლოდ ამ გზით შეიძლება აღდგენის რეალურად იძულება, ასე ვთქვათ.
მხოლოდ ამ გზით შეიძლება აღორძინდეს და გაიზარდოს ყველაზე ძვირფასი რამ - ნდობა, რაც ლიდერსა და ხალხს საშუალებას მისცემს კვლავ გახდნენ ნამდვილი ეროვნული და ისტორიული საზოგადოება. ნდობიდან კი კვლავ გაიზრდება რწმენა, რომელიც ლიდერის პასუხისმგებლობით გამოიწვევს გერმანიის აღდგენასა და განახლებას, გერმანული სულის ხელახლა გამოღვიძებას ნაციონალისტურ შრომისა და შესრულების მდგომარეობაში, რომელშიც თითოეული იპოვის საკუთარს.

Machine Translated by Google

ეკონომიკური საფუძვლები

ჯანსაღ ეკონომიკურ სხეულში მორალი და ეროვნული ეკონომიკა ერთმანეთისგან განუყოფელია. წინააღმდეგ შემთხვევაში, ეკონომიკა ყველაზე მძიმედ დაზარალდება, განსაკუთრებით ნებისმიერი ეკონომიკის ყველაზე საპატიო ამოცანის - მოთხოვნის დაკმაყოფილების თვალსაზრისით. ვაჭრობისადმი რწმენის, შრომისმოყვარეობის, ჩინოვნიკებისა და მუშების ერთგულების გარეშე, ვერც ერთი სამუშაო ვერ აყვავდება. ეფექტურობა, სამართლიანობა, სამეწარმეო სული, ენერგია, ეკონომიკურ ამოცანებში მონაწილე ყველა მხარეს შორის ურთიერთნდობა ყველა ეკონომიკის აყვავების აუცილებელი წინაპირობაა. ყველა ამ რამის თქმა მხოლოდ იმისთვისაა საჭირო, რომ მათი განსაკუთრებული მნიშვნელობა აღიარონ.
ყველამ, ვისაც აწმყოსა და უახლოეს წარსულში ეკონომიკურად აქტიური ყოფნა მოუწია, იცის, რამდენად აკლია დღეს ეს კარგი თვისებები. და ვინ განიცდის საბოლოოდ მარქსიზმის ხსნის დოქტრინებისა და მისი მოქმედების მეთოდების, გაფიცვების, საბოტაჟის, დაუდევარი და უყურადღებო შრომის ზიანს? – მაგრამ საბოლოოდ მხოლოდ თავად მოსახლეობა, რომელმაც სახელმწიფოსა და ხალხის დამშლელი ასეთი დოქტრინების მეშვეობით დაკარგა საზოგადოების ყოველგვარი გრძნობა და თავის უმნიშვნელოვანეს საქმეს კლასობრივ ბრძოლაში ხედავს. ამიტომ, ამ მიმართულებით უნდა იყოს მიმართული ის პრეტენზიები, რომლებიც განსაკუთრებით ნაციონალისტური ბანაკებიდან ისმის, რომ ჩვენ აღარ ვართ ხალხი, რომ ჯერ ისევ ხალხი უნდა გავხდეთ, თუ გვსურს დაკარგული ძალაუფლებისა და საერთაშორისო სტატუსის დაბრუნება.

ეს პრეტენზიები გამართლებულია, მაგრამ პრეტენზიებით წინ ვერ მიდიხარ. მარქსიზმმა არ დააყოვნა თავისი ეკონომიკური და პოლიტიკური იდეალის რეალიზება, როდესაც ამის ძალა ჰქონდა, ის არ მოერიდა დისიდენტების სასტიკ ჩახშობას: რუსეთში მან სამუდამოდ გააჩუმა თავისი მტრები მთელი ბურჟუაზიული ინტელიგენციის ხოცვით, ჩვენ შორის რესპუბლიკის დაცვის კანონების მეშვეობით.[19] პოლიტიკური ძალაუფლების მოპოვება, ცხადია, ყველა ეკონომიკური ან ეროვნული პოლიტიკური რეფორმის წინაპირობაა. ეს ჩვენც ისევე კარგად ვიცით, როგორც კომუნისტებმა და სოციალ-დემოკრატებმა, მაგრამ ჩვენ პოლიტიკური ძალაუფლება არა თავისთავად, არა გარკვეული კლასის წინააღმდეგ ძალაუფლების მოპოვებული პოზიციის გამოსაყენებლად, არამედ სამუშაო საზოგადოებაში გაერთიანებულ ეროვნულ ამხანაგებს შორის ეკონომიკური მშვიდობის წინაპირობების შესაქმნელად გვინდა. მოთხოვნის დაკმაყოფილება[20] ეროვნული ეკონომიკის ამოცანაა - და არა მომგებიანობა, რომელიც დღეს თითქმის მხოლოდ გადამწყვეტია საქონლის წარმოებაში. ნაციონალ-სოციალიზმის ამ ფუნდამენტური დამოკიდებულებით, ჩვენ აშკარად ვეწინააღმდეგებით კაპიტალისტური სახელმწიფოს ძირითად ეკონომიკურ იდეებს. თავიდანვე წარმოებული იყო არა ის, რაც აუცილებელი იყო, არამედ ის, რაც მომგებიანი იყო. ყველაფერი, რაც საკმარისი წილის და დივიდენდების მოტანას არ გვპირდებოდა, თავიდანვე არ იქნა მიღებული. თანამედროვე კაპიტალისტური ეკონომიკის მომგებიანობის სიგიჟის განსაკუთრებით ნათელი მაგალითი შეიძლება იყოს ის ფაქტი, რომ საბინაო მშენებლობა, საცხოვრებლის საშინელი საჭიროების მიუხედავად - ანუ ყველაზე გადაუდებელი საჭიროების მიუხედავად - უბრალოდ არ ხორციელდება, რადგან ის მომგებიანი არ არის! ის ფაქტი, რომ საბინაო მშენებლობა, ეროვნულ-პოლიტიკური თვალსაზრისით, უფრო მაღალი გაგებით, მართლაც მომგებიანი იქნებოდა, ამ შემთხვევაში დამატებით ახსნას არ საჭიროებს, მაგრამ პირდაპირ ირკვევა იმიდან, რაც ითქვა, განსაკუთრებით სახელმწიფოს სოციალურ ამოცანებთან დაკავშირებით. გარდა ამისა, თუ ხალხი შიმშილობს და იყინება, მაშინ მოგებისკენ მიმართული კაპიტალისტური ეკონომიკა არანაირად არ ხედავს თავის მოვალეობას ამ საჭიროების დაკმაყოფილებაში იაფი და კარგი ფეხსაცმლის, ტანსაცმლისა და საცვლების და ა.შ. წარმოებით, რადგან მოსახლეობის შემცირებული მსყიდველობითი უნარის პირობებში ეს არ არის „მომგებიანი“. მეორეს მხრივ, ფუფუნების საგნების ინდუსტრია ყველა სფეროში სრულად არის დაკავებული, რადგან

---

[19] ომისშემდგომ გერმანიას მსგავსი კანონი აქვს, კონსტიტუციის დაცვის ფედერალური კანონი. (Bundesverfassungsschutzgesetz), რომელიც მიღებულ იქნა 1950 წელს.

[20] მოთხოვნის დაკმაყოფილების ქვეშ უნდა გავიგოთ, რომ ხელმისაწვდომი ფასებით უნდა დავაკმაყოფილოთ სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანი საგნები. ყველა იმ ადამიანის ერთობლიობა, რომლებიც გაერთიანებულია ეროვნულ საზოგადოებაში.

Machine Translated by Google

დღესდღეობით, როგორც დღეს, ისინი ცდილობენ, საკუთარი თავი სუფთა ფუფუნებით შემოიფარგლონ. თუმცა, მომგებიანობის კაპიტალისტური იდეა რეალურად ეკონომიკურ აბსურდად იქცევა ჩვენი ეკონომიკის იმ დარგებში, რომლებიც დღეს ყველაფერს მართავენ, საბანკო და საფონდო ბირჟის სისტემაში. ბანკების მმართველი პოზიციის ფაქტი ყველაზე თვალსაჩინოდ ადასტურებს კაპიტალისტური იდეის ეკონომიკურ უაზრობას. ბანკებისა და საფონდო ბირჟების „პროდუქციით" არასდროს ყოფილა ბავშვი გამოკვებილი, არასდროს ყოფილა გაყინული ადამიანი ჩაცმული, ზოგადად, არასდროს ყოფილა უზრუნველყოფილი სიცოცხლისთვის აუცილებელი უმცირესი მოთხოვნილებაც კი. ეს განცხადება სულაც არ არის დემაგოგიური სლოგანი, ის არც კი მოიცავს ფულადი ტრანზაქციების ინსტიტუტების აუცილებლობას, ის მხოლოდ სრული სიცხადით აჩვენებს, თუ რა უზარმაზარი განსხვავებაა მოთხოვნის ნამდვილად ეროვნულ ეკონომიკურ დაკმაყოფილებას, როგორიცაა ნაციონალ-სოციალისტური სურვილები, და მთლიანად კერძო-კაპიტალისტურად ორიენტირებულ მოგებაზე დაფუძნებულ ეკონომიკას შორის.

ნაციონალ-სოციალისტურ სახელმწიფოსაც კი ექნება თავისი ბანკები და სხვა ფინანსური ინსტიტუტები, მაგრამ ისინი აღარ იქნებიან ეროვნული ეკონომიკის მმართველები, არამედ მათი მსახურები, ფული აღარ იქნება სახელმწიფოსა და ხალხის ბატონ-პატრონი, არამედ მხოლოდ საქონლის გაცვლისთვის აუცილებელი დამხმარე საშუალება. ჩვენ ზუსტად ვიცით, რომ ეს ბრძოლა საბანკო და საფონდო ბირჟის კაპიტალის წინააღმდეგ ნაციონალ-სოციალისტური მოძრაობისთვის ურთულეს ბრძოლას ნიშნავს, რადგან დღეს მსოფლიოში ძალაუფლების უდიდესი სიუხვე საბანკო და საფონდო ბირჟის კაპიტალშია კონცენტრირებული.
აქ საქმე ძალაუფლებისთვის სიცოცხლისა და სიკვდილის ბრძოლას ეხება, რაც მოწინააღმდეგემ ჩვენს მეგობრებსა და მიმდევრებს შორის უმეტესობაზე უკეთ იცის. ეს ბრძოლა გაცილებით რთული იქნება, რადგან მოსახლეობის მთელი ფენა კვლავ მომგებიანობის სიგიჟეშია ჩაფლული.

ფუნდამენტური კითხვა, რომელზეც ამ ადგილას კიდევ ერთხელ სრული სიცხადით უნდა ვუპასუხოთ, არის კითხვა, თუ როგორ დგას ნაციონალ-სოციალიზმი საკუთრებასთან მიმართებაში. პირველი თავის ფუნდამენტური დაკვირვებებიდან და განსაკუთრებით იქ აღწერილი მარქსისტული სოციალიზმის ფუნდამენტური ოპოზიციიდან, ნაციონალ-სოციალიზმისთვის ბუნებრივი შედეგია საკუთრების ფუნდამენტური აღიარება. კერძო საკუთრების ეს აღიარება ძალიან ღრმად არის ფესვგადგმული არიული ცხოვრების წესში. შემოქმედებითი გონება, რომელიც ცნობს გარემოს, რომელიც განიხილავს გარემოს მისგან სამყაროს შესაქმნელად და ჩამოსაყალიბებლად, შემოქმედებითი ადამიანი, რომელიც შრომისმოყვარეობით იღებს მის ნაყოფს მიწიდან, რომელიც სახლდება, აშენებს თავისთვის სახლებსა და ქალაქებს, რომელიც დასახლდება და ფესვგადგმულია თავისი ნათესავების, თავისი რასობრივი თანამებრძოლების წრეში, ადამიანი, რომელიც შემდეგ განაგრძობს ნიადაგში ფესვგადგმული ინფრასტრუქტურის გავლას უმაღლესი კულტურისკენ და ქმნის თავის - სამყაროს - უმაღლესი ინტელექტუალური გაგებით, ფილოსოფიის, პოეზიის, მუსიკის, ხელოვნებისა და ქანდაკების სფეროებში - ამ ადამიანს ნამდვილად არ შეუძლია სხვაგვარად წარმოიდგინოს, ვიდრე მისი ხელით შექმნილი ნამუშევრები, რომლებიც მისივე ხელით დაიბადა, ასევე მისი საკუთრებაა. შემოქმედებითი ადამიანის ამ ცოდნიდან უშუალოდ წარმოიშობა სხვისი საკუთრების პატივისცემა და კანონი.

შემოქმედებით გონებასთან ფუნდამენტურ და შეურიგებელ საპირისპიროდ დგას სხვა, სხვაგვარად განწყობილი ადამიანების ხარბი, ქურდული გონება, რომლებსაც არასდროს უცდიათ შექმნის სუნთქვა, რომლებიც მოუსვენრად მოძრაობენ ადგილიდან ადგილზე, რომლებსაც ვერასდროს შეეძლოთ ფესვების გადგმა, რომლებიც არ ამოსულან ფართოდ და არ ამოსულან ნიადაგიდან, ხანგრძლივი განვითარების გზით, უფრო მაღალი კულტურისკენ, არამედ თავიანთი მოუსვენრად მოძრავი გონებითა და ფულით, გადაადგილდებიან ქვეყნიდან ქვეყანაში, მას შემდეგ, რაც „ძოვდნენ" ცალკეულ ქალაქებს ან მიწის ნაკვეთებს. შემოქმედებითი ერების მინდვრებშიც კი ებრაელი არსებითად საკმაოდ შორს იდგა რეალური წარმოებისგან, ჩვენ არ ვიცნობთ ებრაელს, როგორც ფერმერს, არა როგორც ვაჭარს, არა როგორც ინჟინრს ან ოსტატ მშენებლებს, არა როგორც ქარხნის და დაქირავებულ მუშაკს და ნამდვილი შემოქმედებითი გენიოსი მისთვის უცხოა, თუნდაც სახვით ხელოვნებასა და მეცნიერებაში. მოძრავი გონება თავის დამახასიათებელ აქტივობას მხოლოდ იქ იწყებს, სადაც ნამუშევარი შექმნილია შემოქმედებითი ხელით, წარმოებულია ობიექტი, სადაც ხარბი გონება იცის, როგორ მოიპოვოს ეს სიკეთეები.

Machine Translated by Google

საკუთარი თავისთვის და მათი ფინანსური სარგებლისთვის გადასაადგილებლად. არა ეროვნული ეკონომიკური მოთხოვნილების დასაკმაყოფილებლად, არამედ წარმოებისა და მოხმარების ამ მოძრაობიდან რაც შეიძლება მაღალი მოგების მისაღებად, რომელიც მან მწარმოებელსა და მომხმარებელს შორის მოათავსა - გაჩნდა ვაჭარი. დღეს ვაჭარი და ფულის გადამცვლელი დირექტორთა საბჭოდ და საბანკო მმართველად იქცა. მთელი მსოფლიოს ეკონომიკა ყველაზე უაზროდ თავდაყირა დადგა. ჭკვიანი, გამომგონებელი, გაბედული, შემოქმედებითი და პროდუქტიული გონება აღარ მართავს; მცდარი გონება, რომელსაც არ შეუძლია საკუთარი, ექსპლუატაციური და ხარბი რამის შექმნა, მართავს. ფული ბატონობს შრომასა

ებრაელის მოძრავმა გონებამ შეძლო ყველაფრის მოძრავი გახდომა, თუნდაც მიწა იპოთეკური სესხების მეშვეობით, უდიდესი, დიდი ხნის წინ ჩამოყალიბებული ინდუსტრიები ანონიმიზაციისა და სააქციო საზოგადოების მეშვეობით, ხოლო სახელმწიფო ობლიგაციების ეკონომიკის მეშვეობით, საერთაშორისო კაპიტალმა მთავრობებიც კი გამოყო მათი ხალხისგან. დღეს ყველა მთავრობა დამოკიდებულია დიდ სასესხო კაპიტალზე და თავიანთ ხალხთან მიმართებაში ისინი მხოლოდ პროცენტის ამკრეფები არიან თავიანთი ანონიმური ლორდებისთვის უოლ სტრიტზე, ლონდონსა და პარიზში.

ამ მოკლე დაკვირვებებმა გამოავლინა შემოქმედებით ხალხებსა და ხარბ ებრაელს შორის შეურიგებელი დაპირისპირების ღრმა საიდუმლო. „არიელი ქმნის, ებრაელი კი თავისთვის იტაცებს სამყაროს“.

აქვე მოკლედ შეიძლება დავამატოთ, რომ ქონებასა და ფლობას შორის ძალიან დახვეწილი განსხვავება არსებობს. ფლობა სულაც არ უნდა იყოს აუცილებლად საკუთრება, ფლობა არ შეიძლება იყოს თვითშექმნილი. ფლობის შემთხვევაში, ფლობის წარმოშობა ეჭვქვეშ არ დგება. ებრაელმა მიითვისა არიული ხალხების ქონება და ახლა მართავს შემქმნელებს თავისი ფინანსური ძალაუფლებით. საკუთრების ამ აბსტრაქტულმა ფორმამ, იურიდიული მოთხოვნების, ობლიგაციების, იპოთეკის და ა.შ. სახით, მთელი მსოფლიო დღეს კაპიტალის პროცენტის მეშვეობით დაქვემდებარებულად აქცია. პროცენტის კაპიტალისტური ეკონომიკური ფორმა ზოგადად არ იცნობს ფლობის საზღვრებს, ის უშვებს, რომ მთელი ერები, მთელი მათი შრომით, ბანკებისა და საფონდო ბირჟების მცირერიცხოვანი მაგნატების პროცენტის დაქვემდებარებაში აღმოჩნდნენ.

ამ არც თუ ისე საშიში ინტერეს-კაპიტალისტური მძარცველი ეკონომიკის წინააღმდეგ ნაციონალ-სოციალიზმი საკუთრების უფლების შეზღუდვას აწესებს. ამ შეზღუდვის პრინციპი იმ წინადადებაშია: „საზოგადოებრივი ინტერესი პირად ინტერესებზე მაღლა“. ის ფაქტი, რომ საკუთრების ეს ზღვარი შეიძლება ძალიან მაღლა აიწიოს, გამომდინარეობს იქიდან, რომ ნაციონალ-სოციალიზმი არანაირად არ უარყოფს უდიდეს სამრეწველო ნამუშევრებსაც კი, სანამ ისინი შემქმნელების კერძო საკუთრებაში დარჩებიან (ჩვენ კრუპს, მანესმანს, ტისენს და ა.შ. ვფიქრობთ), როგორც მთელის ინტერესების საწინააღმდეგოდ, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც ამ დიდი ნამუშევრების მფლობელებს აქვთ სოციალური საკითხების შეგრძნება და გაგება და შეუძლიათ სწორი საზღვრების პოვნა წარმოებიდან შესაბამის თვითმოგებას, გაყიდვებისა და ეროვნული ეკონომიკის მოთხოვნის დაკმაყოფილების ადეკვატურ ფასწარმოქმნას და სამუშაო ძალის მონაწილეობის შესაბამის და ღირსეულ ფორმას შორის ნამუშევრების შემოსავლებში.

აქ ჩვენ მოკლედ განვიხილავთ წარმოების გარე ფორმებს.

ომამდე გერმანიის ძლიერად აღმავლობაში მყოფი ეკონომიკა გამოირჩეოდა დიდი, საშუალო და მცირე ბიზნესის ძალიან წარმატებული ნაზავით. ახლა, ზოგადად, დიდი ბიზნესისკენ მიდრეკილებაში ნამდვილად არსებობს საფრთხე ეროვნული ეკონომიკისთვის, რამდენადაც დიდი ბიზნესის ზემოთ შემდეგი საფეხური აღარ ემსახურება მოთხოვნის დაკმაყოფილებას, არამედ ბაზარზე ბატონობისა და ფასების დიქტატურის მაღალ კაპიტალისტურ ინტერესებს. მიუხედავად ამისა, ცალსახად არის აღიარებული, რომ გარკვეულ ინდუსტრიებს შეუძლიათ მუშაობა მხოლოდ მსხვილი ბიზნესის სახით. ეს ეხება იმ სამრეწველო დარგებს, რომლებსაც ზოგადად მძიმე ინდუსტრიებს ვუწოდებთ. ამ ეტაპზე დეტალებში შესვლის სურვილის გარეშე, ძირითადად შეიძლება ითქვას, რომ ნაციონალ-სოციალისტურ სახელმწიფოს არ აქვს მიზეზი, რომ ისწრაფვოდეს ეკონომიკის ამ გარე ფორმებში ფუნდამენტური ცვლილებებისკენ. ნაციონალ-სოციალიზმი უარყოფს ყველანაირ „სოციალიზაციას ან ნაციონალიზაციას“ მარქსისტული გაგებით. ჩვენი ეკონომიკური იდეალ

Machine Translated by Google

ეკონომიკურად თავისუფალი არსებობის რაოდენობა, სწორედ საშუალო და მცირე ბიზნესში. ჩვენ ვიცით, რომ მხოლოდ თავისუფალი და დამოუკიდებელი ადამიანები, რომლებსაც შეუძლიათ თავისუფლად განკარგონ თავიანთი სამუშაო და შრომითი შემოსავალი, აღსავსენი არიან სერიოზული პასუხისმგებლობის გრძნობით თავიანთი სამუშაოს მიმართ, რომ მხოლოდ ამ ნიადაგზე იბადებიან ძლიერი პიროვნებები და რომ მხოლოდ თავისუფლებისა და პასუხისმგებლობის ნიადაგზე ყვავის საზოგადოების გრძნობა, რომელიც აერთიანებს მათ, ვინც საერთო შრომით არის დაკავშირებული სიცოცხლისა და ბედისწერის საზოგადოებასთან და ამით მათ თავისუფალ, თვითშეგნებულ ერად ა მხოლოდ ასეთ ნიადაგზე შეიძლება ინდივიდის კეთილდღეობა გაერთიანდეს მთლიანობის კეთილდღეობასთან.

სახელმწიფოსა და ეკონომიკის საზღვრებზე

მანჩესტერიზმი21 და სახელმწიფო სოციალიზმი საპირისპიროა, როდესაც საქმე ეხება იმ საზღვრების დადგენას, რომლებიც სახელმწიფომ უნდა დაიცვას ეკონომიკაში ჩარევისას. პირველი დოქტრინა მოითხოვს რაც შეიძლება მეტ თავისუფლებას ყველა სახელმწიფო მეურვეობისგან, მას სურს, რომ სახელმწიფო ღამის დარაჯის როლში იყოს დაქვემდებარებული. სახელმწიფო სოციალიზმი თვლის, რომ ბიზნესის უმეტესობას საუკეთესოდ თავად სახელმწიფო მართავს და ადმინისტრირებას უწევს. სოციალიზაციის ან ნაციონალიზაციის ყველაზე ექსტრემალურმა ფორმებმა, რაც რუსული ტერმინია საწარმოების ყველას მიერ მართვისთვის, ყველას, ვინც მიუკერძოებლად და დამაჯერებლად აკვირდებოდა სოციალისტურ ექსპერიმენტებს, აჩვენა, რომ წარმოების ასეთი კომუნისტური ფორმები გრძელვადიან პერსპექტივაში შეუძლებელია.
ეკონომიკის საფუძვლების შესახებ ჩვენს მიერ განმარტებებს მიჰყვება, უპრობლემოდ შეძლებს ამ ფენომენის შინაგანი მიზეზების ამოცნობას. ერთი მხრივ, სამეწარმეო ინიციატივის ჩახშობა, მოგების მოტივის არარსებობა, კონკურენციის აღმოფხვრა, მეორე მხრივ, შრომის იძულება, რომელსაც საბჭოთა კავშირი დაუნდობელი ძალით ახორციელებდა, წარმოების უპირატესობას მინიმუმამდე უნდა დაიყვანოს.

გერმანული ეკონომიკური ცხოვრებიდან ცნობილი ბიზნესის „სახელმწიფო კონტროლის“ თანდათანობითი, უფრო რბილი ფორმა წარმატებით გამოიყენება მხოლოდ საზოგადოებრივი ეკონომიკის სხვადასხვა სფეროში. თავისუფალ ეკონომიკასთან კონკურენციაში მყოფ სფეროებში, განსაკუთრებით მსხვილი სამრეწველო წარმოების (ქვანახშირის) სფეროში, კომერციული წარმატება მკვეთრად შეზღუდულია თავისუფალ ეკონომიკასთან შედარებით, რომელსაც შეუძლია ყველა მნიშვნელოვანი გადაწყვეტილების მიღება უფრო სწრაფად და დამოუკიდებლად, ვიდრე ეს აუცილებლად შესაძლებელია სახელმწიფო საწარმოების შემთხვევაში. იმისათვის, რომ სწორი შეფასება გვქონდეს იმის შესახებ, თუ რომელი ბიზნესებია ზოგადად შესაფერისი სახელმწიფო კონტროლისთვის, უნდა ვიცოდეთ, რა პოზიციას იკავებს სახელმწიფო ეროვნული ეკონომიკის მთლიან ფუნქციონირებაში.

ჩვენ ავხსენით, რომ ნაციონალ-სოციალიზმი ეკონომიკის ამოცანას მოთხოვნის დაკმაყოფილებაში ხედავს. მწარმოებელი და მომხმარებელი, მწარმოებელი და მომხმარებელი ყველა ეკონომიკის ორი მთავარი მონაწილეა. ახლა ჩვენ ვიცით, რომ საბოლოო ჯამში, გამოყენება ყოველთვის და ყველგან წმინდა ინდივიდუალურია, ან ძალიან ნათლად გამოხატული: პურის ყოველი ნაჭერი მართლაც მხოლოდ ერთ ადამიანს შეუძლია მოიხმაროს, ტანსაცმელიც მხოლოდ პირადი მოხმარებისთვისაა განკუთვნილი, ფიატი ნებისმიერ დროს მხოლოდ მცირე, დაკავშირებულ წრეს უზრუნველყოფს სახურავს, სამუშაო ადგილი ნებისმიერ დროს მხოლოდ შესაძლოა უფრო დიდ, მაგრამ მაინც შეზღუდულ რაოდენობის თანამებრძოლებს აძლევს ადგილს, ამიტომ საერთოდ არ შეგვიძლია ვისაუბროთ პროდუქტების საერთო მოხმარებაზე ან გამოყენებაზე. ამიტომ, თუ მოხმარება, საბოლოო ჯამში, ინდივიდუალურია, იგივე ეხება წარმოებასაც, საქონლის წარმოებასაც. რაც უფრო ღირებულია პროდუქტიული შრომის პროდუქტი, მით უფრო ნათელია, რომ ეს მხოლოდ უაღრესად პირადი შემოქმედებითი ძალისგან წარმოიშობა.
მეცნიერებისა და სახვითი ხელოვნების სფეროებში, ტექნიკური გამოგონებებისა და აღმოჩენების სფეროში გონების ნამუშევრებისთვის ეს მაშინვე ცხადია, მაგრამ აწყობილი ნამუშევრების შემთხვევაშიც კი

21 მანჩესტერიზმი ეკონომიკური აზროვნების სკოლაა, რომელიც მე-19 საუკუნეში მანჩესტერში წარმოიშვა, როგორც რეაქცია 1815 და 1846 წლების პროტექციონისტული კორას კანონების მიმართ. ის თავისუფალ ვაჭრობას ემხრობოდა და მხარს უჭერდა მრეწველებს მიწის მესაკუთრეთა არისტოკრატიის აგრარული ინტერესების წინააღმდეგ. ამ მოძრაობის მთავარი მომხრეები იყვნენ რიჩარდ კობდენი (1804-1865) და ჯონ ბრაიტი (1811-1889).

ქარხნის მსგავსი საწარმოებიდან, სადაც მანქანების მეშვეობით მექანიზაცია თითქმის მთლიანად თრგუნავს ადამიანის ინდივიდუალურ შრომას, საბოლოოდ კვლავ ძალაშია, რომ ფეხსაცმლის წყვილი, რომელსაც სწორედ ეს მუში აწარმოებს, მხოლოდ ამ მუშის მიერ შეიძლება დამზადდეს და არა სხვა მუშის მიერ. თუმცა, პროდუქციის ხარისხი ეცემა მექანიზაციის ზრდასთან ერთად. სოფლის მეურნეობაში უკვე ძალაშია ძველი წესი: „ბატონის თვალი ასუქებს პირუტყვს“, ანუ მხოლოდ სელექციონერის პირადი ზრუნვა იძლევა უმაღლეს შედეგებს.

კომუნისტური ეკონომიკის ყველა მცდელობა ყოველთვის სრული კრახით მთავრდებოდა. ამიტომ, ფუნდამენტურად უნდა განვაცხადოთ, რომ როგორც მოხმარება, ასევე წარმოება ეწინააღმდეგება სოციალიზაციას. როგორც კი კაცობრიობამ მიატოვა ოჯახში ინდივიდუალური ეკონომიკის თავდაპირველი ეკონომიკური ფორმები და შრომის დანაწილების გზით უფრო რთულ ეკონომიკურ ფორმებზე გადავიდა და დიდი სახელმწიფოებრივი საზოგადოებები ჩამოაყალიბა, წარმოებასა და მოხმარებას შორის რაღაც ახალი ჩაეყარა - ვაჭრობა და ფინანსური სისტემა.

ეს ძალიან მარტივი ეკონომიკური ფილოსოფიური დაკვირვება ყველაზე ნათელ მტკიცებულებას გვაძლევს იმ სფეროების შესახებ, რომლებშიც სახელმწიფომ უნდა შეზღუდოს თავისი ეკონომიკური საქმიანობა. მართლაც, მაშინვე ნათელია, რომ აქ საქმე ეხება საკითხებს, რომლებითაც ყველა ინდივიდი თანაბრად არის დაინტერესებული. და ლოგიკურია, რომ აქ სახელმწიფო თავის მოვალეობების ფარგლებს საერთო ინტერესების განსახიერებად მიიჩნევს.

თუ ჩვენი ეკონომიკური ფილოსოფია სწორია, სახელმწიფომ ამ სფეროებიდან რომელიმეში რაღაც სამაგალითო უნდა შეასრულოს, თუ უკვე სცადა. ეს მან ტრანსპორტის სფეროშიც შეასრულა. გერმანიის რკინიგზის ხელისუფლების მუშაობა ომამდე სამაგალითო იყო და დღესაც ასეთია, იმდენად, რამდენადაც ძველი მოვალეობისადმი ერთგულება და კეთილსინდისიერება კვლავ დომინირებს. ასევე, ხშირად ამერიკაში არასახელმწიფოებრივ რკინიგზის სისტემას განსაკუთრებულ სრულყოფილებას მიაწერენ; ეს გარკვეულ კონტექსტში ზუსტიცაა, რამდენადაც მოძრაობა გაცილებით თავისუფლად ხორციელდება და ბიუროკრატიული სისტემით გამოწვეული მრავალი მცირე სირთულის თავიდან აცილება ძნელად თუ შეიძლებოდა. ამერიკაში დიდი ზომის ლოკომოტივების მშენებლობაც კი ადრე ჩვენში გაოცებას იწვევდა, მაგრამ ამის მთავარი მიზეზი ის იყო, რომ ამერიკული რკინიგზის ქსელის უფრო ფართო ლიანდაგი ამას ტექნიკურად მართლაც უფრო ადვილად შესაძლებელს ხდიდა. თუმცა, ეს არ არის ტრანსპორტის ასპექტი, არამედ ტექნიკური ფაქტი, რომელიც ჩვენი დაკვირვების სფეროს არ მიეკუთვნება. მეორეს მხრივ, ჩვენი კითხვისთვის ბევრად უფრო მნიშვნელოვანია - რკინიგზაში ტრანსპორტის უსაფრთხოება. ამ სფეროში გერმანიის რკინიგზა მუდმივად აცნობიერებდა სახელმწიფო ტრანსპორტის ამ უმთავრეს ამოცანას და ასევე შეუძლია მოითხოვოს რეპუტაცია იმის გამო, რომ ტექნიკურად და ორგანიზაციულად ყველაფერი გააკეთა, რაც შესაძლებელი იყო. რა უპასუხისმგებლო დაუდევრობით იყო საფრთხეში მგზავრების სიცოცხლე ამ სფეროში, სწორედ ამერიკულ და ფრანგულ რკინიგზებში, ეს ჩანს ამერიკისა და საფრანგეთის რკინიგზებზე რკინიგზის ავარიების ისტორიიდან ნაციონალიზაციამდე, რადგან ეს ემსახურებოდა პარიზელი როტშილდების მოგების უგუნურ დევნას. - ამიტომ, აქაც კიდევ ერთხელ ვხედავთ ფუნდამენტურ წინააღმდეგობას კაპიტალისტური მომგებიანობის იდეასა და მოთხოვნის დაკმაყოფილების ეკონომიკის მოვალეობის იდეას შორის.

კომერციის ამოცანა, პირველ რიგში, ეროვნული ეკონომიკის მომსახურებაა საქონლისა და პირების უსაფრთხო, სწრაფი და იაფი გადაყვანის გზით გამოყენების ან სამუშაო ადგილებზე. მომგებიანობის საკითხი სახელმწიფო საწარმოში მხოლოდ მეორე ადგილზეა, ან მხოლოდ სატარიფო პოლიტიკის საკითხია. კომერციას, ბუნებრივია, ფოსტისა და ტელეგრაფის სისტემაც ეკუთვნის. აქაც კი მხოლოდ გერმანიის ფოსტისა და ტელეგრაფის ადმინისტრაციის მოღვაწეობის საპატიო მოგონებაა საჭირო იმის საჩვენებლად, თუ რამდენად უსაფრთხოდ, სწრაფად და საიმედოდ შეასრულა სახელმწიფომ ეს მნიშვნელოვანი ეროვნული ეკონომიკური ამოცანა.

Machine Translated by Google

მეორე მხრივ, ვაჭრობა ყოველთვის განიხილებოდა, როგორც კერძო სამეწარმეო ინიციატივის ექსკლუზიური ამოცანა. ახლა, ვაჭრობაზე ისე ცალსახად საუბარი არ შეიძლება, როგორც სატრანსპორტო სისტემაზე. სახელმწიფო რეგულირებისთვის თავიდანვე მხოლოდ გარკვეული ტიპის საქონელი განიხილება, უფრო სწორად, მასობრივი მოხმარების საქონელი. რამდენადაც მცირე წარმოდგენა შეიძლებოდა ომამდე უმნიშვნელოვანესი საკვები პროდუქტებით ვაჭრობის სახელმწიფო რეგულირების შესახებ - რადგან თავისუფალი ვაჭრობის დოქტრინა მართავდა ჩვენს ეროვნულ ეკონომიკურ აზროვნებას - იმდენად მცირე წარმოდგენა შეიძლება დღეს, ომისშემდგომ ჯერ კიდევ დაუვიწყარ პერიოდში უმნიშვნელოვანესი საკვები პროდუქტებით უსინდისო მევახშეობის გათვალისწინებით, ნაყოფიერ ნიადაგზე აღმოჩნდება ის იდეა, რომ სახელმწიფოს ამოცანაა უზრუნველყოს უმნიშვნელოვანესი საკვები პროდუქტების მომზადება, გადატანა და დისტრიბუცია. გამონაკლის შემთხვევებში, ეკონომიკურ სფეროში ჩვენს ანტიპოდებს შორისაც კი, ბოლშევიკებს შორისაც კი, ამ პრობლემის გადაჭრის მცდელობებს ვხვდებით, ანუ წარმოებისა და მისი განაწილების სახელმწიფო კონტროლის გზით. აქ არასწორია, როგორც უკვე ვაჩვენეთ, წარმოების წარმართვის ან მისი სახელმწიფოს მიერ კონტროლირებადი გზით გაგების სურვილი. მეორე მხრივ, წარმოების სწორი განაწილება, უდავოდ, განსაკუთრებით მნიშვნელოვანი სახელმწიფო ამოცანაა. აღსანიშნავია, რომ რუსეთში ერთადერთი ბურჟუაზიული ორგანიზაციები, რომლებიც შემორჩა, იყო სასოფლო-სამეურნეო წარმოებისა და მომხმარებელთა კოოპერატივები, ანუ, სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ის ორგანიზაციები, რომლებმაც ზუსტად დაისახეს მიზნად საერთო ინტერესებიდან გამომდინარე უმნიშვნელოვანესი საკვები პროდუქტების შენახვა და შეგროვება და, მეორე მხრივ, მომხმარებლის მიწოდება საერთო ინტერესებიდან გამომდინარე. ჩვენი გერმანული საზოგადოების შ ეკონომიკური ცხოვრება ახლა გვაჩვენებს, რომ ჩვენშიც კი ეს იდეა სრულიად ახალი არ არის, არამედ კოოპერატივის იდეა სულ უფრო და უფრო ძლიერდება ყველგან და ამით ქმნის წინაპირობებს, რომლებიც ნაციონალ-სოციალიზმის მიერ არის გათვლილი ამ უაღრესად მნიშვნელოვანი საკითხის რეგულირებისთვის. სასოფლო-სამეურნეო პროდუქტების კოოპერატიული გამოყენება, ერთი მხრივ, ფერმერს უზრუნველყოფს მისი პროდუქციის ადეკვატურ ფასებში გატანას, ის უზრუნველყოფს სასუქების, სასოფლო-სამეურნეო იარაღების და ა.შ. კოოპერატიულ შეძენას და განსაკუთრებით ცდილობს უზრუნველყოს მოთხოვნის დაკმაყოფილება სასოფლო-სამეურნეო საწყობების შექმნით. მეორე მხრივ, მომხმარებელთა კავშირებმა, თავის მხრივ, გადადგეს სრულიად პრაქტიკული ნაბიჯები, რათა მომხმარებლებისთვის პროდუქცია მაქსიმალურად პირდაპირ მიეწოდებინათ და უპირველეს ყოვლისა, შუალედური ვაჭრობის აღკვეთით. სახელმწიფო ზედამხედველობის ქვეშ საწარმოო კოოპერატივებისა და მომხმარებელთა კოოპერატივების გაერთიანება ამ საკითხის გადაჭრას ისახავს მიზნად.

აქაც კი კითხვის არსი კვლავ ასეთია: ეკონომიკის პირველი ამოცანა არა მომგებიანობა, არამედ მოთხოვნის დაკმაყოფილებაა.

ვაჭრობისთვის საკმარისზე მეტი ადგილი რჩება მისი დაკავებისთვის, განსაკუთრებით ყველა იმ სფეროში, სადაც რისკის პირადი ფაქტორი კითხვის ნიშნის ქვეშ დგას. საკვები პროდუქტისთვის, რომელიც ყოველთვის უსაფრთხოა და გაყიდვების ყველა გარემოებაში, ბიზნესმენისთვის დამახასიათებელი ფაქტორები თავიდანვე გამორიცხულია.

ფინანსური სისტემა მესამე და ყველაზე მნიშვნელოვანი რამაა, რაც სახელმწიფო რეგულირების ქვეშ უნდა მოექცეს. ბევრი ფინანსური თეორეტიკოსი ფულს განმარტავს, როგორც პროდუქტების გაცვლის საშუალებას; ეს ახსნა ნამდვილად არ არის მცდარი, არამედ არც ყოვლისმომცველი და არც ნათელი. მიუხედავად ამისა, ეს განმარტება გამოხატავს სწორ განცდას, რომ ფული საქონლით ვაჭრობის დამხმარე საშუალებაა. ის ფაქტი, რომ სახელმწიფო თავისთვის მონეტის მოჭრის პრივილეგიას აცხადებს, უკვე ადასტურებს, რომ სახელმწიფო ფულს საზოგადოებრივი ცხოვრების განსაკუთრებით მნიშვნელოვან სფეროდ მიიჩნევს. ის ფაქტი, რომ სახელმწიფომ სისხლის სამართლის კოდექსში შექმნა მთელი რიგი მუხლები, რომლებიც ყალბობას ეხება, ანალოგიურად ადასტურებს, რომ ეს პირველი მნიშვნელობის საჯარო საკითხია. სინამდვილეში, სახელმწიფო დიდი ხნის განმავლობაში საკუთარი უფლებამოსილებით განსაზღვრავდა, თუ რა უნდ

Machine Translated by Google

კომერცია. ფინანსური თეორეტიკოსების განსაკუთრებული ორიენტაცია - ჩარტალისტები22 - წარმოადგენს ფულის სახელმწიფო თეორიას, რომელიც მოკლედ აცხადებს: „ფული არის ის, რასაც სახელმწიფო ფულად აცხადებს“. ამით ფული მთლიანად გამოყოფილია ფულის სუბსტანციისგან და სახელმწიფო სუვერენიტეტის ბეჭედი საკმარისია რკინის, ალუმინის, ფაიფურის და, უპირველეს ყოვლისა, ქაღალდისგან „ფულის“ წარმოებისთვის. აწმყო გვასწავლის, რომ ეს თეორია ფაქტობრივად რეალობად იქცა. ამ ფინანსური თეორეტიკოსების - მეტალისტების23 მოწინააღმდეგეები ეჭიდებიან ძველ იდეას, რომ ფულს უნდა ჰქონდეს შინაგანი ღირებულება, ამიტომ ის უნდა იყოს ძვირფასი ლითონისგან (ოქრო და ვერცხლი). აწმყოს ურთიერთობები არ ადასტურებს ამ ორიენტაციას, რადგან, ფაქტობრივად, სახელმწიფო ფულს ქაღალდისგანაც კი ქმნის და მართლაც ფულს, რომლითაც ნამდვილად შეიძლება რაღაცის ყიდვა, მაშინაც კი, როდესაც ბანკნოტები სრულიად უსარგებლო ქაღალდისგან არის დამზადებული. მაგრამ ამ ფულის მსყიდველობითი უნარის საკითხი სხვა ამბავია. აქ ფულის მსყიდველობითი უნარის კლება, რომელიც უკუპროპორციულია ქაღალდის ფულის რაოდენობის ზრდასთან, როგორც ჩანს, მეტალისტების სიმართლეს ამტკიცებს, რადგან სინამდვილეში ოქროსა და ვერცხლის მონეტებმა არ გამოიწვია ქაღალდის ფულის მსყიდველობითი უნარის დაკარგვა. თუმცა, ეს სხვა მიზეზითაც არის განპირობებული, კერძოდ, ოქროს ფულის სასაქონლო ხასიათით. არა იმიტომ, რომ ოქროს ფული ნამდვილი ოქროა, ის ინარჩუნებს თავის მსყიდველობით უნარს, არამედ იმიტომ, რომ ოქროს ფულიც საქონელია. დღეს ოცი მარკიანი მონეტა თავის მსყიდველობით უნარს სულაც არ იღებს სახელმწიფო ვალუტის შტამპიანი ნიშნიდან „20 მარკა“, არამედ მასში რაფინირებული ოქროს საქონლის შემცველობიდან. თუმცა, ამ ფინანსურ-თეორიულ საკამათო საკითხებზე აქ დიდხანს ვერ შევჩერდებით, ამ საკითხებზე უფრო ვრცლად მოგვიწევს საუბარი ნაციონალ-სოციალისტური რეფორმის მსჯელობის შესაბამისად სახელმწიფო ფინანსური სისტემის წარმოდგენისას. აქ საქმე იმაშია, რომ უნდა ვაღიაროთ, რომ ფინანსური სისტემა, სახელმწიფოსა და ეკონომიკის საზღვრებთან დაკავშირებული ამჟამად ჩვენთვის საინტერესო საკითხის შემთხვევაში, ნებისმიერ შემთხვევაში მიეკუთვნება იმ სფეროებს, რომლებიც, როგორც მთელი ეკონომიკური ცხოვრების უმნიშვნელოვანესი საკითხი, ისევე როგორც ვაჭრობა და უმნიშვნელოვანესი საკვები პროდუქტებით ვაჭრობა, აუცილებლად უნდა დაექვემდებაროს სახელმწიფოს მხრიდან ყველაზე ფრთხილ ფიდუციურ რეგულირებას.

ფინანსური პრობლემის მნიშვნელობას დღეს განსაკუთრებული ახსნა არ სჭირდება. ყველაფრის მბრძანებელი დიდი ფინანსური ძალების ძალა აშკარაა ყველასთვის, ვისაც მისი დანახვა სურს. გამჭრიახმა ადამიანმა დიდი ხანია გააცნობიერა, რომ სწორედ არაკომპეტენტური, მცდარი პოზიცია, რომლითაც სახელმწიფო ფინანსურ სისტემასთან მიმართებაში დგას, სახელმწიფო ფინანსებში არსებული კატასტროფული მდგომარეობის ძირითადი მიზეზია. ის ფაქტი, რომ ე.წ. სახელმწიფო ცენტრალური ბანკების უმეტესობა სულაც არ არის წმინდა სახელმწიფო ინსტიტუტები, არამედ სააქციო საზოგადოებებია, რომლებშიც მთავრობებმა მხოლოდ გარკვეული საზედამხედველო უფლებები შეინარჩუნეს, უკვე წარმოდგენას გვიქმნის სახელმწიფო ფინანსური სისტემის სფეროში არსებულ არეულ ვითარებაზე.

ეროვნული პოლიტიკური საფუძვლები

არ არსებობს სახელმწიფო ძალაუფლების გარეშე და, ავტორიტეტის გარეშე, არც მთავრობა. არაფერია უფრო თავისთავად ცხადი და უფრო პირდაპირ აშკარა საღი აზრისთვის. თუ ჩვენ შორის, სამთავრობო წრეებში, დღესაც გვჯერა, რომ საერთოდ შესაძლებელია მმართველობა სამხედრო და პოლიტიკური ძალაუფლების სრული არარსებობის პირობებში, ეს ჩვენი საზოგადოებრივი აზროვნების სრულ უგულებელყოფას უნდა მივაწეროთ.

ძალაუფლება ძალაუფლების ინსტრუმენტის გარეშე წარმოუდგენელია; პოლიტიკური ძალაუფლება და ძალაუფლების სამხედრო საშუალებები ერთმანეთს ისევე მჭიდროდ განაპირობებენ, როგორც ეკონომიკა და მორალი ერთმანეთისგან განუყოფელია. დაკარგული ძალაუფლების აღსადგენად მხოლოდ ძალაუფლების სამხედრო ინსტრუმენტის შექმნაა შესაძლებელი.

22 ჩარტალისტები მხარს უჭერენ ფიატური ფულის ან მთავრობის მიერ გამოშვებული ტოკენების (ლათინური: charta) ეროვნულ ვალუტად გამოყენებას.

23 მეტალისტები თვლიან, რომ ფული თავის ღირებულებას ძვირფასი ლითონებიდან იღებს და ეწინააღმდეგებიან ფიატურ ფულს, როგორც შინაგანი ღირებულების არმქონეს.

Machine Translated by Google

რა საშინლად დაისაჯა ჩვენი საწყალი სამშობლო, რადგან მან უარი თქვა ძალაუფლების იდეაზე და მიენდო პაციფისტურ ფანფარას, რომელსაც ახლა ყოველდღიურად და საათობრივად განვიცდით. „უარესი სიტუაციის თავიდან ასაცილებლად“ ჩვენ თვითონ ჩავდეთ და გავანადგურეთ ჩვენი იარაღი, „უარესი სიტუაციის თავიდან ასაცილებლად“ ჩვენ ხელი მოვაწერეთ ვერსალის დიქტატს, „უარესი სიტუაციის თავიდან ასაცილებლად“ ბერლინის მთავრობამ თქვა „დიახ“ და „ამინ“ ყველაფერზე, რაც ჩვენგან მოითხოვეს, „უარესი სიტუაციის თავიდან ასაცილებლად“ ჩვენ დავუშვით, რომ ჩვენს წინააღმდეგ გამოყენებულიყო ყოველგვარი ბოროტება, ყოველი დამცირება, ყოველი ექსპლუატაცია. სიმხდალისა და ზიზღის ამ უსირცხვილო ლოზუნგით გერმანელი ხალხი კიდევ უფრო ღრმა უბედურებაში ჩავარდა. ჩვენ შევასრულეთ ის, რაც ჩვენგან მოითხოვეს და
მინისტრმა, რომელსაც გერმანელობა სურდა, დოქტორ რატენაუმ24, გაბედა საჯაროდ განეცხადებინა: არ არსებობს აბსოლუტური შეუძლებლობა, საქმე მხოლოდ იმაშია, თუ რამდენად ღრმად შეიძლება ჩავარდეს ხალხი გასაჭირში! ეს სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ - თუმცა რატენაუს სიტყვები უკვე საკმაოდ ნათელია: გერმანელი ერი სრულიად დაუცველია, პოლიტიკურად სრულიად უძლურია, ინტელექტუალურად თითქმის გაშეშებულია, მას შეუძლია უბრალოდ გააგრძელოს მუშაობა. მან საკუთარ თავს უფლება მისცა, დანაშაულის ისეთი გიგანტური ტვირთი დაეკისრა, რომ რჩეული ხალხის წევრებს, ამ რეპარაციების სანაცვლოდ, შეუძლიათ სამუდამოდ იცხოვრონ მომხიბვლელ, უმუშევარ ცხოვრებას მსოფლიოს ყველა ქვეყანაში გერმანული შრომის ფასად. მაგრამ ახლა არსებობს საფრთხე, რომ გერმანელების უზარმაზარი სამუშაო ძალაც კი შეიძლება ამ ფანტასტიკური ტვირთის ქვეშ აღმოჩნდეს. ამიტომ, გერმანელები მუდმივად უნდა იცოცხლონ სტიმულატორებით და სწორედ ამ გზით უნდა შენარჩუნდეს მათი ფიზიკური შესაძლებლობების ზღვარზე, რათა მათ შეძლონ მთელი ძალის მობილიზება ყოველთვის იმ მატყუარა იმედით, რომ ერთ დღესაც გათავისუფლდებიან თავიანთი ტვირთისგან. „საქმე მხოლოდ იმაშია, თუ რამდენად ღრმად შეიძლება ჩავარდეს ხალხი გასაჭირში!“ ეს იყო მინისტრ რატენაუს პოლიტიკური განწყობა, რომელსაც ყველა რესპუბლიკელი ასე აღნიშნავდა.

თუ თანამედროვე გერმანული სახელმწიფოებრივი მმართველობის ამ პარადიგმას გავიხსენებდით, ეს მხოლოდ იმისთვის იყო, რომ დაგვედასტურებინა ეს საშინელი მაგალითი, რომელიც ასე ახლოსაა დაუცველი და უიარაღო ერისა, რომელსაც ყველაფრის, თუნდაც ყველა დაცინვის, ატანა უწევს. ამის საპირისპიროდ, ჩვენთვის გამართლებულია გარეგნულად ძლიერი სახელმწიფოს რწმენა, რომელსაც მხოლოდ მშვიდობისა და თავისუფლების გარანტია შეუძლია. ისტორიულ მიზეზებს თუ გავურბივართ, ეს მანიფესტის ამოცანა არ არის, არამედ ისტორიკოსის საქმეა.

გარედან მიმართული ძალაუფლების პოლიტიკის იდეის ანალოგია შინაგანად მიმართული ხისტი კონსტიტუციური სახელმწიფო. ჩვენ საკმაოდ ახლოს ვიყავით ამ იდეალურ მდგომარეობასთან ბისმარკისეული ძალაუფლების სახელმწიფოში, მაგრამ იმ სფეროებში, რომლებიც ეხებოდა ფინანსურ სისტემას და კერძო საკუთრების შეუზღუდავ აღიარებას და მისგან გამომდინარე მოთხოვნებს, ჩვენი სამართლებრივი იდეები სრულად ექვემდებარებოდა კაპიტალისტურ იდეას.

განსაკუთრებული ხაზგასმა საჭირო არ არის, რომ შიდა პოლიტიკის თვალსაზრისით ნაციონალ-სოციალიზმი უპირობოდ დგას კანონის პოზიციაზე იმდენად, რამდენადაც ყველა თანასწორი უნდა იყოს კანონის წინაშე და არ უნდა არსებობდეს განსხვავებები სოციალურ წესრიგში. თუმცა, აუცილებელია არსებითი ტრანსფორმაცია.

შეიძლება განხორციელდეს კანონის ძირითად იდეასთან მიმართებაში, რომელიც გერმანელისთვის ნიშნავს შინაგან მოთხოვნილებას, ნებაყოფლობით დაქვემდებარებას მთელის უმაღლესი ინტერესებისადმი, მაშინ როდესაც ჩვენში დღეს მოქმედი კანონის ნორმები უბრალოდ ძალაუფლების მცნებად გვევლინება და სინამდვილეში, როგორც ძალაუფლების მცნებები, რომელიც არ დგას მთელის სამსახურში, არამედ, ზუსტად საკუთრების საკითხებთან მიმართებაში, საკუთრების დაცვას დაცვაზე მაღლა აყენებს.

---

24 ვალტერ რატენაუ (1867-1922) იყო ებრაელი მრეწველები და პოლიტიკოსი, რომელიც 1922 წელს რეკონსტრუქციის მინისტრის, ხოლო 1922 წელს საგარეო საქმეთა მინისტრის თანამდებობას იკავებდა. მისმა დაჟინებულმა მოთხოვნამ, რომ გერმანიას ვერსალის ხელშეკრულებით ნაკისრი ვალდებულებები შეესრულებინა, გერმანელი ნაციონალისტების მტრობა გამოიწვია და იგი 1922 წლის ივნისში მოკლეს. ვაიმარის მთავრობის რეაქცია ამ მკვლელობაზე იყო 1922 წლის ივლისში რესპუბლიკის დაცვის კანონის (Republikschutzgesetz) გამოქვეყნება, რომელსაც ფედერი ხშირად მოიხსენიებს.

Machine Translated by Google

პირის. საჯარო სამართლის ახალი წესრიგის საკითხი უფრო დეტალურად სხვა ნაწილში იქნება განხილული.

ახლა მოკლედ გადავიდეთ გარე სახელმწიფოებრივი ფორმის საკითხებზე. ამ საკითხზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღება არავითარ შემთხვევაში არ არის სასწრაფო. ზოგადად, მისი გადაჭრა შესაძლებელია მხოლოდ ჩვენი შიდა პოლიტიკური პირობების საკმაოდ ფუნდამენტური გაწმენდის შემდეგ. ამ შიდა პოლიტიკური გაწმენდის ერთადერთი შესაძლო გზა, ჩვენი აზრით, მხოლოდ დიქტატურაა, რომელიც სრული გადაწყვეტილებით წყვეტს და წვავს ჩვენს ეროვნულ სხეულში დაშლისა და დაავადების წყაროებს.

ასეთ ლიდერზე ჩვენ არაჩვეულებრივად მაღალი მოთხოვნები გვაქვს; მას უნდა ახასიათებდეს თავისი ხალხისადმი ვნებიანი სიყვარული, ურყევი ნება, ყველა გადაწყვეტილებაში თითქმის სომნამბულური დარწმუნებულობა. თავისთავად ცხადია, რომ მისი ინტელექტუალური შესაძლებლობები საშუალოზე მაღალი უნდა იყოს, მაგრამ სხვადასხვა სფეროში ცოდნა და შესაძლებლობები გადამწყვეტი ფაქტორი არ არის. ცოდნისა და სწავლის რეალიზება სხვებსაც შეუძლიათ - რამდენი ადამიანია მაღალი ცოდნით, აზროვნების დიდი სიცხადით, დიდი ინტუიციით, საუკეთესო მხატვრული ნიჭით - მაგრამ თუ მათ უკანასკნელი რამ აკლიათ - ვნებიანი ნება, ურყევი იმპულსი, რომელიც ღრმა მორალურ სერიოზულობაზეა დაფუძნებული, მაშინ ისინი ვერასდროს წაიწევენ წინ ერების სათავეში, როგორც პიონერები და ლიდერები, ახალ სიმაღლეებზე. ჩვენ ვფიქრობთ რელიგიურ გენიოსებზე, როგორებიც არიან ქრისტე და ლუთერი, სავონაროლა[25] და მუჰამედი, სახელმწიფო მოღვაწეებზე, როგორებიც არიან ბისმარკი და კრომველი, გენერლებზე, როგორებიც არიან ფრიდრიხ დიდი და იორკი[26] და ა.შ. დიქტატორი სრულიად თავისუფალი უნდა იყოს ყოველგვარი ზედმეტი შეზღუდვისა და ყოყმანისგან, მისთვის არ არსებობს გარდაუვალობა, რადგან სწორედ ის ქმნის ისტორიას და გაბედული და გადამწყვეტი ხელით იჭერს მას, როდესაც მისი საათი დადგება, ის განასახიერებს ერის ლტოლვას და ამიტომ არასდროს ცდება და მას აჰყვება მათი ფანატიკური სიყვარული, ვისაც მისი საქმე თავისუფლებას მოაქვს. მას უნდა შეეძლოს სიძულვილი, ისევე ძლიერად და დაუნდობლად, როგორც უყვარს თავისი ხალხი და თავისი წმინდა საქმე. თავის თანაშემწეებთან და კოლეგებთან მიმართებაში ის პირველ ადგილზეა თავისუფალ და თანასწორ ადამიანებს შორის.

ეს ძველი გერმანული იდეა ლიდერებს შორის ამ რკინის კავშირის საფუძველს ქმნის.
და მისი მეგობრები საქმის გულისთვის.

ის ლიდერია, რადგან მან საკუთარი თავი დაამტკიცა და მანამ, სანამ საკუთარ თავს დაამტკიცებს.

ყოველი ძალა თითქოს გაორმაგებულია მისი თანდასწრებით
ის იზიდავს ყველა ფარულ ენერგიას,
თითოეულს თავისი განსაკუთრებული ნიჭის ჩვენება,
მაგრამ ყველაფრის ისე დატოვება, როგორც ბუნებამ შექმნა,
და მხოლოდ იმის ყურება, რომ ისინი სხვა არაფერი იყვნენ
საჭირო ადგილას და დროს.

(შილერი, ვალენშტაინი)[27]

ის მკაცრი და მკაცრია საკუთარი თავის მიმართ, საკუთარი კანონების მიხედვით ორიენტირდება. ყველას აქვს დრო და უსმენს, მაგრამ საკმაოდ კარგად ახერხებს მნიშვნელოვანისა და უმნიშვნელოს გარჩევას. მიზნის მისაღწევად შეიძლება არ ეშინოდეს...

---

25 ჯიროლამო სავონაროლა (1452-1498) დომინიკელი ბერი იყო, რომელიც ქადაგებდა სახელმწიფოსა და სამღვდელოების კორუფციის წინააღმდეგ და წინასწარმეტყველებდა, რომ ფლორენცია გახდებოდა ძლიერი ახალი იერუსალიმი, თუ გამოასწორებდა თავის ზნეობრივ მანკიერებებს. მისი დამატებითი უარი... პაპ ალექსანდრე VI-ის საფრანგეთის წინააღმდეგ წმინდა ლიგის მხარდაჭერამ 1497 წელს მისი ეკლესიიდან გარიცხვა და სიკვდილით დასჯა გამოიწვია. წელი

26 ლუდვიგ გრაფ იორკ ფონ ვარტენბურგი (1759-1830) იყო პრუსიელი ფელდმარშალი, რომელიც ეწინააღმდეგებოდა პრუსიელი გენერლის იულიუს ფონ გრავერტის თანამშრომლობას ფრანგებთან ნაპოლეონის რუსეთში 1812 წელს შეჭრის დროს და ამგვარად, მნიშვნელოვანი როლი ითამაშა ნაპოლეონის წინააღმდეგ მეექვსე კოალიციის ჩამოყალიბებაში, რაც 1814 წელს ნაპოლეონის ელბაში გადასახლებით დასრულდა.

27 ფრიდრიხ შილერი, „პიკოლომნები“, მისი ვალენშტაინის ტრილოგიის (1799) პირველი პიესა. თარგმანი სამუელ ტეილორ კოლრიჯს ეკუთვნის.

Machine Translated by Google

სისხლისა და ომის შემდეგ, მას შეიძლება არ დაისვენოს და არ მოდუნდეს მანამ, სანამ თავის მიზანს არ მიაღწევს, შემდეგ კი ის თავის შემოქმედებას იმდენად აძლიერებს, რამდენადაც ეს ადამიანურად შესაძლებელია, მაგრამ მას შეუძლია თავად უკან დაიხიოს, როგორც დიქტატორმა სულამ გააკეთა და ამით ორმაგი გზით უზრუნველყოს თავისი საქმე: ის დისტანციურად მოქმედებს, მაგრამ მაინც არ აიძულებს ყველაფერს თავისი ძლიერი პიროვნებით გაიზომოს არაჩვეულებრივი სტანდარტებით; მეორეს მხრივ, უფრო თავისუფალი და დამოუკიდებელი მიმდევრების განვითარება შესაძლებელი იქნება, თუ ტიტანი მუდმივად არ განსაზღვრავს პოლიტიკურ ყოველდღიურ ცხოვრებას, არამედ სულიერი გაგებით ლიდერად დარჩება. მოქმედების ასეთი ბრწყინვალება გამოარჩევს დიქტატორს, რომელიც კვლავ აიყვანს გერმანიას სიმაღლეზე. თუ შემდეგ ჭაობიდან გამოსავალი არაჩვეულებრივი ლიდერის მიღწევებით მოიძებნება, დამოუკიდებელი ეროვნული ცხოვრების შიდა და გარე წინაპირობები აღდგება, მაშინ ერს შეუძლია კვლავ გადაწყვიტოს სახელმწიფოს გარეგანი ფორმა.

მომავალი სახელმწიფოებრივი ფორმის შესახებ ჩვენს შეხედულებაზე არსებითად გავლენას მოახდენს ის, თუ როგორ ჩამოყალიბდება საზოგადოებრივი ცხოვრების გარკვეული ფორმები, განსაკუთრებით ხმის მიცემის უფლება და მისგან გამომდინარე სახალხო წარმომადგენლობა. ჩვენ, რა თქმა უნდა, შეგვიძლია ვიფიქროთ ჯანსაღი რესპუბლიკური სახელმწიფო ფორმის შესაძლებლობაზე, ისევე როგორც ძველ რომში. მართლაც, გერმანიაში თითქმის ყველა ისტორიული მეხსიერება მონარქიულ სახელმწიფო ფორმაზე მიუთითებს. ახლა, მონარქიულ სახელმწიფო ფორმასთან დინასტიური იდეა არანაირად არ არის განუყოფლად დაკავშირებული. პირიქით, როგორც ჩანს, ძალიან ხშირად დინასტიური ინტერესები მნიშვნელოვნად განვითარდა ერების საზიანოდ. კიდევ ერთი ფაქტორი მოგვიწოდებს უკიდურესი სიფრთხილისკენ მონარქიული სახელმწიფო ფორმის შესაძლო ხელახლა შემოღების საკითხში - დინასტიებს შორის მემკვიდრეობითობის შედეგი. გერმანელი ხალხის მტკივნეულ ისტორიაში არაერთხელ შეიძლება აღმოვაჩინოთ, რომ მნიშვნელოვანი მმართველის შემდეგ მესამე თაობამ გაფლანგა თავისი წინაპრების მემკვიდრეობა, შელახა ერის პატივი და ღირსება, დაკარგა იმპერიის ძალაუფლების პოზიცია და გაანადგურა მოქალაქეების მშვიდობა და კეთილდღეობა. როდესაც გერმანელი მონარქიის უპირატესობებზე საუბრობს, განსაკუთრებით მემკვიდრეობითი მმართველობის დროს, ის ყოველთვის წარმოიდგენს მათ, ვისაც ისტორიამ „დიდების“ ეპითეტი მიანიჭა. ამით ჩვენ ვფიქრობთ კარლ დიდზე, ოტო დიდზე28, ფრიდრიხ დიდზე29 და იმ მცირერიცხოვან ადამიანებზე, რომლებიც ამ ნამდვილ მმართველებთან თანასწორნი არიან; ეს მხოლოდ წარმავალი მოგონებაა უუნარობის, სიზარმაცის, ეგოიზმის, მფლანგველობის, ფანტაზიის, ხალხისგან დისტანცირებისა და სხვა საშიში მახასიათებლების გალერეის შესახებ, რომლებიც დაკავშირებულია ლუი ღვთისმ

[28] კარლოს დიდი (დაახლ. 742-814) 768 წელს ფრანკების მეფე გახდა და თავისი მმართველობა ფრანკების მიღმა, კაროლინგების იმპერიის ფარგლებში გააფართოვა. იმპერია, რომელიც დასავლეთ ევროპის უმეტეს ნაწილს მოიცავდა.

29 ოტო დიდი (912-973) იყო საქსონიის ჰერცოგი, რომელიც 936 წელს გერმანელთა მეფე გახდა, 955 წელს დაამარცხა მადიარები და 961 წელს იტალიის სამეფო დაიპყრო. 962 წელს პაპმა იოანე XII-მ იგი იმპერატორად აკურთხა და რომიდან მეფობდა, როგორც საღვთო რომის იმპერატორი.

30 ლუი ლე პიე (778-840) იყო კარლოს დიდის ვაჟი, რომელთანაც იგი თანაიმპერატორის რანგში მართავდა 813 წლიდან. 817 წელს მან თავისი იმპერია თავის სამ ვაჟსა და ძმისშვილ ბერნარდს შორის გაყო, რომელიც იტალიის მეფედ მართავდა. თუმცა, ბერნარდი ბიძის წინააღმდეგ აჯანყდა და დაბრმავების სასჯელი მიუსაჯეს, რის შემდეგაც მალევე გარდაიცვალა. ლუიმ საჯაროდ გამოისყიდა თავისი სისასტიკე და ამით დაკარგა მმართველის პრესტიჟის დიდი ნაწილი. ფრანკთა იმპერია მისი მეფობის დარჩენილი პერიოდის განმავლობაში სამოქალაქო ომებით გამოირჩეოდა.

[31] ოტო III (980-1002) 996 წლიდან საღვთო რომის იმპერიის სათავეში იმყოფებოდა და მისი მეფობის დროს სლავური ხალხების მხრიდან დიდ წინააღმდეგობას წააწყდა, რის გამოც იძულებული გახდა ელბას აღმოსავლეთით მდებარე იმპერიული ტერიტორიები მიეტოვებინა, თუმცა მან მაინც მოახერხა ქრისტიანობის გავლენის განმტკიცება პოლონეთსა და უნგრეთში.

[32] პრემისლიდების დინასტიის წარმომადგენელი ვაცლავ I (დაახლ. 907-935) 921 წლიდან ბოჰემიის ჰერცოგი იყო. 929 წელს ბოჰემიას აღმოსავლეთ ფრანკთა მეფემ, ჰენრიხ I-მ, შეუტია და იძულებული გახდა, ხარკის გადახდა განეახლებინა. ვაცლავი მოკლა დიდებულთა ჯგუფმა, რომლებიც მის ძმასთან, ბოლესლავთან ერთად იყვნენ შეკავშირებულნი, რომელიც ბოჰემიის შემდეგი ჰერცოგი გახდა.

33 ჩარლზ VI-ს (1368-1422) ასევე „le bien-aime“ (საყვარელი) და „le fou“ (გიჟი) უწოდებდნენ. ის სიგიჟის შეტევებით იტანჯებოდა და მისი მეფობა აღინიშნა ე.წ. ასწლიანი ომის მიმდინარე კონფლიქტებით. ჩარლზისა და ბურგუნდიის მიმდინარე შუღლით ისარგებლა ინგლისის მეფე ჰენრი V-მ, რომელმაც 1415 წელს აზენკურის ბრძოლაში ფრანგები დაამარცხა.

1420 წელს ხელმოწერილი ტრუას ზავით, ჰენრიმ ცოლად შეირთო ჩარლზ VI-ის ქალიშვილი, ეკატერინე, ასევე საფრანგეთის ტახტის მემკვიდრეობა.

Machine Translated by Google

ფრიდრიხ ვილჰელმ III[34], ვილჰელმ II[35] საკმარისია იმის ნათლად აღსანიშნავად, რომ დინასტიური სახელმწიფოებრივი ფორმა არანაირად არ მოიცავს ერის კეთილდღეობის გარანტიას.

გერმანელის მონარქიისკენ მიდრეკილებას გამოხატავს ლიდერის მოთხოვნილება და მზადყოფნა, დაემორჩილოს მას. სწორედ ეს უკანასკნელი მახასიათებელი, შესაძლოა, გერმანელის განსაკუთრებით ტიპიური მახასიათებელია, ჩვენ კარგად ვიცით გერმანული ხასიათის ეს თვისება მისი კარგი და ცუდი ასპექტებით. სიკვდილამდე ერთგულება მას საშუალებას აძლევდა ებრძოლა და მოეგო ყველაზე ძლიერი გამარჯვებები, უცხო დროშებსაც კი გაჰყოლოდა; მაგრამ ეს ასევე მოიცავს დამოუკიდებლობის დიდ ნაკლებობას სუსტ ტიპებს შორის, რაც უღირსობისა და მონობის დონემდე მიდიოდა, უცხოს სიყვარული და განსჯის უუნარობა.

ამრიგად, მემკვიდრეობის საკითხის გადაჭრა თავად გერმანიაში რთული არ არის. გაცილებით რთული კითხვა ლიდერის პრობლემაშია.

ლიდერის შერჩევა აქამდე მეტ-ნაკლებად ყოველთვის წმინდა შემთხვევითობის ანაბარა იყო მიტოვებული. სამეფო ოჯახური საწოლი არანაირად არ იძლევა ინტელექტუალური შესაძლებლობებისა და იმ აუცილებელი ხასიათის თვისებების გარანტიას, რომლებიც აუცილებლად უნდა მოეთხოვოს მონარქს. და თუ გავიხსენებთ თანამედროვე გერმანიის ეკონომიკას, სადაც მხოლოდ პარტიის წევრობა განსაზღვრავს უმაღლესი თანამდებობების დაკავების კვალიფიკაციას, ამ საკითხს განსაკუთრებული ყურადღება უნდა მივაქციოთ.

ნებისმიერ შემთხვევაში, სირთულე იმ ადამიანის მორალური და ხასიათის თვისებების დაცვაშია, ვის ხელშიც უნდა იყოს ხალხის ბედი. მიუხედავად იმისა, რომ დიქტატორი ლიდერობას საკუთარი თავისგან იღებს, როგორც ეროვნული ლტოლვის მატარებელი, მომავალი ლიდერი რეალურად ერის შეგნებული ნებისგან უნდა წარმოიშვას, როგორც საუკეთესო და ყველაზე შესაფერისი.
ამგვარად, შესაძლოა სრულიად ღია დარჩეს საკითხი, უმაღლესი ღირსება ერთ ადამიანში უნდა იყოს გაერთიანებული თუ სახელმწიფო ხელმძღვანელობა ორი ან მეტი ადამიანისგან უნდა შედგებოდეს. ნებისმიერ შემთხვევაში, ჩვენთვის ერთი რამ ურყევად ცხადი ხდება, რომ უმაღლესი სახელმწიფო საქმეების ხელმძღვანელობა ევალებათ, იქნება ეს გვირგვინოსანი მეთაურები თუ საკონსულო დუუმორის ტრიუმვირატი, უმაღლესი პასუხისმგებლობა, საუკეთესო შემთხვევაში, კონსტიტუციაში იქნება დაფუძნებული. ამიტომ, უმაღლესი პასუხისმგებლობა იქნება ყველაზე მნიშვნელოვანი ეროვნულ-პოლიტიკური საფუძველი, რომელიც განასხვავებს ნაციონალ-სოციალისტურ სახელმწიფოს მმართველობის წინა ფორმებისგან.

ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფოს ეროვნულ-პოლიტიკური საფუძვლების განსაკუთრებული ასპექტია ნაციონალისტური სახელმწიფოს მოთხოვნა, რომელშიც უცხო ქვეყნებისა და რასების წარმომადგენლები გამორიცხულნი იქნებიან სახელმწიფო საქმეების ხელმძღვანელობისგან, ასევე საჯარო თანამდებობების დაკავებისგან.

მთელი გერმანიის ისტორიის დიდი გაკვეთილი შეიძლება შევაჯამოთ იმ ფაქტში, რომ გერმანია ყოველთვის ღარიბი, სუსტი და უბედური იყო, როდესაც მისი მმართველები უცხოურ ინტერესებს მისდევდნენ და როდესაც ცალკეული პროვინციებისა და ქალაქების ვიწრო, მცირე საზრუნავი რაიხის საერთო საქმეებზე მაღლა იდგა; ასევე, გერმანია ყოველთვის ძლიერი და ძლიერი იყო, როდესაც ის გაერთიანებული იყო და მისი მმართველები გერმანულად ფიქრობდნენ და გრძნობდნენ თავს, ხოლო პროვინციები და ქალაქები თავს დიდი საერთო სამშობლოს წევრებად გრძნობდნენ. ერის გარეგნულად დახურვა სრული თავისუფლებითა და შინაგანი მრავალფეროვნებით. ეს არის გერმანული სახელმწიფოს სწორი იდეა. ბისმარკის რაიხი უკვე...

34 ფრიდრიხ ვილჰელმ III (1770-1840) პრუსიის მეფე 1797 წლიდან იყო. მიუხედავად იმისა, რომ ნაპოლეონის ომებში ნეიტრალიტეტის პოლიტიკის გატარებას ცდილობდა და მესამე კოალიციას არ შეუერთდა, მისი დედოფალი ლუიზას მიერ მხარდაჭერილმა ომის მომხრე პარტიამ აიძულა, 1806 წელს მეოთხე კოალიციას შეერთებოდა, რამაც იენის ბრძოლა გამოიწვია, რომელშიც პრუსია ნაპოლეონმა დაამარცხა.

35 ვილჰელმ II (1859-1941) იყო გერმანიის უკანასკნელი იმპერატორი და მეფობდა 1888 წლიდან 1918 წლის ნოემბრამდე. ვილჰელმმა არ დაუჭირა მხარი ბისმარკის მკაცრ ანტისოციალისტურ კანონებს და 1890 წელს თანამდებობიდან გაათავისუფლა კანცლერი. როდესაც ავსტრია იძულებული გახდა, სარაევოში ერცჰერცოგ ფრანც ფერდინანდის მკვლელობის შემდეგ სერბეთზე თავდასხმა მოეხდინა, მან გადაწყვიტა ავსტრია-უნგრეთის მხარდაჭერა, მიუხედავად იმისა, რომ იცოდა ომის საფრთხეების შესახებ, რომელშიც შესაძლოა რუსეთი, საფრანგეთი და ინგლისი ჩაერთოთ.

Machine Translated by Google

ძალიან ახლოს იყო გერმანული სახელმწიფოს იდეის ამ იდეალთან, მხოლოდ ის, რომ ჩვენი რასობრივი ძმები გერმანულ ავსტრიაში36 კვლავ რაიხის გარეთ რჩებოდნენ.

ამიტომ, ყველა გერმანული ტომის გაერთიანება დახურულ ეროვნულ სახელმწიფოში ჩვენი ყველაზე გამორჩეული ეროვნული პოლიტიკური მიზანია. შიდაპოლიტიკურად, უფრო დიდი პროვინციების ფედერაციული და ფედერალური ხასიათი, როგორც ის ისტორიულად ჩამოყალიბდა, უნდა შენარჩუნდეს ან აღდგეს. ამ მხრივ ეროვნული პოლიტიკური საბაზისო ხაზებია შემდეგი: რაიხის ყველა ფუნქცია, რომელშიც საქმე ეხება გერმანიის რაიხის ძალაუფლების პოლიტიკურ პოზიციას უცხო ქვეყნებთან მიმართებაში, რაიხის საქმეა. ესენია საგარეო საქმეთა სამინისტრო, საელჩოები და საკონსულოები, პასპორტების სისტემა, საგარეო ვაჭრობის კონტროლი, საბაჟო სისტემა და, უპირველეს ყოვლისა, არმია და საზღვაო ფლოტი.
შიდაპოლიტიკურად კი, ცალკეული პროვინციების ან ფედერალური შტატების ყველაზე ფართომასშტაბიანი დამოუკიდებლობის იდეის წახალისებაა საჭირო. ფინანსური დამოუკიდებლობა ერის დამოუკიდებელი არსებობის წინაპირობაა, ამიტომ საგადასახადო კანონმდებლობა ძირითადად პროვინციებს უნდა გადაეცეს.

სამოქალაქო, სავაჭრო და სისხლის სამართლის კანონმდებლობა რეგულირდება რაიხი, მაგრამ პრაქტიკაში ემორჩილებოდა პროვინციულ სასამართლო და პოლიციის ხელისუფლებას.

ანალოგიურად, სატრანსპორტო ინსტიტუტები რაიხის კანონმდებლობის დირექტივების შესაბამისად რეგულირდება, მაგრამ ისინი მაინც დარჩებიან, ფინანსური, ადმინისტრაციული და ოპერატიული თვალსაზრისით, პროვინციული სუვერენიტეტის ქვეშ.

ის ფაქტი, რომ რელიგიის თავისუფლება კონსტიტუციით სრულად უნდა იყოს დაცული, განსაკუთრებულ ხსენებას არ საჭიროებს; მეორეს მხრივ, ის რელიგიები, რომელთა ნაწერები სრულად არ არის დაწერილი გერმანულ ენაზე და ყველასთვის ხელმისაწვდომი არ არის და რომელთა შინაარსი შეიცავს სახელმწიფოსთვის საშიშ დოქტრინებს, ამ დაცვით ვერ ისარგებლებენ.

რაიხის ძირითადი სოციალისტური ხასიათის კონსტიტუციური ფორმა განსაკუთრებით ხაზგასმულია შრომის სამართლის სფეროში, ასევე ავადმყოფობის, უბედური შემთხვევის, სიბერისა და ინვალიდობის დაზღვევის სფეროებში და უკეთესად იქნება განხორციელებული, ვიდრე დღეს ხდება.

ხედვები და მიზნების დასახვა

თუ დროსთან დაკავშირებული საკითხების ყოველი საფუძვლიანი განხილვა მოითხოვს პასუხს სამ კითხვაზე: როგორ არის ახლა? როგორ მოხდა ეს? და რა ხდება ახლა? - რადგან ამ ძირითადი კვლევის გარეშე სრული და კეთილსინდისიერი სამუშაო არასდროს არის მოსალოდნელი - ეს უფრო მაღალი გაგებით ვალიდურია, როდესაც საქმე ახალი სახელმწიფოს მშენებლობას ეხება. ამ ნაშრომის ფარგლებში დღევანდელი სიტუაციის აღწერას, ბუნებრივია, ადგილი მხოლოდ იმდენად აქვს, რამდენადაც ეს ეხება სახელმწიფოსა და ეკონომიკის დღევანდელი კრიტიკული პირობების არსებითი მახასიათებლების ამოღებას. ასეთ ამოცანაში განსაკუთრებით უნდა მოვერიდოთ ნებისმიერი სიმპტომის მიზეზად აღებას. ეს ზუსტად არის ყველა დიაგნოზის ხელოვნება, რომელიც არ ტყუვდება გარეგანი ფაქტორებით ან გამონაზარდებით, არამედ უფრო ღრმად იკვლევს საგნების მიზეზს. ეს ყველაზე ნათლად სამედიცინო მაგალითში ან ცოცხალი ადამიანის შემთხვევაში ხდება. თუ შეშუპება სხეულში სადმე ჩნდება, მიზეზი პირველ რიგში სხეულის შესაბამისი ნაწილის დაავადებაში უნდა ვეძებოთ; ის ფაქტი, რომ სხეულის ეს ნაწილი დაავადებულია, თავის მიზეზს სისხლის ცუდ მდგომარეობაში ხედავს; მაგრამ ეს ცოდნაც კი არ უნდა ჩაითვალოს უკანასკნელ მიზეზად, არამედ სისხლის ცუდი მდგომარეობა, თავის მხრივ, ცუდი ან არასაკმარისი კვების შედეგი იქნება. ახლა, განკურნება ვერ იქნება წარმატებული, თუ ექიმი ებრძვის

---

36 გერმანული ავსტრიის რესპუბლიკა ეწოდა სახელმწიფოს, რომელიც ჩამოყალიბდა 1918 წელს პირველი მსოფლიო ომის შემდეგ, ავსტრო-უნგრეთის იმპერიის გერმანულენოვანი მიწებისგან. ამჟამინდელი ავსტრიის ტერიტორიების გარდა, იგი მოიცავდა სამხრეთ ტიროლსა და ტარვიზიოს (ახლანდელი იტალიაში), სამხრეთ კარინთიასა და სამხრეთ შტირიას (ახლანდელი სლოვენიაში), ასევე სუდეტების ოლქსა და გერმანულ ბოჰემიას (ახლანდელი ჩეხეთის რესპუბლიკაში).

მხოლოდ გარეგანი ფენომენი; ამით საუკეთესო შემთხვევაში დროებითი შემსუბუქება მოხდებოდა, ტკივილები შემსუბუქდებოდა, მაგრამ ავადმყოფობა გაგრძელდებოდა. სისხლის გამწმენდი მკურნალობით განკურნების მცდელობაც კი ვერ მოიტანდა ხანგრძლივ განკურნებას, თუ ძირითადი მიზეზი, კერძოდ, არასაკმარისი ან ცუდი კვება ან სხვა მავნე გარემოებები, არ აღმოიფხვრებოდა. მხოლოდ ასეთი შიგნიდან გარედან მკურნალობას შეუძლია რეალური განკურნების მოტანა. ეს ყველასთვის ნათელია. ზუსტად ასე უნდა ჩატარდეს გამოძიება, თუ საქმე გვაქვს დაავადებულ ეროვნულ სხეულთან. აქაც კი ძალიან ცოტაა სასარგებლო, თუ დაავადების გარეგან სიმპტომებს ვებრძოლებით. სამწუხარო სიმართლედ აღიქმება ცნობილი გამონათქვამი: „პატარა თაღლითებს ჩამოახრჩობენ; დიდებს თავისუფლებას აძლევენ“. საერთო ინტერესების წინააღმდეგ დარღვევების სიხშირე მხოლოდ გარეგანი ნიშანია იმისა, რომ კულისებში ისეთი რამ ხდება, რაც დიდ ზიანს აყენებს საერთო კეთილდღეობას. რადგან მხოლოდ მაშინ, თუ სახელმწიფოში რაღაც ცუდია, შეიძლება ასეთი დიდი ზიანი გაგრძელდეს და თავად სახელმწიფოს არსებობისთვის ხანგრძლივ საფრთხედ იქცეს. თუ ამგვარად, თავად სახელმწიფო ავადაა, დიდი ალბათობით უნდა ვივარაუდოთ, რომ ამის მიზეზი არასწორი ინტელექტუალური დამოკიდებულებაა საზოგადოებრივ საზრუნავებთან და თავად სახელმწიფოს ფაქტობრივ ფუნქციებთან და ავტორიტეტთან დაკავშირებით. ამიტომ, საბოლოო ჯამში, განკურნების მოლოდინი შეიძლება სახელმწიფოს შესახებ ახალი ჯანსაღი იდეიდან, ჯანსაღი, ძლიერი სახელმწიფო ხელმძღვანელობის შექმნით, რომელიც სრულიად დამოუკიდებელია და არ არის დამძიმებული წარსულის ცოდვებით. ყველა გამოსავალი, რომელიც თავის წერტილს არსებულ ხელისუფლებასთან კომპრომისიდან იღებს ან რომელიც ცდილობს ხელახლა დაუკავშირდეს ადრინდელი სახელმწიფოს დანგრეულ ფორმებს, თავისთავად ატარებს საკუთარი დაშლის თესლს. ამასთან დაკავშირებით, ასევე უნდა გაფრთხილდეთ, რომ არ მივაჯაჭვოთ საკუთარ თავს ისტორიულ სახელმწიფოებრივ ფორმებს, რომლებიც თავისთავად ცუდი არ იყო, მაგრამ მაინც ძალიან სწრაფად დაემორჩილნენ კოლაფსს.

რა არის თანამედროვე კრიზისის ყველაზე თვალსაჩინო მახასიათებლები?

გარეგნულად და ზედაპირულად - როგორც ცხელების შემთხვევაში - მაღალი ტემპერატურა ან, ეკონომიკურ-პოლიტიკური ტერმინებით თარგმნილი: აჟიოტაჟი, დაძაბულობა ყოველ შემთხვევაში, არეულობა და არეულობა. უაღრესად მნიშვნელოვანია, რომ ყველა დახუთული და ზარმაცი ადამიანი, მაგრამ ასევე ფაქტობრივი მოვალეების მთელი არმია, ყოველთვის ხმამაღლა აქებდა „დასვენებასა და წესრიგს“, როგორც ყველაფრის წამალს. დასვენება და წესრიგი, ბუნებრივია, არ არის პოლიტიკური მიზანი ზოგადად, არამედ მხოლოდ მდგომარეობაა, რომელიც აჩვენებს, რომ ეროვნულ სხეულში ჯანსაღი პირობები სუფევს. მაგრამ თუ ერი ავადაა, სრულიად ბუნებრივი და თავისთავად ცხადია, რომ ეს არეულობასა და არეულობაში ვლინდება. პოლიტიკური დამოკიდებულება, რომელიც ქადაგებს და ცდილობს მხოლოდ „დასვენებასა და წესრიგს“ დაამყაროს, ამიტომ სრულიად არასწორად არის ორიენტირებული; მეორეს მხრივ, ის მხოლოდ ეხმარება ავადმყოფობას უფრო ღრმად შეღწევაში, სანამ სიკვდილი ყველაზე საშინელი კრუნჩხვებით არ შევა. წყლულები და ჩირქოვანი წარმონაქმნებიც კი, რომლებიც პერსონიფიცირებულად აღიქმება, ბუნებრივად სურთ, რომ ავადმყოფი სრულიად მშვიდად დარჩეს, რადგან ამ შემთხვევაში ბაცილები საოცრად სწრაფად გამრავლდებიან, მთელ სხეულზე გავრცელდებიან და შინაგანადაც ლპებიან. არა, პირიქით: ჩირქოვანი წარმონაქმნები უნდა მოიშორონ! ისინი უნდა მოიკვეთოს, ოპერაციული შეტევის ტკივილები საპირისპირო მიზეზად არ შეიძლება მოიყვანონ; პაციენტი უნდა გამოიყვანონ მისი ცუდი გარემოდან და, უპირველეს ყოვლისა, მან უნდა მიიღოს ჯანსაღი და ნოყიერი საკვები.

შემდგომი სიმპტომებია სახელმწიფო თანამდებობების შეუფერებელი ელემენტებით შევსება, სახელმწიფო საკითხების უმრავლესობის გადაწყვეტილებებით განკარგვა, პარლამენტში ისეთი უმრავლესობის გადაწყვეტილებების მიღება, რომლებიც არანაირ პასუხისმგებლობას არ აკისრებენ, ასეთი პარლამენტების არჩევა ისეთი საარჩევნო უფლების მიხედვით, რომელიც გარეგნულად მართლაც ყველაზე თავისუფალი და უნივერსალურია, მაგრამ შინაგანად სპეკულირებს. მასების განსჯის უნარის ნაკლებობას და უბრალოდ თრგუნავს უკეთეს ხედვას და პასუხისმგებლობის მაღალ გრძნობას. მთავრობა, რომელიც დამოკიდებულია საპარლამენტო უმრავლესობაზე - რომელიც სრულიად შემთხვევით წარმოიქმნება და რომლისთვისაც მხოლოდ პარტიულ-პოლიტიკური მოსაზრებებია გადამწყვეტი - ბუნებრივია, თავის მხრივ, აღარ შეიძლება იყოს საერთო კეთილდღეობის ობიექტური მცველი, მაგრამ ის არის

Machine Translated by Google

ამბიციური პარტიული პოლიტიკოსებისა და ჯიუტი დოქტრინატორების ნიადაგს ქმნის. ყველა ეს სიმპტომი შეიძლება შევაჯამოთ სიტყვაში „პარლამენტარიზმი“.

ეს პარლამენტარიზმი ხალხის თვითმმართველობის უნარის შესახებ დიდი დემოკრატიული ტყუილია. რა თქმა უნდა, შეიძლება ვიფიქროთ, რომ პასუხისმგებლობის გრძნობით აღსავსე სახელმწიფო მოქალაქეები სრულიად შეუძლიათ ავტორიტეტულად განსაჯონ საზოგადოებრივ საკითხებზე და წარმართონ თავიანთი თემის ან ქვეყნის ბედი, მაგრამ ისეთი ხმის მიცემის უფლება, როგორიც უნივერსალურია, პირდაპირი და საიდუმლო 21 წელზე უფროსი ასაკის პირებისთვის ორივე სქესისთვის, აუცილებლად შეიცავს დაბალი დონის და არაკეთილსინდისიერი ადამიანების საზიზღარი მმართველობის თესლს.

პარლამენტებისა და მასზე დამოკიდებული მთავრობების საზიზღარ მმართველობასთან ერთად, დღეს, მარქსისტების ყველა ანტიკაპიტალისტური ლოზუნგის მიუხედავად, სინამდვილეში დიდი სასესხო კაპიტალი ბატონობს. მაღალი ფინანსები სახელმწიფოსა და ეკონომიკის შეუზღუდავი მმართველია. არცერთი მთავრობა არ ბედავს რაიმე მკვეთრი ზომების მიღებას საბანკო და საფონდო ბირჟის სამყაროს მოგების ინტერესების წინააღმდეგ. ყველა ერი პროცენტითა და გადასახადებით არის მიბმული ამ ზეეროვნულ მსოფლიო ძალაზე საკმაოდ გიგანტური ეროვნული ვალების მეშვეობით. ამ პროცენტის მონობის შედეგები უზარმაზარია, ისინი მთელ მსოფლიოს საფუძვლად აყენებენ ეკონომიკურ და ეროვნულ პოლიტიკურ ურთიერთობებში. პროცენტის აკრეფა მართლაც გახდა მთავრობების მთავარი საქმე. ეს ნიშნავს ერებისთვის საშინელ საგადასახადო ექსპლუატაციას და გამოფიტვას პირდაპირი და, განსაკუთრებით, არაპირდაპირი გადასახადების სხვადასხვა მეთოდებით, შეუჩერებლად პროგრესული ინფლაციის გზით, რამაც თავის პიკში მთელი საშუალო კლასის დანაზოგების ძარცვამდე მიიყვანა. ფულის ტომრის ეს შეუზღუდავი მმართველობა, პროცენტის სამართლებრივი მოთხოვნის ნიღბით, ახორციელებს ყველაზე სასტიკ მმართველობას, რომელიც კი ოდესმე მართავდა მსოფლიოს. ეს იწვევს მასების გაღატაკებას და გაღატაკებას, განსაკუთრებით კი იმ წრეების, რომელთათვისაც ფულის შეძენა თავისთავად მიზანი არ არის და შესაბამისად, არც მათი მთელი აზროვნების ცენტრალური წერტილი. მხოლოდ აქედან გამომდინარეობს ამ აბსოლუტური ფინანსური მმართველობის ყველაზე საშინელი შედეგი, კერძოდ, ამ მმართველობის ქვეშ მყოფი ხალხების მორალური დეგრადაცია. ყველა ინსტინქტი მიმართულია შეძენისა და ფლობისკენ, ერთგულებისა და რწმენის ყველა კონცეფცია იძირება მოგების დაუნდობელ დევნაში, პატივსაცემი ადამიანი იძულებულია განიცადოს, რომ თავისი პატივისცემის ჯილდოდ ის სულ უფრო და უფრო ღრმად უნდა ჩაიძიროს, ხოლო არაკეთილსინდისიერება ყველა შესაძლო და შეუძლებელი ბიზნესის შემთხვევაში გიგანტურ მოგებას მოაქვს. სასოწარკვეთილად დიდი წრეები იბრძვიან თავიანთი საარსებო წყაროსთვის, მხოლოდ შრომით ასატანი შემოსავლის მოპოვება სულ უფრო და უფრო რთულდება.

დახურულ ფრონტ ხაზზე მუშები ცდილობენ კიდევ უფრო მაღალი ხელფასების გამოძალვას, გაფიცვები არყევს ეკონომიკურ სამუშაო ადგილებს, აფერხებს მათ წარმოებას და ირიბად ზიანს აყენებს ყველაზე მეტად მათ, ვინც დამოკიდებულია ეროვნული ეკონომიკისთვის საქონლის მაქსიმალურად დიდ წარმოებაზე, კერძოდ, თავად მუშებს.

როგორც მთლიანი ფენომენი, ამ პირობების შეჯამება შეგვიძლია „მამონიზმის“ კონცეფციის ქვეშ .

ამ მამონიზმის საპირისპირო მხარეა მარქსისტული მსოფლმხედველობა, რომელიც მამონისტური ძალადობის მსხვერპლთა ინტელექტუალური განწყობიდან წარმოიშვა. ჩვენ კარგად ვიცით, რომ მარქსისტების გენიოსებმა ოსტატურად შეძლეს ამ ინტელექტუალური განწყობის გამოყენება საერთაშორისო კაპიტალის მმართველებად და, ამავდროულად, ექსპლუატირებულთა სიძულვილის თავიდან აცილება, თუმცა აქ საქმე გვაქვს ინტელექტუალურ განწყობასთან, რომელიც არა მხოლოდ ხელს უშლის, არამედ უკიდურესად მტრულადაც ეწინააღმდეგება ჯანსაღი ეროვნული სისტემის აღდგენას.

სახელმწიფო.

მარქსიზმის არსი იმაში უნდა დავინახოთ, რომ ის უარყოფს კერძო საკუთრებას და ამით წყვეტს ყველა ეკონომიკას და, მის მიღმა, ყველა უმაღლეს კულტურას; გარდა ამისა, იმაში, რომ მან ხელი შეუწყო კლასობრივი ბრძოლის იდეას და ამით ხალხი დაყო.

Machine Translated by Google

სხვადასხვა კლასები ერთმანეთს ებრძვიან. საკმარისია რუსი ხალხის უსახელო უბედურებაზე მითითება, სადაც საბჭოთა სახელმწიფოში ეს მცდარი ერისა და ეკონომიკის დამღუპველი დოქტრინა უმაღლესი ზომით რეალობად იქცა.

და თუ ახლა დაავადების ფაქტობრივ გამომწვევ მიზეზებს ვეძებთ, უცნაურად ყველგან ებრაელებს, როგორც ლიდერებსა და მთავარ ბენეფიციარებს, ვაწყდებით.

ებრაული საკითხი მსოფლიო საკითხად იქცევა, რომლის გადაწყვეტაზეც არის დამოკიდებული კეთილდღეობა და ერების უბედურება მასზე იქნება დამოკიდებული.

ამ საკითხს ბიბლიოთეკის ამ სერიაში37 განსაკუთრებული ნაშრომი დაეთმობა .

ისტორიის მიმოხილვა გვიჩვენებს, რომ სასოწარკვეთილმა ერებმა არაერთხელ სცადეს ამ ბოროტებისგან გათავისუფლება ცალკეული ებრაელების სისხლიანი ჩახშობისა და განადგურების გზით - მაგრამ რამდენიმე თაობის შემდეგ ებრაელები ასეთი პოგრომების შემდეგ კვლავ უფრო ძლიერები და ფინანსურად უფრო ძლიერები დაბრუნდნენ.

ამიტომ, ჩვენ უნდა მოვერიდოთ ებრაული საკითხის გადაწყვეტის ამ პრიმიტიული გზით ძიებას - მართლაც, ჭირის ბაცილის ინდივიდუალურად მოკვლა შეუძლებელია, მისი განადგურება მხოლოდ მისი სასიცოცხლოდ აუცილებელი საშუალებების ჩამორთმევით შეიძლება.

მთელ მსოფლიოში გაღვივებული ანტისემიტიზმი იმის სიგნალია, რომ ერებმა აღიარეს თავიანთი უდიდესი და ყველაზე მომაკვდინებელი მტერი, მაგრამ ახლა ჩვენი ამოცანაა, ეს სწორი ემოციური ცოდნა სწორი, გონივრული გზით წარვადგინოთ.

მარქსიზმის და შესაბამისად, ებრაელების წინააღმდეგ ბრძოლა წარმატებით სრულდება მოწამლული მასების დაუღალავი განათლების გზით. ეს ჩვენი ბრძოლის პირველი ეტაპია.

პროცენტის მონობის დაძლევა ეკონომიკურ სფეროში უკანასკნელი და ურთულესი ბრძოლაა ხალხისა და სახელმწიფოს განთავისუფლებისთვის ზენაციონალური ფინანსური სისტემის ოქროს ქსელისგან.

ძალაუფლება.

მხოლოდ ამ ეტაპების გავლის შემდეგ და როდესაც გამარჯვება სრულად იქნება მოპოვებული და უზრუნველყოფილი, დადგება დრო ყველა შემდგომი რეფორმის განსახორციელებლად, რაც დასუსტებულ და ავადმყოფ ეროვნულ სხეულს მისცემს სიცოცხლის ახალ ნებას და ახალ სასიცოცხლო ძალას, რომელიც პირველ რიგში გააცნობიერებს იმას, რაც ყველას გვაქვს გონებაში, რისიც ყველას გვწამს მხურვალე გულით და რისკენაც ურყევი ნებისყოფით ვისწრაფვით:

გერმანიის აღორძინება.

ახალი, თავისუფალი, გაერთიანებული დიდი გერმანია შრომისა და შესრულების ჯანსაღ, მტკიცე და ძლიერ მდგომარეობაში.

37 ფედერის ნაშრომი ებრაელებზე, Die Juden, გამოქვეყნდა 1933 წელს, როგორც Nationalsozialistische Bibliothek-ის ტომი 45.

Machine Translated by Google

2. პროგრამა

პროგრამის წარმოშობა

ყველა ნამუშევარს გეგმა სჭირდება, ყველა რეალიზაციას ინტელექტუალური შემოქმედება უნდა უძღოდეს წინ. რაც უფრო მკაფიოდ და უკეთ არის შემუშავებული სამშენებლო გეგმები, მით უფრო ლამაზად და სწრაფად აშენდება შენობა. ახალ პოლიტიკურ სტრუქტურებსაც კი სჭირდება მკაფიო სამშენებლო გეგმა, ამას აქ პოლიტიკურ პროგრამას უწოდებენ.

პოლიტიკური პროგრამისადმი მოთხოვნები ძალიან მაღალი და მრავალფეროვანია. ეს უმაღლესი პასუხისმგებლობის ამოცანის საკითხია, რადგან საკუთარი ხალხის კეთილდღეობა და უბედურება დამოკიდებულია იმაზე, იყო თუ არა გეგმა კარგი. პროგრამა მაქსიმალურად მოკლედ უნდა ეხებოდეს საზოგადოებრივი ცხოვრების ყველა მნიშვნელოვან სფეროს, უნდა უძლებდეს ყველა კრიტიკას, არ უნდა იკარგებოდეს დეტალებში, არ უნდა შესთავაზოს ოპონენტებს რაიმე ზედმეტი სუსტი წერტილი, არ უნდა გააღვიძოს რაიმე უტოპიური იმედები, რომელთა დაკმაყოფილება მოგვიანებით შეუძლებელია. პროგრამა უნდა იყოს მომავალი სახელმწიფოსა და ახალი ეკონომიკის ზუსტი გამოსახულება. მან ყველას უნდა აჩვენოს სასურველი სახელმწიფოებრივი და ეკონომიკური წესრიგის ესკიზი, მაგრამ ასევე არ უნდა შეზღუდოს ან წინასწარ განსაზღვროს მისი შესრულება დეტალებით.

ყველა პროგრამას ასევე აქვს ისტორია და განვითარება, მაგრამ ის ნამდვილად მოძრაობის ფუნდამენტური სისწორის საორიენტაციო ქვაა, თუ ამდენი წლის შემდეგ მის ძირითად მახასიათებლებში არაფერი არსებითი არ უნდა შეიცვალოს და მხოლოდ ზოგიერთი ბუნდოვანება უნდა მოიხსნას. მხოლოდ 1923 წლის 24 თებერვლის #11 პროგრამის ყველაზე მნიშვნელოვანი და თვალშისაცემი პროგრამული პუნქტი, „შემოსავლის გაუქმება შრომისა და ძალისხმევის გარეშე, პროცენტის მონობის დანგრევა", სასწრაფოდ საჭიროებს საფუძვლიან პროგრამულ დამუშავებას ეროვნულ-ფინანსური და ეკონომიკური პოლიტიკური თვალსაზრისით. ამ პუნქტის დეტალური განხილვა იმ დროს არც ისე აბსოლუტური აუცილებლობა იყო, რადგან იმ დროს, ამასთან დაკავშირებული უფრო დეტალური ნაშრომები, პროცენტის მონობის დანგრევისა და სახელმწიფოს გაკოტრების მანიფესტი, მისი გადაწყვეტა, თითქმის ერთადერთი არსებული ნაშრომი იყო და სრულად ცნობილი და ნაცნობი იყო მოძრაობის დამფუძნებლებისა და პირველი მიმდევრებისთვის. გარკვეულწილად, სწორედ ამ ნაშრომების ინტელექტუალური შინაარსი იყო ის, რამაც სოციალისტური საქმიანობის მასშტაბები შემატა -
იმ დროისთვის უკვე განსაზღვრული გეგმებით მათი ფუნდამენტური მახასიათებლებით - განახლების ნებამდე, რომელმაც გააერთიანა მცირე წრე ანტონ დრექსლერისა38 და ადოლფ ჰიტლერის გარშემო, ნაციონალისტური და პოპულისტური იდეების წრემდე.

სწორედ ამ პროგრამული პუნქტებისა და მოთხოვნების მეშვეობით განასხვავებს ნაციონალ-სოციალიზმის გერმანული განმათავისუფლებელი მოძრაობა არსებითად და ფუნდამენტურად ყველა სხვა პოპულისტური და ნაციონალისტური ჯგუფისგან, მოძრაობისა და პარტიისგან და განსაკუთრებით ყველა ეგრეთ წოდებული საპარლამენტო პარტიისგან, რომლებიც, თავის მხრივ, მხოლოდ მამონისტურ-პლუტოკრატიული მმართველობის გამოვლინებას წარმოადგენენ.

პროგრამის ახალი ფორმულირების კიდევ ერთი აუცილებლობა უფრო მკაფიო ფორმულირების მიღება იყო. ფორმა და საზოგადოებრივი ცხოვრების ცალკეული სფეროების მკაფიო სტრუქტურირება. ეს მოხდა.

აქ ჩემი მოვალეობაა, კიდევ ერთ რევოლუციურ ნაშრომზე ვიფიქრო, რომლის წარმოშობაც ავსტრიასა და ბოჰემიაში ნაციონალ-სოციალიზმის პარალელურ გამოვლინებას უკავშირდება, ვგულისხმობ წიგნს...

38 ანტონ დრექსლერი (1884-1942) დიტრიხ ეკარტთან და ფედერთან ერთად მიუნხენში თავდაპირველად ავსტრიული Deutsche Arbeiter Partei-ს გერმანული ანალოგის ერთ-ერთი დამფუძნებელი იყო. დრექსლერი პარტიის საპატიო პრეზიდენტი იყო, რომლის აშკარა ლიდერიც ჰიტლერი უკვე 1921 წელს გახდა. დრექსლერმა პარტია 1923 წელს დატოვა და 1933 წელს ჰიტლერის ხელისუფლებაში მოსვლის შემდეგ კვლავ შეუერთდა.

Machine Translated by Google

ინჟინერი იუნგი[39], სუდეტელი გერმანელების წარმომადგენელი ჩეხოსლოვაკიაში პრაღის პარლამენტში.

ავსტრიული ნაციონალ-სოციალიზმის სათავე ომამდელ პერიოდს უკავშირდება. მისი იდეების სპექტრი უფრო მეტად ეფუძნებოდა იდეათა სოციალისტური სამყაროს ნაციონალისტურ იდეასთან ჰარმონიაში მოყვანის მცდელობას, მაშინ როდესაც რაიხის გერმანულმა ნაციონალ-სოციალიზმმა, რომელიც მხოლოდ დაშლის შემდეგ წარმოიშვა - უფრო სწორად, ამ ავსტრიული ნაციონალ-სოციალიზმის არსებობის შესახებ ცოდნის გარეშე - თავიდანვე დაიკავა ფუნდამენტური საბრძოლო პოზიცია მარქსიზმის წინააღმდეგ.

დღეს ორი მოძრაობა გაერთიანდა საერთო მიზნების გარშემო.

[39] ინჟინერი რუდოლფ იუნგი, ტროპაუს დელეგატი

Machine Translated by Google

NSDAP-ის ეროვნული და ეკონომიკური პროგრამა

ჩვენი მიზანია - გერმანიის აღორძინება გერმანული სულისკვეთებით გერმანული თავისუფლებისკენ.[40]

ამ მთავარი მიზნისკენ მიმავალი გზა შემდეგია:

I. ეროვნული პოლიტიკური პრინციპი: გერმანიის რაიხი გერმანელების სამშობლოა.

1. საგარეო პოლიტიკაში:

1. დახურული ეროვნული სახელმწიფოს შექმნა, რომელიც ყველა გერმანელს მოიცავს.

2. გერმანიის ინტერესების ძლიერი წარმომადგენლობა საზღვარგარეთ.

2. რასობრივ პოლიტიკაში:

3. ებრაელებისა და ყველა არაგერმანელის გათავისუფლება ყველა საპასუხისმგებლო თანამდებობიდან საზოგადოებრივი ცხოვრება.

4. აღმოსავლეთ ებრაელებისა და სხვა პარაზიტი უცხოელების იმიგრაციის აკრძალვა. პრობლემური უცხოელები და ებრაელები შესაძლოა დეპორტირებულნი იქნენ.

3. სამოქალაქო პოლიტიკაში:

5. მხოლოდ გერმანელს შეუძლია, რომელიც გერმანულ კულტურასა და საზოგადოებას ემხრობა ისარგებლონ სახელმწიფო მოქალაქეობრივი უფლებებით.

6. ის, ვინც არ არის გერმანელი, შეიძლება მხოლოდ სტუმრად ცხოვრობდეს გერმანიის სახელმწიფოში და ექვემდებარება უცხო ქვეყნის კანონმდებლობას.

7. გერმანელების უფლებები და ინტერესები უცხო ქვეყნების წევრების უფლებებსა და ინტერესებზე მაღლა დგას. ერები.

II. ეკონომიკური პოლიტიკური პრინციპი: ეროვნული ეკონომიკის ამოცანაა მოთხოვნის დაკმაყოფილება და არა სასესხო კაპიტალის მაქსიმალურად მაღალი მომგებიანობა.

8. ნაციონალ-სოციალიზმი ფუნდამენტურად აღიარებს კერძო საკუთრებას და მას სახელმწიფო დაცვა.

9. თუმცა, ხალხის კეთილდღეობა ზღუდავს ინდივიდების ხელში სიმდიდრის გადაჭარბებულ დაგროვებას.

10. ყველა გერმანელი ქმნის სამუშაო საზოგადოებას საერთო კეთილდღეობის ხელშეწყობისა და კულტურა.

11. ყველა გერმანელის ამ ზოგადი შრომითი ვალდებულების ფარგლებში და კერძო საკუთრების ფუნდამენტური აღიარებით, ყველა გერმანელს ეძლევა შრომითი შემოსავლის თავისუფლად შეძენისა და თავისუფლად განკარგვის შესაძლებლობა.

12. ეკონომიკური ცხოვრების ყველა სფეროში, მათ შორის სოფლის მეურნეობაშიც, მცირე, საშუალო და მსხვილი ბიზნესის ჯანსაღი კომბინაცია შენარჩუნებულია.

13. გიგანტურ საწარმოებს (კორპორაციებს, სინდიკატებსა და ტრასტებს) ებრძოლებიან.

14. მევახშეობა და რეკეტი, ასევე დაუნდობელი გამდიდრება ხალხის ხარჯზე და მათთვის ზიანის მიყენებით, დაისჯება სიკვდილით. 15. ყველა გერმანელისთვის სავალდებულო სამუშაოს ერთი წლის შემოღება.

---

[40] ამ პუნქტების დეტალური განხილვისთვის იხილეთ Feder's Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, მიუნხენი, 1927; ტრ. ETS Dugdale, NSDAP-ის პროგრამა და მისი ზოგადი კონცეფციები, მიუნხენი, 1932 წ.

Machine Translated by Google

III. ფინანსური პოლიტიკური პრინციპი: ფინანსური სისტემა სახელმწიფოს სამსახურშია, ფინანსურ ძალებს არ შეუძლიათ სახელმწიფოს შიგნით სახელმწიფოს შექმნა; ამიტომ ჩვენი მიზანია: პროცენტის მონობის დაძლევა:

16. სახელმწიფოს და შესაბამისად, ხალხის გათავისუფლება მსხვილი ბანკების წინაშე პროცენტით შეზღუდული ვალისგან სესხის კაპიტალი.

17. Reichsbank GmbH-ის და ცენტრალური ბანკების ნაციონალიზაცია.

18. ყველა მსხვილი სახელმწიფო დავალების (ჰიდროენერგეტიკის, გზების და ა.შ. განვითარება) დაფინანსება სესხების თავიდან აცილებით, სახელმწიფო ხაზინის უპროცენტო ვაუჩერების გაცემის ან უნაღდო მეთოდით.

19. სტაბილური ვალუტის შემოღება დაფარული საფუძველზე.

20. უპროცენტო კრედიტის გაცემის მიზნით არაკომერციული სამშენებლო და ეკონომიკური ბანკის (ვალუტის რეფორმა) შექმნა.

21. საგადასახადო სისტემის საფუძვლიანი რესტრუქტურიზაცია სოციალისტური, ეროვნულ-ეკონომიკური პრინციპების შესაბამისად. მოხმარების გათავისუფლება არაპირდაპირი გადასახადების ტვირთისგან და წარმოების გათავისუფლება შემზღუდავი გადასახადებისგან (საგადასახადო რეფორმა და გადასახადებისგან გათავისუფლება).

IV. სოციალურ-პოლიტიკური პრინციპი: საერთო კეთილდღეობა უმაღლესი კანონია.

22. სიბერის დაზღვევის გულუხვი განვითარება სიცოცხლის ანუიტეტის სისტემის ნაციონალიზაციის გზით. ყველა გაჭირვებული გერმანელი ეროვნული თანამებრძოლისთვის გარანტირებული იქნება ადეკვატური პენსია გარკვეული ასაკიდან ან საარსებო წყაროს მუდმივი უუნარობის ნაადრევი წარმოშობის შემთხვევაში.

23. საწარმოო საწარმოებში დასაქმებული ყველა ადამიანის წილი სამუშაოს შემოსავლებში შესრულებისა და ასაკის მიხედვით, სამუშაოს ეროვნული ეკონომიკური ამოცანების შესრულების პასუხისმგებლობის თანმხლები წილით.

24. ომისა და რევოლუციის ყველა მოგების კონფისკაცია, რომელიც არ ეფუძნება პატიოსან შრომას, ასევე დაგროვებითა და მევახშეობით შეძენილი ქონების კონფისკაცია და მათი გამოყენება სოციალური დაზღვევის განვითარებისთვის.

25. საბინაო დეფიციტის აღმოფხვრა რაიხის მასშტაბით ახალი საცხოვრებელი კორპუსების მშენებლობის გზით, 21-ე მუხლის შესაბამისად შექმნილი ახალი არაკომერციული სამშენებლო და ეკონომიკური ბანკის მეშვეობით.

V. კულტურულ პოლიტიკაში: ყველა მეცნიერებისა და სახვითი ხელოვნების აყვავება პოლიტიკურად თავისუფალი, ეკონომიკურად ჯანსაღი სახელმწიფოს საფუძველზე ჩვენი მთავარი კულტურული მიზანია.

ეს უნდა იქნას მიღწეული შემდეგი გზით:

26. ახალგაზრდების ფიზიკურად ჯანმრთელ და ინტელექტუალურად თავისუფალ მამაკაცებად აღზრდა გერმანული ინტელექტუალური ცხოვრების დიდი ტრადიციების მიხედვით.

27. რელიგიისა და სინდისის სრული თავისუფლება.

28. ქრისტიანული სარწმუნოების განსაკუთრებული დაცვა.

29. რელიგიური დოქტრინების ჩახშობა და გამორიცხვა, რომლებიც ეწინააღმდეგება გერმანულ მორალურ გრძნობებს და რომელთა შინაარსი სახელმწიფოებრივი და ერის დამანგრეველი ხასიათისაა.

30. ლიტერატურასა და პრესაში, სცენაზე, ხელოვნებასა და კინო.

31. სწავლების თავისუფლება გერმანიის უნივერსიტეტებში, ხასიათის მქონე ადამიანების მმართველი კლასის ჩამოყალიბება.

Machine Translated by Google

VI. სამხედრო თვალსაზრისით:

32. ერის თავდაცვისუნარიანობის გაზრდა ყველა თავისუფალი მოქალაქისთვის სამხედრო კანონის შემოღებით გერმანული.

33. დაქირავებული ჯარების გაუქმება.

34. სამშობლოს დასაცავად მილიციის არმიის შექმნა პროფესიონალი ოფიცერთა კორპუსის ხელმძღვანელობით, რომელიც მკაცრი იერარქიული დისციპლინის საფუძველზე უნდა აშენდეს.

VII. სხვა რეფორმები:

35. პრესის სისტემის რეფორმა. ყველა პრესის ინსტრუმენტის ჩახშობა, რომელიც ეწინააღმდეგება გერმანელი ხალხის ინტერესებს. ყველა ახალი ამბისადმი უმკაცრესი პასუხისმგებლობა.
ცრუდ ან ტენდენციურად დამახინჯებული.

36. საარჩევნო უფლების რეფორმა საარჩევნო კამპანიის ამჟამინდელი კორუმპირებული ფორმების გაუქმებით და არჩეული პირების პასუხისმგებლობის (იმუნიტეტის) არარსებობით.

37. პროფესიული პალატების განვითარება.

38. სასამართლო სისტემის რეფორმა

მიწის სამართალი – (მიწაზე საკუთრების უფლების ფუნდამენტური აღიარება, კერძო კაპიტალის მიერ მიწის იჯარით გაცემის აკრძალვა, სახელმწიფოს უპირატესი შესყიდვის უფლება და მიწის სახელმწიფოსთვის დაბრუნება დაუდევარი მართვის შემთხვევაში).

სამოქალაქო სამართალი - (პირადი პატივისა და ჯანმრთელობის გაცილებით მკაცრი დაცვა, დღეს ქონებრივი მმართველობის ცალმხრივი სამართლებრივი დაცვისგან განსხვავებით).

39. კონსტიტუციური რეფორმები:

კონსტიტუცია: გერმანული ხასიათის შესაბამისი კონსტიტუცია არის სუვერენული სახელმწიფო ხელმძღვანელობა, რომელიც უმაღლეს თანამდებობაზეა ორიენტირებული. - ეს უმაღლესი თანამდებობა დაიკავებს თუ არა ხალხის მიერ არჩეულ მონარქის, თუ რაიხის ორი ან სამი პასუხისმგებელი უმაღლესი თანამდებობის პირის მიერ განსაზღვრას, ეს ხალხის მიერ მოგვიანებით უნდა გადაწყდეს.

რაიხის ფედერალური ხასიათი: სხვადასხვა პროვინციიდან გერმანელი ხალხის შემადგენლობა, რომლებიც ტომებითა და ისტორიით არიან შინაგანად დაკავშირებულნი, განაპირობებს ცალკეული ფედერალური სახელმწიფოების ყოვლისმომცველ დამოუკიდებლობას მათ შიდა საქმეებში.

რაიხის საზრუნავია გერმანელი ხალხის წარმომადგენლობა საგარეო საქმეთა მინისტრების წინაშე, პასპორტები და გადასახადები, და შემდგომ, არმია და საზღვაო ფლოტი.

ნაციონალ-სოციალიზმის ამ ეროვნული და ეკონომიკური პროგრამის განხორციელების გზაზე სამი მთავარი მოწინააღმდეგე დგას: მარქსიზმი, პარლამენტარიზმი და, ორივეზე მეტად, მსხვილი სასესხო კაპიტალი.

ჩვენი ანტიმარქსისტული ბრძოლა მიმართულია პირველი ებრაელი კარლ მარქსის სახელმწიფოს დაშლის დოქტრინის, ხალხის დაშლის დოქტრინის, კლასობრივი ბრძოლის ეკონომიკის დაშლის დოქტრინის, კერძო საკუთრების უარყოფის დოქტრინისა და ისტორიის წმინდა ეკონომიკური მატერიალისტური კონცეფციის წინააღმდეგ.

2. ჩვენი ანტიპარლამენტარული ბრძოლა მიმართულია ე.წ. სახალხო წარმომადგენლების უპასუხისმგებლობის წინააღმდეგ, რომლებსაც - იმუნიტეტის გარეშე - არასდროს უწევთ საკუთარი გადაწყვეტილებების შედეგებზე პასუხისმგებლობის აღება, ასევე მათგან გამოწვეული ყველა ზიანის წინააღმდეგ (კორუფცია, ნეპოტიზმი, მექრთამეობა) და, როგორც ყველაზე უარესი შედეგი - ასეთ პარლამენტზე დამოკიდებული მთავრობის წინააღმდეგ.

Machine Translated by Google

3. ჩვენი ანტიმამონისტური ბრძოლა, რომელიც დანარჩენ ორ საბრძოლო ფრონტზე მაღლა დგას, მიმართულია მსოფლიო მასშტაბით ყოვლისმომცველი ფინანსური ძალაუფლების წინააღმდეგ, ანუ ჩვენი ხალხის მუდმივი ფინანსური და ეკონომიკური სისხლდენისა და დიდი სასესხო კაპიტალის მეშვეობით ექსპლუატაციის წინააღმდეგ.

თუმცა, ეს ბრძოლა, მეორე მხრივ, ასევე ძლიერი ინტელექტუალური ბრძოლაა ეგოიზმისა და სიხარბის სულის გამანადგურებელი მატერიალისტური სულის წინააღმდეგ, მისი თანმხლები გამანადგურებელი გამოვლინებებით ჩვენი საზოგადოებრივი, ეკონომიკური და კულტურული ცხოვრების ყველა სფეროში.

საბოლოო და ღრმა ანალიზით, საქმე ეხება ორი მსოფლმხედველობის ბრძოლას, რომლებიც გამოიხატება ორი ფუნდამენტურად განსხვავებული ინტელექტუალური სტრუქტურით - პროდუქტიული და შემოქმედებითი სულითა და მობილური ხარბი სულით. ნიადაგში ფესვგადგმული შემოქმედებითი სული, რომელიც კვლავ მეტაფიზიკურ გამოცდილებაში ამარცხებს სამყაროს, თავის მთავარ წარმომადგენლებს არიელ ადამიანში პოულობს - ხარბი, ფესვგადგმული კომერციული და მატერიალისტური სული, რომელიც მხოლოდ ამქვეყნიურისკენაა მიმართული, თავის მთავარ წარმომადგენელს ებრაელში პოულობს.

ნაციონალ-სოციალიზმი, ისევე როგორც ანტისემიტიზმი, ებრაულ მატერიალისტურ სულში ხედავს ბოროტების მთავარ საფუძველს, მაგრამ მან ასევე იცის, რომ მსოფლიო ისტორიის ეს უძლიერესი ბრძოლა ვერ დარჩება წმინდა ნეგატიურ ანტისემიტურ მოთხოვნებში, ამიტომ ნაციონალ-სოციალიზმის მთელი ეროვნული და ეკონომიკური პროგრამა გაცილებით მაღლა დგას, ვიდრე რა თქმა უნდა, ინოვაციური, მაგრამ ნეგატიური ანტისემიტური ბრძოლა, რადგან პოზიტიურად ქმნის შემოქმედებით-კონსტრუქციულ სურათს იმის შესახებ, თუ როგორ უნდა გამოიყურებოდეს ნაციონალ-სოციალისტური შრომისა და შესრულების მდგომარეობა.

თუ ეს მთავარი მიზანი მიღწეული იქნება, მაშინ ნაციონალ-სოციალისტური პარტია დაიშლება. ამ შემთხვევაში ნაციონალ-სოციალიზმი მთელი გერმანელი ხალხის ცხოვრების არსად იქცევა. ნაციონალ-სოციალისტური გერმანიის მუშათა პარტია, ზოგადად, სინამდვილეში არ არის საპარლამენტო პარტია სიტყვის ჩვეულებრივი გაგებით, არამედ მხოლოდ მოსახლეობის მიზანდასახული, წინდახედული და მომავალზე ორიენტირებული ნაწილია, რომელიც ძლიერი ნებისყოფისა და გონებით ლიდერის გარშემო შეიკრიბა, რათა გერმანია გარედან სირცხვილისა და უძლურებისგან, შინაგანად განადგურებისა და კორუფციისგან გამოიყვანოს, გარედან ძლიერ და შთამბეჭდავ მდგომარეობაში ჩააყენოს, ხოლო შინაგანად - ეკონომიკურად სტაბილურ, კულტურულად აყვავებულ, ინტელექტუალურად და მორალურად მაღალ ეროვნულ საზოგადოებამდე.

ჩვენ გვსურს ავაშენოთ გერმანული ლტოლვის რაიხი, როგორც Geibel41 მღერის:

ერთი გარეგნულად, ძლიერი ხმლით,
მაღალი დროშის გარშემო შეკრებილები,
შინაგანად მდიდარი და მრავალფეროვანი,
თითოეული ტომი თავისებურად!

41 ემანუელ გეიბელი (1815-1884) იყო გერმანელი პოეტი და დრამატურგი, რომელმაც დაწერა რამდენიმე პატრიოტული ლექსი, რომლებიც გააკრიტიკა თანამედროვე ლიბერალურმა „ახალგაზრდა გერმანელმა“ ლიტერატურულმა წრემ, რომელიც ებრაელი მწერლების, ჰაინრიხ ჰაინესა და ლუდვიგ ბორნეს გარშემო იყო, თუმცა მოგვიანებით მათ მხარი დაუჭირეს ნაციონალ-სოციალისტებმა.

Machine Translated by Google

3. ეროვნული სახელმწიფო სტრუქტურა

სოციალისტური სახელმწიფო

გერმანიის სახელმწიფოს ნაციონალ-სოციალისტური იდეა

უკვე ძალაუფლების პოლიტიკური საფუძვლების თავში აღვნიშნეთ ის ფაქტი, რომ გერმანელი მმართველების ყოველ გადახვევას მათი წმინდა გერმანული ამოცანებისგან თან ახლდა ყველაზე სავალალო შედეგები გერმანელი ხალხისთვის. თუ გადავხედავთ გერმანიის ისტორიას, ყოველთვის აღმოვაჩენთ, რომ გერმანიის ლტოლვა დახურული ეროვნული სახელმწიფოს მიმართ მხოლოდ მოკლე ისტორიულ პერიოდებში ახდება, ეს გერმანული ოცნება ისევ და ისევ ქრებოდა და გერმანია ისევ და ისევ უძლურებასა და დაშლაში იძირებოდა. ამრიგად, მთელი გერმანიის ისტორიიდან მტკიცედ დგას ერთი გაკვეთილი, რომ მხოლოდ ერის ჩაკეტვა ძლიერად მართულ სახელმწიფოში აძლევს გერმანიას საშუალებას, წინააღმდეგობა გაუწიოს უზარმაზარ საფრთხეებს, რომლებიც მას მხოლოდ მისი არახელსაყრელი გეოპოლიტიკური მდგომარეობიდან მოჰყვება. თითქმის არსად აქვს გერმანიას ბუნებრივი საზღვრები, თითქმის ყველგან თავისუფალი და დაუცველია მტრული შემოსევებისგან. არც ზღვა, რომელიც ინგლისს აკრავს გარს და არც მაღალი მთები, რომლებიც ესპანეთსა და იტალიას მეზობლებისგან ჰყოფს, არ აძლევს გერმანიას ბუნებრივ დაცვას. საფრანგეთს ჩვენს წინააღმდეგ მხოლოდ ერთი ღია მხარე აქვს, იგივე რუსეთი. მხოლოდ გერმანია დგას სხვა ერებს შორის შუაში - როგორც გული - და როგორც ევროპის ბრძოლის ველი. გერმანიის მიწაზე იბრძოდნენ ესპანეთის, საფრანგეთის, ინგლისურის, შვედურის, რუსული და მონღოლური არმიები, გერმანიის მიწაზე მიმდინარეობდა ოცდაათწლიანი ომის საშინელი რელიგიური ომები და პირიქით, გერმანელები სისხლს ღვრიდნენ უცხო ქვეყნის ინტერესებისთვის ყველა ქვეყანაში. დედა გერმანია ათასობით ჭრილობიდან სისხლს ღვრიდა, რომლებიც მისმა უცხოელმა არმიებმა მიაყენეს და - რომლებიც მას საკუთარი შვილების ბრძოლებმა მიაყენეს. უსასრულოდ ტრაგიკულია გერმანიის ისტორია, იმდენად ტრაგიკული, რომ გერმანიის ლტოლვა ერთიანი, დახურული გერმანული რაიხისადმი შედიოდა ზღაპრებში, ძველი ბარბაროსას საგებში კიფჰოიზერში42. საუკუნეების განმავლობაში გერმანული სახელმწიფოებრივი იდეის რეალიზაცია რჩებოდა - ერის საუკეთესო ადამიანების ლტოლვა და იმედი, სანამ 1871 წელს ძლევამოსილმა მჭედელმა არ გამოჭედა გერმანიის ერთიანობა. ბევრი რამ იყო გასაკეთებელი დიდი გერმანული სახელმწიფოს რეალიზაციაში, რომელიც მოიცავდა ყველა გერმანელს, ვინც ტერიტორიულ კავშირში ცხოვრობს სამშობლოსთან. მაგრამ გერმანული ლტოლვის უკვე ამ ნაწილობრივმა რეალიზაციამ მოგვანიჭა გერმანული ისტორიის ისეთი მაღალი აყვავება, როგორც იშვიათად.

მაგრამ ჩვენ არ უნდა ვიფიქროთ „თუ“-ზე და „მაგრამ“-ზე, პირიქით, ისტორიიდან უნდა ვისწავლოთ. პოლიტიკა ისტორიაა, რომელიც ყალიბდება და თუ „ისტორიის შექმნიდან“ ჩვენი ხალხისთვის ხსნა აყვავდება, მაშინ ჩვენმა სახელმწიფოებრივმა ხელოვნებამ, ჩვენმა ეროვნულმა პოლიტიკამ, ისტორიაში მომხდარის პატივისცემით, უნდა აიცილოს თავიდან წარსული დროის შეცდომები და საუკეთესო ტრადიციებს მიჰყვეს. ადამიანი, ისტორიის გარეშე პოლიტიკოსი, რომელიც დოგმატურად ქმნის ისტორიას თავისი სავარძლიდან, მხოლოდ უბედურების მოტანას შეძლებს ხალხისთვის, როგორც ეს ბოლო წლებში განვიცადეთ ახალი გერმანელი მარქსისტული მთავრობის შოუმენებისგან. რამდენად კატასტროფული და დამღუპველია ძველი სოციალური ფორმის სრული ნგრევა, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც ეს განადგურება იდენტურია მარქსისტული მოძრაობის ძალისა, იმდენად ნაკლებად შეიძლება შენარჩუნდეს ძველი მხოლოდ იმიტ
აქ კიდევ ერთხელ დევს კონსერვატიული სულის ტრაგედია, რომელიც, შემოქმედებითად უნაყოფო და

42 კიფჰოიზერის გორაკები თიურინგიასა და საქსონია-ანჰალტს შორის მდებარეობს და ითვლება საღვთო რომის იმპერატორის, ფრიდრიხ ბარბაროსას (1122-1190) განსასვენებელ ადგილად, რომელიც მესამე ჯვაროსნული ლაშქრობის დროს თურქეთში, მდინარე სალეფში დაიხრჩო.

Machine Translated by Google

წარმოსახვის გარეშე, ის უარყოფს ყველაფერს ახალს მხოლოდ იმიტომ, რომ ის ახალია და იმიტომ, რომ მტკიცედ ეკვრის მოძველებულ ფორმებს, რომლებმაც დიდი ხნის წინ დაკარგეს თავიანთი არსი. ხალხი და სახელმწიფო არ არის მუმიები და კონსტრუქციები, არამედ ცოცხალი არსებები; ერთხელ შეკერილი ტანსაცმელი სამუდამოდ არ უხდება.
ერების ბედისწერა მხოლოდ რამდენიმე საკმაოდ დიდ ძირითად თვისებას ავლენს და ასეთი ძირითადი ცოდნის უგულებელყოფა ყოველთვის მწარედ შურს იძიებდა ერებზე. ჩვენთვის, გერმანელებისთვის, ფუნდამენტური ისტორიული, ეროვნული პოლიტიკური დოქტრინაა: „იყავით ერთიანი!“

სიტყვა „გაერთიანებული“43 კი არ ნიშნავს „ერთიანობას“44 , არამედ „შეთანხმებას“45. მხოლოდ გერმანული ტომების შეთანხმებიდან საგარეო და საშინაო პოლიტიკის პრინციპებზე შეიძლება გაიზარდოს, როგორც მისი საუკეთესო ყვავილი, შინაგანად თავისუფალი სახელმწიფო, რომელიც გარეგნულად ძლიერია და საერთაშორისო წონა აქვს.

ამგვარად, გერმანული სახელმწიფოსთვის შესაძლოა არ არსებობდეს რაიმე ევროპული ან საერთაშორისო ეკონომიკური, საეკლესიო ან ჰუმანიტარული მოტივები, არამედ მხოლოდ მთელი გერმანელი ერის კეთილდღეობა. მე ვგულისხმობ პოლიტიკური მოქმედების „მოტივებს“. ამასთან ერთად, ბუნებრივია, მოქმედებს საეკლესიო, ეკონომიკური და ზოგადად ადამიანური ხასიათის გავლენა, რომელიც ადეკვატურად უნდა შეფასდეს და განიხილებოდეს. თუმცა, პრინციპი უნდა იყოს და დარჩეს, რომ გერმანიის ეროვნულმა სახელმწიფომ მხოლოდ გერმანელები უნდა წარმოადგინოს და ეს როგორც საშინაო, ასევე საგარეო პოლიტიკაში.

ამიტომ, ჩვენი ეროვნული პოლიტიკური მიზანია:

1. დახურული ეროვნული სახელმწიფოს შექმნა, რომელიც ყველა გერმანელს მოიცავდა.

2. საზღვარგარეთ გერმანიის ყველა ინტერესის ძლიერი წარმომადგენლობა.

ნაციონალისტური იდეა

ძლიერი ეროვნული ცნობიერების გამოღვიძების ან, უკეთ რომ ვთქვათ, ხელახლა გამოღვიძების წინაპირობაა

ყველა ებრაელისა და არაგერმანელის საჯარო ცხოვრებაში ყველა საპასუხისმგებლო თანამდებობიდან გათავისუფლება.

ებრაელთა შემოსევის წინააღმდეგ ჩვენი საზოგადოებრივი ცხოვრების თითქმის ყველა სფეროში გადამწყვეტ თავდაცვით ბრძოლას მხოლოდ ნაციონალ-სოციალიზმი სრული ენერგიით აწარმოებს. ებრაელობის წინააღმდეგ ბრძოლა გერმანული სულისა და გერმანული თავისუფლებისთვის შეგნებული ბრძოლაა.

ებრაელების გავლენა და ზეგავლენა მათ მასპინძელ ხალხებზე საერთოდ არ შეიძლება შევადაროთ სხვა ხალხების ძალაუფლების ურთიერთობებსა და ბრძოლებს, არამედ მხოლოდ სიცოცხლისა და სიკვდილისთვის ბრძოლას ჯანმრთელ სხეულსა და მასზე თავდასხმის მომწამვლელ შხამიან მიკრობებს შორის. როდესაც ცოცხალ ორგანიზმს შხამიანი ბაცილები ესხმიან თავს, კითხვა მხოლოდ ასეთია: ან სხეულის ჯანსაღი ძალა გახდება უცხოელი დამპყრობლების ბატონ-პატრონი - შემდეგ კი ისინი გაანადგურებს მათ - ან ის აღარ იქნება მათი ბატონ-პატრონი, შემდეგ კი მოკვდება მათ გამო. ასევე, მსოფლიოს ყველა კუთხეში მცხოვრები ებრაელების მასპინძელი ხალხებისთვის მხოლოდ ეს არსებობს: ან ამოკვეთონ ებრაელები ეროვნული სხეულიდან - ან მოკვდნენ ებრაელის გამო.

სწორედ ადამიანის სხეულთან და მიკრობებთან შედარება ძალიან ნათლად გვიჩვენებს, თუ რამდენად ცალმხრივია პოპულარული შეცდომაში შემყვანი მოსაზრება, რომ ებრაელები ყველგან მხოლოდ მათი უფრო მაღალი ეფექტურობის გამო გავრცელდნენ და რომ სწორედ ამ მიზეზით მათზე თავდასხმა და დევნაა უაღრესად არასწორი და უსამართლო. არ შეიძლება უბრალოდ ითქვას, რომ ქოლერის ბაცილი ასევე ბევრად უფრო ძლიერი და ეფექტურია, ვიდრე ადამიანი და სწორედ ამიტომ სძლია მან ჯანმრთელ ადამიანს - არა,

43 „კარგი“

44 „ერთობა“

45 „სათანადო ქცევა“

Machine Translated by Google

ეს ადამიანისთვის შხამია. და, ზუსტად ისე, როგორც ცოცხალი ორგანიზმის ამ ბრძოლაში შემოჭრილი შხამების წინააღმდეგ, მოწამვლის განსაკუთრებული სიმპტომები ჩნდება, რასაც თან ახლავს ცხელება, კრუნჩხვები, დამბლის სიმპტომები და ა.შ., ასევე ებრაელის მიერ თავდასხმის მსხვერპლი ერების ბრძოლა გამოიხატება დაავადების საკმაოდ მსგავსი სიმპტომებით - არეულობა და აჟიოტაჟი სამოქალაქო და პოლიტიკურ ცხოვრებაში, ძლიერი კრუნჩხვები ეროვნულ სხეულში, არეულობა, ტერორი, სამოქალაქო ომი, რომელიც მონაცვლეობს დამბლის საკმაოდ ტიპურ სიმპტომებთან, განსაკუთრებით ერების ინტელექტუალურ ნაწილში - მთავრობებში. შემდეგ მხოლოდ ერთი კითხვა ჩნდება, შეძლებენ თუ არა ეროვნულად შეგნებული წრეები, რომლებიც ცნობენ მტერს, მთავრობების გაფრთხილებას და განმანათლებლობას, თუ მთავრობის ფორმირებას და თავად ებრაელების განეიტრალებას - მაშინ განკურნება აუცილებლად შემოდის; თუ ამას ვერ შეძლებს, მაშინ ეროვნული სიკვდილი ასევე აუცილებლად შემოდის. მესამე გზა არ არსებობს. დროებითი იზოლაცია - სამედიცინო ხატოვნებად დარჩენა - მხოლოდ აშკარა საშუალებებს იწვევს: ადრე თუ გვიან ბაცილები ხელახლა იფეთქებენ სხეულის სისხლძარღვებში, ამ მეორე ბრძოლის დასასრული კი პაციენტისთვის სასიკვდილოა.

საბოლოო წარმატებისთვის გადამწყვეტი - როგორც ზოგადად ცხოვრებაში - ძალაუფლების ნებაა. ძალაუფლების ამ ნების გარეშე - ერის შენარჩუნების ამ ნების გარეშე, ერი უმწეოდ ეშვება დაცემამდე. რაც სიტყვასიტყვით არ ინგრევა, ხდება მონა, ფელაჰინი, მონა და მსახური სრულიად ებრაული მსოფლიო ძალაუფლების.

ეს სიცოცხლისა და სიკვდილის ბრძოლაა. ბევრი წარმატებული ჯარისკაცი წავიდა, მაგრამ ჩვენი ეროვნული თანამებრძოლების უმეტესობა ჯერ კიდევ სძინავს. განათლება ისევ და ისევ, დაუღალავად, გამოსავალია. რაც ამ განათლებას განსაკუთრებით რთულს ხდის, არის არიელის უუნარობა და სინაზე სწორედ ამ სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვან რასობრივ საკითხებში.

ჩვენს გერმანელ ხალხში არსებულმა ძლიერმა რასობრივმა ნარევმა, უეჭველად, თითქმის მთლიანად დამარხა ნათელი და მაღალი რასობრივი ცნობიერება ძალიან ბევრში, ამიტომ რასობრივი კანონების ზუსტი ცოდნის ნაცვლად მხოლოდ რასობრივი თვალსაზრისით უცხო ებრაელების მიმართ განუსაზღვრელი ზიზღის გრძნობა დარჩა. თავის მხრივ, ებრაელი ორი ათას წელზე მეტი ხნის განმავლობაში ყველაზე მკაცრად იცავდა თავის რასობრივ კანონებს, რადგან ნათლად იცოდა სისხლის სიწმინდის შენარჩუნების განსაკუთრებული მნიშვნელობა ხასიათისა და ერისთვის46 .

მეორე მხრივ, მას შეეძლო რასობრივი აგიტაცია მოძველებულ ნაგავად წარმოეჩინა, რაც, სამწუხაროდ, გერმანიაში რასობრივი ნაზავის გათვალისწინებით, მისთვის შესაძლებელი იყო გარკვეული გამართლებით. გერმანელების მხრიდან რასობრივი მეცნიერებისადმი ებრაული ზიზღის სრული გადაწყვეტილებით წინააღმდეგობის გაწევის ნაცვლად, მოთხოვნით: „გერმანო, შეინარჩუნე შენი სისხლი სუფთა!“, გერმანელი ამ სფეროშიც კი ჩამორჩებოდა ებრაელის ფსიქოგოგიურ ხელოვნებას47. განმანათლებლობის საუკუნემ თავისი ჰუმანიტარული იდეალებით ებრაელებს მართლაც მოუტანა ემანსიპაცია იმ ჯაჭვებისგან, რომლებიც ჩვენმა წინაპრებმა თავიანთი უმაღლესი სიბრძნით შექმნეს ებრაული სულის ძარცვისა და მევახშეობის წინააღმდეგ, მაგრამ ჩვენთვის მხოლოდ დაბნეულობა და გაურკვევლობა ამ ფუნდამენტურ საკითხთან დაკავშირებით. წინადადებით: „ებრაელებიც ადამიანები არიან“ - წინადადება, რომელიც არავის მიერ იყო და არასდროს არის უარყოფილი - ებრაელებს სამოქალაქო თანასწორობის უფლებები მიენიჭათ. ამით ეროვნულ-რასობრივი წინააღმდეგობა სრულიად განსხვავებული ინტელექტუალური სტრუქტურის ებრაელი უცხო ხალხის წინააღმდეგ ჩაცხრა და სამოქალაქო ემანსიპაციის წინააღმდეგ ბრძოლა თავიდანვე შეფერხდა.

ამ პლატფორმიდან ახლა მოხდა ჩვენი მთელი ეკონომიკის დაპყრობა და,
ბოლო დროს, საზოგადოებრივი ცხოვრება ებრაელთა შეუზღუდავი მმართველობის ამჟამინდელ მდგომარეობამდე.

---

46 შდრ. ნაციონალ-სოციალისტური ბიბლიოთეკის ტომები რასისა და ებრაელების შესახებ!

47 დარწმუნების ხელოვნება.

Machine Translated by Google

თავად ებრაელების ჩვენებების მთელი სერია ცხადყოფს, რომ ისინი თავს სახელმწიფოდ სახელმწიფოში გრძნობენ, რომ უფრო მჭიდრო კავშირში არიან სხვა ქვეყნებში მცხოვრებ თავიანთ რასობრივ თანამებრძოლებთან, ვიდრე მასპინძელ ხალხებთან.

ხალხებს შორის მჭიდრო კუთვნილების ამ ებრაული გრძნობიდან პირდაპირ წარმოიშობა საფრთხეები მკვიდრი ხალხებისთვის ომისა და მშვიდობის დროს ერების საგარეო პოლიტიკური ურთიერთობების სფეროში.

თავდაპირველად, თუმცა, ებრაელების ყურადღება ეკონომიკური უპირატესობების მოთხოვნაზე იყო მიმართული. აქაც, მოგების შეუზღუდავი დევნა, რომელსაც ხელი არ შეუშალა მასპინძელი ხალხის მიმართ სოციალური გრძნობების არარსებობამ, მათთვის სასარგებლო აღმოჩნდა.

როგორც თანამედროვე საკრედიტო სისტემის გამომგონებლებსა და მატარებლებისთვის, მათთვის მალევე ადვილი გახდა შტატების მთელი ფინანსური ეკონომიკის და, ბანკებისა და საფონდო ბირჟების მეშვეობით, ასევე, ძირითადად, კერძო სექტორის გავლენის ქვეშ მოქცევა.

აქედან, ფინანსური მდგომარეობის შექმნის შემდეგ, ებრაელობამ ერის ინტელექტუალურ-კულტურულ პროდუქტებსაც გაუწოდა ხელი; აქ მათ დახმარებას გაუწია მათი მოტივაციური სული, სწრაფი ჭკუა, კრიტიკული გაგება - მახასიათებლები, რომლებიც ხშირად შეიძლება სერიოზული, მძიმე, მიწიერი არიული სულისკვეთების უდავო უპირატესობად მოგეჩვენოთ.

სინამდვილეში კი საქმე მხოლოდ ქურდობის ინსტინქტში, სინდისის ნაკლებობასა და არაკეთილსინდისიერებაში იყო - რაც უკვე გაცხადებულია მათ რელიგიურ დოქტრინებში. ებრაელისთვის, შულხან არუხის48 დოქტრინების თანახმად, არაებრაელის ქონება ჰგავს ქონებას ბატონის გარეშე - იქ იმისთვის, რომ ებრაელმა მიითვისოს იგი! ებრაელმა თავის სამსახურში დააყენა საბანკო და საფონდო ბირჟის ტექნიკის ყველა საშუალება. ანონიმიზაციამ - ჩვენი ეკონომიკის დეპერსონალიზაციამ სააქციო საზოგადოების საფონდო ბირჟაზე გასატანი ფორმით - გარკვეულწილად გამოყო კაპიტალი შრომისგან, აქციონერმა იშვიათ შემთხვევებში იცის რაღაც თავისი ქარხნის შესახებ, მას მხოლოდ ცალმხრივი ინტერესი აქვს თავისი ფულის მომგებიანობის მიმართ.

როდესაც მან ის აქციების სახით ჩადო. ეს ფენომენი აქ უნდა აღინიშნოს, რადგან ჩვენი ეკონომიკის ამ დეპერსონალიზაციასთან ერთად მისი დეგრადაციაც მიდის. მეწარმე და მწარმოებელი, რომელმაც თავისი საწარმო ნულიდან ააშენა, რომელმაც იცის თავისი მომხმარებლების მოთხოვნები, რომელსაც ჯერ კიდევ აქვს ძველი ბიზნეს პატიოსნება და თავის მოვალეობად მიიჩნევს ეკონომიკის რეალური საჭიროებების შესაბამისი მყარი, კარგი, მდგრადი პროდუქტის წარმოებას, ეს ჭეშმარიტად მყარი მეწარმე ფუნდამენტურად განსხვავდება თანამედროვე მსხვილი აქციონერისგან, რომელსაც დიდი აქციების წმინდა კაპიტალისტური ფლობით მხოლოდ ერთი ინტერესი აქვს - მიზნად ისახავს რაც შეიძლება მაღალი შემოსავლის მიღებას. საწარმოებში კარგი და იაფი ნივთები იწარმოება, ზოგადად საწარმოო ღირებულებები იქმნება სააქციო საზოგადოების მიერ თუ, როგორც ეს საკრედიტო კომპანიების (ბანკების) შემთხვევაშია, საერთოდ არ იქმნება ღირებულებები, ეს კაპიტალისტის - აქციონერის მიმართ უკიდურესი გულგრილობის საკითხია. ამის შემდგომი შედეგია ის, რომ წარმოება ნაკლებად არის ორიენტირებული საჭიროებებზე, რომ, უფრო სწორად, მხოლოდ აშკარა მოთხოვნილების გაღვივებაა საჭირო უზარმაზარი რეკლამით. ადრე მეწარმეთა ღირსების კოდექსით სრულიად აკრძალული იყო საკუთარი პროდუქციის ქება; ამას აკეთებდა ბაზრის მაძიებელი, ხოლო საკუთარი საქონლის ასეთი ბაზრის მაძიებლის მსგავსად ქება-დიდება კეთილსინდისიერი ბიზნესმენის მიერ არაკეთილსინდისიერ კონკურენციად ითვლებოდა. თუმცა, ებრაელი ვაჭარი სწორედ ამ ტიპის ბაზრის მაძიებელ სავაჭრო საქმიანობას სრული დაჟინებით აწარმოებდა, სადაც მისი დარწმუნების ხელოვნება გამოდგებოდა. დღეს კი, მომთხოვნი ებრაელი მაძიებლის ნაცვლად, ებრაული რეკლამა გამოჩნდა.

48 შულხან არუხი ებრაული სამართლის ყველაზე ავტორიტეტული კოდექსია და იგი 1563 წელს ჩრდილოეთ პალესტინაში იოსეფ კაროს მიერ იქნა შედგენილი.

Machine Translated by Google

მეცნიერების სფეროში მსგავსი განვითარება მოხდა, განსაკუთრებით ეკონომიკური მეცნიერების სფეროში - ე.წ. ეროვნულ ეკონომიკაში. თანდათანობით, ეროვნული ეკონომიკის ამოცანა აღარ ჩანდა ეროვნული ეკონომიკური ლეგიტიმურობისა და აუცილებლობის შესწავლაში და კვლევების შედეგებიდან ეკონომიკური ხელმძღვანელობისთვის სახელმძღვანელო პრინციპების გამოტანაში, არამედ სულ უფრო ხშირად მხოლოდ სიტუაციის აღწერა ხდებოდა იმის გამოკვლევის გარეშე, იყო თუ არა აღმოჩენილი ეკონომიკური ფენომენები და ფორმები ასევე კარგი, შესაფერისი და გამოსადეგი ეროვნული ეკონომიკის რეალურ საჭიროებებთან. ამ გზით, ადამიანებმა წარმატებით შეძლეს და დღესაც უფრო წარმატებით ახერხებენ, ვიდრე ოდესმე, ეკონომიკისა და შესაბამისად, ეროვნული საზოგადოებისთვის საშინელი ზიანის მიყენებაში - მეცნიერულად განხილული - და, ამ მიზეზით, უცვლელი გზით. ამ სფეროში განსაკუთრებით შემოდის სახელმწიფო და კერძო საკრედიტო მომსახურების ინდუსტრიის დოქტრინა და განსაკუთრებით პროცენტის დოქტრინა. ამ საკითხს სხვაგან დეტალურად შევეხეთ, აქ კი საკმარისი იქნება იმ ფაქტის აღნიშვნა, რომ ის, რასაც დღეს ეროვნულ ეკონომიკას ვუწოდებთ, ძირითადად მხოლოდ კერძო კაპიტალისტური ინსტრუქციაა პირადი გამდიდრებისკენ და კარგად დაგეგმილი მცდელობა, გაამართლოს პროდუქტიული ერების სამუშაო ძალის უზურპაციული კაპიტალისტური ძარცვა.

აღსანიშნავია, რომ ეროვნული ეკონომიკის ლექტორებს შორის ძალიან დიდია

ებრაელების პროცენტული მაჩვენებელი.

უბრალო ადამიანისთვის კიდევ უფრო გასაოცარია ებრაელების შეჭრა ლიტერატურულ და მხატვრულ სამყაროში. ველი.

ვინც ჩვენს თანამედროვე თეატრს დააკვირდება, გაოგნებული დარჩება იქ გავრცელებული უზნეობითა და ცინიზმით. განსაკუთრებით აქტუალურია თანამედროვე კინოს ფენომენის ეს მოსაზრება. ჩვენს სცენებს გარყვნილებისა და თაღლითების დრამა მართავს; დივერსიული და ჭკვიანური დიალექტიკით, კარგ გერმანელს ასწავლიან, რომ მორალი და ეთიკა, პატივი და სინდისი ძირითადად სისულელეა, რომლის გარეშეც უფრო შორს წასვლა შეიძლება. საზოგადოებაზე ამ თავდასხმებს თან ახლავს ებრაული თეატრალური სააგენტოების უსიამოვნება, რომელშიც მხატვრული მიდრეკილებების ცოდნა ნაკლებად გადამწყვეტია, ვიდრე თანამდებობის მაძიებელთა თეატრისა და კონცერტის აგენტებისადმი მადლიერება.

თუმცა, შემდეგ ფართო მასშტაბით დაიწყო საზოგადოებრივი აზრის მანიპულირება ყოველდღიური პრესის მეშვეობით. თითქმის ყველა მსხვილი გაზეთი თანდათან ებრაელების საკუთრებაში გადავიდა.
ამით გერმანელი ხალხის გარშემო წრე დაიხურა. ეკონომიკურ მმართველობას ინტელექტუალური მმართველობა დაემატა. ყველაფერი, რაც ებრაული ინტერესებისთვის საზიანო იყო, საზოგადოებისგან რაც შეიძლება დიდხანს იფარებოდა და დუმდა; თუ იდეები ან წარმოდგენები მაინც იჩენდა თავს, მაშინ ნამდვილი ჯადოქრებზე ნადირობა იწყებოდა, თავდაპირველად ასეთი მცდელობების სასაცილოდ წარმოჩენის მცდელობით და, თუ ესეც არ შველის, ტყუილი და დამახინჯებული ინფორმაცია, ასევე პირადი შეურაცხყოფა უნდა მოქმედებდეს. ცდილობდნენ მოსყიდვას, მუქარას და საბოლოოდ არ ერიდებოდნენ უხერხული მოწინააღმდეგის ან შენიშვნის ეკონომიკურად განადგურებას ან მის მოკვლასაც კი.

ეს უკანასკნელი, ყველაზე საშინელი იარაღი, როგორც წესი, არ გამოიყენებოდა, ან მხოლოდ იშვიათად გამოიყენებოდა კერძო პირების წინააღმდეგ, რადგან იშვიათად თუ აღწევდა ხალხის ნამდვილი მეგობრის რეაქცია, რომელსაც არ ჰქონდა პოლიტიკური ან სახელმწიფოებრივი ძალაუფლების პოზიცია, ეფექტურობას მანამ, სანამ ის უკვე არ გატყდებოდა ებრაელთა საჯარო ორგანოებში ტყუილისა და ცილისწამების ნაკადმა.

პარტიებში მასების უკმაყოფილება უკიდურესი გაზვიადებით იყო გაღვივებული და კლასობრივი სიძულვილი მდიდრებისა და მათი სავარაუდო დამცველების, სახელმწიფო ხელისუფლებისა და არმიის მიმართ გაღვივდა. აქაც კი - ისევე როგორც ყველგან ეროვნულ სახელმწიფოზე თავდასხმების შემთხვევაში - ძირითადად ებრაელები აჟიოტაჟებდნენ და ღვაწლი უწყობდნენ ხელს. საკმარისია გავიხსენოთ, რომ კარლ მარქსი, კლასობრივი ბრძოლის მარქსისტული დოქტრინის ფუძემდებელი, მართლაც ებრაელი იყო (მარდოქაი

Machine Translated by Google

მისი ნამდვილი სახელი იყო). მისი მაცნე გერმანიაში, ფერდინანდ ლასალი49, თავდაპირველად ფეისტ ლასალი, ასევე ებრაელი იყო.

ომისა და რევოლუციის დროს დასრულდა ებრაელთა მიერ გერმანული სახელმწიფოს წინააღმდეგ მიმართული გამანადგურებელი საქმე. მთავრები განდევნეს, ოფიცრებს ეპოლეტები მოაგლიჯეს, ჩინოვნიკები კი შიმშილით დამორჩილდნენ, რათა თავიანთი ადამიანური რესურსები - რომელიც თანამედროვე გერმანიის სოციალისტურ-მაღალკაპიტალისტური სახელმწიფოსთვისაც კი აუცილებელია - ხელმისაწვდომი გაეხადათ. ამ გზით განიარაღდა, დასუსტდა, ლიდერები გაძარცვეს, ქონება დაკარგა და ძალადობის მსხვერპლი გახდა, დემორალიზებული და დასუსტებული იყო გერმანელი ერი, მაშინ როდესაც ყველგან, საზოგადოებრივ ცხოვრებაში, ეკონომიკასა და პოლიტიკაში, ხელოვნებასა და თეატრში, ებრაელებმა უდავო ჰეგემონია მოიპოვეს.

მათი მმართველობის საფუძველი უზარმაზარი სიმდიდრეა.

მასპინძელ ხალხთან შედარებით მათი მცირერიცხოვნების მიუხედავად, მათ შეძლეს საზოგადოებრივი ცხოვრების ყველა მნიშვნელოვანი თანამდებობა თავიანთი ებრაელი რასის თანამებრძოლების ან ებრაელებთან მჭიდროდ დაკავშირებული გერმანელების ხელში გადაეცათ. მიუხედავად ამისა, ებრაელების გერმანიის ეროვნული სხეულიდან გამოდევნა სრულიად შესაძლებელია - მით უმეტეს, რომ რეალურად სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანი საწარმოო საქმიანობა მრეწველობასა და სოფლის მეურნეობაში, პროფესიებსა და ადმინისტრირებაში თითქმის მთლიანად თავისუფალია ებრაელებისგან.

ებრაელების ჩვენი ეროვნული სხეულიდან განდევნა არც სასოფლო-სამეურნეო წარმოებას შეაფერხებდა - მე ჯერ არ მინახავს არც ერთი ებრაელი გუთნის უკან, რომელიც კვლებში შემოუვლის - და არც ქარხნები უნდა გაჩერდეს მუშახელის ნაკლებობის გამო - სამუშაო ძალამ ნამდვილად იცის, რომ არც ერთი ებრაელი არ ასხამს ნახშირს მძიმე სამუშაოს შესრულებისას ან არ დგას სამჭედლოში - ჩვენი სამუშაო ადგილები მჭედლისა და ლითონის დამმუშავებლის, დურგლისა და მეწაღის არ დარჩებოდა ობოლი - სახლები არანაირად არ დარჩებოდა ნანგრევებად ებრაელების განდევნის შემდეგ, სტატისტიკაში არაფერია ნახსენები ებრაელი ქვისმთლელების, დურგლების, გადახურვისა და მინის მჭედლების შესახებ. მაგრამ ვაჭრობაშიც კი არ შეიქმნებოდა სტაგნაცია, თუ ებრაელები აღარ იქნებოდნენ იქ. სატრანსპორტო სისტემის სფეროში სახელმწიფომ დღემდე სამაგალითოდ იზრუნა პირად და სატვირთო მოძრაობაზე და, ყოველ შემთხვევაში, ვინ აღიქვამდა ებრაელებს რკინიგზის კონდუქტორებად ან ლოკომოტივის მემანქანედ -

ან ტრამვაის კონდუქტორებად, ან ვაგონის მფლობელებად ან ტრანსპორტის მუშაკებად?

მაგრამ ებრაელის ვაჭრობისა და ფინანსებისადმი ტიპური მიდრეკილების სფეროშიც კი, ომამდე არსებულმა სამხედრო ადმინისტრაციულმა თანამდებობებმა აჩვენა, რომ მათ შეეძლოთ ფრთხილად შენახვისა და მიწოდების მომსახურების გაწევა, თავად ვაჭრობაში ასობით ათასი კომერციული კლერკი და გერმანელი ბიზნესმენი აქტიურია, რომლებიც ესმით ვაჭრობის რეალური ასპექტები და საჭიროებები, ხოლო სახელმწიფო ბანკსა და საფოსტო ბანკში ჩვენ გვაქვს ინსტიტუტები, რომლებსაც შეუძლიათ შექმნან ჯანსაღი ეროვნული ეკონომიკის საფუძველი, რომელიც თავისუფალია ებრაელი მძარცველი ეკონომიკისგან.

თუ ამ საკმაოდ მოკლე მიმოხილვიდან დავინახეთ, რომ ებრაელები არანაირად არ წარმოადგენენ შეუცვლელ ფუნქციას ჩვენს სახელმწიფოებრივ და ეროვნულ ცხოვრებაში, რომ ისინი, მეორეს მხრივ, ბოროტად იყენებენ თავიანთ უზენაესობას ყველაზე დაუნდობელი გზით, მასპინძელი ხალხების საზიანოდ, მაშინ აშკარა და ლოგიკური შედეგია ებრაელების ჩვენი ერიდან განდევნის მოთხოვნა.

მხოლოდ ის შეიძლება იყოს სახელმწიფოს მოქალაქე, რომელიც გერმანიის ეროვნული საზოგადოების წინაშე აღუთქვამს თავს .

49 ფერდინანდ ლასალი (1825-1864) იყო გერმანელ-ებრაელი სოციალისტი, რომელიც იცნობდა მარქსს, თუმცა ეს უკანასკნელი მას ოპორტუნისტად თვლიდა კონსერვატორ ბისმარკთან კომპრომისზე წასვლის სურვილის გამო. ამიტომ, მარქსმა არ დაუჭირა მხარი ლასალს, როდესაც ამ უკანასკნელმა დააარსა Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (გერმანელი მუშების გენერალური ორგანიზაცია).
ასოციაცია) 1863 წელს, რომელიც ძირითადად საყოველთაო პირდაპირი საარჩევნო უფლების მოპოვებას ისახავდა მიზნად.

50 ეს დებულება უკვე შეტანილი იყო 1935 წლის 15 სექტემბრის ნიურნბერგის კანონების მეორე ნაწილში , „რაიხის მოქალაქეობის შესახებ კანონში“, მე-2 მუხლში: „რაიხის მოქალაქეა მხოლოდ ის ქვეშევრდომი, რომელიც გერმანული ან მონათესავე სისხლის წარმომადგენელია და რომელიც თავისი საქციელით აჩვენებს, რომ მას სურს და შეუძლია ერთგულად ემსახუროს გერმანელ ხალხს და რაიხს“. ებრაელების გერმანული საზოგადოებიდან სრული გამოყოფა განისაზღვრა ამ კანონების პირველ ნაწილში, „კანონები გერმანული სისხლისა და გერმანული პატივის დაცვის შესახებ“.

Machine Translated by Google

რასობრივი საკითხის ამ მიმოხილვიდან ბუნებრივად და აუცილებლად გამომდინარეობს აღმოსავლეთ ებრაელთა იმიგრაციის აკრძალვის სხვა შედეგებიც. ეს ებრაული საკითხის სრული გაუგებრობაა, თუ ვინმე თვლის, რომ საკმარისია აღმოსავლეთ ებრაელთა მოგერიება იმიგრაციის აკრძალვით. აბსოლუტურად აუცილებელია, რომ ჩვენს შორის მცხოვრები ჩვენი ხალხის მიმართ მტრულად განწყობილი ებრაელები ერთდროულად უცხოელის მოქმედების ქვეშ მოექცეს. აღმოსავლეთ ებრაელები, რა თქმა უნდა, ის დიდი რეზერვუარია, საიდანაც ებრაელები მუდმივად ივსებიან. დიდი საფრთხე, რომელსაც ეს იმიგრაცია მოიცავს, ბოლო წლების გამოცდილებიდან სრული სიცხადით გამოვლინდა. რამდენიმე წელიწადში ამ აღმოსავლელ ებრაელებმა ყველა შესაძლო საქმიანი ხრიკისა და აყვავების გზით შეძლეს უზარმაზარი სიმდიდრის დაუფლება. ჩვენი სასამართლო დარბაზები სავსეა ასეთი უცხოური ელემენტების მიერ განხორციელებული თაღლითობებით. სახელმწიფოს არ აქვს ინტერესი ისეთი ადამიანების იმიგრაციის მიმართ, რომლებიც არანაირად არ იყენებენ საკუთარ თავს პროდუქტიულად.

ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფოს ეს პოზიცია აღმოსავლეთ ებრაელების მიმართ არ გამორიცხავს, რომ შეიძლება გარიცხონ სხვა ერების წევრებიც კი, რომლებიც ეროვნული სხეულის პარაზიტები არიან.

ამ საკითხების განხილვა ახლა სახელმწიფო პოლიტიკის მესამე ნაწილამდე მიგვიყვანს.
ნაციონალ-სოციალიზმი: მოქალაქეობის უფლებისკენ.

მოქალაქეობის უფლება

მოქალაქეობის უფლება უნდა იყოს მოპოვებული. ამ პრინციპით ნაციონალ-სოციალიზმი მნიშვნელოვნად განსხვავდება ამჟამად მოქმედი უფლებისგან, რომლის მიხედვითაც, 20 წელზე უფროსი ასაკის ყველა ზრდასრულ გერმანელს, როგორც მამრობითი, ასევე მდედრობითი სქესის, შეუძლია სახელმწიფო მოქალაქეობის უფლებების განხორციელება. ანალოგიურად, დღეს, ვაიმარის კონსტიტუციის თანახმად, ეს შესაძლებლობა ხელმისაწვდომია ებრაული რასის წარმომადგენლებისთვის. ანალოგიურად, სახელმწიფო წევრობის მიღება ნებისმიერ უცხოელს შეუძლია რამდენიმე ზედაპირული ფორმალობის დაცვით.

ვაიმარის კონსტიტუცია ზოგადად არ იცნობს სახელმწიფო მოქალაქის ცნებას, მაგრამ 110-ე მუხლში საუბრობს სახელმწიფოში წევრობაზე, ხოლო 109-ე მუხლში - კანონის წინაშე თანასწორ უფლებებზე ყველა სახელმწიფო წევრისთვის, როგორც მამრობითი, ასევე მდედრობითი სქესის. ამ კონცეფციის ბუნდოვანება, ბუნებრივია, გამორიცხავს მოქალაქეობის უფლების მოპოვებისთვის მორალური და რასობრივი წინაპირობების მოთხოვნას. ამის საპირისპიროდ, რაიხის კონსტიტუციის 113-ე მუხლი განსაკუთრებულ დაცვას უწევს უცხოენოვან „ერის ნაწილებს“ (!); ისინი „არ შეიძლება დაზარალდნენ თავისუფალ ტრადიციულ განვითარებაში, განსაკუთრებით მშობლიური ენის გამოყენებაში განათლებაში, ასევე შიდა ადმინისტრირებასა და მართლმსაჯულების განხორციელებაში“.

თუ უცხო ქვეყნის მოქალაქეების ამ ყველაზე ყოვლისმომცველ განხილვას შევადარებთ ჩვენი რესპუბლიკის დაცვის შესახებ კანონის პრაქტიკას საკუთარი ეროვნული თანამებრძოლებისგან, ე.წ. ომის დამნაშავეების მტრისთვის გადაცემის ვალდებულებას, 112-ე მუხლში გარანტირებული დარწმუნებით, რომ „უცხო ქვეყნის არც ერთი გერმანელი არ შეიძლება გადაეცეს დევნის ან დასჯის მიზნით“ და, თუ სწორედ ამ უკანასკნელ მუხლს შევადარებთ ფრანგების მიერ კრუპის[51] და მისი დირექტორების წინააღმდეგ გამოტანილ სამარცხვინო განაჩენებს , შესაძლოა, ამ ყველა მოვლენის ნათელი მოფენისთვის საკმარისი იყოს მითითება იმის შესახებ, რომ ამ კონსტიტუციის ავტორი ებრაელი პროისი[52] იყო .

51 გუსტავ კრუპი ფონ ბოლენი და ჰალბახი (1870-1950) 1909 წლიდან 1941 წლამდე ხელმძღვანელობდა ფრიდრიხ კრუპის გენერალურ შტაბს. ჰანს ფონ ზეექტის (1866-1936) მეთაურობით რაიხსვერთან თანამშრომლობით, კრუპმა ვერსალის ხელშეკრულების დარღვევით გერმანიის საიდუმლო გადაიარაღება განახორციელა. 1923 წელს, როდესაც ფრანგებმა და ბელგიელებმა რურის რეგიონი დაიკავეს, მათ ასევე დააჯარიმეს კრუპი აფეთქების ჩატარების გამო.
დიდი საჯარო დაკრძალვა ესენში კრუპის ქარხნის ცამეტი მუშისთვის, რომლებიც ფრანგებმა ოკუპაციის დროს დახვრიტეს.

52 ჰუგო პროისი (1860-1925) ვაიმარის რესპუბლიკის გერმანელ-ებრაელი შინაგან საქმეთა მინისტრი იყო და მნიშვნელოვანი როლი ითამაშა... 1919 წლის ვაიმარის კონსტიტუციის ფორმულირებაში.

Machine Translated by Google

არა „პოლონელების უფრო ბედნიერი მომავალი“, როგორც ბეთმან-ჰოლვეგმა53 თქვა თავის ერთ-ერთ წარუმატებელ საპარლამენტო გამოსვლაში, და არც რუმინეთში ებრაელების მდგომარეობის გაუმჯობესება (კულმანის თანახმად)54 შეიძლება იყოს გერმანული სახელმწიფოს წამყვანი იდეა, არამედ მხოლოდ გერმანელი ხალხის კეთილდღეობა. ეს წამყვანი თემა გამოხატულია NSDAP-ის ეროვნულ-ეკონომიკურ პროგრამაში (პროგრამა, გვ. 35) #7 პუნქტის მიხედვით: „გერმანელების უფლებები და ინტერესები უსწრებს უცხო ქვეყნების წევრების უფლებებსა და ინტერესებს“ და #6 პუნქტის მიხედვით: „ის, ვინც არ არის გერმანელი, შეიძლება მხოლოდ სტუმრად იცხოვროს გერმანიაში და ექვემდებარება უცხოელთა შესახებ კანონის პირობებს“.

ამის მიხედვით, სახელმწიფო მოქალაქეობის უფლება უნდა იყოს მოპოვებული. ის ასევე შეიძლება დაიკარგოს უღირსობის გამო. ეს არის უფლება, საიდანაც ებრაელები ფუნდამენტურად გამორიცხულნი არიან, საიდანაც სხვა ერების წევრებიც შეიძლება გამოირიცხონ.

გერმანიის სახელმწიფო მოქალაქეობის მაძიებლის შინაგანი პირობაა გერმანული კულტურისა და საზოგადოების წინაშე აღთქმა. ის, ვინც ამ გზით არ დებს თავს გერმანელი ერის წინაშე აღთქმას, ვინც თავს გერმანული სახელმწიფოს მტრად აცხადებს, ვინც თავს უფრო მჭიდროდ მიჯაჭვულად გრძნობს სხვა ერების წევრებთან, ვიდრე თავის ხალხთან, ვერ მიიღებს გერმანიის სახელმწიფო მოქალაქეობის უფლებებს, რადგან მას ნამდვილად არ სურს რაიმე საერთო ჰქონდეს გერმანულ საზოგადოებასთან.

ეს ნამდვილად სიგიჟეა, როდესაც ადამიანები, რომლებიც საჯაროდ აცხადებენ, რომ არ იცნობენ სამშობლოს, სახელად გერმანიას, როგორც ამას კრისპიენი55 და სხვები აკეთებდნენ, კვლავ სურთ ამ ქვეყნის ბედთან დაკავშირებით რჩევების მიცემა, როდესაც ისინი აცხადებენ, რომ ხალხის წარმომადგენლები არიან, დელეგატები კვლავ სარგებლობენ განსაკუთრებული პრივილეგიებით და როდესაც კვლავ სარგებლობენ განსაკუთრებით მკაცრი კანონების დაცვით (რესპუბლიკის დაცვით) იმ შემთხვევაში, თუ ისინი ამ პარლამენტიდან სამთავრობო თანამდებობებზე დაწინაურდებიან.

ნაციონალ-სოციალისტური გერმანიის სახელმწიფო სწორედ ასეთი ადამიანებისგან მოითხოვს უმძიმეს ანგარიშსწორებას და რევოლუციური მთავრობებისა და პარლამენტების წევრებს რეტროსპექტულად მოუწევთ პასუხისმგებლობის აღება თავიანთ ქმედებებზე ან უმოქმედობაზე. ამიტომ, კანონებს, რომლებიც უნდა შემუშავდეს საზოგადოებრივ ცხოვრებაში ჩართული ყველა პირის პასუხისმგებლობის საფუძველზე, უნდა მიენიჭოთ რეტროსპექტული ძალა.

აქ საქმე, როგორც გერმანიის რევოლუციის შეცდომის შემთხვევაში, არ არის მშიერი „პროლეტარების“ ხელფასებისთვის ბრძოლა გაძღომილი და დაუოკებელი კაპიტალისტების წინააღმდეგ, ანუ არ ეხება მშრომელი ხალხის ჯანსაღი და სწორი გრძნობების შეცდომაში შეყვანას კლასობრივი ბრძოლის იდეით, არამედ აქ საქმე ეხება მორალურ მოთხოვნას, რომ ამჟამინდელი საპარლამენტო და სამთავრობო სისტემის ამჟამინდელი ბენეფიციარების უპასუხისმგებლობას ბოლო უნდა მოეღოს და რომ ისინი, ვინც ხალხის საჭიროებებზე ზედმეტად გამდიდრდა ან სხვა წრეების მაქინაციებს უწყობდა ხელს, დამსახურებულ სასჯელს მიიღებენ.

სლოგანი: „პატარა თაღლითები ჩამოახრჩვეს; დიდები გათავისუფლდნენ“ არ უნდა დამტკიცდეს, როგორც სწორი. ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფო, პირიქით, სასჯელის დადგენის შემთხვევაში, გაითვალისწინებს პატარა თაღლითების შეცდენის ფაქტს, როგორც ძალიან შემამსუბუქებელ ფაქტორს და, მეორეს მხრივ, კანონის სრული სიმკაცრით წარუდგენს გერმანელი ხალხის წინააღმდეგ ჩადენილ მსხვილ დამნაშავეებს მართლმსაჯულების წინაშე.

---

53 თეოდორ ფონ ბეტმან-ჰოლვეგი (1856-1921) გერმანიის კანცლერი იყო 1909 წლიდან 1917 წლამდე. ომის დროს, ბეთმან-ჰოლვეგი, როგორც ჩანს, უფრო ზომიერ პოლიტიკას ემხრობოდა, ვიდრე სამხედრო ლიდერების მიერ მხარდაჭერილი.

54 რიჰარდ ფონ კულმანი (1873-1948) გერმანიის საგარეო საქმეთა სახელმწიფო მდივნის თანამდებობას 1917 წლის აგვისტოდან ასრულებდა. 1918 წლის ივლისი. 1918 წლის მაისში მან რუმინეთთან ბუქარესტის ზავის შესახებ მოლაპარაკებები აწარმოა.

55 არტურ კრისპიენი (1875-1946) 1920 წელს სოციალ-დემოკრატი პარლამენტის წევრად აირჩიეს და 1922 წელს სოციალდემოკრატიული პარტიის (SPD) თანათავმჯდომარე გახდა.

Machine Translated by Google

ამ სახელმწიფო სასამართლოს განწმენდის საქმე ახლა არანაირად არ შეიძლება შეჩერდეს იმ პირებით, ვინც რევოლუციის შედეგად პირველად მოვიდა ხელისუფლებაში. მას ასევე მოუწევს იმპერიული მთავრობის ქვეშევრდომების დასჯა, რომლებმაც თავიანთი დაუდევრობით შესაძლებელი გახადეს გერმანიის ეს დაცემა. მთავარი პასუხისმგებელი პირი - ბეთმან-ჰოლვეგი - მართლაც ჩამოართვეს მიწიერ მოსამართლეებს, იგივე შეიძლება ითქვას შემდეგ ყველაზე დამნაშავეზე - ერცბერგერზე[56], რომელმაც, როგორც 1917 წლის ივლისის სავალალო საპარლამენტო რევოლუციის მამამ, კიდევ ერთხელ აღძრა მტრების გამარჯვებისკენ სწრაფვა. თვით აისნერიც[57] და რატენაუ ჩამოშორდნენ თავიანთი ერის დამანგრეველი საქმიანობის სცენიდან, რა თქმა უნდა, უკანონო გზით, მაგრამ ისტორიის რკინის კანონების შესაბამისად. თუმცა, ბევრი მათგანი ჯერ კიდევ ცოცხალია, ვინც 1918 წლის იანვარში საბრძოლო მასალის გაფიცვის ორგანიზებით მებრძოლ არმიას ზურგში ხანჯალი ჩაარჭო და ისიც ცოცხალია, ვინც სიტყვითა და წერილობით გატეხა გამარჯვების ნება, ისიც ცოცხალია, ვინც ქადაგებდა „მშვიდობას გამარჯვებულებისა და დამარცხებულების გარეშე“, ისიც ცოცხალია და მას სწორად მიიჩნევს, ვინც ომსა და რევოლუციაში ხალხის გასაჭირი საკუთარი გადაჭარბებული გამდიდრებისთვის გამოიყენა.

რა თქმა უნდა, ასეთი ეროვნული პოლიტიკური მოთხოვნა შიშსა და საშინელებას გაავრცელებს და ათიათასობით ადამიანი სიცოცხლისთვის შეშინდება, რადგან ისინი სუფთა გულისანი არ არიან. მაგრამ ნაციონალ-სოციალიზმისთვის სოციალური სამართლიანობის ამ მოთხოვნით დგას გერმანელი ხალხის ბედის საკითხი, შეძლებს თუ არა გერმანელი ხალხი კეთილშობილი ერისკენ მიმავალ გზას, თუ გადაიტანს თუ არა ის უბედურ ცხოვრებას დეგრადაციასა და კორუფციაში, როგორც ფელაჰინის ერი. ნაციონალ-სოციალისტური მოძრაობისთვის მისი არსებობის მიზეზსაც ეს საკითხი განსაზღვრავს.

შესაბამისად, სახელმწიფო მოქალაქეობის უფლება არ არის ისეთი რამ, რაც გერმანიაში დაბადებული ყველა ადამიანის აკვანში ჩაიდება; პირიქით, ეს სახელმწიფო მოქალაქეობის უფლება თავისთავად მოიცავს სახელმწიფოსა და ერის წინაშე უმაღლეს მორალურ ვალდებულებებს. თუმცა, სახელმწიფოსა და ერის წინაშე ამ პასუხისმგებლობის დაცვა ასევე უნდა იყოს დაცული იმ შესაძლებლობით, რომ ეს უფლება კვლავ შეიძლება დაიკარგოს უღირსობის შემთხვევაში.

მეორე მხრივ, სახელმწიფო მოქალაქეობის უფლების მოპოვება არ იქნება წყალობის აქტი, არამედ მოთხოვნა, რომლის წამოყენებაც ყველა შრომისმოყვარე გერმანელს შეუძლია, ვინც თავს გერმანული საზოგადოების ღირსად დაამტკიცებს და თავს გერმანული რასობრივი და ისტორიული საზოგადოების წინაშე დებს.
მას, ვინც შეასრულა თავისი სამხედრო და სამუშაო ვალდებულება, ვინც აქტიურად არის დაკავებული თავისი პროფესიით, როგორც საპატიო მუშაკი, აქვს სახელმწიფო მოქალაქეობის უფლების მოპოვების პრეტენზია.

მაგრამ ამ სახელმწიფო მოქალაქეობის უფლებასთან ერთად ასევე არის დაკავშირებული ვალდებულება, რომ ყველა საქმიანობაში არ დაივიწყოს უფრო ფართო მთლიანობის ხედვა და ასევე, საკუთარ ეკონომიკურ საქმიანობაში ყოველთვის გაცნობიერებული იყოს ის ფაქტი, რომ ადამიანმა უნდა მოარგოს თავისი საქმიანობა მთლიანობას, ანუ კონკრეტულ სფეროებში სრული თავისუფლების შემთხვევაშიც კი, გერმანელი სახელმწიფო მოქალაქის საქმიანობა არ უნდა იყოს მიმართული მთელის კეთილდღეობის წინააღმდეგ.

56 მათიას ერცბერგერი (1875-1921) იყო Deutsche Zentrumspartei-ის (კათოლიკური ცენტრისტული პარტია) წევრი, რომელიც ბეთმან-ჰოლვეგის მარჯვენა ხელს წარმოადგენდა. ომის დროს, 1917 წლის შუა პერიოდში, მან მოითხოვა ომის მოლაპარაკებებით დასრულება და შეარყია გერმანიის სამხედროებისადმი ნდობა. ერცბერგერმა ხელი მოაწერა პირველი მსოფლიო ომის დასრულების ზავს და, როგორც ვაიმარის რესპუბლიკის ფინანსთა მინისტრმა, მან მხარი დაუჭირა ვერსალის ხელშეკრულებას. იგი 1921 წელს მოკლეს Freikorps-ის მეთაურის, ჰერმან ერჰარდტის (1881-1971) მიერ დაარსებული „ორგანიზაციის კონსულის“ ულტრანაციონალისტმა წევრებმა.

57 კურტ აისნერი (1867-1919) იყო გერმანელი ებრაელი სოციალისტი, რომელმაც ორგანიზება გაუწია რევოლუციას, რომელმაც დაამხო ვიტელსბახის ოლქი. ბავარიის დინასტია 1918 წლის ნოემბერში. ის გახდა ბავარიის რესპუბლიკელი პრემიერ-მინისტრი და სოციალისტების ბერნის კონფერენციაზე გააკრიტიკა ზომიერი სოციალისტები პირველი მსოფლიო ომის დაწყებაში გერმანიის დანაშაულის არ აღიარების გამო. იგი 1919 წლის თებერვალში მოკლა ნაციონალისტმა გრაფმა არკო ფონ ველიმ.

Machine Translated by Google

ეროვნული ეკონომიკა

ეროვნული ეკონომიკის ამოცანაა მოთხოვნის დაკმაყოფილება და არა სასესხო კაპიტალის რაც შეიძლება მაღალი საპროცენტო შემოსავლიანობის მიღწევა.

შეიძლება ვიფიქროთ, რომ ეს პრინციპი ყველა ეკონომიკისთვის თავისთავად არის მიღებული, მაგრამ ნაციონალ-სოციალისტური ეკონომიკა თანამედროვე საპროცენტო კაპიტალისტური ეკონომიკისგან სწორედ ამ სახელმძღვანელო პრინციპით განსხვავდება. პროდუქტიული ადამიანის უმანკო გონებისთვის არც ისე ადვილია წარმოიდგინოს ეროვნული ეკონომიკა, რომელიც მოთხოვნის დაკმაყოფილებას არ ემსახურება; და მაინც, ახლა ცხადი უნდა იყოს, რომ ეკონომიკის ამჟამინდელი ბატონებისთვის - საბანკო და საფონდო კაპიტალისთვის - მოთხოვნის დაკმაყოფილებას ძირითადად ძალიან მცირე მნიშვნელობა აქვს. საერთაშორისო კაპიტალს აქვს ინტერესი... მასში მხოლოდ იმდენად, რამდენადაც მოთხოვნის ამ დაკმაყოფილების ექსპლუატაცია შესაძლებელია კაპიტალისტური მევახშეობით.

სინამდვილეში, აქ საქმე გვაქვს ეკონომიკისადმი ორ ფუნდამენტურად განსხვავებულ დამოკიდებულებასთან. მთელი მოსახლეობის მხრიდან მთელი ეკონომიკის ერთადერთი გადაუდებელი მოთხოვნა, ბუნებრივია, არის საკვების მოთხოვნილების დაკმაყოფილება, შემდეგ საცხოვრებლისა და ტანსაცმლის მოთხოვნილების დაკმაყოფილება და მხოლოდ ამის შემდეგ ხდება ყველა სხვა ყოველდღიური მოთხოვნილების ასორტიმენტში დახარისხება უმაღლესი ხელოვნებისა და კულტურული სიამოვნებების ჩათვლით. მათ შორის მოდის დამხმარე მომსახურება, მთელი სატრანსპორტო სისტემა და ყველაფერი, რაც მასთან არის დაკავშირებული, ვაჭრობა და ფინანსური სისტემა. საქონლის წარმოებას, თავის მხრივ, ჯანსაღ ეკონომიკაში აქვს ყველაზე ღირსეული მიზანი - საჭიროების საუკეთესოდ დაფარვა გადახდის გზით, რომელიც ფარავს წარმოების ხარჯებს და მოიცავს მეწარმისთვის შესაბამის შრომით შემოსავალს და მოგების შესაბამის წილს, საიდანაც შეიძლება დაიფაროს როგორც გარდაუვალი დანაკარგები, ასევე საწარმოში გაუმჯობესებები და რემონტი.

სამართლიანი მეწარმის ყურადღება არ არის მიმართული ცალკეულ შემთხვევებში გადაჭარბებული მოგების მიღწევაზე, მაშინაც კი, როდესაც იღბლიანი შემთხვევითობა ამის საშუალებას იძლევა. სამართლიანი მეწარმე სრულად აცნობიერებს თავის ეროვნულ ეკონომიკურ ამოცანებს, რათა წარმოება ისე დააწესოს, რომ მოთხოვნილება დაკმაყოფილდეს მომხმარებლისთვის მინიმალური დანახარჯებით, რომ ამავდროულად საწარმო გაიზარდოს და აყვავდეს, რომ წარმოების ხარჯები სულ უფრო და უფრო შემცირდეს ხელფასების შემცირების გარეშე.

შესაძლოა, ასეთი ჭეშმარიტი სამეწარმეო აზროვნების ყველაზე ნათელი მაგალითია ერნსტ აბე58, იენაში მდებარე Zeiss-ის ქარხნის თანადამფუძნებელი და დირექტორი. ამ კაცმა სრულყოფილად გაიგო მეწარმის ეს ეროვნული ეკონომიკური ამოცანა და ცდილობდა მის განხორციელებას მაქსიმალურად.

თუმცა, ამ მხრივ, ზოგადად, არ გვაქვს მიზეზი, რომ ომამდელ ჩვენს მეწარმეებზე განსაკუთრებული პრეტენზიები გამოვთქვათ. ისეთი ადამიანები, როგორებიც არიან ალფრედ კრუპი59, მანესმანი60, ვერნერ სიმენსი61 , ტისენმა62, ბორსიგმა63, კრაუსმა, მაფეიმ64 და ა.შ. გერმანული ინდუსტრიის ისტორიაში სოციალურადაც კი დაიმკვიდრეს საპატიო ადგილი. ყველა მათგანს მოგების ცალმხრივი დევნა არ მართავდა,

---

[58] ერნსტ აბე (1840-1905) იყო ფიზიკოსი და მეწარმე, რომელიც დაიქირავა იენის უნივერსიტეტის დამფუძნებელმა, კარლ ცაისმა. კომპანია Carl Zeiss AG, რომელიც ოპტიკურ ინსტრუმენტებსა და სისტემებს აწარმოებდა. აბე ფირმის თანამფლობელი გახდა.

59 ალფრედ კრუპი (1812-1887) იყო ფრიდრიხ კრუპის (1787-1826) ვაჟი, რომელმაც 1811 წელს დააარსა კრუპის თუჯის ფოლადის კომპანია. ალფრედ კრუპის დირექტორობის დროს კომპანია იმ დროის წამყვანი იარაღის მწარმოებელი კომპანია გახდა.

[60] Mannesmann დაარსდა 1890 წელს და თავდაპირველად უნაკერო ფოლადის მილებს აწარმოებდა.

[61] ვერნერ სიმენსი (1816-1892) იყო გამომგონებელი და კომპანია Telegraphen-Bauanstalt-ის დამფუძნებელი 1847 წელს. დღესდღეობით. Siemens AG მსოფლიოში ერთ-ერთი უდიდესი ელექტროტექნოლოგიური კომპანიაა.

[62] ავგუსტ ტისენმა (1842-1926) 1867 წელს დააარსა ტისენ-ფუსოლის რკინის ქარხანა და შეიძინა სხვა მძიმე სამრეწველო კომპანიები, რომლებიც 1926 წელს გაერთიანდა Vereinigte Stahlwerke-ში, მეორე მსოფლიო ომამდე მსოფლიოში უდიდეს სამთო და ფოლადის კარტელში.

[63] ბორსიგი იყო ლოკომოტივების კომპანია, რომელიც დააარსა ავგუსტ ბორსიგმა (1804-1854) 1837 წელს.

64 Krauss-Maffei არის მანქანათმშენებლობის კომპანია, რომელიც დაარსდა 1838 წელს.

Machine Translated by Google

ისინი ყველანი უბრალოები და მოკრძალებულები რჩებოდნენ საკუთარი თავისთვის, მხოლოდ მათი ნამუშევრების კეთილდღეობა იყო მათი წამყვანი ვარსკვლავი.

მართლაც, გერმანული ინდუსტრიის დაუღალავმა პროდუქტიულმა და გამომგონებელმა ძალამ განაპირობა ის ფაქტი, რომ მოსახლეობის გიგანტურმა ზრდამ არა მხოლოდ სამუშაო და პური იშოვა, არამედ ის, რომ ხელფასების ზრდისა და მოსახლეობის ყველა ფენის ცხოვრების დონის ყოვლისმომცველი გაუმჯობესების მიუხედავად, ყველაზე მნიშვნელოვანი პროდუქტები შეიძლებოდა გაიაფებულიყო მუდმივად ახალი გაუმჯობესებებისა და გამოგონებების წყალობით. გერმანელმა ფიზიკურმა მუშამ არასდროს უნდა დაივიწყოს, რომ ეს გონებრივად მომუშავე ადამიანების დამსახურებაა.

და კიდევ ერთი რამ უნდა აღინიშნოს აქვე სრული ხაზგასმით: გერმანიის ეკონომიკის ამ მაღალი აყვავების საფუძველი და წინაპირობა იყო ძლიერად ხელმძღვანელობით ბისმარკის რაიხი. ამ ორმა ფაქტორმა, გერმანიის რაიხის გაერთიანებულმა და შესაბამისად ძლიერმა პოლიტიკურმა მდგომარეობამ და გერმანელი მეწარმეებისა და მუშების უპრეცედენტო შრომისმოყვარეობამ შესაძლებელი გახადა მთელი მოსახლეობის ცხოვრების დონის ყოვლისმომცველი ამაღლება, გერმანიის მოსახლეობის გიგანტური ზრდა გამოკვებით, ჩასაცმლითა და საცხოვრებლით უზრუნველყოფით და გერმანიიდან ემიგრაციის უმნიშვნელო ნიშნულამდე შემცირება.

1870 წლის შემდგომი ათწლეულების განმავლობაში გერმანული მიგრაციის რიცხვში მხოლოდ გერმანული მეწარმეობისა და სავაჭრო სულისკვეთების ჯანსაღ სიჭარბეს შედიოდა, რომლებიც მსოფლიოში გერმანული შრომისმოყვარეობისა და გერმანული შესრულების პიონერებად გავრცელდა.

გერმანიის რაიხის მთელი ეროვნული ეკონომიკა, ძირითადად, აკმაყოფილებდა იმ ფუნდამენტურ მოთხოვნებს, რომლებსაც ჩვენც ვუყენებთ ჯანსაღ ეროვნულ ეკონომიკას.

მოთხოვნა სრულად იყო დაკმაყოფილებული. მიუხედავად ამისა, იმ დროსაც კი ღრმა მოთხოვნილება გამოჩნდა. ჩვენს ეკონომიკაზე მიყენებული ზიანი, რომელიც სხვადასხვა ფორმით გამოიხატებოდა.

1. ჩვენი სახელმწიფო ფინანსები სულ უფრო და უფრო დიდ ვალებში ჩავარდა იმ დროს, როდესაც გერმანელი ხალხი სულ უფრო და უფრო მდიდარი და ძლიერი გახდა, როდესაც გერმანული სამრეწველო და სავაჭრო ეფექტურობის პროდუქტებმა დაიპყრო მსოფლიოს სარეალიზაციო ბაზრები, იმ დროს, როდესაც ჩვენი შიდა ეკონომიკა წარმატებით მიიწევდა წინ და სამედიცინო და საცხოვრებელი პირობები წლიდან წლამდე უმჯობესდებოდა.

ბუნებრივია, თუ ვალები სულ უფრო იზრდება, ეს კარგი ნიშანი არ არის. ასეთი ფენომენი ყოველთვის მიუთითებს იმაზე, რომ რაღაც რიგზე არ არის. რადგან ეს სრულიად აბსურდულად და უაზროდ უნდა ჩაითვალოს, თუ სახელმწიფო, რომლის მოქალაქეებიც მზარდი სიმდიდრით სარგებლობენ, ამავდროულად არ აღმოჩნდება ჯანსაღი და აყვავებული სახელმწიფო ფინანსების მდგომარეობაში. ეს კიდევ უფრო გასაკვირი უნდა იყოს, როდესაც გერმანიის რაიხსა და ფედერალურ მიწებს უკიდურესად დიდი შემოსავლები მოჰქონდათ მათი რკინიგზიდან, ფოსტიდან და სამთო სამუშაოებიდან, ასევე სახელმწიფო ტყეებიდან და ა.შ., იმის მიუხედავად, რომ რაიხსა და ფედერალურ მიწებს, თავიანთი ფინანსური სუვერენიტეტის ძალით, შეეძლოთ თავიანთი მოქალაქეების მნიშვნელოვანი საგადასახადო შესაძლებლობების მოთხოვნა.

2. კიდევ ერთი ღრმა ეკონომიკური ზიანი იყო ჩვენი სასოფლო-სამეურნეო და ურბანული უძრავი ქონების მზარდი ვალი. მიწის რეფორმის მოძრაობამ, რომელიც მის წინააღმდეგ იქნა გამოყენებული, სწორად აღიარა მთელი პრობლემის ძალიან მნიშვნელოვანი ნაწილი, სამწუხაროდ, სრული ეფექტურობის მიღწევის გარეშე.

3. ჩვენი ინდუსტრიის ინფლაციის ფაქტი ყველა სახის კრედიტის მეშვეობით ასევე უნდა აშფოთებდეს მახვილგონიერ დამკვირვებლებს. რა თქმა უნდა, მზარდი კეთილდღეობის პერიოდში კომერციული და სამრეწველო საწარმოები უცხოური ფულის მიღებას და მასთან დაკავშირებულ საპროცენტო ვალდებულებებს მსუბუქად ეკიდებიან, რადგან შრომისა და შემოსავლის მნიშვნელოვნად გაზრდილი შესაძლებლობა ამ ტვირთის ტარების საშუალებას იძლევა.

Machine Translated by Google

მაგრამ ვაი, თუ ეკონომიკური კრიზისი დაიწყება! მაშინ პროცენტით შეფარდებული კრედიტის გამოყენება მთელი თავისი ეკონომიკური საზიანობით გამოვლინდება.

სააქციო საზოგადოების ფორმამ, რომელიც ამ წლებში გაჩნდა კაპიტალის ფაქტობრივი გამოყოფით მასთან დაკავშირებული შრომისგან, ანუ კრედიტორების მხრიდან ფულის მომგებიანობის წმინდა კაპიტალისტური ინტერესების გამოყოფით ინდივიდუალური მეწარმის ჯანსაღი თანამშრომლობისა და მისი არსებობის საწარმოსთან სრული იდენტიფიკაციისგან, ანალოგიურად, ღრმა ეკონომიკური ზიანის თესლი დათესა.

4. ფულის საბროკერო ინსტიტუტების, ბანკების, მზარდი ძალაუფლება ერის საპატიო მეგობრებს შფოთვით უნდა აევსო. ეკონომიკის მსახურებიდან ბანკები მთელი ეროვნული ეკონომიკის შეუზღუდავ ბატონ-პატრონებად იქცნენ. აღსანიშნავია და მნიშვნელოვნად ბანკების ამ მზარდ ძალაუფლებას არანაირად არ ახლდა თან ჩვენი ეროვნული ეკონომიკის ერთდროული აყვავება, პირიქით, რაც უფრო სავალალო ხდებოდა ჩვენი ეკონომიკა, მით უფრო იზრდებოდა ბანკები.

ჩვენ აქ არ გვსურს ამ განვითარების უფრო ღრმად განხილვა, რადგან მასზე ბევრი რამის თქმა წმინდა ფინანსური და ფულად-საკრედიტო ეკონომიკის განხილვისას იქნება შესაძლებელი. ფინანსური და საკრედიტო სისტემის მეშვეობით ეროვნული ეკონომიკის დიდი ზიანის ოთხმაგი ფესვის ხსენება ძალიან მნიშვნელოვანი იყო, რადგან სწორედ მთელი ეკონომიკის ეს ასპექტი გახდა ნამდვილი ეროვნული ეკონომიკის საპირისპირო, კერძოდ, ფინანსური ძალების ცალმხრივი მძარცველი ეკონომიკა.

ის, ვისაც პარაზიტებით დაავადებული სხეულის ხატი სპონტანურად არ ეკისრება, უნდა იყოს ძალიან დაინტერესებული ამჟამინდელი სიტუაციის შენარჩუნებით ან დამოკიდებული ამ ექსპლუატაციური ეკონომიკის ბენეფიციარებზე. სამწუხაროდ, ეს უკანასკნელი შემთხვევა ადამიანთა ძალიან დიდ ნაწილშია. სწორედ ამიტომ, ამ თანამედროვე ეკონომიკური მძარცველი ბარონების სისტემის მიმართ შინაგანი წინააღმდეგობა შესაბამისი ფორმით არ ვლინდება.

განსაკუთრებით ცუდია, რომ მეცნიერებაც კი, და განსაკუთრებით მეცნიერება, რომელსაც ამ საკითხებთან მორჩილად გამკლავება უწევს, რამდენიმე გამონაკლისის გარდა (ოტმარ შპანი65), კვლავაც თანამედროვე საპროცენტო კაპიტალისტური ეკონომიკის გავლენის ქვეშაა და მასზეა დამოკიდებული. დღევანდელი ეროვნული ეკონომიკა არ არის ჭეშმარიტებისა და სწორი ცოდნისკენ მიმავალი ლიდერი, არამედ ეროვნული ეკონომიკური დანაშაულის გამომხატველი გახდა.

ყველა დიდი ჭეშმარიტებისა და სიბრძნის გაგება და მათი არსებითი ასპექტებით ჭვრეტა ყველა უბრალო ადამიანს შეუძლია. ამასთან არ უნდა აგვერიოს ის ფაქტი, რომ ბუნებრივია, ასეთ ფუნდამენტურ ცოდნამდე მიღწევა არც ისე მარტივია. რა თქმა უნდა, თავად ცოდნა, ინტუიცია, კაშკაშა შუქს ჰგავს, რომელიც ანათებს ცოდნის მარადიულად წყურვილიან სულში. თუმცა, რთულია გაგების შემდგომი სამუშაო, რომელმაც დაძაბულად უნდა დააწყოს აგური აგურზე, რათა მასალების ყველაზე ფრთხილად შერჩევით ააშენოს მთელი აზროვნების სტრუქტურა ისე, რომ დასრულებული ნამუშევარი ყველასთვის თავისთავად აშკარა ჩანდეს.

ასეთ შემთხვევებში არ არსებობს უფრო დიდი ქება, ვიდრე ის, როდესაც ადამიანს ხანდახან ასეთი ფიქრები მოუვა თავში. ამგვარად, ამ ნაშრომზე მუშაობისას (1923 წლის ზაფხული) მივიღე...

---

65 ოტმარ სპანი (1878-1950) იყო ავსტრიელი ანტისოციალისტი ეკონომისტი და სოციოლოგი, რომელზეც გავლენა მოახდინა ადამ მიულერის (1779-1829) ეკონომიკურმა თეორიებმა, რომელიც ეწინააღმდეგებოდა ადამ სმიტის მატერიალისტურ ლიბერალურ ეკონომიკას. ის იყო ვენის უნივერსიტეტის პროფესორი 1919 წლიდან 1938 წლამდე, როდესაც მას ნაციონალ-სოციალისტებმა აუკრძალეს პროფესორობა მას შემდეგ, რ ავსტრიის ანშლუსი (ანექსია). მიუხედავად იმისა, რომ შპანი თანაუგრძნობდა NSDAP-ის ნაციონალისტურ ორიენტაციას, მის შეხედულებებს კორპორატიული სახელმწიფოს შესახებ ნაციონალ-სოციალისტები სრულად არ უჭერდნენ მხარს.

Machine Translated by Google

ავსტრიელი ინჟინრის, ვ. შობერის66 შესანიშნავი ნამუშევარი, რომელშიც ავსტრიის ფინანსური და საკრედიტო მდგომარეობის მთელი კატასტროფული განვითარება უპრეცედენტო სიცხადით იყო პროგნოზირებული ჯერ კიდევ 30 წლის წინ.

შობერმა მიუთითა იმ ფაქტზე, რომ მხოლოდ ფუნდამენტურად მცდარი ეროვნული ეკონომიკური დოქტრინებისგან სრულ გადახვევას შეეძლო ეროვნული ეკონომიკის კატასტროფული განვითარების შეჩერება.
სამწუხაროდ, ყოველგვარი წარუმატებლობის გარეშე.

მთავარი მიზეზი იმ დროს ის იყო, რომ შობერის მეგობრებმა, ქრისტიან-სოციალისტური პარტიიდან, თავდაპირველი ენთუზიაზმით აღსავსე თანხმობის შემდეგ, ზურგი აქციეს მას ზარმაცი საბაბებით: „დრო ჯერ არ დამწიფებულა“, სინამდვილეში კი იმიტომ, რომ ეს არ შეეფერებოდა ქრისტიანულ მაღალ ფინანსებს.

ბანკმა დიდი ხნის წინ შეწყვიტა სანდო შუამავლის როლის შესრულება დანაზოგების კაპიტალსა და ეკონომიკის მოთხოვნებსა და საბრუნავ კაპიტალს შორის. დღეს დიდ ბანკებს ყველა სააქციო საზოგადოებაში დირექტორები და დელეგატები ჰყავთ. არაფერი შეიძლება მოხდეს ბანკის ცოდნის გარეშე. და რა ინტერესი აქვს ახლა ბანკს ეკონომიკაში? მას მხოლოდ ის აინტერესებს, რომ კაპიტალმა რაც შეიძლება მაღალი მოგება მიიღოს; რა გზით არის სრულიად გულგრილი მის მიმართ. ის თავის ამოცანას ვერ ხედავს ეკონომიკის განაყოფიერებაში ფულის სესხის გაცემის გზით ყველაზე დაბალი განაკვეთით, ზუსტად მაშინ, როდესაც ეროვნულ ეკონომიკას ყველაზე ცუდი სახის კრიზისი ემუქრება - თუმცა ეს მისი უმაღლესი ამოცანა იქნებოდა -; დიდი ბანკები გაცილებით მეტად მიდრეკილნი არიან საკრედიტო პაკეტებითა და საკრედიტო შეტყობინებებით გამოვიდნენ ზუსტად იმ დროს, როდესაც წარმოების ინდუსტრიას ყველაზე სასწრაფოდ სჭირდება წინასწარი კრედიტი თავისი სამუშაოსთვის.

ასევე შეიძლება განვიხილოთ შემდეგი: რა საჭიროებას ფარავენ ბანკები? – შეიძლება ითქვას: ფულის საჭიროებას. რა თქმა უნდა. მაგრამ როგორ და რა პირობებში? მცხობელი, ფეხსაცმლის მწარმოებელი, ქარხნის მფლობელი, ბიზნესმენი მართლაც ფარავენ საკვების, ტანსაცმლის და ა.შ. რეალურ საჭიროებას და ამის სანაცვლოდ იღებენ ექვივალენტურ ღირებულებას, ფასს, ფულით ან ფულის გადარიცხვით.
ამით მოთხოვნილება დაკმაყოფილებულია და ქარხნის მფლობელს და ა.შ. კვლავ აქვს საბრუნავი კაპიტალი შესყიდვებისთვის, ხელფასების გადახდისა და შემდგომი წარმოებისთვის. აქ ჩვენ ვხედავთ ეკონომიკური წრის დასრულებას. მწარმოებელი ფარავს მომხმარებლის მოთხოვნილებას, ფული ასრულებს თავის ნამდვილ დავალებას, როგორც გაცვლითი ბიზნესის შუამავალი და ხელახლა ანაყოფიერებს ეკონომიკას მწარმოებლის ხელში.

სულ სხვანაირადაა საქმე ფულის სესხების გაცემის ბიზნესში. პირველ რიგში, არცერთი ბანკისთვის არ არსებობს ვალდებულება, გასცეს თავისი საქონელი - ფული - ისევე, როგორც ასეთი ვალდებულება არსებობს, მაგალითად, ყველა ტრეიდერის მიმართ. ამრიგად, მას შეუძლია უზრუნველყოს, რომ ფულს მხოლოდ მათთვის გასცემს, ვინც მის მიმართ კეთილგანწყობილია. გარდა ამისა, ბანკი, უმეტეს შემთხვევაში, ითხოვს ფასიან ქაღალდებს, რომლებიც გაცილებით აღემატება სესხის ღირებულებას, ასევე ვალის სერტიფიკატს, რომლის მიხედვითაც მოვალე ვალდებულია აიღოს ვალდებულება ვალის დაფარვისთვის მთელი თავისი ქონებით და შოვნით. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ფულის გაცემის სანაცვლოდ ბანკი თავის ძალაუფლების სფეროში იზიდავს აქტივებს, რომლებიც გაცილებით მეტია, ვიდრე ნასესხები თანხა; ის ასევე გასცემს ვალის სერტიფიკატს, რაც მოვალის შრომით შემოსავალს მის ხელში აყენებდა. მაგრამ ეს საკმარისი არ არის: ამ ორმაგად და ხშირად უზრუნველყოფილი ფულის სესხისთვის, ბანკი საშუალებას აძლევს საკუთარ თავს, კიდევ უფრო მეტი გადაიხადონ პროცენტის სახით, რომელიც დროთა განმავლობაში უზარმაზარ თანხად იქცევა. ამგვარად, აქ საქმე გვაქვს პროცედურასთან, რომელიც, ეკონომიკური თვალსაზრისით, საერთოდ არ წარმოადგენს პროდუქტიულ შესრულებას, დაბრუნების გადახდა - გირაო, ვალის სერტიფიკატი - გაიცემა დაუყოვნებლივ და, გარდა ამისა, მოვალე უნდა დაეთანხმოს კიდევ ერთ გაგრძელებულ გადახდას, რომელიც რამდენიმე წელიწადში აღემატება მიღებული თანხის ღირებულებას, დამგირავებლის გარეშე.

---

66 ვენცელ შობერი (1846-1928) იყო ავსტრიელი რკინიგზის ინჟინერი, რომელმაც - ვენელი პროფესორის, იოზეფ შლეზინგერის (1830-1901) მსგავსად - თავის ეკონომიკურ ნაშრომებში ებრაულ საერთაშორისო ფინანსებზე დამოკიდებულება ავსტრიის ეკონომიკური პრობლემების მთავარ მიზეზად განსაზღვრა. მის ძირითად ნაშრომებს შორის იყო „ჩრდილოეთი და მათი ურსები“, 3 ტომი, ვენა, 1880-82, და „ვალუტის რეგალიერინგი ოსტერრაიხში“, 1892.

Machine Translated by Google

გათავისუფლება ან ვალის დაფარვა. ასეთი ფინანსური ბიზნესი ბუნებრივად ეროვნული და ეკონომიკური აბსურდია, ეს არის უნაკლო მევახშეობა.

კრედიტის ნამდვილი განცდა, სხვისი ეკონომიკური ეფექტურობის რწმენა, სინამდვილეში იმაში მდგომარეობს, რომ დაზოგილი ფულის მფლობელი ვერ ხედავს, რომ მას შეუძლია თავად გამოიყენოს თავისი ფული მომგებიანი გზით, ამიტომ ის მიმართავს ვინმეს, ვისაც შეუძლია ენდოს, რომ შეუძლია ამ ფულის მინდობა და რომელიც მას გარანტიას აძლევს, რომ ის კვლავ დაუბრუნებს მას დანაზოგს სრულად და შეუმცირებლად მოთხოვნის შემთხვევაში. თუ სესხი აძლიერებს მოვალეს მის ეკონომიკურ შრომისუნარიანობაში, რათა მას შეეძლოს მნიშვნელოვნად მეტი მოგების მიღება, ეს შეიძლება ჩაითვალოს სამართლიანობის ან მადლიერების აქტად, თუ მოვალე კრედიტორს, ფულის დაბრუნების გარდა, მისცემს მისი მოგების გარკვეულ წილს. კერძო ფულად-საკრედიტო ეკონომიკის ეს კონცეფცია მთელ შუა საუკუნეებს მართავდა, ის ეკლესიის პროცენტის დოქტრინის ბირთვს წარმოადგენდა. პროცენტის მოთხოვნა მევახშეობად ითვლებოდა. დღეს, პროცენტი, რომელსაც ეკლესია მევახშეობად მიიჩნევდა, ნამდვილად გახდა ჩვენი მთელი ეკონომიკის აქსიომა - კრედიტის ეროვნული ეკონომიკური განცდა ეროვნულ ეკონომიკურ აბსურდად იქცა. რა თქმა უნდა, მდიდარი ადამიანისთვის ასეთი დოქტრინა ხანგრძლივი და ძალისხმევის გარეშე გამდიდრების წყაროა. არა იმიტომ, რომ ოქრო - როგორც მას სურს წარმოაჩინოს - სინამდვილეში ძალაა, რომელიც თავისით წარმოქმნის ფულს, ზებუნებრივი ფენომენი, რომელიც, გათავისუფლებული მალფუჭებადობის მიწიერი კანონებისგან, ყველაფერს უკვდავყოფად და სამუდამოდ აიძულებს თავისი ხიბლის ქვეშ მოექცეს, არამედ იმიტომ, რომ თანამედროვე ფინანსურ და საერთაშორისო ეკონომიკაში ეს უბრალოდ კანონის სახით აღიქმება, რომ ყველა სახის ფინანსური საკუთრება თავისთავად ატარებს პროცენტის პრეტენზიას, გარკვეულწილად ფულში თანდაყოლილი, ეს არის შრომასა და ფულს შორის ურთიერთობის ეს ყველაზე საშინელი შეცვლა, რომელიც მიღებულია როგორც კანონი, როგორც რაღაც, რასაც არ შეიძლება შეეხო, როგორც რაღაც, რისთვისაც მასთან დაკავშირებულ მეცნიერებას უამრავი გამამართლებელი მიზეზის მოყვანა უწევს.

მხოლოდ ამ გზით იყო შესაძლებელი მთელი ეროვნული ეკონომიკის გადატანა მისი ერთადერთი და ბუნებრივი ამოცანიდან, რომელიც მოთხოვნილებების დაკმაყოფილებას და ამით ყველასთვის სამუშაო ადგილისა და საკვების შექმნას გულისხმობდა, და მისი ბოროტად გამოყენება, ძირითადად, საბანკო და საფონდო კაპიტალის მფლობელების პირადი გამდიდრების ინსტრუმენტად.

ჩვენი მოძრაობის წინააღმდეგ პოლიტიკური ბრძოლის საყვარელი ხრიკია ის, რომ ჩვენი ეს წინააღმდეგობა ჩვენი ეროვნული ეკონომიკის მაღალი კაპიტალისტური ექსპლუატაციისა და სოციალური სამართლიანობის მოთხოვნების დამაკმაყოფილებელი ეროვნული ეკონომიკისთვის ბრძოლა წარმოდგენილია, როგორც საკუთრებასა და საკუთრების სხვა ფორმებს შორის დაპირისპირება, რომ ჩვენი მოთხოვნა „საზოგადოებრივი ინტერესი პირად ინტერესებზე წინ“ დაგმობილია, როგორც კომუნისტური. ამის საპირისპიროდ, ჩვენ მუდმივად უნდა მივუთითოთ ეროვნული და ეკონომიკური პროგრამის (პროგრამა, გვ. 35) მე-8 მუხლზე:

„ნაციონალ-სოციალიზმი ფუნდამენტურად აღიარებს კერძო საკუთრებას და მას...“
მთავრობის დაცვა".

თუმცა, კანონმდებლობის ამოცანა იქნება შეზღუდვების დადგენა ამასთან დაკავშირებით.
უზომო სიმდიდრის დაგროვება ცალკეული პირების ხელში მთელის ხარჯზე.

დადებითად და თავად ეკონომიკისთვის, მთელი ეკონომიკისა და მისი ამოცანებისადმი ნაციონალ-სოციალიზმის სულისკვეთებით მოთხოვნად, ჩნდება „ეროვნული და ეკონომიკური პროგრამის“ მე-10 მოთხოვნა: ყველა გერმანელი ქმნის სამუშაო საზოგადოებას გერმანელი ხალხის საერთო კეთილდღეობისა და კულტურის ხელშეწყობის მიზნით.

აქედან გამომდინარეობს, თავის მხრივ, მორალური მოთხოვნა, რომ ყველა გერმანელმა ინტელექტუალურად და ფიზიკურად უნდა იმუშაოს თავისი ძალების შესაბამისად, მაგრამ მისი ეს შრომა მთლიანობაში უნდა იყოს ინტეგრირებული.

ხაზს ვუსვამ, რომ ეს მორალური მოთხოვნაა. შესაბამისად, საქმე არ არის ისეთი რამის დადგენაში, როგორიცაა საბჭოთა რუსეთში შემოღებული იძულებითი მუშაობა. სულ სხვა რამ არის

Machine Translated by Google

ჩვენს მიერ მოთხოვნილი ერთი წლის სავალდებულო სამუშაოს შემოღება ყველა გერმანელისთვის, სანამ მას სახელმწიფოს მოქალაქეობის სრული უფლებები არ მიენიჭება.

სრულიად განსხვავებულია ის, რომ ჩვენი მთავარი მიზანი სწორედ უდარდელი სიბერის უზრუნველყოფაა ყველა ეროვნული თანამებრძოლისთვის, რომლებმაც ახალგაზრდობაში და ზრდასრულ ასაკში გულმოდგინედ იშრომეს. სწორედ იმ ეროვნული ეკონომიკის შემთხვევაში, რომელიც მუდმივად არ იმყოფება სესხის კაპიტალის მიმართ პროცენტისა და გადასახადის ვალდებულების სისხლისღვრის ქვეშ, ადვილად მიიღწევა, აუცილებელია და შესაძლებელია დიდი შემოსავლების ისე გაცემა, რომ ყველა ეროვნულ თანამებრძოლს გარკვეული ასაკის მიღწევისას ან ნაადრევად დაბადებული შრომისუუნარობის შემთხვევაში, უზრუნველყოფილი ჰქონდეს შესაფერისი და ადეკვატური ხანდაზმულობის პენსია - თანამდებობის პირების პენსიის მსგავსი.

ამ სოციალურ-პოლიტიკურ მოთხოვნას აქ იმიტომ ვიყენებ, რომ ამ ამოცანის შესრულება მთელი ეროვნული ეკონომიკის შესრულებას ეკუთვნის, რადგან ეს არის ის პუნქტი, რომელსაც არა მხოლოდ შეუძლია განუწყვეტლივ უთხრას მუშას სიტყვის ფართო გაგებით: შენ უნდა იმუშაო!, არამედ იმიტომ, რომ შრომის იძულების მიღმა ის ამკვიდრებს რაღაც დამამშვიდებელს და შემრიგებლურს - უზრუნველყოფილი სიბერის პერსპექტივას ყველასთვის, ვინც მთელი ცხოვრება ასრულებდა თავის მოვალეობას.

კერძო საკუთრების ჩვენი ეკონომიკის საფუძვლად ფუნდამენტური აღიარების ფარგლებში, ბუნებრივია, ასევე შედის ის ფაქტი, რომ ყველა გერმანელი დაცულია საარსებო წყაროს შოვნისა და შრომითი შემოსავლისა და შეძენილი სიმდიდრის თავისუფლად განკარგვის შესაძლებლობით („ეროვნული და ეკონომიკური პროგრამის“ №11). ამ ძირითადი უფლების შეზღუდვა მხოლოდ კანონით არის დაშვებული, რომლის მიხედვითაც უნდა დაიცვათ სახელმძღვანელო პრინციპი, რომ მხოლოდ ისეთი სამუშაო ჩაითვლება სამუშაოდ, რომელიც არ არის მიმართული საზოგადოების ინტერესების წინააღმდეგ. ჯაჭვური ვაჭრობა და მოგება, უეჭველად, დიდ შრომას იწვევს; ანალოგიურად, ქურდი ხშირად უფრო მეტ ოფლის წვეთს ღვრის თავის „სამუშაოში“, ვიდრე ქვისმთლელი სახლის მშენებლობაში, მაგრამ ასეთი „სამუშაო“ მხოლოდ ცალმხრივი პირადი გამდიდრებისკენ არის მიმართული სხვების ხარჯზე და ზიანის მიყენებით. ამიტომ, ასეთი „სამუშაო“, როგორც წესი, მავნებელია და ამიტომ უნდა დაისაჯოს მთელი სიმკაცრით.

ასეთი მკაფიო განსაზღვრება არანაირად არ არის ზედმეტი, რადგან, სამართლებრივი პრაქტიკიდან გამომდინარე, ძალიან ხშირად და საშინლადაც კი ჩანს, თუ რამდენი რამ არის იქ პატიოსანი შრომის სახელით ცნობილი. ასევე არსებობს მთელი რიგი საქმიანობა, რომელიც ძალიან ახლოსაა საზღვართან, სადაც ძნელია იმის თქმა, რომ ეს სამუშაო მაინც ჰარმონიაშია „მთლიანთან“.

ნებისმიერ შემთხვევაში, უნდა შეიქმნას სამართლებრივი ინსტრუმენტები, რათა აღიკვეთოს ყველა ეს საქმიანობა ან საწარმო, რომელიც ფიზიკური თუ ინტელექტუალური გზით ეროვნული ჯანმრთელობის წინააღმდეგაა მიმართული. იგივე შეიძლება ითქვას მოსახლეობის გაჭირვების ექსპლუატაციაზე მოგების და მევახშეობის გზით.

ერის მიმართ მტრულად განწყობილი ასეთი მწერებისთვის სიკვდილით დასჯას მოვითხოვთ. ფინანსური ასეთი არაკეთილსინდისიერი ადამიანების წინააღმდეგ სასჯელი ან თუნდაც თავისუფლების აღკვეთა არაეფექტურია.

მოკლედ რომ ვთქვათ, ნაციონალ-სოციალიზმის ეკონომიკური პოლიტიკა იმუშავებს ეკონომიკის არსებითად მცდარი კონცენტრაციის მოსაშორებლად მომგებიანობაზე და ამ მიზეზით, ეროვნული ეკონომიკის ერთადერთი სწორი და გონივრული ამოცანის - მოთხოვნის დაკმაყოფილების - პატივისცემის აღსადგენად.

ეს არანაირად არ გამორიცხავს შემოსავალსა და მოგებას ვაჭრის, ქარხნის მფლობელისა და პატიოსანი ბიზნესმენისთვის; პირიქით, არანაირად არ უნდა შეიქმნას სირთულეები შემოსავლის მიღების გამართლებული სწრაფვისთვის, სანამ ეს სწრაფვა საზოგადოებრივი ინტერესების ფარგლებშია.

ამგვარად, საქმე ეხება გამწმენდ მოქმედებას და შემდეგ გერმანიის ეკონომიკის შენარჩუნებას, რაც უდავოა როგორც მისი ფორმების, ასევე მისი შესრულების თვალსაზრისით. ამით უნდა გავიგოთ, რას მოითხოვს „ეროვნული და ეკონომიკური პროგრამის“ მე-12 პუნქტი: დიდი, საშუალო და მცირე ბიზნესის ჯანსაღი კომბინაცია ეკონომიკური ცხოვრების ყველა სფეროში, მათ შორის სოფლის მეურნეობაშიც, შენარჩუნებულია.

Machine Translated by Google

ამასთან ერთად, ნაციონალ-სოციალიზმის ფუნდამენტური პოზიცია ენიჭება სხვადასხვა სოციალურ წესრიგს.

ნაციონალ-სოციალიზმი ყველა საშუალებით დაუჭერს მხარს და წაახალისებს სოფლის მეურნეებს, როგორც ძლიერი ერისა და მოსახლეობის კვების საფუძველს.

თუ პროგრამის მე-17 პუნქტი შეიცავს პუნქტს, რომელიც განსაკუთრებულ გარემოებებში თავისუფალ ჩამორთმევას ითვალისწინებს, როგორც ადოლფ ჰიტლერმა 1928 წლის 13 აპრილს გამოაცხადა, ეს მხოლოდ „კანონიერი შესაძლებლობების შექმნას იმ მიწის კონფისკაციისთვის, რომელიც საჭიროების შემთხვევაში უკანონოდ იქნა შეძენილი ან ხალხის კეთილდღეობის თვალსაზრისით არ იყო ადმინისტრირებული. ამრიგად, ეს ძირითადად მიმართულია ებრაული მიწით სპეკულაციური კომპანიების წინააღმდეგ“. ამგვარად, ეს პუნქტი მხოლოდ ადგილობრივი მოსახლეობის დასაცავად იყო შექმნილი.

ნაციონალ-სოციალიზმისთვის განსაკუთრებით ძვირფასია ჯანსაღი კომერციული და მერკანტილური საშუალო კლასის კეთილდღეობა და დამოუკიდებლობა.

და ეგრეთ წოდებული მძიმე მრეწველობის წარმოების ფორმებშიც კი, ნაციონალ-სოციალიზმის თვალსაზრისით, არაფერია არსებითი, რაც შეიძლება საპროტესტო იყოს. სწორედ ამ დიდმა ინდუსტრიამ მოახდინა ყველაფრის რაციონალიზაცია სამაგალითო გზით, ანუ მან არ აიცილა თავი ხარჯებისგან უკეთესი და მარტივი წარმოების მეთოდების შესაქმნელად. საწარმოების ამჟამინდელი გადატვირთვა - კომუნიზაციისკენ მიმართული – იმ ადამიანების ჭარბი რაოდენობით, რომლებიც რეალურად არასაჭიროა (ჩვენ აქ ძირითადად საკუთარი საგადასახადო და სადაზღვევო ოფიცრების შენარჩუნების აუცილებლობაზე ვფიქრობთ და ა.შ.), ბუნებრივია, პირდაპირ ეწინააღმდეგება ინდუსტრიის ნაციონალიზაციის მცდელობას.

ნაციონალ-სოციალიზმის ამ ეკონომიკურ-პოლიტიკური ამოცანების დასასრულს დგას კიდევ ერთი უზარმაზარი ორგანიზაციული მიღწევა: „ყველა გერმანელისთვის ერთი წლის შრომის სამსახურის შემოღება“.

აქაც კი, ამ მოთხოვნას ღრმად მორალური პრინციპი - მოვალეობა - ავალდებულებს.

სახელმწიფოებრივ-მოქალაქეობრივი უფლებების განხორციელებით დაინტერესებულმა პირმა სახელმწიფოსაც უნდა ემსახუროს, მან ასევე უნდა დაამტკიცოს, რომ შეგნებული და ერთგულია თავისი სახელმწიფოს მიმართ საქმით და ანაზღაურების გარეშე, ანუ გამდიდრების შესაძლებლობის გარეშე, ისევე როგორც ჯარისკაცი ემსახურება სამშობლოს.

სავალდებულო შრომითი სამსახურის იდეაში ჩვენ ვხედავთ, როგორც უნივერსალური სამხედრო სამსახურის იდეის სრულიად დამატებით იდეას.

რამდენადაც გვსურს, შესაძლებლად მივიჩნიოთ ეფექტურ ჯარისკაცებად ჩამოყალიბებისთვის საჭირო მომზადების მნიშვნელოვნად შემცირება ადრე არსებულ ორ და სამწლიან სამსახურთან შედარებით, იმდენად აუცილებლად და მიზანშეწონილად მიგვაჩნია, რომ ყველა ახალგაზრდა გერმანელი იცნობდეს ერთ ან რამდენიმე კომერციულ საქმიანობას, რომლითაც მას სახელმწიფოს სამსახურში ყოფნა შეუძლია.

სამუშაოს ხარისხის მიმართ მოვალეობისადმი ცნობიერება იმდენად დაზარალდა მანქანის მმართველობისა და მუშების კლასობრივი მტრობის კიდევ უფრო დამანგრეველი დოქტრინის ქვეშ მეწარმეების მიმართ, რომ ამ სფეროში რეპეტიტორობა მკაცრი სახელმწიფო ხელმძღვანელობით, ერთიანი პრინციპების შესაბამისად, სრულიად აუცილებელად გვეჩვენება. სწორედ მეწარმეები, კარგი გაგებით, მიესალმებიან ასეთ ინსტიტუტს და არანაირად არ მიიჩნევენ მას კონკურენციად. ასეთი სამუშაო არმია უკვე ვერ იქნება კონკურენცია, რადგან გამოცდილების თანახმად, სახელმწიფოს ყველა პროდუქტიული ეკონომიკური საქმიანობა ზედმეტად უნდა იყოს დატვირთული მისი ოფიციალური აპარატით, რადგან ახალგაზრდა გამოუცდელი სამუშაო ძალის დასაქმება და მომზადება მისი ეფექტურობის ძალიან დიდ ნაწილს მოიხმარს.

მეორე მხრივ, წლევანდელი სამუშაო გეგმის ამოცანა იქნება, სამოდელო სახელმწიფო საწარმოებში ახალგაზრდებს უკეთ გააცნოს ტექნოლოგიური პროგრესი. მათ, თუ

შეძლებისდაგვარად, დაფაროს სამუშაო ძალისა და სამხედრო სამსახურში მყოფი ეროვნული ამხანაგების რეალური საჭიროებები.

ამგვარად, სახელმწიფოს კონკურენცია ეროვნული ეკონომიკის დანარჩენ ნაწილთან კითხვის ნიშნის ქვეშ არ დგას, მას მაქსიმუმ შეუძლია გარკვეულ სფეროებში იმოქმედოს ფასების მარეგულირებლის სახით საბაზრო ფასებით, რომლებიც თავისუფალ ვაჭრებსა და თავისუფალ მეწარმეებს მაინც უტოვებს გონივრული მოგების ფართო შესაძლებლობებს.

ამ მანიფესტის ამოცანა არ შეიძლება იყოს დეტალების უფრო ღრმად ჩაღრმავება. მიუხედავად ამისა, ისინი მოკლედ უნდა იყოს აღწერილი და განმარტებული, რადგან ვიცით, რომ ამ საკითხის სწორი გადაწყვეტა უზარმაზარ უპირატესობას მოუტანს ჩვენი ეკონომიკური ზნეობის აღდგენას, გარდა იმ სარგებლისა, რომელსაც მთელი ეკონომიკა მიიღებს იმ ფაქტით, რომ სამუშაოსთან დაკავშირებით მოვალეობის იდეა გაიღვიძებს, როგორც მორალური მოვალეობა ერის მიმართ.

რაც შეეხება სახელმწიფო-მოქალაქის პოზიციას ეროვნულ ეკონომიკასთან მიმართებაში ბისმარკმა ერთხელ განაცხადა:

„ჩვენ არ ვცხოვრობთ ბედნიერებისთვის, არამედ ჩვენი მოვალეობის შესასრულებლად."

ეს მორალური პრინციპი ასევე საფუძვლად უდევს ჩვენს პოზიციას სახელმწიფოსა და... ეკონომიკა.

Machine Translated by Google

ეროვნული ფინანსური რეფორმა - ფული და კრედიტი

ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფო

„ინტერესის წესი.“

პროცენტების მონობის დამხობის მოთხოვნა პოლიტიკურ პროგრამაში რევოლუციურად ახალია. მხოლოდ ეს ფაქტიც კი საკმარისი იქნებოდა იმისათვის, რომ ფართო წრეებმა ნაციონალ-სოციალიზმისადმი ყველაზე მძაფრი წინააღმდეგობა წამოეწყოთ.

მოწინააღმდეგეთა უდიდესი ნაწილი მათგან შედგება, ვინც მართლაც ყველაფერი დაკარგა ამჟამინდელი საპროცენტო კაპიტალისტური ეკონომიკის გამო და რომლებიც, ამ იდეებით აღზრდილები, ჯერ კიდევ ეშინიათ უკვე დაკარგული პრივილეგიების დაკარგვის. ამ ოპოზიციას ნამდვილად არ გააჩნია იმპულსი, რადგან სწორედ შინაგანი იმპულსის არარსებობაა დამახასიათებელი კაპიტალური პენსიის იდეალში ჩარჩენილი წრისთვის.

კიდევ ერთი ჯგუფი არიან ისინი, ვინც სესხებზე არიან დამოკიდებულნი ან სულ მცირე თვლიან, რომ ასეა. ბუნებრივია, ამ ჯგუფს სინამდვილეში არ ეშინია პროცენტის გადახდის ვალდებულების გაუქმების, არამედ იმის, რომ ისინი ვეღარ მიიღებენ საბრუნავ კაპიტალს, თუ ყველაფერი ისე არ დარჩება, როგორც ადრე.

კიდევ ერთი ჯგუფია შესანიშნავი ეროვნული ეკონომისტები, რომელთათვისაც პრობლემისადმი წინააღმდეგობა პროცენტისგან განთავისუფლება მათი ეროვნული ეკონომიკური სიბრძნის ალფა და ომეგაა.

კიდევ ერთი ჯგუფია ბოროტი ადამიანები, რომლებსაც ნამდვილად არ აქვთ უკეთესი თვალსაზრისი, მაგრამ პირადი ან პარტიული ტაქტიკური მიზეზების გამო, ცრუ განცხადებებითა და დამახინჯებული წარმოდგენებით ებრძვიან ნაციონალ-სოციალიზმის ამ ძირითად მოთხოვნას.

რომ საერთაშორისო ფინანსების წრეები, რომლებიც ინტერესთა წესს ახორციელებენ, სწორედ ამ მოთხოვნის გათვალისწინებით, ჩვენი ყველაზე შეურიგებელი და სასტიკი მტრები თავისთავად ცხადია.

ბოროტი და პროფესიონალურად დაინტერესებული ოპოზიციის გარდა, მტრული და უნდობლური დამოკიდებულების მთავარი მიზეზებია - უმეცრება და ინტელექტუალური სიზარმაცე, სისულელე.

აქ საქმე საკმაოდ ძლიერ მოწინააღმდეგეებთან გვაქვს, მოწინააღმდეგეებთან, რომლებშიც ნებისმიერი სისტემა, რომლის დამკვიდრებაც შეიძლება სცადოთ, წარუმატებელია, რომლებიც დამაჯერებელი ახსნა-განმარტებების ზეწოლისგან მედუზასავით უკან იხევენ, მაგრამ ზეწოლის შემსუბუქებისთანავე კვლავ ძველ აზროვნებას უბრუნდებიან.

მაშ ასე, რას ნიშნავს „ინტერესის მონობა“? ინერციის მონობის ქვეშ უნდა გავიგოთ სახელმწიფოსა და ხალხის პროცენტული ვალი ზესახელმწიფოებრივი ფინანსური ძალების წინაშე. ამგვარად, აქ საქმე მონობის ახალ ფორმას, ფინანსების მმართველობის მონობას ეხება. ეს მონობა უფრო საშინელი და სასტიკია, ვიდრე მმართველობის ნებისმიერი ფორმა, რომელიც კი ოდესმე ყოფილა აბსოლუტური მთავრების მმართველობის ქვეშ, რადგან ის ხორციელდება უპიროვნო გზით, ყოველგვარი ადამიანური გრძნობის გარეშე, შეპყრობილი მხოლოდ გაფართოებისა და გაფართოების დაუოკებელი ინსტინქტით, შეუდარებელი ძალაუფლებისადმი სიხარბით.

ამ წესის არსებობის აღსანიშნავად ჩვეულებრივი გამოთქმაა: „ფული ამოძრავებს სამყაროს“.
თუმცა, აქ ფული მხოლოდ ფინანსური ძალაუფლების ბატონობის სიმბოლოდ გამოიყენება. თავად ფული, ლითონის და ქაღალდის ვალუტები, თავისთავად არც კარგია და არც ცუდი და არანაირ მმართველობას არ ახორციელებს. ფული, როგორც ვალუტა, აუცილებელია საქონლისა და მომსახურების გაცვლისთვის. სწორედ ამიტომ, ფინანსური ძალების მმართველობასთან მხოლოდ ფულის მხრიდან გამკლავების ყველა მცდელობა თავიდანვე მცდარი და არაეფექტურობისთვისაა განწირული, რადგან ამ მმართველობის შემთხვევაში ჩვენ ნამდვილად არ გვაქვს საქმე ვიწრო ფულად-საკრედიტო სისტემის საკითხთან, არამედ ძალაუფლების საკითხებთან.
ფული, როგორც ძალაუფლების ინსტრუმენტი, თავისთავად არც კარგია და არც ცუდი, ის მხოლოდ მის გამოყენებაზეა დამოკიდებული. ის ფაქტი, რომ მისი გამოყენება ასევე შეიძლება მკვლელობისთვის, ანუ ბოროტად გამოყენებისთვის, არ ნიშნავს

Machine Translated by Google

არანაირად არ უნდა გაანეიტრალოს მისი უსასრულოდ მრავალფეროვანი და შეუცვლელი სასარგებლო გამოყენების შესაძლებლობები. ფულსაც კი, სასარგებლოდ გამოყენებული, სასარგებლო გავლენა აქვს ეროვნულ ეკონომიკაზე. ფულს შეცდომით არ უწოდებიათ ეროვნული ეკონომიკური სხეულის სისხლი. სანამ ფული ერთგული რჩება თავისი ფუნქციის, როგორც გაცვლის საშუალების, სანამ მიღებული ან ნაშოვნი ფული კვლავ ეკონომიკაში ბრუნდება, მას არ შეუძლია რაიმე მავნე გავლენის მოხდენა ეროვნულ ეკონომიკაზე.

ახლა კი ჩნდება ერთი ფაქტორი: ეს არის ფულის, როგორც დაზოგვის მეთოდის გამოყენების სურვილი. ეს სურვილი თავისთავად სრულიად გამართლებულია, პირიქით, მხოლოდ სრული სურვილია, რომ დაზოგვის გრძნობა კვლავ პატივისცემის საგანი გახდეს, თუ - დიახ, თუ - დაზოგვა მართლაც შესაძლებელი იქნებოდა დღევანდელ პირობებში. ჩვენი გერმანული ფულის ხანგრძლივი, მუქარის შემცველი დევალვაცია უპასუხისმგებლო სახელმწიფო ფინანსური პოლიტიკის გამო დაზოგვას ნამდვილად სისულელედ აქცევს, რადგან რამდენიმე კვირის ან დღის შემდეგ ფულის ღირებულება შეიძლება მისი ადრინდელი ღირებულების მცირე ნაწილამდე დაეცეს. ამიტომ, თუ ფული თავის დანიშნულებას, როგორც დაზოგვის ფული, შეასრულებს, მას სტაბილური ღირებულება უნდა ჰქონდეს.

რადგან გერმანულ ფულს, იმ მიზეზების გამო, რომელთა გამოკვლევაც ჯერ კიდევ მოგვიწევს, ამჟამად სტაბილური ღირებულება არ აქვს და არც შეიძლება ჰქონდეს სტაბილური ღირებულება, გერმანელი დამზოგავი ყოველ არასტაბილურ პერიოდში ეძებს ასეთ სტაბილურ ღირებულების ფულს. ასეთი სტაბილური ღირებულების ფულია ე.წ. კეთილშობილური ვალუტები, დოლარი, შვეიცარიული ფრანკი და ჰოლანდიური გულდენი, სკანდინაველი ხალხების ფული და ა.შ., ასევე ძვირფასი ლითონებისგან დამზადებული ლითონის ფული.

მაგრამ ახლა ფულის, როგორც ეკონომიკის საბრუნავი კაპიტალის, ეროვნული ეკონომიკური ამოცანა ეწინააღმდეგება სტაბილური ფულის დაგროვების ამ სურვილს. ამ საკითხის სრულად გასაგებად, უნდა დავეყრდნოთ იმ ფაქტს, რომ ფული თავისი არსით არის და უნდა იყოს მხოლოდ „შესრულებული სამუშაოს ნიშანი“. ჩვეულებრივი ახსნა: „ფული გაცვლის საშუალებაა“ არანაირად არ არის მცდარი, მაგრამ ის არ ამოწურავს კითხვას. ეს არის ფულის ამოცანა და, ფაქტობრივად, მისი ყველაზე მნიშვნელოვანი ამოცანაა საქონლის გაცვლის შუამავლობა. მაგრამ ამ ამოცანას ასევე ასრულებენ სხვა ნივთები, როგორიცაა ჩინელების ჩაის პაკეტები, შავკანიანების კაურის ნიჟარები და ა.შ. დღეს სახელმწიფოს მიერ გაცემული ფულის, ისევე როგორც ფულის სუროგატების შინაგანი არსი ის არის, რომ ისინი წარმოადგენენ სხვა პირების მიერ შესრულებული რაიმე სამუშაოს ნიშნებს - შეიძლება ითქვას, ვაუჩერებსაც. „შესრულებული სამუშაოთი“ საკმაოდ ყოვლისმომცველად უნდა გავიგოთ ყველა ეკონომიკური პროდუქტი, შესაბამისად, ნედლეულიც, რადგან მათაც კი აქვთ კომერციული ან გასაყიდი ღირებულება მხოლოდ მაშინ, თუ ისინი მოიპოვება და ბაზარზე გაიტანება. იმისათვის, რომ ხელი შეეწყოთ საქონლის ამ გაცვლას ერთმანეთთან, უფრო სწორად, იმისათვის, რომ ეს შესაძლებელი გამხდარიყო რთულ ეკონომიკაში, საჭირო იყო გაცვლის ისეთი საშუალების გამოგონება, რომელიც პირდაპირ შესაძლებელს გახდიდა, რომ მხოლოდ ერთი ნაწარმის მწარმოებელს შეძლებოდა საკუთარი მრავალფეროვანი მოთხოვნილებების დაკმაყოფილება გაცვლის ამ საშუალების მეშვეობით, რომელსაც ზოგადი ვალიდურობა ჰქონდა. მეწაღე წლიდან წლამდე ამზადებს ფეხსაცმელსა და ჩექმებს - მაგრამ მას სჭირდება ყოველდღიური პური, ხორცი, რძე, კვერცხი, ტანსაცმელი და ა.შ. მცხობელს, რომლისგანაც მეწაღე ყიდულობს პურს, შეიძლება მართლაც დასჭირდეს ერთი ან ორი წყვილი ჩექმა წელიწადში, მაგრამ მას რეალურად არ შეუძლია მთელი წლის განმავლობაში მიიღოს ანაზღაურება იმ პურისთვის, რომელსაც ყველა მხოლოდ ჩექმებით ჭამს. მან ასევე უნდა გადაუხადოს თავის მეწისქვილეს და შეშის მიმწოდებელს ფქვილისა და საწვავისთვის, მაგრამ მათაც არ შეუძლიათ მეტი ჩექმის გამოყენება, რადგან ისინი თავად უკვე ყიდულობენ ჩექმებსა და ფეხსაცმელს სხვა მეწაღისგან.

მაგრამ მცხობელს, ბუნებრივია, არ შეუძლია საკუთარი პროდუქციით გადაუხადოს მეწისქვილეს ფქვილი, მცხობელმა პური საზოგადოებისთვის უნდა გამოაცხოს. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ: სუფთა გაცვლითი ეკონომიკა სრულიად შეუძლებელია განვითარებულ ეროვნულ ეკონომიკაში, სადაც შრომის ფართო დანაწილებაა. გაცვლითი შუამავალი ამიტომ აუცილებელია. ყველაზე ზოგადი ფორმით, ეს გაცვლითი შუამავალი უნდა იყოს ეროვნული ეკონომიკის წარმოების საყოველთაოდ აღიარებული, სახელმწიფოს მიერ დაცული ჩანაწერი; ასევე უნდა იყოს შესაძლებელი ამ ჩანაწერებით რაღაცის ყიდვა და ყველა ვალდებული უნდა იყოს, ამ გაცვლითი ფულის სანაცვლოდ თავისი კომერციული პროდუქცია მიაწოდოს.

Machine Translated by Google

მაგალითად, ასევე მცდარია იმის თქმა, რომ ფული შესრულებული სამუშაოს ჩანაწერია. რა თქმა უნდა, ამ ფულს შესრულებულ სამუშაოდ ვიღებთ, მაგრამ არა იმიტომ, რომ ეკონომიკური ციკლი უკვე დასრულებულია, არამედ იმიტომ, რომ ეს ფული მართლაც მრავალი შესრულებული სამუშაო აქტივობიდან თითოეულის ჩანაწერია - ჩანაწერები, რომლითაც ყველას შეუძლია დააკმაყოფილოს თავისი სასიცოცხლო აუცილებლობები და სხვა საჭიროებები. მხოლოდ მაშინ, როდესაც ეს მოთხოვნილება დაკმაყოფილდება და ფული ეკონომიკაში ბრუნდება, სრულდება ფულის ძირითადი ციკლი. მაგრამ თუ ფული ერთ ხელში დაგროვილი ან შენახული ფულის სახით რჩება, მაშინ მხოლოდ ნახევარი გაცვლა, მხოლოდ ნახევარი ციკლი სრულდება. ფულმა ჯერ არ შეასრულა თავისი მიზანი, პირიქით, ის ჩამოშორდა იმ მიზანს, რისთვისაც გამოიგონეს და რისთვისაც არსებობს. ჩვენ ფუნდამენტურად უნდა განვაცხადოთ, რომ ფულისეროვნული ეკონომიკური ამოცანის ეს შეფერხება, ეროვნული ეკონომიკური და ეროვნული პოლიტიკური მიზეზების გამო, დაუშვებელია. ცხადია, შეუძლებელია, რომ მიღებული ყველა ფინანსური თანხა დაუყოვნებლივ გაიცეს, რომ ფინანსური ბაზარი იმდენად უხვად იყოს უზრუნველყოფილი ფულით, რომ ყველა კერძო პირს შეეძლოს თავისი ეკონომიკური მოწყობა ისე, რომ თავისთვის დაზოგოს თანხები ყოველთვიური მოთხოვნილებების დასაკმაყოფილებლად ან უფრო დიდი, ერთჯერადი წლიური მომსახურებისთვის, მაგრამ უნდა გამოცხადდეს ეროვნულ-ეკონომიკურად სრულიად მიუღებლად, რომ საზოგადოების კეთილდღეობისთვის სახელმწიფოს მიერ გაცემული ვალუტა ამოღებულ იქნას საზოგადოებრივი მიმოქცევიდან დაგროვილი ფულის სახით.

ამგვარად, ფინანსურ სისტემას ასევე შეესაბამება ხარჯვის ვალდებულება, ანუ ვალდებულება შეძენილი ფულის მიმოქცევაში დაბრუნება.

აქ კიდევ ერთხელ შეიძლება საკმაოდ მკვეთრად ითქვას, რომ ამით დანაზოგი არანაირად არ ხდება შეუძლებელი. სწორად გაგებული დანაზოგი არანაირად არ არის ფულის ხარბი და ძუნწი დაგროვება, მაგრამ - თუ გვსურს გამოვიყენოთ დანაზოგის იდეისა და ბავშვების დახმარების საყვარელი კომბინაცია - , ეს არის საქონლის შექმნა და შეძენა, პატარა სახლის შეძენა ან აშენება, ძვირფასი ნივთების, კოლექციების, წიგნების, სურათების, საყოფაცხოვრებო ნივთების შეძენა, ბიზნეს დაწესებულების გაფართოება და გაუმჯობესება, მარაგების გაფართოება და ა.შ. და ეს გაცილებით უკეთესი „დანაზოგია“, ვიდრე ოქროს დაგროვება.

სწორედ ჩვენ, გერმანელებს, მოგვიწია ამ საკითხთან დაკავშირებით მსოფლმხედველობის უმაღლესი დონის შესწავლა. ახლახან აღწერილმა სწორმა „დაზოგვამ“ საუკეთესოდ გაამართლა თავი, ფულზე ორიენტირებულმა ცრუ „დაზოგვამ“ კი მწარედ იძია შური.

ხალხის ეს უცდომლად სწორი გრძნობა, თუნდაც ამ საკითხებთან დაკავშირებით, საკმაოდ სწორად აისახა საგებსა და ზღაპრებში. დაგროვილი ფული უსარგებლო გროვად გარდაიქმნება ან ქრება, ან დაუსრულებელ უბედურებას მოაქვს. მეორე მხრივ, ყოველთვის და ყველგან, ვინც თავისი შრომისმოყვარეობით „რაღაცას მიაღწია“ - და ამ ჯანსაღი მსჯელობით ყოველთვის ესმის აყვავებული კერძო ეკონომიკა, იქნება ეს სავაჭრო, კომერციული თუ სამრეწველო - პატივისცემა და დაფასება მოიპოვა. სიმდიდრის ასეთი განვითარება უდავოა, ის არ არის მიმართული ფულის სულისკვეთების წინააღმდეგ, ის, როგორც მთელი ეკონომიკის წარმატებული წევრი, სოციალურია საუკეთესო გაგებით.

ფინანსურ სისტემაზე ამ მოკლე, მაგრამ აუცილებელი, რადგან აუცილებელი დაკვირვებების შემდეგ, დავუბრუნდეთ ჩვენი კითხვის საწყის წერტილს: „რას ვგულისხმობთ პროცენტის მონობაში?“

თუ ფულის იმ ადამიანების ხელში შეკავებით, რომლებიც არ აცნობიერებენ ფულის ეროვნულ ეკონომიკურ ამოცანას, ან კიდევ უფრო მეტად იმ ადამიანების ხელში, ვისაც სურს შეგროვებული ფულის გამოყენება ძალაუფლების ინსტრუმენტად, წარმოიქმნება ჩიხი, მიმოქცევაში დარჩენილი ფული უფრო იშვიათი ხდება, ჩნდება ფულის დეფიციტი. მაგრამ ისინი, ვისაც ფული აქვთ, მაინც არ აბრუნებენ თავიანთ ფულს მიმოქცევაში ეროვნულად ეკონომიკურად ჯანსაღი გზით, რადგან მათ, თავის მხრივ, დააკმაყოფილეს მუდმივი მოთხოვნილებები და ააშენეს სახლები ან შეიძინეს სხვა...

Machine Translated by Google

კომერციული ან სამრეწველო პროდუქტები. ამიტომ, ისინი არ ართმევენ ბიზნესმენს ან ქარხნის მფლობელს, რომელსაც აუცილებლად სჭირდება საბრუნავი კაპიტალი თავისი საწარმოს შესანარჩუნებლად, მის პროდუქციას, არამედ აძლევენ მას ფულს, რომელიც მათ უკანონოდ, ეროვნული ეკონომიკური გაგებით, განსაკუთრებული გადასახადის - პროცენტის სანაცვლოდ დაუკავებიათ. ეროვნული ეკონომიკური შევიწროება იწყება.

ეროვნული ეკონომიკური მუშის საქონლის წარმოების - მწარმოებლის - ურთიერთობა ფულთან ერთი დარტყმით თავდაყირა დგება. ფული, რომელიც თავისი არსით და გამოგონებით ეკონომიკის სამსახურში იყო, მოულოდნელად გათავისუფლდა და საქონლის წარმოებაზე ზეწოლას ახდენს. იწყება ფინანსური მმართველობა. რა თქმა უნდა, კერძო ეკონომიკა ბედნიერია, რომ მას შეუძლია თავისი საწარმოების შენარჩუნება, სულ მცირე, ამ გზით, რადგან თავს ვალდებულად გრძნობს, ემსახუროს წარმოებას ეროვნულ ეკონომიკაში. ფულის შემგროვებელი ეროვნული ეკონომიკური მუშის ეროვნული მოვალეობის ამ გრძნობიდან ორმაგ სარგებელს იღებს: პირველ რიგში, მას აქვს შედგენილი ვალის სერტიფიკატი - ანუ იურიდიული საკუთრება - რომლის მიხედვითაც მოვალე მთელი თავისი სიმდიდრით ვალდებულია ნასესხები თანხების შეუმცირებლად დაფარვაზე, უმეტეს შემთხვევაში, სიმდიდრის სხვა განსაზღვრული ობიექტები საკმაოდ სპეციალურად არის დაგირავებული და მეორეც, მოვალე ვალდებულია თავი დააკისროს უწყვეტ დამატებით გადახდას, რომელსაც პროცენტს უწოდებენ.

ამგვარად, გარანტირებული კრედიტი არ გაიცემა სიტყვა „კრედიტის“ პირდაპირი გაგებით, ანუ უფრო მაღალი ეკონომიკური ეფექტურობისა და შესრულების უნარის ნდობის გამო, არამედ მხოლოდ ეკონომიკური მეწარმის მიერ საკუთარი შრომითი შემოსავლის ნაწილის ყოველგვარი ძალისხმევის გარეშე მოპოვების საჭიროების გამოყენების მიზნით. კრედიტი ასევე არ გაიცემა წარმოების ხელშეწყობის მიზნით, არამედ მხოლოდ იმისთვის, რომ ფულის ფლობა „მომგებიანი“ გახდეს. კრედიტორისთვის, ძირითადად, სრულიად გულგრილია, თუ რომელი ბიზნესისთვის გამოიყენება კრედიტი; თუ ის დაინტერესებულია ამით, ეს მხოლოდ იმისთვის ხდება, რომ დარწმუნდეს, რომ მისი ფული უსაფრთხოა და, უპირველეს ყოვლისა, რომ ის ასევე ეფექტურად პროცენტიანია.

ზოგადად, ბანკების მიერ შუამავლობით მოქმედი საკრედიტო სისტემა დღეს ისეა აგებული, რომ ზოგადად კაპიტალისტი, ფულისა და კრედიტის მფლობელი, სრულიად მოწყვეტილია სამუშაოს. მას არანაირი პირადი ურთიერთობა არ აქვს წარმოების სხვადასხვა დარგთან, რომლებშიც ის „ფულს ამუშავებს“, როგორც საყვარელი შეცდომაში შემყვანი გამოთქმაა ნათქვამი. რა იცის აქციონერმა „გირმესის“, „პოგეს“, „ვეზერის“, „რიბეკ მონტანის“, „ოტავის“, „სალიტრერას“, „სტიაუა რომანას“67 შესახებ, რა იცის მან, რა იწარმოება ამ საწარმოებში? მას არანაირი ინტერესი არ აქვს, მას მხოლოდ ცალმხრივი ინტერესი აქვს, გაიზრდება თუ დაეცემა აქციები და რამდენად მაღალია მისი კაპიტალის მიერ მოტანილი დივიდენდები. ასევე სრულიად გულგრილია, ემსახურება თუ არა სააქციო საზოგადოებები თუ კაპიტალისტური საქმიანობის სხვა ფორმები (სააქციო საზოგადოება, შეზღუდული პასუხისმგებლობის საზოგადოება, კავშირი და ა.შ.) ზოგადად წარმოებას. მთავარი, ერთადერთი გადამწყვეტი არის „მომგებიანობა“. ამის დასტურია ბანკის აქციების უზარმაზარი პოპულარობა. დიდი ბანკები, ისევე როგორც ყველა საკრედიტო ინსტიტუტი, ზოგადად არ ასრულებენ არანაირ საწარმოო სამუშაოს საქონლის წარმოების თვალსაზრისით. აქ, დიდი საბანკო სისტემაში, პროცენტის იდეა - ანუ საწარმოო სამუშაოდან მიღებული შემოსავლების გიგანტური წილის უბრალო ფულის მფლობელის საკუთრებაში გადაცემის შესაძლებლობა და, ფაქტობრივად, ამ უკანასკნელისთვის სრულიად ძალისხმევის გარეშე - ნამდვილ ორგიებს ზეიმობს. დღეს თითქმის აღარ არსებობს საწარმო, რომელიც რაიმე ფორმით არ არის დამოკიდებული ბანკზე, რომელიც არ იმართება წმინდა საპროცენტო კაპიტალისტური ფორმით. მთელი ეროვნული ეკონომიკური საქმიანობა დამოკიდებულია ბანკზე და საფონდო ბირჟის კაპიტალზე და მასზე პროცენტით არის დაკავშირებული.

---

67 „გირმესი“ ტექსტილის კომპანიაა, რომელიც იოჰანეს გირმესმა (1854-1912) დააარსა; „ვეზერი“ გემთმშენებელი კომპანია იყო, „რიბეკ-მონტანი“ სამთომოპოვებითი კომპანია, „ოტავი“ სამთომოპოვებითი და რკინიგზის კომპანია, „სალიტრერა“ ჩილეს გვარჯილას მწარმოებელი კომპანია იყო, „სტიაუა რომანა“ კი რუმინეთის ნავთობგადამამუშავებელი კომპანიაა.

Machine Translated by Google

ბანკების მმართველები - მაღალი ფინანსები - ამავდროულად წარმოების მმართველებიც არიან. მათზეა დამოკიდებული, შეჩერდება თუ არა მუშაობა, თუ ბაზარი უზარმაზარი ნაგვით დაიტვირთება. ორგანიზებული კერძო სექტორისთვის მოთხოვნის დაკმაყოფილება სრულიად მეორეხარისხოვანი საკითხია.

თანამედროვე საკრედიტო სისტემის ამ საპროცენტო კაპიტალისტური ეკონომიკური ფორმის შემთხვევაში, ჩვენ საქმე გვაქვს სრულ ეროვნულ-ეკონომიკურ უზნეობასთან, ფინანსური და საკრედიტო სისტემის, როგორც ეკონომიკის მსახურის, მნიშვნელობის სრულ დამახინჯებასთან ეკონომიკის აბსოლუტური ბატონის პოზიციაზე.

შემოქმედებითი და პროდუქტიული შრომა მონად იქცა და მსოფლიოს ეშმაკურად მტაცებელი, მარადიული ებრაული სული - მევახშეობა, მართავს. ეს გამოძალვა მხოლოდ ხელოვნური საგანგებო მდგომარეობის შექმნით არის შესაძლებელი ფულის ეროვნული, ეკონომიკურად არალეგიტიმური შეკავების გზით. დღეს ეს სამართლიანად ითვლება, უფლებად, რომლის შეხებასაც ვერავინ ბედავს, რადგან ის მას კონფლიქტში აყენებს დიდი სასესხო კაპიტალის მსოფლიო მმართველ ძალასთან.

ინტერესის მონობა სრულყოფილია!

ის დაიხვეწა იმ ფაქტით, რომ მოძრავი სულის მაცდუნებელი ხელოვნება წარმატებით ახერხებდა ფინანსური სისტემის მოცემული დამცველი სახელმწიფოს, პროცენტის მონობასთან მიბმას, ისე, რომ მანაც, შეკრული ხელებით, საერთაშორისო კაპიტალი თავის ბატონად აღიარა და საკუთარი თავისთვის ნება დართო, ეროვნული ეკონომიკის დამცველის, როგორც აღმასრულებლის, დიდი სასესხო კაპიტალის პროცენტის ამკრეფის პოზიციაზე გადასულიყო.

Machine Translated by Google

ეროვნული ფინანსური ეკონომიკა

ახლა ჩვენი განსაკუთრებული ამოცანაა ეროვნული ფინანსური ეკონომიკის ამ განვითარების თვალყურის დევნება.

აქაც კი სწორი გზა იქნება, თუ ფაქტების დღევანდელი მდგომარეობით დადგენით დავიწყოთ.

დასავლური კულტურული წრის ერების ეროვნულ ცხოვრებაში გამორჩეული ფენომენი ყველა სახელმწიფოს უზარმაზარი ვალია. გამარჯვებული იქნება ეს თუ დამარცხებული, ყველას უზარმაზარი ვალის ტვირთი ეკისრება ომის შედეგად მძიმედ დაზარალებულ ეროვნულ ეკონომიკებში.

ბრიტანეთის იმპერიის ყველაზე მნიშვნელოვანი სტატისტიკური ნაშრომია „სახელმწიფო მოღვაწეთა წელიწდეული“; ეს ოფიციალური ეროვნული წელიწდეული ცალკეულ შტატებს აძლევს ზუსტ მიმოხილვას მათი სახელმწიფო ვალების მდგომარეობის შესახებ და ა.შ.

მისი თანახმად, ინგლისის - ანუ ინგლისელი მუშათა კლასის - ვალი საერთაშორისო კაპიტალის წინაშე 1930 წლის 31 მარტის მდგომარეობით შეადგენდა 7,596,000,000 ფუნტ სტერლინგს, წლიური პროცენტით დაახლოებით 350 მილიონი ფუნტი სტერლინგი. საკმაოდ სასარგებლოა ამ თანხის გერმანულ მარკებში გადაყვანა, რადგან ამ გაგებით საუკეთესოდ ვხედავთ, რომ ამ პროცენტის საკითხში საქმე ეხება ყველაზე ფართო მასშტაბის საერთაშორისო საკითხს.

საფრანგეთს თავისი შიდა და საგარეო საპროცენტო კრედიტორების წინაშე დაახლოებით 279 მილიარდი ოქროს ფრანკი აქვს დავალიანება.

ჩრდილოეთ ამერიკის შეერთებული შტატები, დოლარის კურთხეული ქვეყანა, სახელმწიფო ვალი აქვს. დაახლოებით 16 მილიარდი დოლარის ტვირთი.

კანადაში, ავსტრალიაში, ინდოეთში, იტალიაში, ჩეხოსლოვაკიაში, პოლონეთში, ყველგან ვხვდებით სახელმწიფოების და შესაბამისად, ხალხების უიმედო ვალის ერთსა და იმავე სავალალო სურათს საერთაშორისო კაპიტალის წინაშე. ყველგან ეროვნული ცხოვრება ერთ კითხვაზე ტრიალებს: როგორ გადავიხადოთ პროცენტი ჩვენი სესხებისთვის, ანუ საერთაშორისო ფინანსების, დიდი სასესხო კაპიტალის წინაშე ჩვენი ვალებისთვის?

ყველა შტატის ფინანსთა სამინისტრო დაუნდობლად არის დაკავებული ახალი საგადასახადო წყაროების მოძიებით, პარლამენტები თვეების განმავლობაში აძლევენ რეკომენდაციებს ახალ საგადასახადო კანონპროექტებზე, მაგრამ ყოველგვარი წინააღმდეგობა უშედეგოა. საერთაშორისო მევახშე კაპიტალის დიდებულებისა და მისი საპროცენტო გადასახადებზე დამტკიცებული „კანონიერი“ პრეტენზიების წინაშე პარლამენტები და მთავრობები არაერთხელ ინგრევა და ჩაგრავს თავის ხალხს უპრეცედენტო საგადასახადო ტვირთით, იმის ნაცვლად, რომ გაბედონ ამ უზარმაზარი საერთაშორისო თაღლითობისთვის ცალსახა „არა“-თი ბოლო მოეღოთ.

უსამართლობა კანონად იქცა, ბატონი კი მონად.

ჩვენს საწყალ სამშობლოში არსებული ვითარება ყოველდღიურად და საათობრივად განვიცდით.

ძალადობრივად და ძლიერად აღდგა ახალგაზრდა გერმანელი შრომის გიგანტი მას შემდეგ, რაც სისხლითა და რკინით მიაღწია ეროვნულ ერთიანობას. მისმა დაუღალავმა შრომამ, შემოქმედებითმა სულმა მუდმივად ახალი გამოგონებები მოიტანა. გერმანულმა სამეწარმეო სულმა და გამბედაობამ დაიპყრო მსოფლიოს ბაზრები. გაოცებული შფოთვით, როტშილდებისა და სხვა საბანკო მაგნატების ფრანგული და ინგლისური სასესხო კაპიტალი, ასევე ამერიკელი ფინანსური მოღვაწეების, კანების, ლობების, შპაიერების და ა.შ., სამეურვეო კაპიტალი, ყველაზე სერიოზულ საფრთხეს უქმნიდა თავის მომგებიანობას. გერმანული მარკის ღირებულება, ანუ გერმანული პროდუქციის ხარისხი და სიიაფე, განაგრძობდა ზრდას, შესაძლებელი იყო იმის გარკვევა, თუ როდის მიაღწევდა მარკა დოლარის ღირებულებას, სანამ ინგლისურ მსოფლიო ვაჭრობას გერმანია არ გადააჭარბებდა, ხედავდნენ, როგორ იყენებდნენ მთელ მსოფლიოში გერმანულ სატრანსპორტო დანადგარებს, გერმანულ საგანმანათლებლო დაწესებულებებს, გერმანულ სანიტარული ორგანიზაციებს, გერმანულ ურბანულ ადმინისტრაციებს, გერმანულ სამხედრო მეთოდებს, ხედავდნენ, თუ როგორ აშენებდნენ მსოფლიოში ყველგან გერმანელი ინჟინრები, როგორც გერმანული შრომისუნარიანობის პიონერები, რკინიგზას, ხიდებსა და ქუჩებს. მაგრამ ეს ყველაფერი ნიშნავდა, რომ კაპიტალის მომგებიანობა სესხად გადადიოდა.

Machine Translated by Google

მთელ მსოფლიოში საერთაშორისო ფინანსების მიერ საფრთხე შეექმნა. შემდეგ საერთაშორისო ფინანსებმა გადაწყვიტა, საერთაშორისო მასონობის დახმარებით, გერმანიის ალყა შემოერტყა და ტყუილისა და ცილისწამების ყველა საშუალების გამოყენებით, გერმანია მსოფლიოს მტრად წარმოეჩინა. – ედუარდ VII ამ ჭადრაკის თამაშში მხოლოდ წინ წაწეული ფიგურა იყო. ნაციონალისტური ვნებები გერმანიის წინააღმდეგ იყო გაღვივებული, როგორც ინგლისში, ასევე საფრანგეთში. მსოფლიო ომის პოლიტიკური წინაისტორიის მითითება აქ არ არის, მაგრამ ნებისმიერ შემთხვევაში დანამდვილებით შეიძლება ითქვას, რომ გერმანიის მხარე, მისი სამხედრო ძალის მიუხედავად, დამარცხდა, რადგან ზოგადად არ შეიძლება საუბარი პოლიტიკურ კონტრთამაშზე ანტანტის ძალების ინტრიგების თამაშის წინააღმდეგ (შდრ. როზენბერგი, საერთაშორისო მასონობა 68).

გერმანიაში ერთადერთ ჯგუფსაც კი, რომელსაც ჯერ კიდევ ჰქონდა საგარეო პოლიტიკური ინსტინქტი, სრულიად გერმანულს69, წარმოდგენა არ ჰქონდა, რომ შეიარაღებულ ერებს შორის ეს ძლიერი ბრძოლა პოლიტიკური წარმატებისთვის კი არა, არამედ გერმანელი მუშების საერთაშორისო კაპიტალის საპროცენტო მონობისადმი ფინანსური დამორჩილების მიზნისკენ იყო მიმართული. გერმანიის მილიტარისტული დაძლევა, ბუნებრივია, საფრანგეთის განსაკუთრებული მიზანი იყო, გერმანული საზღვაო ფლოტის განადგურება კი - ინგლისის განსაკუთრებული მიზანი, მაგრამ საფრანგეთისა და ინგლისის ამ ორივე იმპერიალისტურ მიზნზე მაღლა ყოველთვის იდგა საერთაშორისო კაპიტალის მსოფლიო ბატონობისკენ სწრაფვა.

სანამ ერები ერთმანეთს სასტიკი ბრძოლით ანადგურებდნენ და საუკეთესოთა სისხლი ნაკადულად მოედინებოდა ბრძოლის ველებზე, მთელი მსოფლიოს ებრაელობა მოძრაობაში იყო. მთელი იუდასთვის მოსავლის აღების დრო დადგა.

მსოფლიო ომი მაღალი ფინანსებით დაფინანსდა; მსოფლიოს ყველა ერში ებრაელი მწიგნობრები საერთაშორისო პრესის რედაქციებში ისხდნენ, ატყუებდნენ და ერთმანეთის წინააღმდეგ ახალი მცდელობებისკენ უბიძგებდნენ. ამ გზით 26 სახელმწიფო ცენტრალური ძალების წინააღმდეგ ომში ჩაერთო. აღმოსავლეთიდან გერმანულ მიწებზე აღმოსავლეთ ებრაელთა ნაკადი მოედინებოდა; ისინი წინ მიიწევდნენ, ვაჭრობდნენ, ამდიდრებდნენ, ქალაქებში ბინებს ითვისებდნენ და ყველაფერს ყიდულობდნენ, რაც კი შეეძლოთ. სამხედრო ინდუსტრიულ კომპანიებში გერმანული სამუშაო ძალის ძარცვისა და არასათანადო მმართველობის ამ საქმეს ებრაული რასის წევრები აგვარებდნენ და ებრაელები სახელმწიფოსა და ეკონომიკის ყველა თანამდებობაზე ასვლას ცდილობდნენ. შიდა დემორალიზაციას ასევე შეგნებულად ხელმძღვანელობდნენ ებრაელები, ჰააზეები, დიტმანები, კონები, ლუქსემბურგები, ბართები, შემდეგ პარვუს-ჰელფანდები, აისნერები, ლევიენები, გრადნაუერები70, რომლებიც აღელვებულები და წაქეზებულები იყვნენ, რომლებსაც მხარს უჭერდნენ ამბიციური ადამიანები, სულელები და ძალაუფლებისმოყვარე დამნაშავეები გერმანელი ხალხის წინააღმდეგ.

---

68 ალფრედ როზენბერგმა გამოაქვეყნა ნაშრომი სახელწოდებით Das Verbrechen der Freimanrerei (1921), ისევე როგორც Freimaurerische. Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) Nationsozialistische Bibliothek სერიაში, ტ.9.

69 „ალდოიჩერ ვერბანდი“ იყო გერმანული ნაციონალისტური ორგანიზაცია, რომელიც 1891 წელს დაარსდა. პირველი მსოფლიო ომის დროს ასოციაცია გერმანიის ექსპანსიონისტურ მიზნებს ემსახურებოდა და ომის შემდეგ მხარი დაუჭირა გენერალ ერიხ ლუდენდორფს (1865-1937) მის მტკიცებაში, რომ გერმანიას ომში სოციალისტებმა და დემოკრატებმა უღალატეს („ზურგში დანა ჩაარტყეს“).

70 ჰუგო ჰააზე (1863-1919) იყო ებრაელი სოციალისტი, რომელიც 1911 წელს გერმანელ ავგუსტ ბებელთან ერთად გახდა გერმანიის სოციალდემოკრატიული პარტიის (SPD) თავმჯდომარე. მან თავი პაციფისტად გამოაცხადა და 1914 წლის ივლისში ომის საწინააღმდეგო მასშტაბური მიტინგი მოაწყო. ვილჰელმ დიტმანი (1874-1954) იყო SPD-ის თვალსაჩინო წევრი, რომელსაც 1918 წლის თებერვალში ბერლინში შეიარაღების მუშების გაფიცვაში მონაწილეობისთვის თავისუფლების აღკვეთა მიესაჯა. პირველი მსოფლიო ომის დასრულების შემდეგ ნოემბრის რევოლუციის დროს და მის შემდეგ, დიტმანი აქტიურ პარლამენტში მონაწილეობდა, როგორც გერმანიის დამოუკიდებელი სოციალ-დემოკრატიული პარტიის (USPD) წევრი. 1933 წელს, ჰიტლერის ხელისუფლებაში მოსვლის შემდეგ, დიტმანი შვეიცარიაში გაიქცა. ოსკარ კონი (1869-1934) იყო ებრაელი პოლიტიკოსი, რომელიც თანამშრომლობდა სპარტაკისტული ლიგის დამფუძნებელ კარლ ლიბკნეხტთან და იყო მტკიცე სიო 1933 წელს პარიზში. როზა ლუქსემბურგი (1871-1919) ებრაელი მარქსისტი იყო, რომელმაც ლიბკნეხტთან ერთად დააარსა სპარტაკისტული ლიგა, რომელიც საბოლოოდ გერმანიის კომუნისტური პარტია (KPD) გახდა. ლუქსემბურგიც და ლიბკნეხტიც 1919 წელს ფრაიკორპსმა მოკლეს. ემილ ბარტი (1879-1941) USPD-ს შეუერთდა 1917 წელს და იყო ხალხის დეპუტატთა საბჭოს (Rat der Volksbeauftragten) ექვსი წევრიდან ერთ-ერთი, რომელიც შეიქმნა 1918 წლის ნოემბერში, გერმანიის მონარქიის დაცემის შემდეგ (სხვა წევრები იყვნენ ფრიდრიხ ებერტი, ფილიპ შაიდემანი და ოტო ლანდსბერგი SPD-დან და ჰააზე და დიტმანი USPD-დან).
ალექსანდრე პარვუსი (დაბადებით ისრაელ ჰელფანდი) (1867-1924) იყო ბელორუსიელი გეტოს ებრაელი, რომელმაც როზა ლუქსემბურგთან, ლენინთან, ტროცკისთან და სხვა ამერიკელებთან საერთაშორისო კონტაქტების მეშვეობით მნიშვნელოვანი როლი ითამაშა „მუდმივი რევოლუციის“ მარქსისტული სტრატეგიის განხორციელებაში.
ახალგაზრდა თურქები. მაქს ლევიენი (1885-1937) იყო რუსი ებრაელი ბოლშევიკი, რომელიც 1913 წელს გერმანიის მოქალაქე გახდა და წევრი.

Machine Translated by Google

ამგვარად, გერმანული ერი საბოლოოდ შიგნიდან დაიშალა. იუდას ვარსკვლავი სისხლისფრად ამოვიდა. უკანასკნელი ერი, რომელმაც მტკიცედ გაუწია წინააღმდეგობა საერთაშორისო ფინანსებსა და მის ჯადოქრობას, დაემხო, მან იარაღი დაყარა და ვერსალის დიქტატის საშინელი უღლის წინაშე დაიხარა. ათასი ჭრილობიდან სისხლმდენი, ლიდერის გარეშე, სინამდვილეში არა მთავრების განდევნის გამო, რადგან სწორედ ისინი სრულად დამარცხდნენ, როგორც ნამდვილი ლიდერები, გერმანული ერი თავისი პარლამენტებითა და საპარლამენტო მთავრობებით მიიყვანა საბედისწერო განაჩენით, რომელიც ყოველთვის შეიძლება გამოყენებულ იქნას ასეთ დროს, ფრაზით „უარესის თავიდან ასაცილებლად“, სესხის კაპიტალის პროცენტის მონობა

გერმანიის კომუნისტური პარტიის (KPD) წევრი. 1919 წლის აპრილში ლევიენმა KPD-ს კიდევ ერთ რუს ებრაელ წევრთან, ევგენ ლევინთან (1883-1919) ერთად დააარსა ბავარიის საბჭოთა რესპუბლიკა. თუმცა, ეს „საბჭოთა“ ექსპერიმენტი პრეზიდენტმა ფრიდრიხ ებერტმა ჩაახშო, რომელმაც მიუნხენში წესრიგის შესანარჩუნებლად ფრაიკორპსი დაიქირავა. ლევინი ფრაიკორპსმა 1919 წლის მაისში დააპატიმრა და სიკვდილით დასაჯა, თუმცა ლევიენი ავსტრიასა და საბჭოთა კავშირში გაიქცა, სადაც ისიც სიკვდილით დასაჯეს 1937 წელს სტალინის დიდი წმენდის დროს.

გეორგ გრანდაუერი (1866-1946) იყო სოციალ-დემოკრატიული პარტიის ებრაელი წევრი, რომელიც საქსონიის სამეფოს გაუქმების შემდეგ საქსონიის პირველი მინისტრი-პრეზიდენტი იყო. ზომიერი სოციალისტი, მიუნხენში ებერტის მაგალითის მიყოლებით, მან ლაიფციგში რადიკალების ჩახშობა ფრაიკორპსის დახმარებით სცადა. ეს მას არჩევნებში დიდი დანაკარგების ფასად დაუჯდა და 1920 წელს იძულებული გახდა თანამდებობიდან გადამდგარიყო.

Machine Translated by Google

ვერსალის დიქტატი,
დაუსის პაქტი და იანგის გეგმა

მსოფლიო ომის მიზანი მიღწეული იყო: გერმანია, მსოფლიოს ყველაზე შრომისმოყვარე და ეფექტური ერი, მსოფლიო ბაზარზე კონკურენტად ჩამოშორდა, სამხედრო თვალსაზრისით დაძლეული, ლიდერის გარეშე დარჩენილი, ცდუნებულმა და მოწამლულმა ცრუ მარქსისტული დოქტრინებით, მორალურად გაფანტული და ვალების მთის ქვეშ დამარხული, რომლის მოხსნაც მას აღარასდროს შეეძლო და სამუდამოდ მოუწია საერთაშორისო კაპიტალის ინტერესების მონად მსახურება.

ლონდონის გადახდის გეგმის თანახმად, გერმანიას მოუწია პროცენტის აღიარება.
132 მილიარდი ოქროს მარკის ვალი ჰქონდა და ამ ვალს პროცენტებიც დაემატა.

სასაცილო იქნებოდა, ეს რომ არ ყოფილიყო ასე საშინლად სერიოზული და მტრები რომ არ მიეღოთ ასე დაუნდობლად, ზუსტად პაციფისტების ყველა ბანალურობის საწინააღმდეგოდ, „მაგრამ ეს ასე ცუდი არ იქნება“ და „გონივრულობა გაიმარჯვებს“. არა! ის არ გაიმარჯვებს! და საერთაშორისო ფინანსები ყველაფერს გააკეთებენ, რათა გერმანია მუდმივად ამ ინტერესების მონობაში შეინარჩუნოს. მხოლოდ ჩვენ შეგვიძლია გავთავისუფლდეთ.

გერმანული ერის ღრმა ტრაგედიაა ის, რომ რაც არ უნდა ეფექტური იყოს ის ზოგადად თავის ვიწრო სამუშაო წრეში, მაშინვე ეჭვქვეშ დგება, როდესაც ყოველდღიური სამუშაოს საზღვრებს სცდება და დიდი მსოფლიო მოვლენების წინაშე დგას. აქ კეთილსინდისიერი და ზუსტი გერმანელი კარგავს ყოველგვარ ზომას, ის ხდება ხედვის მქონე და ენთუზიასტი. „გერმანელი პროფესორი“, რომელიც თავის სპეციალიზაციაში გამორჩეულ საქმეებს აკეთებს, მსოფლიო საგნების წინაშე იქცევა კომიკური გაზეთების ობიექტი, ქოლგის დავიწყებიდან იდეოლოგების აურზაურამდე; გერმანელი ოფიცერი, რომელიც ენდობა თავისი ჯარების შესანიშნავ ეფექტურობას, მიდრეკილია არასაკმარისად შეაფასოს პოლიტიკური ხასიათის სულიერი გაუთვალისწინებელი ფაქტორები და იდეების ძალა და ამით ეჭვქვეშ დააყენოს საბოლოო წარმატება; გერმანელი ჩინოვნიკი მიდრეკილია, თავი მოსახლეობის უფროსად მიიჩნიოს და არა მთელის მსახურად.

ამგვარად, ჩვენ ვხედავთ გერმანულ ხასიათში ამ კატასტროფულ თვისებას დიდსა და პატარაში: გერმანელები სპეციალისტები და მეოცნებეები არიან. ინდივიდუალურად უფრო ეფექტურები და შრომისმოყვარეები ყველა სპეციალურ სფეროში, ვიდრე ნებისმიერი ხალხი, სრულიად შეუძლიათ ნებისმიერი დიდი იდეისადმი ენთუზიაზმით აღსავსე და გმირული სიმამაცით სიცოცხლე გასწირონ იდეისთვის, მაგრამ ნაკლებად დახელოვნებულები არიან საერთაშორისო ეკონომიკური და პოლიტიკური საკითხების შუალედურ წრეში სწორი გადაწყვეტის დანახვასა და მოძიებაში.

პოლიტიკურ სფეროში გერმანელის ასეთი ფუნდამენტური ხასიათის თვისების ასახვა მისი ხშირად ნანობითი ეროვნული გრძნობის ნაკლებობა და პოლიტიკური არაკომპეტენტურობაა. საშუალო გერმანელს გარკვეულწილად აკლია დიდი შეკვეთების განცდა; ამრიგად, ის ასევე ძირითადად ვერ ხვდება, რომ ვალის ეს ციფრები სინამდვილეში მისი ბედისწერაა, რომ ეს ციფრები, რომ ამ ვალის აღიარება და ამ ვალის ფულითა და მატერიალური ქონებით გადახდის სურვილი და მცდელობა გერმანელი ერის მთელი სასოწარკვეთილი მდგომარეობის ძირითადი მიზეზია.

თუმცა, ის გაცილებით ნაკლებად ხედავს, რომ გერმანიის ამ გადახდის ვალდებულების ბენეფიციარები სინამდვილეში სხვა ერები კი არა, არამედ მხოლოდ საერთაშორისო ფინანსები არიან.

საერთაშორისო ფინანსებისთვის კი სესხის დაფარვა არანაირად არ არის მნიშვნელოვანი, მხოლოდ პროცენტის გადახდის მუდმივი ვალდებულებაა მნიშვნელოვანი. სწორედ ამიტომ, საერთაშორისო ფინანსებმა, რომელიც ვერსალის დიქტატს თავის ფინანსურ ნაწილებში შეადგენდა, თავიდანვე იმდენად მაღალი საბაზისო თანხა დაადგინა, რომ დაფარვაზე ფიქრიც კი შეუძლებელია, მაგრამ საბაზისო თანხის საბოლოო შემცირების შემთხვევაშიც კი (ნებისმიერ შემთხვევაში, მხოლოდ საპროცენტო განაკვეთის ერთდროული ამაღლებით), გერმანია სამუდამოდ პროცენტის მონობაში იქნება.

Machine Translated by Google

ამ საპროცენტო წესის დაწესება ჩვენს ღარიბ, შრომისმოყვარე ხალხზე საბოლოო მიზანი იყო მსოფლიო ომის დროს ეს იყო მაღალი ფინანსების მიზანი და ეს მიზანი სრულად მიღწეულია.

ვერსალის დიქტატის შესაბამისი პუნქტები იმდენად საშინელია, ისინი იმდენად ნათლად აჩვენებენ ამ საპროცენტო წესის მთელ სერიოზულობას და დამანგრეველ სიმტკიცეს, რომელიც ყველაფერს, რაც გვაქვს და რისთვისაც ვმუშაობთ, საერთაშორისო ფინანსების ხელში აქცევს, რომ მათ ქვემოთ ნაწყვეტებად მოვიყვან:

მუხლი 231. მოკავშირე და მასთან დაკავშირებული მთავრობები აცხადებენ და გერმანია აღიარებს (!), რომ გერმანია და მისი მოკავშირეები, როგორც შემქმნელები (!), პასუხისმგებელნი არიან ყველა დანაკარგსა და ზიანზე, რომელიც მოკავშირეებმა, მასთან დაკავშირებულმა მთავრობებმა და მათმა წევრებმა განიცადეს გერმანიისა და მისი მოკავშირეების თავდასხმის შედეგად თავსმოხვეული ომის შედეგად.

მიუხედავად იმისა, რომ 232-ე მუხლში საკმაოდ ცინიკურად არის აღიარებული, „რომ გერმანიის რესურსები არ არის საკმარისი ყველა ამ დანაკარგისა და ზიანის სრული ანაზღაურების უზრუნველსაყოფად", მაინც მოითხოვება ვალდებულება, „რომ ყველა ეს დანაკარგი და ზიანი ანაზღაურდეს".

233-ე მუხლი ამბობს: „ზიანის ოდენობას განსაზღვრავს რეპარაციების კომისია."

234-ე მუხლის თანახმად, „რეპარაციების კომისია პერიოდულად შეამოწმებს გერმანიის გადახდისუნარიანობას... თუმცა, მას არ შეუძლია უარი თქვას რაიმე თანხაზე კომისიაში წარმოდგენილი სხვადასხვა მთავრობების თანხმობის გარეშე".

მუხლი 234 განსაზღვრავს: „გერმანია გადაიხდის კომპენსაციის მოთხოვნის საბოლოო ოდენობის დადგენამდე ... 20 მილიარდ მარკას ოქროში (ოქროში, საქონელში, გემებში, ფასიან ქაღალდებში ან სხვა ფორმით)"

გარდა ამისა, გერმანია გამოუშვებს II დანართის 12გ მუხლში მითითებულ ობლიგაციებს.

და ახლა, ლამაზად შენახული და დასასრულს უახლოვდება გერმანიის ფინანსური პოლიტიკური დახრჩობა, რომელიც ე.წ. ვერსალის სამშვიდობო ხელშეკრულების VIII ნაწილის მეორე დანართში, მუხლი 12გ-შია აღწერილი. ეს მუხლი თავის ყველაზე მნიშვნელოვან პუნქტებში შემდეგნაირად ამბობს:

კომისიას აქვს ყველა უფლებამოსილება და ახორციელებს ყველა უფლებამოსილებას, რაც მისთვის ამ ხელშეკრულებით არის გარანტირებული.

კომისიას, ზოგადად, რეპარაციის საკითხებთან დაკავშირებით ზედამხედველობისა და აღსრულების ყველაზე ყოვლისმომცველი უფლებამოსილება აქვს. მან უნდა დაიცვას შემდეგი პირობები და განსაზღვრებები:

ა) განსაზღვრული მოთხოვნების მთლიანი თანხის ყველა ნაწილი, რომელიც არ არის გადახდილი ოქროთი, გემებით, ფასიანი ქაღალდებით ან საქონლით ან სხვა გზით, უნდა იყოს უზრუნველყოფილი გერმანიის მიერ კომისიის მიერ განსაზღვრული პირობებით შესაბამისი თანხის ობლიგაციებში ან ნებისმიერი სახის ვალდებულებებში გადარიცხვით, რათა მოხდეს დავალიანების აღიარება.

ბ) კომისია პერიოდულად შეაფასებს გერმანიის გადახდისუნარიანობას და შეისწავლის გერმანიის საგადასახადო სისტემას (!), რათა, პირველ რიგში, გერმანიის ყველა შემოსავალი, მათ შორის მისი შიდა სესხების პროცენტისა და ვალის მომსახურებისთვის განსაზღვრული შემოსავლები, სასურველია (!) გამოყენებულ იქნას იმ თანხების გადასახდელად, რომლებიც მას ეკუთვნის საკუთრების ან

Machine Translated by Google

> რეპარაციები და მეორეც, იმის დარწმუნების მიზნით, რომ გერმანიის საგადასახადო სისტემა ზუსტად (!) ისეთივე დამთრგუნველია, როგორც კომისიაში წარმოდგენილი ნებისმიერი სხვა ძალაუფლების სისტემა.

ეს აბზაცი ეშმაკურად არის ორიენტირებული გერმანიის ხანგრძლივ ჩახშობაზე, პრაქტიკულად შეიცავს შესაძლებლობას, რომელიმე პატარა მძარცველ სახელმწიფოზე მითითებით, სადაც შეუზღუდავი გადასახადებია დაწესებული, უბრალოდ გერმანიაშიც კი დაწესდეს იგივე გადასახადები. მაგრამ ამავდროულად, სასტიკი გულწრფელობით აღიარებს, რომ სხვა ერებიც კი უნდა იყვნენ იმავე ვალის მონობაში. ახლა კი მოდის სამარცხვინო აბზაცი გ.

> გ) მოკავშირე და ასოცირებულ ქვეყნებში ეკონომიკური ცხოვრების აღდგენის ხელშეწყობისა და განხორციელების მიზნით, კომისია, 232-ე მუხლის შესაბამისად, გერმანიისგან მიიღებს პირველ გადახდას, როგორც გარანტიას და მისი დანაშაულის აღიარებას, რომელიც შედგება მფლობელებისთვის ოქროში გადასახდელი ობლიგაციებისგან, რომლებიც თავისუფალია ნებისმიერი სახის გადასახადისგან ან მოსაკრებლისგან (!), რომლებიც შემოღებულ იქნა ან შეიძლება შემოიღონ რაიხის ან გერმანიის სახელმწიფოების მთავრობებმა. ეს ობლიგაციები გაიცემა ეტაპობრივად (!) და სამ ეტაპად, როგორც ეს განსაზღვრულია ქვემოთ: 1. დაუყოვნებლივ უნდა გადაიხდეს 20 მილიარდი ოქროს მარკა 2. 40 მილიარდი ოქროს მარკა გაიცემა ობლიგაციების სახით, რომლებსაც დაერიცხებათ დამატებითი პროცენტი 5% + 1% ამორტიზაციისთვის 1926 წლიდან. 3. დაუყოვნებლივ გაიცემა წერილობითი ვალდებულება ობლიგაციების სახით დამატებით 40 მილიარდი ოქროს მარკის გადახდის შესახებ, 5%-იანი პროცენტით დაფარვის სახით.

ეს პუნქტი ვერსალის დიქტატის მთელი ბირთვია. ჩვენ ვიცით, რომ ლონდონის ულტიმატუმმა[71] არა მხოლოდ ნაკლები გადასახდელი თანხა დააწესა, არამედ, პირიქით, მთლიანი თანხა 132 მილიარდ ოქროს მარკად განსაზღვრა. მე-16 მუხლი შემდეგ პირდაპირ აცხადებს: „1921 წლის 1 მაისიდან გერმანიის მთავრობამ უნდა გადაიხადოს თავისი ვალის პროცენტი“. საპროცენტო განაკვეთი 5 პროცენტით არის დადგენილი.

შემდეგ მოჰყვება მე-17 მუხლი, რომელიც ყველა დარღვევას აღწერს:

> მუხლი 17. თუ გერმანია დააგვიანებს ხელშეკრულების წინა მუხლით დაკისრებული ნებისმიერი ვალის შესრულებას, კომისია დაუყოვნებლივ აცნობებს ყველა მონაწილე ძალას ამ შეუსრულებლობის შესახებ და ამავდროულად შესთავაზებს მის წინააღმდეგ გასატარებელ ზომებს.

ახლა კი მთელი ხელშეკრულების ერთ-ერთი ყველაზე აღმაშფოთებელი პუნქტი:

> მუხლი 18. გერმანია იღებს ვალდებულებას, რომ არ განმარტავს მტრულ მოპყრობად (!) მოკავშირე და მასთან დაკავშირებული ძალების მიერ გერმანიის განზრახ (!) შეუსრულებლობის წინააღმდეგ მიღებული ზომები, რომელთა გამართლებაც გამართლებულია (და რა არ იქნება გამართლებული მტრების თვალში?). ეს ზომები შეიძლება მოიცავდეს იმპორტის აკრძალვებს, ეკონომიკურ და ფინანსურ სანქციებს და ზოგადად (!) ყველა ზომას (!), რომელიც დაინტერესებული მთავრობებისთვის შეიძლება გარემოებებით მოთხოვნილ იქნას.

ამ პუნქტით, ბუნებრივია, კარიბჭე იღება ყველა, თუნდაც ყველაზე სასტიკი ტერორისთვის და გერმანიის მთავრობამ ასევე აშკარად მოაწერა ხელი, რომ მას არ შეუძლია განიხილოს ეს...

---

71 მას შემდეგ, რაც 1921 წლის იანვარში მოკავშირეთაშორისმა რეპარაციების კომისიამ გერმანიის მიერ რეპარაციების სახით გადასახდელი თანხა 269 მილიარდი ოქროს მარკით განსაზღვრა, 1921 წლის 5 მაისს ბრიტანეთის პრემიერ-მინისტრმა დევიდ ლოიდ-ჯორჯმა ლონდონში გერმანიის ელჩს ექვსდღიანი ულტიმატუმი წაუყენა, რომლის თანახმადაც, თუ გერმანია არ აღიარებდა 132 მილიარდი მარკის (იანვრის 269 მილიარდისგან ოდნავ განსხვავებული გაანგარიშება) და ვერსალის ხელშეკრულების სხვა დებულებებს, მოკავშირეები რურის რეგიონს დაიკავებდნენ.

Machine Translated by Google

უდიდესი ჩაგვრა, გერმანელების მკვლელობა, ყველაზე სასტიკი გაძევება, ძარცვა, განადგურება და ა.შ. „როგორც მტრული მოპყრობა“!

გერმანელი ხალხის ეს წერილობითი ცნობა სასტიკი, შურისმაძიებელი და დაუნდობელი მტრისადმი არის... გარდა ამისა, სამუდამოდ გათვალისწინებული, რადგან მუხლი 23 ამბობს:

> კომისია დაიშლება მას შემდეგ, რაც გერმანია და მისი მოკავშირეები გადაიხდიან ყველა იმ თანხას, რომელიც მათ ეკუთვნით ამ ხელშეკრულების შესასრულებლად ან კომისიის გადაწყვეტილებების შესაბამისად და როდესაც ყველა ეს თანხა ან მათი ეკვივალენტი განაწილდება მონაწილე სახელმწიფოებს შორის.

ეს გერმანიის მარადიული ინტერესთა მონობაა.

შესაძლოა, ჩვენმა პოლიტიკურმა მეგობრებმა და მტრებმა ახლა გაიგონ, თუ რა უნდა გავიგოთ ინტერესთა მონობის ქვეშ, შესაძლოა, ვინმემ გაიგოს, თუ რატომ დგას ამ საშინელი ინტერესთა მონობის დაძლევა ჩვენი მოთხოვნების ცენტრში. შესაძლოა, ვინმემ ასევე გაიგოს, თუ რატომ არის ამ მოთხოვნის შემთხვევაში ეს საერთაშორისო საკითხი უპირველეს ყოვლისა. გერმანიისთვის ეს უბრალოდ ბედისწერის საკითხია და სხვა ერებისთვისაც კი ეს აღდგენის ყველაზე გადამწყვეტი საკითხია.

ამ საერთაშორისო საკითხთან შედარებით, ყველა სხვა საკითხი უქმდება, რადგან პროცენტის მონობის დამხობის გარეშე, ზოგადად, პროდუქტიული ერების აღზევება შეუძლებელია. თუ ახლა დაწყებული პროცენტის მონობა შენარჩუნდება, ტახტზე ღმერთი მამონი ავიდოდა. ღმერთი მკვდარია, ერების სულები კვდებიან, ადამიანური არეულობა ავსებს მსოფლიოს, როგორც საერთაშორისო ფინანსების პროცენტის მონები. ფული მართავს მსოფლიოს.

ვერსალის დიქტატის რეგულაციები არსებითი პუნქტები იყო, რომლებიც 1924 წელს დაუსის პაქტით ჩაანაცვლა. ინფლაციის შიშის შემდეგ, გერმანიის შემდგომი ძარცვა „უფრო მყარ საფუძველზე“ უნდა გაგრძელებულიყო. მაღალმა ფინანსებმა ყველანაირი გარანტიის გაცემა შესაძლებელი გახადა, რომელთა შორის ყველაზე მნიშვნელოვანი და შორსმიმავალი რაიხსბანკისა და რაიხის რკინიგზის დენაციონალიზაცია იყო. ყველა „ვერცხლის ღრუბლის“ წინასწარმეტყველების მიუხედავად, გერმანიის ეკონომიკა კვლავ კოლაფსს განიცდიდა, დაუსის პაქტის მიხედვით გადახდების შეუძლებლობა საბოლოოდ აღიქვეს განხორციელების ბრმად გააფთრებულმა სადისტებმაც კი. დაუსის პაქტის ნაცვლად იანგის გეგმა შემოვიდა. მას „შემსუბუქება“ უნდა მოეტანა. ახლა დასასრული დადგა.
მოდი.

ყველაზე ზუსტ ინფორმაციას გვაწვდის ეროვნული სოციალისტური ბიბლიოთეკის „დოუსის პაქტის საშინელებების შესახებ“ ტომი-7 (ფასი 1.80 ქულა), რომელიც შეიცავს ორიგინალური ტექსტის გადაბეჭდვას ყოვლისმომცველ კრიტიკულ კომენტართან ერთად. ამ სერიის მე-13 ტომი იანგის გეგმის ძირითად პუნქტებს ეხება.

Machine Translated by Google

სესხის ეკონომიკა

„თუ სახელმწიფოს ფული სჭირდება, მან ეს ფული უნდა ისესხოს იმ მოქალაქეებისგან, რომლებსაც ეს თანხა იმაზე მეტი აქვთ, ვიდრე თავად შეუძლიათ გამოიყენონ. ბუნებრივია, მან ამ ფულის დაბრუნებისთვის პროცენტი უნდა გადაიხადოს, წინააღმდეგ შემთხვევაში ის ფულს ვერ მიიღებს, რადგან მას ისედაც საკმარისი სირთულეები აქვს სესხების დაფარვაში“.

ეს ფორმულირება ყოფილმა სოციალისტმა მინისტრმა დოქტორმა დავიდმა72 ჩემთან ერთად ბერლინში გამართულ დისკუსიაში გამოიყენა. ეს ფორმულირება აქ შეგნებულად მოვიყვანე, რადგან ის სამაგალითოდ ასახავს ჩვენი ეპოქის კაპიტალისტურ აზროვნებას; ის, რომ ის, უპირველეს ყოვლისა, მარქსისტი იყო, მთლიანობას განსაკუთრებულ მიმზიდველობას სძენს.

ასობით დისკუსიიდან და ლექციიდან ვიცი, რომ ზემოაღნიშნული ფორმულირება იმდენად სრულად არის აღებული დღევანდელი საპროცენტო კაპიტალისტური იდეების სამყაროდან, რომ თითქმის არავინ იგრძნობს სახელმწიფოს საპროცენტო და ვალის ეკონომიკის ამ ახსნის მცდარობას, რომ აღარაფერი ვთქვათ მასზე სწორ პასუხზე.

ამას ძალიან მარტივი ფსიქოლოგიური მიზეზი აქვს, კერძოდ, რომ ზემოთ მოცემული ახსნა ეხება კერძო ადამიანის ფულადი მოთხოვნილების დაფარვას ეკონომიკის საპროცენტო კაპიტალისტური ფორმის ფარგლებში.

როგორც კერძო პირისთვის, ასევე ზოგადად კერძო ეკონომიკისთვის, მართალია შემდეგი ფრაზა: „თუ ვინმეს ფული სჭირდება, მან ეს ფული პროცენტით უნდა ისესხოს მათგან, ვისაც მეტი ფული აქვს, ვიდრე თავად შეუძლია გამოიყენოს“.

მაგრამ ჩვენ ნამდვილად უნდა მოვერიდოთ ეროვნული ფინანსური ეკონომიკის კითხვებზე პასუხის გაცემას კერძო კაპიტალისტური თვალსაზრისით და სახელმწიფოებრივად უნდა ვიფიქროთ. ვგულისხმობ, რომ ეს ნამდვილად დიდი უბედურება იქნებოდა, თუ ამ კერძო ეკონომიკური აზროვნების წესს უბრალოდ უპირობოდ გადავიტანდით ეროვნულ ეკონომიკაში.

სახელმწიფო თავისი ძალაუფლების ინსტრუმენტებით, თავისი სუვერენული ძალაუფლებით ნამდვილად არ უნდა იყოს გათანაბრებული რომელიმე შემთხვევით კერძო ადამიანთან. სახელმწიფოს გააჩნია სამი ძლიერი შესაძლებლობა, რომელთა მეშვეობითაც, თავისი სუვერენიტეტის ძალით, მას შეუძლია დააკმაყოფილოს თავისი ამოცანების შესრულების საჭიროება. ესენია მისი მომსახურების სუვერენიტეტი, მისი მონეტარული სუვერენიტეტი და მისი ფინანსური სუვერენიტეტი.

სამსახურებრივი სუვერენიტეტის ქვეშ უნდა გავიგოთ სახელმწიფოს სუვერენული უფლება, მოუწოდოს თავის მოქალაქეებს უფასო სამსახურისთვის. სახელმწიფოს ეს სუვერენიტეტი ინდივიდზე ყველაზე ძლიერად ვლინდება სავალდებულო სამხედრო სამსახურში და კიდევ უფრო მეტად საომარ სამსახურში. იმ მოთხოვნების წინაშე, რომელთა მოთხოვნაც სახელმწიფოს შეუძლია თავისი მოქალაქეებისგან ომის დროს, ყველა პირადი მოსაზრება უკან უნდა დაიხიოს. ოჯახი, პროფესია, ბიზნესი და შემოსავალი, ყველაფერი უნდა იყოს ჩუმად, როდესაც სახელმწიფო თავის შვილებს დროშაზე მოუწოდებს. მაგრამ სახელმწიფოს შეუძლია თავისი მოქალაქეები არა მხოლოდ საომარ სამსახურში მოუწოდოს, სახელმწიფოს შეუძლია მათი მოწვევა დიდი ეკონომიკური წამოწყებებისკენაც კი, ჩვენ გვახსოვს დამხმარე სამსახურის კანონი, რომელიც, სამწუხაროდ, სამხედრო სამსახურისგან განსხვავებით, მაღალ და მუდმივად მზარდ ანაზღაურებას ითვალისწინებდა შესრულებული სამსახურისთვის, ამიტომ მალე ღრმა ნაპრალი წარმოიშვა ფრონტის ჯარისკაცებს შორის, რომლებსაც ყოველდღიურად უწევდათ სამშობლოსთვის სიცოცხლის შეწირვა - ანაზღაურების გარეშე - და მათ შორის, ვინც დასაქმებული იყო სამშობლოში, ფრონტის უკან დაცულნი, მაღალი ანაზღაურებით. შემთხვევით, შეიძლება გავიხსენოთ სხვა ერების ძლიერი შესრულება, რომელიც სამსახურებრივ ვალდებულებებზე იყო დაფუძნებული: ჩვენ გვახ პრაქტიკულად, ეს სრულად სახელმწიფოს სუვერენიტეტის ფარგლებში იქნებოდა.

---

72 ედუარდ დავიდი (1863-1930) ვაიმარის რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა მინისტრის თანამდებობას 1919 წლის ივნისიდან ოქტომბრამდე იკავებდა.

Machine Translated by Google

ძველი ხელითა და გუნდური სამსახურის აღორძინება და გაფართოება73 და არსებული ძალების განკარგვის მიზნით მათთან დიდი ეკონომიკური ამოცანების ამ გზით გადაჭრა.

სახელმწიფოს მონეტების სუვერენიტეტი ძალაუფლების მეორე წყაროა, საიდანაც სახელმწიფოს შეუძლია პირდაპირ დაფაროს თავისი ფულადი მოთხოვნილებები. არავინ ეჭვქვეშ აყენებს სახელმწიფოს უფლებას, მოჭრას მონეტები ან გამოუშვას სახაზინო კუპიურები, უფრო მეტიც, ამის მიღმა, სახელმწიფომ, თავისი სუვერენიტეტის ძალით, ფული ყველა შესაძლო წყაროდან გამოიმუშავა. სპილენძისგან, ნიკელისგან, რკინისგან, ფაიფურისგან, ალუმინისგან და, უპირველეს ყოვლისა, ქაღალდისგან. მხოლოდ ის დრო უნდა გავიხსენო, როდესაც ჩვენი რაიხის მთავრობა გამართლებულად მიიჩნევდა ყოველდღიურად 100,000,000,000,000 მარკის და სულ უფრო მეტი ახალი ქაღალდის ფულის გამოშვებას. აქ უფრო დეტალურად არ შევეხებით საკითხს, იყო თუ არა ეს სწორი და მისაღები, აქ მხოლოდ ის უნდა აღვნიშნოთ, რომ სახელმწიფოს რეალურად შეუძლია დაფაროს თავისი საჭიროებები მონეტების სუვერენიტეტის ძალით და რომ ის არ არის იძულებული „პროცენტით ისესხოს ფული იმ მოქალაქეებისგან, რომლებსაც ეს თანხა უფრო მეტი აქვთ, ვიდრე თავად შეუძლიათ გამოიყენონ“.

სახელმწიფოს ფინანსური ან საგადასახადო სუვერენიტეტი ასევე არავისთვის იქნება სადავო და ის, ვინც ამას დაუპირისპირდება და მის პრაქტიკულად ინდივიდის სახით განხორციელებას შეეცდება, სახელმწიფოს ავტორიტეტს აღმასრულებლის სახით იგრძნობს. სახელმწიფოს ფინანსური ან საგადასახადო სუვერენიტეტი, ანუ სახელმწიფოს უფლება, მიმართოს თავის მოქალაქეებს ფინანსური მომსახურებისკენ, ისეთივე აშკარა და ძველია, როგორც სახელმწიფო სტრუქტურები. ეს ფორმა ასევე ყველაზე ბუნებრივი და ჯანსაღია, მიუხედავად იმისა, რომ ამ სფეროში ჩვენს დროში შემონახულია დაბეგვრის გონივრული გაგების სრულ აბსურდად გარდაქმნა და საგადასახადო სისტემის ზესახელმწიფოებრივი ფინანსური ძალების სასარგებლოდ ხალხის სრული ძარცვის საშუალებად გადაქცევა. აქაც კი გადასახადების დაშვების საკითხი აღარ უნდა გვაინტერესებდეს, არამედ მხოლოდ ის ფაქტი, რომ სახელმწიფოს ძალიან კარგად შეუძლია თავისი ფულადი მოთხოვნილებების დაფარვა გადასახადების მეშვეობით, ანუ, ისევ და ისევ, ისეთი გზით, რომელიც არ არის ღია კერძო ეკონომიკისთვის, მაგრამ რომელიც აბსოლუტურად გამორიცხავს სახელმწიფოსგან თავისი ფულადი მოთხოვნილებების დაკმაყოფილების აუცილებლობას კაპიტალისტების წინაშე პროცენტის გადახდის ვალდებულების აღებით.

რა თქმა უნდა, სახელმწიფოს, ისევე როგორც ყველა კერძო ადამიანს, ბუნებრივია, აქვს დამატებითი შესაძლებლობა, დაფაროს თავისი საჭიროებები ვალების აღებით. თუმცა, კერძო ადამიანისთვის ეს უკვე ორლესული მახვილია; სახელმწიფოსთვის კი, მარტივად და კარგად გერმანულად რომ ვთქვათ, ეს ყველაზე სულელური საქციელია, რაც კი მას შეუძლია საერთოდ გააკეთოს. თუმცა, ეს არა მხოლოდ ყველაზე სულელური საქციელია, არამედ სახელმწიფოს, როგორც საერთო ინტერესების დამცველის, მისიის მიმართაც, სრულიად დანაშაულებრივია.

შტატების სესხების ეკონომიკამ ფაქტობრივად გაანადგურა ისინი და საერთაშორისო ფინანსების ხელში ჩააგდო, მან ერების სიმდიდრე ფინანსურ ძალებს გადასცა და დღეს სახელმწიფო სესხები საშინელი წურბელაა, რომლისგანაც ერები ვერ გათავისუფლდებიან და რომლის მეშვეობითაც ისინი უმწეოდ დაიშლებიან, თუ ჩვენ გადამწყვეტად არ დავასრულებთ ამ აჩრდილს პროცენტის მონობის დარღვევით.

ამით ჩვენ ეროვნული ფინანსური პოლიტიკის შუაგულში ვართ, ანუ ისეთ სფეროში, სადაც ჩვეულებრივი გერმანელი თავს საერთოდ არ გრძნობს კომფორტულად. რა უნდა ვქნათ ახლა ამდენი და დიდი რიცხვის გამო? ჩვეულებრივი მოქალაქე, როგორც წესი, არ კითხულობს ბიუჯეტის დებატებს და მას იმდენად რელიგიური პატივისცემა აქვს ფინანსური ხელოვნების საიდუმლო გზებისა და მაცდური გზების მიმართ, რომ ყველაზე მეტად სურს, რომ ამ ყველაფრისგან სრულად იყოს დაცული. არაცნობიერში ეს, რა თქმა უნდა, ასევე დაკავშირებულია იმ ფაქტთან, რომ ყველა ინდივიდს საკუთარ თავში აქვს სახელმწიფოს საგადასახადო სუვერენიტეტის ასეთი მცირედი გრძნობა და არავის სურს, რომ მას ციფრები ახსენონ. მხოლოდ მაშინ, როდესაც საგადასახადო დოკუმენტები მის სახლში შემოფრინდება, თანამედროვე ადამიანი აღნიშნავს, რომ ეს საკითხები მას ნამდვილად მნიშვნელოვნად აწუხებს და რომ ის ყოველთვის ყველანაირი ცრუ ეროვნული ფინანსური პოლიტიკის მსხვერპლია.

73 შუა საუკუნეებში ფერმერებისგან მათი ბატონების მიერ მოთხოვნილი სასოფლო-სამეურნეო მომსახურება, როგორც ფიზიკური, ასევე ცხოველების დახმარებით.

Machine Translated by Google

ახლა უკიდურესად საოცარია, რომ ეროვნული ფინანსური პოლიტიკის საკითხები არსებითად სულაც არ არის ისეთი გაუმჭვირვალე და იდუმალი, როგორც ერთი შეხედვით ჩანს, პირიქით, ისინი ძირითადად იმდენად ნათელი და მარტივია, რომ მათი გაგება ყველა საშუალო გაგებით შეიძლება, სულ მცირე, ზოგადი კონტურებით.

ამგვარად, დიდი კონსტიტუციური ახსნა-განმარტებები არ არის საჭირო, რომ სახელმწიფოს ძალიან კარგად აქვს აღწერილი შესაძლებლობები თავისი ფულადი მოთხოვნილებების დასაფარად, რადგან ყველამ იცის და საკუთარ ცხოვრებაში გამოსცადა, თუ რა არის სახელმწიფოს სამსახურებრივი სუვერენიტეტის ბუნება და ყველა ყოველდღიურად იღებს ხელში სახელმწიფოს მიერ გამოშვებულ ქაღალდის კუპიურებს და არავინ არის გადასახადებისგან დაცლილი. ამიტომ, მსოფლიოში ყველაზე ბუნებრივი რამ იქნებოდა, თუ სახელმწიფო თავის ფულად მოთხოვნილებას მხოლოდ ამ სამი გზით დაფარავდა.

თუმცა, კერძო ადამიანისთვის ეს სამი გზა ღია არ არის, რადგან მას არც მეზობელის წარმატებით დასაქმება ან გადასახადების გადახდა შეეძლო და არც ის იქნებოდა უსაფრთხოდ, თუ თავად შეეცდებოდა ფულის დაბეჭდვას და მიმოქცევაში გაშვებას. მისთვის ნამდვილად არსებობს მხოლოდ პროცენტით ვალის აღების გზა, თუ ის უკვე აბსოლუტურად ფიქრობს, რომ მხოლოდ სხვისი ფულით შეუძლია ბედნიერება მოიპოვოს და ვერ აიცილებს თავიდან ვალების აღებას.

მაგრამ ის, რომ სახელმწიფო ზოგადად სწორად მიიჩნევს პროცენტიანი სესხების - ანუ ვალების - მიღების ერთადერთ საშუალებას, როდესაც მას ფული სჭირდება და დღეს თავის სხვა სუვერენულ უფლებებს მხოლოდ ფარულად იყენებს ხალხისგან აღებული ვალების ამოსაღებად, არის პირობები, რომელთა გონივრული ახსნა ამაოდ არის ძებნილი. ამას ნამდვილად არ აქვს გონივრული ახსნა, გარდა იმისა, რომ მთელი ჩვენი აზროვნება, თუნდაც ეროვნულ ფინანსურ-პოლიტიკურ საკითხებში, კერძო კაპიტალისტური გზით არის მიმართული ან კორუმპირებული. საზოგადოებრივი აზრის ასეთი ზოგადი დაბინძურების პირობებში, სახელმწიფოს სესხების პოლიტიკის ასეთი, ერთი შეხედვით, ლოგიკური ახსნა-განმარტებები, როგორც მე აღვნიშნე, დიდ, მართლაც უმნიშვნელოვანეს როლს ასრულებს.

ებრაელმა ამ საკითხებშიც კი დაამტკიცა, რომ ფსიქოგოგიის ოსტატია. ასეთ შემთხვევებში ყოველთვის ძალიან რთულია, საერთოდ არ ისაუბრო პასუხისმგებლიანი სახელმწიფო მოღვაწეების პირდაპირ კორუფციაზე, პრეზუმფცია აშკარაა და, თუმცა, უმეტეს შემთხვევაში, კორუფცია არ ყოფილა, არამედ მხოლოდ გაურკვევლობა იყო ფინანსური და საკრედიტო სისტემის საკითხებში, მოკლე ხედვა და თვითკმაყოფილება, რამაც გამოიწვია ის ფაქტი, რომ სახელმწიფო ფინანსური ადმინისტრაციები ნელ-ნელა, მაგრამ აუცილებლად ჩავარდნენ სესხების დელირიუმში, საიდანაც დღემდე გამოსავალს ვერ ხედავენ.

გარემოებების ამ განვითარებას ძალიან მნიშვნელოვანი წვლილი მიუძღვის იმ ფაქტს, რომ თავდაპირველად ისეთი მსხვილი საზოგადოებრივი სამუშაოების, როგორიცაა რკინიგზის მშენებლობა და ა.შ., დაფინანსება, რომლებიც შემოსავლის მოტანას გვპირდებოდა, სესხების მეშვეობით უვნებლად მიიჩნეოდა. გადაწყვეტილება შემდეგი იყო: რკინიგზის ან წყლის გზების შემოსავლებიდან პროცენტის დაუყოვნებლივ დაფარვა შესაძლებელია, ამ შემთხვევაში ფასების კონტროლი ნამდვილად გვექნება. საკუთარი რესურსებით სახელმწიფოს არ შეუძლია ასეთი დიდი სამუშაოების ერთი დარტყმით ამოღება ხაზინიდან, ამიტომ ის საბედნიეროდ იღებს ბანკების მიერ შეთავაზებულ საკრედიტო დახმარებას. ეს მთავრობას ათავისუფლებს სახელმწიფო პარლამენტში ახალი გადასახადების დამტკიცების უსიამოვნებისგან, სახელმწიფოს ლიკვიდური რესურსები არ არის მოთხოვნილი და რკინიგზას შეუძლია მარტივად გადაიხადოს პროცენტები ჭარბი თანხიდან. სასესხო კაპიტალის მაცდურმა ხელოვნებამ, რომელსაც თავისთავად არაფერი შეუძლია ფულით, თუ ის არ იპოვის ვინმეს, ვინც მას წაართმევს და დამატებით პროცენტს გადაუხდის, მოახერხა შავის თეთრად გადაქცევა და თავად სახელმწიფო კერძო კაპიტალის პროცენტის ამკრეფად აქცია.

თუმცა, მთავრობის ან პარლამენტის მხრიდან, რომელიც საკუთარ პასუხისმგებლობას აცნობიერებს, უმარტივესი ეკონომიკური აზროვნებაც კი შემდეგ დასკვნამდე უნდა მივიდეს: თუ რკინიგზას უცხოური ფულით აშენებ და მისი საფასურის გადახდა წლიდან წლამდე მხოლოდ 5%-იანი პროცენტით, მასთან დაკავშირებული ყველაფრით მოგიწევთ, 20 წელიწადში უკვე მთელ თანხას ერთხელ, 40 წელიწადში დაფარავთ.

Machine Translated by Google

უკვე ორჯერ გავიდა წელიწადი და იგივე ვალი კვლავ გადაუხდელია. ეს არაჩვეულებრივი თანხები, რომლებიც საწყის საინვესტიციო ხარჯებს რამდენჯერმე აღემატება, კიდევ ერთხელ უნდა შეგროვდეს ირიბად ხალხისგან, მთელი მოსახლეობისგან, რომლებმაც უნდა გადაიხადონ რკინიგზის ტრანსპორტის ტარიფები, რომლებიც ზუსტად ამ პროცენტის ოდენობით არის გაზრდილი. ხალხისთვის ერთჯერადი განცხადება რკინიგზის დიდი გადასახადის შესახებ უკეთესია, ან იქნებოდა. ამ შემთხვევაში, ეს გადასახადები, რა თქმა უნდა, რამდენიმე წლის განმავლობაში საკმაოდ დამთრგუნველი იქნებოდა, მაგრამ არც ისე დიდხანს, რადგან ტრანსპორტის ხარჯები და რკინიგზა ძალიან მალე გახდებოდა სახელმწიფოს ნამდვილად ვალებისგან თავისუფალი აქტივი, რაც მოგვიანებით მას დიდ წლიურ შემოსავლებს უზრუნველყოფდა. მაგრამ ძველი ამბავია, რომ ძაღლის კუდის ნაჭრებად მოჭრა ურჩევნია, რადგან ფიქრობს, რომ ეს მისთვის ბევრად ნაკლებად მტკივნეული იქნება. ბუნებრივია, პირიქითაა. ასეთი ეროვნული წამოწყების საინვესტიციო ხარჯები მოსახლეობამ უნდა გადაიხადოს, მაგრამ თუ ისინი სესხებით ვითარდება, მაშინ გარდაუვლად შედის პროცენტები, რომლებიც წლების განმავლობაში თავად ვალზე რამდენჯერმე მეტია. ამიტომ, ასეთი საზოგადოებრივი სამუშაოების სესხებით დაფინანსება სუფთა ფინანსური სისულელეა. უკვე აქ შეგვიძლია მივუთითოთ იმაზე, რაც სახელმწიფოს სესხების სიგიჟისგან იხსნის: ვერავინ აუკრძალავს სახელმწიფოს, მაგალითად, ასეთი საწარმოო წამოწყებებისთვის, საკრედიტო ობლიგაციების, სახელმწიფო ხაზინის საკრედიტო ობლიგაციების გამოშვებას და ამით სამუშაოების დაფინანსებას. სახელმწიფოს მიერ ფულის ასეთი შექმნა იმ შემთხვევებში, როდესაც ინფლაციაზე საერთოდ არ შეიძლება საუბარი, რადგან ახალი ტოკენებისთვისაც ახალი ღირებულებაა, ერთი დარტყმით გადაჭრიდა ყველა სირთულეს და სამუდამოდ გაათავისუფლებდა სახელმწიფოს და ხალხს კერძო კაპიტალის წინაშე პროცენტიანი ვალისგან.

ამ პრობლემას სხვაგან უფრო დეტალურად განვიხილავთ. გამოცდილ ფინანსურ ადმინისტრაციას უნდა შეეძლოს ისე მოაწყოს საქმეები, რომ ასეთი მასშტაბური სამუშაოები შესრულდეს სპეციალური გადასახადებიდან სახელმწიფოს სხვა შემოსავლების წყაროების გამოყენებით და მხოლოდ ახალი კუპიურების ნაწილობრივი გამოშვებით. ეს შესაძლებლობა, რა თქმა უნდა, მნიშვნელოვანწილად მხოლოდ იმ შემთხვევაში იქნებოდა შესაძლებელი, თუ ყველა სხვა სახელმწიფო ხარჯი, განსაკუთრებით ე.წ. არაპროდუქტიული ხარჯები ადმინისტრირებისთვის, მართლმსაჯულების ადმინისტრირებისთვის, განათლებისთვის და ა.შ., სახელმწიფოს კომერციული საწარმოების ნამეტიდან დაიფარებოდა.

რკინიგზის, ფოსტის და ა.შ. ამჟამინდელი დეფიციტური ეკონომიკის გათვალისწინებით, ეს შეიძლება ირონიულად ჟღერდეს, მაგრამ ჩვენ არც ისე შორს ვიყავით ასეთი შესაძლებლობებისგან, როგორც ეს უკვე ვაჩვენე 1919 წელს ჩემს პირველ პუბლიკაციაში „ Süddeutsche Monatshefte“ - ში (თებერვალი) „ახლა რა?“ სათაურით „რადიკალური საშუალებები“. მხოლოდ სახელმწიფოს საპროცენტო ვალდებულება კერძო კაპიტალის მიმართ გვაშორებდა ეროვნული ფინანსური ეკონომიკის ამ იდეალური მდგომარეობიდან. ამას ხელს უშლიდა იმ დროს უკვე მოქმედი ილუზია, რომ სახელმწიფომ, როდესაც ფული სჭირდება, უბრალოდ უნდა ჩაასხას ფული პროცენტის სანაცვლოდ.

ცხადია და ყველას უნდა შეეძლოს ჩემი ახსნა-განმარტებების გაგება, რომ სახელმწიფო არანაირად არ არის მიმართული უცხოური ფულისკენ, ანუ ვალის აღებისკენ, როდესაც მას სურს რაიმეს წამოწყება, რომ, მაგალითად, მას შეუძლია მოითხოვოს სამუშაო და გუნდური მუშაობა და საბოლოოდ, უეჭველად, გამართლებული იქნება სახელმწიფო ხაზინის საკრედიტო ობლიგაციების გამოცემა ასეთი მიზნებისთვის, რათა ეს სამუშაოები ხალხის ტვირთად არ დააწვეს. ასეთ პროცედურას ექნებოდა უზარმაზარი უპირატესობა, რადგან თავიდანვე გაათავისუფლებდა ასეთ სამუშაოებს ყოველგვარი პროცენტისა და გადასახადისგან; სამუშაოები დაუყოვნებლივ გახდებოდა თავისუფალი და ვალებისგან თავისუფალი სახელმწიფო საკუთრება. სამუშაოების შემოსავლებიდან გაცემული სახელმწიფო ხაზინის ვაუჩერები მართლაც შეიძლებოდა მოკლე დროში გამოსყიდულიყო და განადგურებულიყო; ასეთი სამუშაოების პროდუქტი, ანუ ტვირთებისა და მგზავრების გადაზიდვის ფასები, საკმაოდ მნიშვნელოვნად შემცირდებოდა. ამით, ზოგადად, უდიდესი მომსახურება შეიძლებოდა გაწეულიყო მთელი ეროვნული ეკონომიკისთვის, სახელმწიფოს შეეძლო მიეღო საკმაოდ მნიშვნელოვანი შემოსავლის წყაროები, რაც უდიდესი სარგებლის მომტანი იქნებოდა მთელი ეროვნული საზოგადოებისთვის და ასევე თავად სახელმწიფოს საკმაოდ დამოუკიდებელს გახდიდა მაღალი ფინანსებისგან. მაგ

Machine Translated by Google

ასე რომ. რადგან სახელმწიფოა ფინანსური სისტემის მბრძანებელი და არა მაღალი ფინანსები, ანუ ასე იქნება მომავლის ნაციონალ-სოციალისტურ სახელმწიფოში.

ეს სინამდვილეში ფსიქოგოგიური თაღლითური ხრიკია, რომ ბანკებმა წარმატებით შეძლეს ისეთი აშკარა და თავისთავად ცხადი აზროვნების პროცესების თავიდან აცილება, რომელთა გამოხატვის შემდეგაც კი აღარ შეიძლება წინააღმდეგობის გაწევა, ასევე სახელმწიფოსა და ეკონომიკის დაბნევა ზემოთ ციტირებული წინადადებით და კაპიტალის საპროცენტო მონობაში ჩათრევა.

ვიცი, რომ მიუხედავად იმისა, რომ ეს ყველაფერი ახლა დღის სინათლეზეა, ჩემი მკითხველების უმეტესობა მაინც არ ენდობა მათ ჯანსაღ ადამიანურ გაგებას და უბრალოდ არ სურს დაიჯეროს, როგორ შეიძლებოდა ასეთი აბსურდი ყოფილიყო და ურჩევნიათ იფიქროს: „ეს არ შეიძლება იყოს სწორი, ჩვენი სახელმწიფო მოღვაწეები არ შეიძლება იყვნენ ასეთი სულელები - მაგრამ მე უბრალოდ არ შემიძლია ამის შეფასება“. ფინანსურ-პოლიტიკურ საკითხებში სახელმწიფოს ასეთი აშკარა არაკომპეტენტურობის მიმართ განსჯის ნაკლებობის ეს აღიარება ორმაგად ეწინააღმდეგება სახელმწიფო ზომების წინააღმდეგ მიმართულ კრიტიკასა და წუწუნს და იმ ფაქტს, რომ აქ საქმე ეხება საკითხებს, რომლებიც ყველა ინდივიდს ყველაზე მეტად აწუხებ

ამ ადამიანებს კიდევ ერთი თვალსაზრისი მინდა დავუტოვო განსახილველად, რომელიც არის პროვინციული ან რაიხის პარლამენტის მეშვეობით კრედიტის დამტკიცების მეთოდთან დაკავშირებული.

ასეთი დიდი სახელმწიფო ამოცანები მართლაც საფუძვლიანად განიხილება პარლამენტებში. ხანგრძლივი დებატების შემდეგ კრედიტები საბოლოოდ „დამტკიცდება“. საშუალო სახელმწიფოს მოქალაქე ახლა თვლის, რომ ახლა ყველაფერი წესრიგშია და რომ სახელმწიფო, რომელიც მართლაც ასეთი მდიდარი და გავლენიანი ადამიანია, უკვე ფლობს დამტკიცებულ მილიონებს. საკმაოდ ჭკვიანი ადამიანები შესაძლოა ყურს უკან გაიკაწრონ და საკუთარ თავს უთხრან: „ეს ისევ ახალ გადასახადებს ნიშნავს“. მაგრამ მე ვფიქრობ, რომ თამამად შემიძლია ვამტკიცო, რომ ინიციირებულთა გარდა - რომლებსაც არც წარმომადგენლები და არც _ , მინისტრები არ უნდა ეკუთვნოდეთ, სინამდვილეში, შესაძლოა, მაქსიმუმ მხოლოდ ერთი ხვდება იმ ფაქტს, რომ პროვინციულ ან რაიხის პარლამენტში ეს დიდი კრედიტის დამტკიცება არაფერს ნიშნავს, გარდა იმისა, რომ ეს „კრედიტი“ სხვა გზით პროცენტით სესხად გასესხების ნებართვას ნიშნავს. ამრიგად, ეს „კრედიტის დამტკიცება პარლამენტის მეშვეობით“ მხოლოდ შესაბამის მინისტრს აძლევს უფლებამოსილებას, მიიღოს ეს კრედიტი პროცენტით დიდ ბანკებში. ამ გზით „კრედიტის დამტკიცება პარლამენტის მეშვეობით“ ბუნებრივად იქცევა ფარსად, კომედიად, რადგან მთელი მოსახლეობა - რომელმაც საბოლოო ჯამში უნდა გადაიხადოს კაპიტალი და პროცენტი - არ იყო იმ მდგომარეობაში, რომ რეალურად მიეცა „კრედიტი“, არა, ის ჯერ დიდი სასესხო კაპიტალით უნდა

ერთადერთი ლოგიკური და ბუნებრივი იქნებოდა, რომ პარლამენტის მიერ კრედიტის დამტკიცების შემთხვევაში, ერთდროულად და ავტომატურად მოხდებოდა დამტკიცება, რომ სახელმწიფო ბანკიც გადაიხდიდა ან ავტორიზაციას გაუკეთებდა დამტკიცებულ თანხებს, შესაბამისი მეწარმეებისთვის განმახორციელებელი ორგანოების მიერ გაცემული გადახდის დავალებების საფუძველზე.

კრედიტები დამტკიცებულია, საჭირო ვალუტისთვის კი რაღაც უნდა გაკეთდეს; ამიტომ, უაზრობაა, თუ - როგორც ახლა ხდება ხოლმე - ჯერ სესხი უნდა გაიცეს და შემდეგ კაპიტალისტები მეორედ გასცემენ სამართლიანად „დამტკიცებულ“ კრედიტებს.

ახლა შეიძლება ითქვას, რომ სახელმწიფოდან ჭარბი ფული სწორედ ამ გზით ირიცხება და რომ ამას ქვეყნის ზოგად ფინანსურ მდგომარეობაზე სასარგებლო გავლენა უნდა ჰქონდეს, რომ ასეთი საკრედიტო მართვა ინფლაციის შემამცირებელი გზით იმუშავებს. თუმცა, ბუნებრივია, ეს ასე არ არის და ეს ხდება იმ მიზეზების გამო, რომლებზეც ვერცერთი საბანკო ექსპერტი ვერ უარყოფს. შეიძლება ვაღიაროთ, რომ ასეთი ჩეკებისა და სესხების გადახდების საკმაოდ მცირე ნაწილი ნაღდი ფულით ხორციელდება, აქ საუბარია მცირე მეანაბრეების წრეზე, რომლებიც ბანკში ასეთი ჩეკებით მიდიან, რომლებმაც დაზოგეს ორი ასეული ან ათასი მარკა, რომლის ინვესტირებაც ახლა სურთ საპროცენტო სერტიფიკატში, ისეთ ჯადოსნურ ქაღალდში, საიდანაც ყოველწლიურად მხოლოდ ერთი ნაჭრის ამოჭრაა საჭირო გარკვეული თანხის მისაღებად, ისე, რომ სერტიფიკატი არ შემცირდეს. თუმცა, ბანკში ამ გზით შემოსული თანხები საკმაოდ...

Machine Translated by Google

უმნიშვნელო. გარდა ამისა, ბანკები, სადაც ასეთი თანხებია შეტანილი, თავის მხრივ, საერთოდ არ გადასცემენ ამ ნაღდ თანხებს სახელმწიფო ხაზინაში, მაგრამ ასეთი გადასახადების თანხების გადარიცხვა ხორციელდება მხოლოდ გადარიცხვის ან კლირენსის გზით.

თუმცა, ასეთ სესხებზე ყველა უფრო დიდი ტრანზაქცია კაპიტალისტების მიერ თავიდანვე ხორციელდება თავიანთ ბანკებში, ნაღდი ფულის გარეშე გადარიცხვის გზით ან საბანკო ტრანზაქციების პროცესის მეშვეობით. და ა.შ.

სინამდვილეში, სახელმწიფოს ხელში ნაღდი ფული არ ხვდება და თუ ის ასეთ თანხას მიიღებს, დაუყოვნებლივ უნდა გასცეს იგი თავისი სამუშაოს შესასრულებლად. შესაბამისად, ეს სავარაუდო უპირატესობა არ არსებობს. პირიქით, შემდეგია: სახელმწიფო, როგორც ვიცით, ნასესხები თანხების სანაცვლოდ გამოსცემს ე.წ. უსაფრთხოების სერტიფიკატებს ან ობლიგაციებს. სახელმწიფოს ეს ობლიგაციები არის დახვეწილად, ან არც ისე დახვეწილად დაბეჭდილი ქაღალდები, რომლებიც შეიცავს სავალო ინსტრუმენტს, რომელიც აღჭურვილია ყველა სახელმწიფო გარანტიით მიღებულ თანხებზე და გარდა ამისა, პროცენტის გადახდის თარიღების საჭირო განსაზღვრებით და საკუთარ კუპონის ფურცლებზე კუპონებით, რომელთა საფუძველზეც სახელმწიფო იღებს ვალდებულებას, გადაიხადოს კვარტალურად, ნახევარწლიურად ან ყოველწლიურად პროცენტი კუპონის ფურცელში მითი გარდა ამისა, ამ კუპონის ფურცელს ემატება კიდევ ერთი, ე.წ. განახლების სერტიფიკატი (ტალონი), რომელიც მფლობელს ახალი კუპონის ფურცლის მიღების უფლებას აძლევს, თუ პირველის ვადა გარკვეული წლების შემდეგ ამოიწურა.

ახლა, სახელმწიფოს მიერ გაცემული ასეთი უსაფრთხოების სერტიფიკატი, რომლისთვისაც სახელმწიფო მთელი თავისი სიმდიდრით არის პასუხისმგებელი კაპიტალსა და პროცენტზე, ნამდვილად ნიშნავს მფლობელის ხელში შესყიდვის შესაძლებლობას. ასეთი სახელმწიფო სერტიფიკატების მფლობელს ნებისმიერ დროს შეუძლია ამ სერტიფიკატებით რაღაც შეიძინოს თავისთვის, იქნება ეს პირდაპირ გადახდის სახით გაცემული სერტიფიკატები თუ ჯერ ბირჟაზე ან თავის ბანკირში გაყიდული სერტიფიკატები და შემდეგ მიღებული თანხით ნაღდი ფულით გადახდა.

ახლა ეჭვგარეშეა, რომ სახელმწიფოს მიერ ახალი უსაფრთხოების სერტიფიკატების გამოშვება დამატებითი შესყიდვის შესაძლებლობების შექმნას ნიშნავს - სწორია თუ გამართლებული, ამ ეტაპზე ჩვენთვის ეს არ არის საინტერესო - იგივე მოხდებოდა, მაგალითად, სახელმწიფო რომ ახალ ქაღალდის ფულს დაბეჭდავდა. განსხვავება იმაში მდგომარეობდა, რომ ერთ შემთხვევაში უსაფრთხოების სერტიფიკატები იწარმოება, რომლებიც სახელმწიფოს, ვალის გარდა, მუდმივი საპროცენტო ვალდებულებით აკისრებს, მაშინ როცა ქაღალდის ფულის ახალი გამოშვების შემთხვევაში საპროცენტო ვალდებულება საერთოდ არ განიხილება. ამიტომ, უკვე ვხედავთ, რომ ეს უკანასკნელი ფორმა ნებისმიერ შემთხვევაში უფრო ხელსაყრელი იქნებოდა სახელმწიფოსა და ხალხისთვის.

თუმცა, ახლა, თუ ასეთი დაფინანსების მეთოდს უფრო დეტალურად გავყვებით, აღმოჩნდება, რომ მსხვილი სახელმწიფო პროექტების პირდაპირი დაფინანსება სესხის გზის თავიდან აცილებით კიდევ უფრო დიდ უპირატესობებს ავლენს.

ჩვენ ვნახეთ, რომ სახელმწიფო სამუშაოების დაფინანსების ამჟამად მიღებული ფორმა იწვევს დამატებითი შესყიდვების შესაძლებლობების შექმნას, რაც გამოიხატება ახალი უსაფრთხოების სერტიფიკატების გაცემით. ამ შემთხვევაში, ბუნებრივია, ახალი სესხის მთლიანი თანხები ერთდროულად გაიცემა და უნდა გაიცეს, მაშინაც კი, თუ ახლად ასაშენებელი რკინიგზა, წყლის გზები და ა.შ. მხოლოდ მშენებლობის ეტაპზეა და ჯერ კიდევ არ წარმოადგენს რაიმე რეალურ ღირებულებას, რაც აღსანიშნავია.

თუ ასეთი მასშტაბური სახელმწიფო პროექტების დაფინანსებაზე გადავალთ ჩემს მიერ შემოთავაზებული გზით, მაშინ სესხის უზარმაზარი სარეკლამო ხარჯები ჯერ გაქრება. შეიძლება გაიხსენოთ, რა უზარმაზარი თანხები იხარჯება მხოლოდ გაზეთებში გამოქვეყნებულ ტენდერებზე. გარდა ამისა, ბანკებისა და სხვა საკრედიტო ინსტიტუტებისთვის თავიდანვე გაცემული პროცენტები ქრება. ესეც კი მილიონობით დოლარია. გარდა ამისა, სესხებს ნომინალური ღირებულებით გასცემენ, სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, 1000 მარკიანი ობლიგაციისთვის ამ სერტიფიკატების მყიდველს მხოლოდ 970 მარკა ან ნაკლები უნდა გადაუხადოს და მაინც, პროცენტით, სრული თანხა მიიღოს. ესეც კი ისეთი დანაკარგებია, რომლებიც თავიდანვე...

Machine Translated by Google

სახელმწიფოსთვის ან საწარმოსთვის ტვირთად და კაპიტალისტის სასარგებლოდ იქცნენ. სინამდვილეში, როგორც საფონდო ბირჟის გამოთქმაშია ნათქვამი, ასეთი სესხები სხვა მიმზიდველობებით „მორთმევის" ტენდენციას ავლენენ, პერსპექტივაში სპეციალური დამატებითი შეღავათების შეთავაზებით, რაც შეიძლება გადასახადებისგან გათავისუფლებასაც კი მოიცავდეს. აქ მახსენდება სამთო პრემიუმ სესხი, რომელიც ყველაზე ფანტასტიკურ ასეთ მიმზიდველობას ავლენდა, რაზეც კი ოდესმე სახელმწიფო დაქვემდებარებულა. ლატარიისა და აზარტული თამაშების ეშმაკი სესხის რეკლამის სამსახურში იყო, რადგან პირობა დადეს მილიონობით მოგების გადახდა 1000 მარკის ობლიგაციების ძალიან დიდ რაოდენობაზე; გარდა ამისა, ე.წ. ბონუს გადახდები ტარდებოდა და, გარდა ამისა, გამოცხადებული იყო 5%-იანი საპროცენტო განაკვეთი, რომელიც, თუმცა, პუნქტებით იყო დაცული და, გარდა ამისა, გადასახადების სერიის შემთხვევაში, დანაზოგის პრემიუმ სესხი ყველა გადასახადისგან გათავისუფლებული იყო! სადაც კი ამ პრემიებისა და შეღავათების გადასახდელად უზარმაზარი თანხების მიღება სურდათ, ეს ზღაპრული ლატარიის მოგებები, არავის უფიქრია - მიუხედავად იმისა, რომ ყველა სერიოზული და გამჭრიახი ადამიანისთვის ნათელი უნდა ყოფილიყო, რომ ეს თანხები კვლავ ხალხის ჯიბიდან უნდა გამოეტანა. რადგან მაშინ მიღებული თანხები დაუყოვნებლივ გამოიყენეს ყველაზე სასწრაფო ხარჯებისთვის. ეს ყველაფერი ფინანსური პოლიტიკური დანაშაულია ხალხის წინააღმდეგ, რომელშიც მხოლოდ გაოცება შეიძლება იმ სრული თავხედობით, რომლითაც ისინი იდგმება.

ამგვარად, თუ საერთოდ არ ავირჩევთ სესხის გზას, არამედ პირდაპირ ფულის პირდაპირი შექმნის გზას, მაშინ სახელმწიფო ბიუჯეტის ყველა ეს მძიმე და უსამართლო ტვირთი მოიხსნება - საჭირო თანხების ერთდროულად ახალი ქაღალდის ფულის სახით მოზიდვაც კი არ იქნება საჭირო , არამედ ეს საკმაოდ ნელა მოხდება, ახალი სამუშაოების მიმდინარეობის მიხედვით. ამას კიდევ ერთი უზარმაზარი უპირატესობა ექნება, რომ დაუფარავი ფულის გამოშვებაზე საუბარი არ იქნება, რადგან ახალი ფული მხოლოდ მაშინ გაიცემა, როდესაც სამუშაოების კიდევ ერთი მნიშვნელოვანი ნაწილი დასრულდება. აქ საქმე გვექნება რეალური ღირებულებებით სრულად დაფარულ ფულთან, ანუ სტაბილურ ფულთან, რომელიც შეესაბამება შესრულებული სამუშაოს ამდენ საათს.

მაგრამ მშენებლობისთვის ახალი ფულის თანმიმდევრული გამოშვების ეს ფორმაც კი, რომელიც ისედაც გაცილებით უფრო ხელსაყრელი ჩანს, არანაირად არ წარმოადგენს საბოლოო ეტაპს. რადგან სულაც არ აღმოჩნდება საჭირო ახლად შექმნილი ნამუშევრების ეკვივალენტური თანხის მიმოქცევაში შემოტანა, რადგან ახლად გამოშვებული კუპიურები მართლაც ისევ სახელმწიფო ხაზინაში ბრუნდება; ამგვარად, მათი ხელახლა გამოშვება შესაძლებელია ახალი სერიების მიმოქცევაში შემოტანის გარეშე. ახლა კი წავიდეთ ერთი ნაბიჯით წინ, ანუ გამოვაცხადოთ საკუთარი ახალი ფულის გამოშვება ასეთი განსაკუთრებული სახელმწიფოსთვის. ამოცანები, თავისთავად, ფუნდამენტურად საერთოდ არ არის აუცილებელი, მაშინაც კი, თუ ჩვენ ძალიან კარგად შეგვეძლო აეხსნა მშენებლობისთვის საკუთარი ფულის გაცემის დაფინანსების პროცესის დასაშვებობა და განსაკუთრებით სიცხადე და გვსურდა მისი დაცვა გარკვეული მიზნებისთვის.

ეს უკანასკნელი ნაბიჯი ასეთი სახელმწიფო ამოცანების სრული უნაღდო დაფინანსებაა . როგორც ზემოთ უკვე აღინიშნა, მცდარია ვივარაუდოთ, რომ სახელმწიფო სესხის მეშვეობით ნაღდ ფულს მოიპოვებს, რომლითაც მას შეუძლია გადაუხადოს მეწარმეებს და რკინიგზის ან ელექტროსადგურის მშენებლობის მუშებს. მიუხედავად ამისა, მეწარმეებს ყოველკვირეულად მოუწევთ თავიანთი ბანკებიდან ნაღდი ფულით გამოტანა სამუშაოს ანაზღაურებისთვის საჭირო თანხები. ბანკებმა, თავის მხრივ, თავიანთი ხაზინის აქციებზე ეს უკიდურესად დიდი მოთხოვნები კვლავ ცენტრალური ბანკებისგან ან რაიხსბანკისგან და ა.შ. უნდა დაფარონ. ახლა, ჩვეულებრივ დროს, მთელი არსებული ლიკვიდურობა უკვე სრულად საკმარისია მთელი სამუშაო ძალის ყოველკვირეული ხელფასის გადასახდელად და ფუნდამენტურად გულგრილობის საკითხია, თუ დროებით, მაგალითად, უფრო დიდი სამუშაო ძალა ერთ ადგილას იქნება კონცენტრირებული ბავარიული ვალხენზეეს ელექტროსადგურის მშენებლობაზე, რადგან, თუ ისინი იქ არ იქნებოდნენ დასაქმებულები, მათ სხვა საწარმოებში განაწილების შემთხვევაშიც კი მოუწევდათ ყოველკვირეული ხელფასის გადახდა და მიღება, ან ფულის მიღება უმუშევრობის დაზღვევის მეშვეობით. ეს ნიშნავს, რომ საკმაოდ ზოგადი სახელმწიფო ამოცანაა მთელი ეროვნული გადახდის საშუალებების საერთო საჭიროების დაკმაყოფილება.

Machine Translated by Google

ეკონომიკაში, მიუხედავად იმისა, დროებით არის დასაქმებული თუ არა ერთ ადგილას უფრო დიდი სამუშაო ძალა მსხვილი სახელმწიფო სამუშაოების შესასრულებლად.

ხელფასის გადახდის საშუალებებით უზრუნველყოფა და მეწარმეებისთვის სხვა უნაღდო გადარიცხვების განხორციელება გადახდის ტრანზაქციების ამოცანებია და საერთოდ არაფერი აქვთ საერთო საკრედიტო სიტუაციასთან.

ამიტომ, ყველაზე აშკარა და ბუნებრივი იქნებოდა, თუ მთელი მოსახლეობის კანონიერი წარმომადგენლობის მეშვეობით რაიმე მსხვილი სახელმწიფო სამუშაოს კრედიტის დამტკიცებასთან ერთად, ამავდროულად, სახელმწიფო ბანკს უფლებამოსილება მიეცემოდა, ამ დამტკიცებული კრედიტების საფუძველზე, განახორციელებდა საჭირო გადახდებს. ცხადია, ჩვეულებრივი წესით - ეს გადახდები მხოლოდ მაშინ განხორციელდება, როდესაც სხვადასხვა დაქირავებული სახელმწიფო ორგანოები (სოფლის მეურნეობის დეპარტამენტები, ქუჩებისა და მდინარის საინჟინრო დეპარტამენტები, რკინიგზის მშენებლობის სექციები, სპეციალური დანიშნულების დეპარტამენტები და ა.შ.) შეისწავლიან მეწარმეების მიერ მოთხოვნილ გადახდის ოდენობებს და, რეგულაციებისა და ხელშეკრულების შესაბამისად, აძლევენ გადახდის ავტორიზაციას.

მთელი ეს სესხების აფერისტი, რომელიც აქ არის ჩადებული - რადგან ეს სხვა არაფერია, თუ არა ერის მოტყუების თანამედროვე ფორმა - სრულიად უსარგებლო და მხოლოდ მავნებელია.

Machine Translated by Google

რაიხსბანკის კორპორაცია

რაიხსბანკი, როგორც ყველა მიამიტ სახელმწიფო მოქალაქეს შეიძლება სჯეროდეს, სინამდვილეში სახელმწიფო ბანკი კი არა, არამედ სააქციო საზოგადოებაა. ამრიგად, რაიხსბანკი არავითარ შემთხვევაში არ არის სახელმწიფო ინსტიტუტი, მაშინაც კი, თუ სახელმწიფოს 1922 წლის ივნისამდე, როდესაც ის სრულად „ავტონომიზირებული" იყო ანტანტის მოთხოვნების შესაბამისად, გარკვეული მარეგულირებელი უფლებები ჰქონდა. ბანკის თანამდებობის პირებსაც კი რაიხი ნიშნავდა და ანაზღაურებას უხდიდა, მაგრამ საკონსულტაციო საბჭო მხოლოდ დიდი ბანკების სამყაროსა და საერთაშორისო ებრაელობის წარმომადგენლებისგან შედგებოდა - ორივე ერთი და იგივე წრეა.

უკვე 1873 წელს დაარსებისთანავე, პირველმა საკონსულტაციო საბჭომ დაახლოებით 15 წევრს შორის შემდეგი სახელები დაარეგისტრირა: ბარონი როტშილდი, სავაჭრო საიდუმლო მრჩეველი ბლაიქროდერი, სავაჭრო საიდუმლო მრჩეველი მენდელსონი, თეოდორ პლაუტი, სავაჭრო საიდუმლო მრჩეველი ოპენჰაიმერი, სავაჭრო საიდუმლო მრჩეველი ვარშაუერი და სავაჭრო საიდუმლო მრჩეველი ცვიკერი, სავაჭრო მრჩეველი შტერნი, სავაჭრო მრჩეველი გელპკე; ასევე თერთმეტი წმინდა სისხლის დიდი ებრაელი და, ჯილდოდ, კიდევ ოთხი ბატონი გერმანული გვარებით.

ეს კვლავ იყო ჭკვიანური ჭადრაკის ილეთი, რომლითაც ბისმარკის მრჩეველმა ბანკირმა, ბლაიხრიოდერმა, ძველ რაიხსკანცლერს ურჩია, რომ რაიხსბანკი არ განვითარებულიყო, როგორც წმინდა სახელმწიფო ინსტიტუტი, რადგან ამით ომის შემთხვევაში მტერი ვერ მიითვისებდა მას კერძო საკუთრების საერთაშორისოდ აღიარებული უსაფრთხოების საფუძველზე, მაშინ როცა წმინდა სახელმწიფო ბანკის სახით ის მტრის თავდასხმისთვის დაუყოვნებლივ ღია იქნებოდა.

სინამდვილეში, ჭკვიან ებრაელს, სხვა მსხვილ ფინანსისტებთან ერთად, ბუნებრივია, მხოლოდ რაიხის მთავარი ფინანსური ინსტიტუტის თავის ძალაუფლებაში მოქცევა სურდა. ბატონებმა ესეც მოახერხეს და ამით რაიხმა სრულიად უარი თქვა თავისი სამონეტო სუვერენიტეტის ერთ-ერთ უმნიშვნელოვანეს სფეროზე - ბანკნოტების გამოშვების უფლებაზე.

რაიხსბანკს დღეს გერმანიის რაიხის ფინანსურ სისტემაში საკმაოდ განსაკუთრებული ადგილი უჭირავს, რომლის შესახებაც ყველაზე ნაკლებად მნიშვნელოვან ადამიანებსაც კი დღესაც კი კარგად ესმით მისი საშინელი შედეგები სახელმწიფოსა და ხალხისთვის.

ინდივიდუალური გამოძიების ამოცანა უნდა იყოს ზუსტად იმის გარკვევა, თუ როგორ გამოიყენეს მსხვილმა ბანკებმა რაიხსბანკზე თავიანთი გადამწყვეტი გავლენა, მისი დაარსების დღიდან, ეგოისტური მიზნებისთვის.

სანამ ბისმარკი თანამდებობაზე იყო, მისი სახელმწიფოებრივი შეხედულებები და მის მიმართ პატივისცემა საფონდო ბირჟის ჰიენებს აკონტროლებდა; რაიხსბანკის მთელი ისტორიის განმავლობაში მხოლოდ ერთხელ გამოიყენა ბისმარკმა რაიხსბანკის კანონით გათვალისწინებული კანცლერის ვეტო, კერძოდ, როდესაც მან აკრძალა რუსული აქციების მიღება. დღეს რაიხსბანკი, როგორც უკვე აღვნიშნეთ დასაწყისში, საერთაშორისო ბანკირების მეგობრული ზეწოლის ქვეშ სრულიად დამოუკიდებელი გახდა. ამრიგად, რაიხსმთავრობას აღარ აქვს შესაძლებლობა, გადამწყვეტი გავლენა მოახდინოს ბიზნესის წარმოებაზე.

ერების პროცენტის მონობა ნიშნავს ბანკებისა და საფონდო ბირჟის მმართველობას. პროცენტის მონობის დაძლევა ნაციონალ-სოციალიზმის უდიდეს ამოცანას წარმოადგენს.

ყველაფერი, რაც დღეს სახელმწიფოსა და ეკონომიკაში ხდება - ყველაფერი მსხვილი კაპიტალის პროცენტის მოთხოვნად იქცევა პროდუქტიული შრომის სანაცვლოდ. თუ რკინიგზა აშენდება, აქედან სესხი მიიღება, თუ ომი მიმდინარეობს, აქედან საომარი სესხები მიიღება, თუ ბუნებრივი რესურსები ან ჰიდროენერგეტიკა ვითარდება, აქედან ჰიდროენერგეტიკული სესხები მიიღება, თუ ქარხანა გაფართოვდება, ახალი აქციები გამოიცემა, თუ ახალი საწარმო დაარსდება, არჩეულია საპროცენტო კაპიტალისტური კომპანიის ფორმა, რომელიც სამუშაოს და რისკის მეწარმეებზე გადასვლის საშუალებას იძლევა, ხოლო მოგების ლომის წილი ფინანსისტებზე. თუ ეს სესხების გზით აღარ გაგრძელდება, გაცილებით მარტივი და უფრო...

Machine Translated by Google

ფულის ბეჭდვის ფართომასშტაბიანი გზაა არჩეული, როგორც 1923 წლის ინფლაციის დროს, რომელიც ასევე დიდ კაპიტალს იზიდავს. როგორც საგაში მეფე მიდასის შემთხვევაში, რომლისთვისაც ყველაფერი, რასაც შეეხო, ოქროდ იქცა, დღესაც ყველაფერი, რაც ხდება, პროცენტიან ფასიან ქაღალდებად იქცევა.

სამწუხაროდ, მსოფლიო ბანკირებს ძალიან კარგი მადა აქვთ და ფასიანი ქაღალდები მართლაც მათი საყვარელი საკვებია, რაც, ცხადია, მათ შესანიშნავად უხდებათ. ჩვენ არ შეგვიძლია ვივარაუდოთ, რომ ისინი მოშივდებიან, როგორც მეფე მიდასი, რომლისთვისაც, როგორც ცნობილია, პირში საჭმელიც კი ოქროდ გადაიქცა. პირიქით, მუშები ჯერ მოშივდებიან, სანამ პროცენტის მფლობელები.

ისინი ასევე საერთოდ არ ფიქრობენ თავიანთი წესის დათმობაზე ან შერბილებაზე, ამიტომ ეს პროცენტის წესი უნდა დაირღვეს.

ახლა ჩვენ უნდა გავამახვილოთ ყურადღება მესამე ასპექტზე, რომელიც დაასრულებს და დაასრულებს პროცენტის კაპიტალისტური ექსპლუატაციის სურათს უბრალო ადამიანისთვისაც კი, ეს არის ინფლაცია.

Machine Translated by Google

ინფლაცია

ინფლაცია ჩვენი ფინანსური პოლიტიკური სიდუხჭირის აშკარა გამოხატულებაა. ინფლაცია საშინელი სიმკაცრით მოქმედებს ყველაზე — ყველაზე, ვინც საარსებო წყაროს შოულობს.

მაგრამ საიდან მოდის ინფლაცია? ამ კითხვაზე შეიძლება მოვისმინოთ მრავალი ახსნა, რომლებიც ნაწილობრივ აღებულია პასუხის გამცემი პირის ვიწრო თვალსაზრისით, ნაწილობრივ დემაგოგიური ლოზუნგების ლექსიკონიდან და ნაწილობრივ მიუთითებს რეალურ ნაწილობრივ მიზეზებზე, თუმცა სწორად არ მიუთითებს საბოლოო მოტივაციურ მიზეზზე. როდესაც ისმენთ ინფლაციის ამ მიზეზებს სხვადასხვა მხარის მიერ, მალე აღარ არსებობს სოციალური წესრიგი და პროფესია, რომელსაც რომელიმე მხარე არ დაასახელებს ინფლაციის მიზეზად.

მათთვის, ვინც თვალყურს ადევნებდა წიგნის განმარტებებს პროცენტის მონობის შესახებ, პასუხის პოვნა რთული არ არის. ინფლაციის თავდაპირველი დანაშაული კაპიტალის მიმართ შრომის პროცენტის ვალდებულებას ეკისრება.

პროცენტი - გადასახადი - ინფლაცია, ასე მიდის ლოგიკური ჯაჭვი, რომელიც, დაწყებული სახელმწიფოს მხრიდან პროცენტის კატასტროფული და აბსურდული დაპირება იწვევს იმ შედეგს, რომ სახელმწიფომ ხალხისგან გადასახადების მეშვეობით უნდა ამოიღოს მიღებული პროცენტის ვალდებულებები; გადასახადები, და მართლაც ყველა სახის გადასახადები, პირდაპირი და არაპირდაპირი, გადასახადები, ასევე ყველაზე საეჭვო არაპირდაპირი გადასახადები, გაუხსნელი ბანკნოტების გამოშვების გადასახადები, შემდეგ კი ინფლაციას თან ახლავს. ამ გზით ის მარადიულ ციკლში გრძელდება, რადგან ინფლაცია სახელმწიფოს სულ უფრო მეტ ხარჯებს განაპირობებს, რომელთა დაფარვაც მას, სესხების სიგიჟეში ხაფანგში, ყოველთვის ჰგონია, რომ მხოლოდ ახალი ვალების აღებით შეუძლია, ამ ახალ ვალებს თავისთავად ახალი პროცენტები აქვთ, ახალი პროცენტები ახალ გადასახადებს აუცილებელს ხდის, საგადასახადო კანონმდებლობა თანდათან მთლიანად იშლება, რადგან ასეთი ვალუტის კოლაფსის შემთხვევაში, ყველა საგადასახადო შემოსავალი ვალუტის დევალვაციას გაცილებით ჩამორჩება და ახლა სახელმწიფო წინააღმდეგობის გარეშე ნებდება ფულის საბეჭდი მანქანის ფინანსურ ბოლშევიზმს, როგორც ეს საშინლად განვიცადეთ 1923 წლის ინფლაციის დროს.

ჩემი პირველი პოლემიკური ნაშრომები, ძირითადად, ამ კავშირების გამოვლენას მიეძღვნა. „პროცენტის მონობის დამხობის მანიფესტში“74 მე ზოგადად განვავითარე საპროცენტო პრობლემის ყოვლისმომცველი მნიშვნელობა სახელმწიფოს გაკოტრებაში: გადაწყვეტისას მე საკმაოდ კონკრეტულად გამოვავლინე სახელმწიფო სესხების სისტემის სისულელე და მივუთითე უამრავ საგადასახადო კანონზე, რომლებიც აძვირებდა ფართო მასების საარსებო წყაროს, რომელთა პროდუქცია მთლიანად საპროცენტო მომსახურებისთვის უნდა გამოყენებულიყო. ნაშრომში „მომავალი საგადასახადო გაფიცვა, 1920 და 1921 წლების საგადასახადო კანონების ახალი ნაკადით, ასევე 1918 წლის რაიხის ბიუჯეტით“, წარმოდგენილი იყო დამაჯერებელი მტკიცებულება იმისა, რომ რაიხისა და შტატების მთელი ფინანსური ადმინისტრაცია მთლიანად არის მიბმული დიდი სასესხო კაპიტალის საპროცენტო მომსახურებაზე. თუმცა, ბოლო წიგნში უკვე მითითებულია ამ სრულიად უვარგისი გარემოებების შეცვლის გზა საკმაოდ ხელშესახები მაგალითით.

სრულიად აშკარაა, რომ ეროვნული ეკონომიკის ქაღალდის ფულით დატბორვის გზით, ამ ქაღალდის ფულის მსყიდველობითი უნარი თანდათან უნდა შემცირდეს.

რადგან ფული, როგორც უკვე აღვნიშნეთ, თავისი შინაგანი ხასიათით შესრულებული სამუშაოს ნიშანია, ფულის ე.წ. რაოდენობრივი თეორია, სულ მცირე, მისი არსებითი მახასიათებლებით, უნდა იყოს

---

74 პოტენციური მსყიდველობითი უნარი არის დაზოგილი მსყიდველობითი უნარი, რომელიც ამ ეტაპზე ბაზარზე გავლენას არ ახდენს. ამას მიეკუთვნება როგორც დაგროვილი ნაღდი ფული, ასევე მყარად ინვესტირებული დანაზოგის კაპიტალი.

ეფექტური მსყიდველობითი უნარი არის ეროვნულ ეკონომიკაზე მოთხოვნის ყველა მოთხოვნის ჯამური რაოდენობა, რომელიც ნაღდი ფულის სახითაა წარმოდგენილი. ან ფასიანი ქაღალდების სახით გამოიყენება სასაქონლო ბაზარზე და ცდილობს მატერიალურ საქონლად გარდაიქმნას.

პოტენციური მსყიდველობითი უნარი ნებისმიერ დროს შეიძლება გარდაიქმნას ეფექტურში, ამ ფენომენის შემთხვევაში საუბარია „ნიშნულიდან გაქცევაზე“.

Machine Translated by Google

ჩვენს მიერ აღიარებული. ეს თეორია გვასწავლის, რომ ეროვნულ ეკონომიკაში მიმოქცევაში არსებული ფულის რაოდენობა გარკვეულ სტაბილურ დამოკიდებულებაში უნდა დარჩეს, თუ მსყიდველობითი უნარის ცვლილებები არ მოხდება. ფული გარკვეულწილად საქონლის მარაგებთან შედარებით დგას და - საქონლის რაოდენობიდან გამოთვლით - ინარმოება ჩვეულებრივი ვალუტის ღირებულების გარკვეული ერთეული, ანუ საქონლის საშუალო ფასი. აქ მე ძალიან ხაზს ვუსვამ ზედსართავ სახელს „საშუალო“. მართლაც, უფრო შორს უნდა წავიდეთ და ვთქვათ: საშუალო ფასების დონე - ანუ არანაირად არ არის ინდივიდუალური ფასების რაოდენობა - გარკვეულწილად დამოკიდებულია ქვეყანაში არსებული მსყიდველობითი უნარის რაოდენობაზე. მაგრამ მსყიდველობითი უნარი უკვე ბევრად უფრო ყოვლისმომცველი ცნებაა, ვიდრე მხოლოდ ფულადი აქტივების რაოდენობა. მაგრამ ჩვენ არ გვინდა აქ ეკონომიკურ დეტალებში დავიკარგოთ, რადგან წინააღმდეგ შემთხვევაში აქ უნდა განვიხილოთ ეფექტური და პოტენციური მსყიდველობითი უნარის საკითხი ფასებზე მისი გავლენის შესახებ. ყოველ შემთხვევაში, ცხადია, რომ, მაგალითად, მიმოქცევაში არსებული ვალუტის ათასჯერ გამრავლება ბუნებრივად უნდა მოჰყვეს ფასების დაახლოებით ათასჯერ გამრავლებას. სინამდვილეში, საქმე იმაში არ არის, რომ ფასები გაიზარდა, არამედ მარკის მსყიდველობითი უნარი უბრალოდ შემცირდა ვალუტის რაოდენობის გამრავლების უკუპროპორციულად.

ინფლაციის ძირითადი მიზეზი სახელმწიფოს საპროცენტო ვალდებულებაა. ეს საპროცენტო ვალდებულება გადასახადებს აუცილებელს ხდის, რადგან სახელმწიფოს მხოლოდ ის შეუძლია მისცეს, რაც მას გარკვეული ფორმით მოქალაქეებისგან უნდა მიიღოს.

სახელმწიფოს მიერ მოქალაქეების ძარცვის ეს ფორმა, როგორც ვნახეთ, სამმაგია – ან პირდაპირი გადასახადების მეშვეობით, ან უფრო ეფექტური ფორმით არაპირდაპირი გადასახადების ან ინფლაციის განსაკუთრებული არაპირდაპირი ფორმით. ეს უკანასკნელი ფორმა ყველაზე საკამათოა, ის ასევე ისაა, რომლითაც გაკოტრებული სახელმწიფოები ცდილობენ თავი წყალზე მაღლა აიყვანონ - ეს არის ყველაზე სრულყოფილი გაყალბება. მაგრამ ეს უკანასკნელი ფორმა განსაკუთრებით მავნეა, რადგან ამით მოსახლეობის ყველაზე ეფექტური და შრომისმოყვარე ნაწილის დანაზოგების სიმდიდრე უბრალოდ ნადგურდება.

ეს გერმანელი ხალხის ტრაგედიის ერთ-ერთი ყველაზე შოკისმომგვრელი თავია. ასობით ათასი შრომისმოყვარე ფიზიკური მუშა, თანამშრომელი, თანამდებობის პირი, თავისუფალი პროფესიის წარმომადგენელი, ექიმი, ინჟინერი და ა.შ. მთელი ცხოვრების განმავლობაში, დაუღალავი შრომით, აგროვებდა ფულს საკუთარი თავისთვის და ოჯახებისთვის, რათა მათ შეძლებოდათ უდარდელი და დამოუკიდებელი სიბერით ტკბობა. მათ შეაგროვეს თავიანთი დანაზოგი პენი პენიდან და მარკიდან მარკამდე და ყოველი მარკა ნიშნავს სიბერის ყოველი დღის საარსებო მინიმუმის გარანტიას. მაგრამ სახელმწიფომ, რომელსაც ამ უბედურმა ადამიანებმა ანდეს თავიანთი დანაზოგი, 1923 წლის ინფლაციის დროს არანაირად არ გადაიხადა მარკა, რომელიც მას რაღაცნაირად ანდეს დანაზოგის სახით - მაშინაც კი, როდესაც ეს დაზოგილი პენიები იმ დროს მბზინავ ოქროს მონეტებად იყო ჩადებული - დაახლოებით 30 მილიონი ქაღალდის მარკა[75], მაგრამ ისარგებლა მის მიერ გამოწვეული ვალუტის კურსის დაცემით და თქვა: მარკა = მარკა. ამით მან ყველა ამ ადამიანს წაართვა მათი მთელი ცხოვრების შრომის ნაყოფი და ყველაზე მწარე გასაჭირში ჩააგდო ისინი. შემდეგ სახელმწიფომ ისინი სავალალო და საცოდავი შემოწირულობებით მოატყუა, დახმარებისთვის კი კერძო საქველმოქმედო ორგანიზაციებს უნდა ჩაერთოთ - თუმცა სწორედ ეს ფორმა იყო განსაკუთრებით სამარცხვინო დაზარალებულთათვის, რადგან კერძო ხელიდან შემოწირულობები ნამდვილ შემოწირულობებად რჩებოდა, საქველმოქმედო შემოწირულობებად, რისთვისაც ეს უბედური ადამიანები მადლიერნი უნდა ყოფილიყვნენ, მიუხედავად იმისა, რომ საქმე ეხებოდა კარგად დამსახურებული უფლებების ორგანიზებულ ძარცვას. უფლებებისა, რომელთა აღდგენის შემთხვევაშიც კი, გაძარცვულის მხრიდან „მადლობის“ გადახდაც კი არ იქნებოდა საჭირო.

---

75 ქაღალდის მარკა 1914 წლის აგვისტოში დაარსდა მარკის ვარდნის გამო და ოქროს მარკასა და ოქროს შორის კავშირი გაუქმდა. ინფლაციის ტემპი ზრდას განაგრძობდა 1923 წლის ნოემბრამდე, სანამ ვალუტა სტაბილიზდებოდა 1 ტრილიონი ქაღალდის მარკის ღირებულების ახალი იჯარის მარკის შექმნის გამოცხადებით. იჯარის მარკა, რომელიც ძალაში შევიდა 1924 წელს, იმავე წელს შეიცვალა რაიხსმარკით.

Machine Translated by Google

სხვა პასაჟებში უკვე აღვნიშნეთ ის ფაქტი, რომ ცრუ პრინციპმა საშინლად იძია შური ამ ღარიბ ხალხზე - უფრო სწორად, კაპიტალური პენსიის იდეალმა. არა ისე, თითქოს ამ წრეებს ეს ბედი ეკუთვნოდათ, პირიქით - ეროვნული სახელმწიფოს საპატიო მოვალეობა იქნება ამ გაძარცვული ადამიანების რაც შეიძლება მეტი კომპენსაცია. თუმცა, იმედი უნდა ვიქონიოთ, რომ ეს საშინელი გაკვეთილი მაინც გააგრძელებს ხალხის არაცნობიერში ვიბრირებას და კაპიტალური პენსიის იდეალი ჩაიძირება და ხელს შეუწყობს სწორი დანაზოგის იდეალის - წმინდა გერმანული იდეა მოხუცებულთა მოვლის, ქალებისა და ბავშვების მოვლის შესახებ საკუთარი სახლის, მინდვრისა და ბაღის შექმნით და ა.შ. - გაროვევასა და გამარჯვებამდე.

ზემოთ ნახსენები სახელმწიფოს მიერ მოქალაქეების ძარცვის მეორე ფორმა არაპირდაპირი გადასახადია. არაპირდაპირი გადასახადი თავისი შედეგებით ნამდვილად სოციალური დანაშაულია. დაუნდობლად და დაუნდობლად, ისეთი ფორმით, რომლის თავიდან აცილებაც არავის შეუძლია, ის სრული სიმკაცრით ურტყამს მოსახლეობის დიდ მასას, მაშინ როცა მდიდრებს, როგორც წესი, არაპირდაპირი გადასახადები თითქმის არ ეხებათ.

პირდაპირი გადასახადი, თუ ის გადასახადის გადამხდელის ეკონომიკური შესაძლებლობების მიხედვით კლასიფიცირდება, თავისთავად სამართლიანი და სწორი გადასახადია. პირდაპირი გადასახადი ასევე, როგორც სახელმწიფოსთვის კომუნალური ამოცანების შესასრულებლად გადასახდელი შენატანები, არავითარ შემთხვევაში არ არის გადასახადი, რომელმაც არსებითად უნდა გააძვიროს წარმოება, რადგან ის მხოლოდ მაშინ უნდა იქნას აღებული, როდესაც არსებობს რეალური ჭარბი თანხა, რომელიც აღემატება საკმარისი სასიცოცხლო აუცილებლობის დაფარვას. მაგრამ, როგორც პირდაპირი გადასახადი დღეს განიხილება, ის, ინფლაციის მსგავსად, უტოლდება სუფთა ძარცვას და პირდაპირ ეწინააღმდეგება ვაიმარის კონსტიტუციის 153-ე მუხლში გამოხატულ საკუთრების გარანტიას.

შეჯამებისთვის, კიდევ ერთხელ უნდა აღინიშნოს, რომ აქ საქმე გვაქვს ინფლაციასთან, რომელიც ზოგადად მოქმედებს სახელმწიფოს საერთაშორისო ფინანსების მიმართ საპროცენტო ვალდებულების შედეგად. აქ საქმე ეხება ჩვენი ერის ეკონომიკური სხეულის ხანგრძლივ სისხლისღვრას ზესახელმწიფოებრივი ფინანსური ძალაუფლების სასარგებლოდ, რომლისთვისაც ჩვენი სახელმწიფო გადასახადების ამკრეფად მოქმედებს.

აქ საქმე ინფლაციის საკმაოდ განსაკუთრებულ ფორმას - საპროცენტო კაპიტალისტურ ინფლაციას ეხება. ბუნებრივი ინფლაცია წარმოიქმნება მაშინ, როდესაც ქვეყანაში არასაკმარისი მოსავალი ან ეპიდემიაა, როდესაც ბუნებრივი მოთხოვნა არსებულ მიწოდებაზე მეტია. თუმცა, ასეთი ინფლაცია ყოველთვის მხოლოდ დროებითი ხასიათისაა. მომდევნო ნაყოფიერი წელი ხსნის სირთულეებს და ფასები ბუნებრივ დონეს უბრუნდება.

თუმცა, საპროცენტო კაპიტალისტური ინფლაცია შთამნთქმელ ცეცხლს ჰგავს, რომელიც მანამ არ ჩაქრება, სანამ მსოფლიოს ყველა საგანძურს არ შთანთქავს და მთელ კაცობრიობას საერთაშორისო ფინანსების საპროცენტო მონად არ აქცევს - ან სანამ საპროცენტო მონობა არ დაიშლება.

Machine Translated by Google

ეროვნული ფინანსური რეფორმა

ჩვენი სახელმწიფო ფინანსების, ისევე როგორც ჩვენი ფინანსური მდგომარეობის ასეთი საფუძვლიანი დიაგნოზის შემდეგ სისტემაში, ზოგადად, შეიძლება ვიმედოვნოთ, რომ შევძლებთ სამკურნალო საშუალების სწორი რეცეპტების მიცემას.

ის რეგულაციები და ზომები, რომლებიც არეგულირებს აწმყო სიტუაციიდან მომავალ ფორმაზე გადასვლას, არ შედის ამ ნაშრომის ფარგლებში. ამ ზომებისთვის მოქმედებს ზოგადი მითითება, რომ მათი მეშვეობით, სადაც შესაძლებელია, თავიდან უნდა იქნას აცილებული ეკონომიკური ცხოვრების ყველა დარღვევა. ბუნებრივია, ეს არ მოხდება გარკვეული სიმძიმის გარეშე აქა-იქ და დროებითი ჩარევების გარეშე, მაგრამ, თუნდაც ყველაზე ფრთხილად მომზადებული ოპერაციის შემთხვევაში, ეს არ მოხდება სისხლის გარკვეული მცირე დანაკარგის გარეშე.

ჩვენი დიდი, ბრწყინვალე საბოლოო მიზანი ინტერესების მონობის დაძლევაა.

პირველი და ფუნდამენტური ღონისძიება, რომელიც ეროვნული ფინანსური სისტემის კერძო ინსტიტუტისთვის, რაიხსბანკისთვის, დათმობის შედეგია, რაიხსბანკის ნაციონალიზაციაა.

ამ ბანკის ფარგლებიდან უკვე საკმაოდ აშკარა უნდა იყოს, რომ „რაიხსბანკი“ რაიხის ინსტიტუტი უნდა იყოს, ისევე როგორც რაიხსფოსტი ან რაიხსსკურტი. კატეგორიულად უნდა ითქვას, რომ საზოგადოებრივი აზრის შეცდომაში შეყვანაა ის ფაქტი, რომ რაიხსბანკს, pic, ამ სახელის ტარების უფლება აქვს.

რეალური რაიხსბანკის ამოცანა შესაბამისად ორმაგი უნდა იყოს. პირველ რიგში, რაიხის ფინანსური საქმიანობის უზრუნველყოფა მას უნდა ეკისრებოდეს, რამდენადაც ეს არ შეიძლება უზრუნველყოფილი იყოს თავად ინდივიდუალური ადმინისტრაციული თანამდებობებით და უშუალოდ, როგორც ეს მართლაც ხდება ფოსტისა და რკინიგზის შემთხვევაში, და მეორეც, მან უნდა შექმნას მთელი ეროვნული ეკონომიკის ძლიერი საყრდენი გადახდის ტრანზაქციების ფიდუციური შუამავლობისას. გარდა ამისა, მისი ამოცანა უნდა იყოს იმის უზრუნველყოფა, რომ ფულადი ტრანზაქციებისთვის მუდმივად იყოს საკმარისი ფულადი სახსრები.
ამ ტიპის ამოცანების შესასრულებლად, ის უნდა იყოს ეროვნული ფინანსური ადმინისტრაციის აღმასრულებელი ორგანო, რომელიც სრულად უნდა დაექვემდებაროს მას. რაიხსბანკის თანამდებობის პირები უნდა იყვნენ სახელმწიფო თანამდებობის პირები, ისევე როგორც სხვა თანამდებობის პირები. საკონსულტაციო საბჭო, რომელიც შედგება დიდი ებრაელობის წარმომადგენლებისგან, როგორც ეს დღეს არის, ბუნებრივია, სრულიად ზედმეტია. საკმარისია, თუ სახელმწიფო ნიშნავს ბანკის ფინანსური საქმიანობის ზედამხედველობის სპეციალურ სახელმწიფო კომისარს, რომელიც პასუხისმგებელია ბანკის ფინანსურ საქმიანობაზე. ბანკის ამოცანები ზუსტად იქნება განსაზღვრული მისივე რაიხსბანკის კანონით, ისე, რომ ბანკის ფინანსური საქმიანობა უკვე იძლევა იმის გარანტიას, რომ რაიხსბანკის ინსტიტუტი ემსახურება მხოლოდ ეროვნულ ინტერესებს.

მაგრამ ჩვენ უკვე გვყავს საბანკო დაწესებულება, რომელიც სრულად შეესაბამება იმ მოთხოვნებს, რომლებიც რაიხსბანკის წინაშე უნდა წავაყენოთ. ეს არის ბავარიის სახელმწიფო ბანკი. ბავარიის სახელმწიფო ბანკი სინამდვილეში წმინდა ეროვნული ბანკია და ვერავინ შეძლებს იმის მტკიცებას, რომ მან, როგორც საბანკო დაწესებულებამ, თავისი ამოცანები უდავო გზით არ შეასრულა. ეს, ბუნებრივია, იმ პირობით, რომ ის ასევე მუშაობდა საპროცენტო კაპიტალისტური ეკონომიკის ზოგადი წეს-ჩვეულებების შესაბამისად. მაგრამ ნებისმიერ შემთხვევაში, ამ ბანკმა ფულადი ტრანზაქციები შეასრულა საბანკო კაპიტალის მომგებიანობის პირველ ამოცანად გათვალისწინების გარეშე. ამით მან გამოავლინა შემდეგი ძალიან შესანიშნავი ფენომენი: ბანკი, საკუთარი უკიდურესად მცირე კაპიტალით, მხოლოდ 8,000,000 მარკით, ძალიან კარგ მდგომარეობაში იყო ფულადი ტრანზაქციების ყველა მოთხოვნის დასაკმაყოფილებლად და მილიარდობით შემოსავლის სამართავად.

საინტერესო არ არის იმის თქმა, რომ საფონდო ბირჟის წელიწდეულში (სელინგის საფონდო ბირჟის წელიწდეული, კაპიტალისტებისა და აქციონერებისთვის სახელმძღვანელო, 1914/15 წლებისთვის, წარმოდგენილი

Machine Translated by Google

გერმანიის ბანკი), ამ ბავარიის სახელმწიფო ბანკის (იმ დროს ჯერ კიდევ „სამეფო ბავარიული ბანკი“) არსებობა უბრალოდ იგნორირებულია, მიუხედავად იმისა, რომ ამ მნიშვნელოვანი სახელმწიფო ინსტიტუტის სახელმძღვანელოს 644-ე გვერდზე არსებობდა შესაძლებლობა და ადგილი, რომ ეს აღნიშნულიყო. თუმცა, მაღალი ფინანსებისთვის ბანკი, რომელიც მხოლოდ კერძო კაპიტალისტურ მიზნებს არ ემსახურება, აშკარად არ არის ბ

ასევე აღსანიშნავია, რომ ომისა და მიუნხენის ბოლშევიკური პერიოდისთანავე, მიმდინარეობდა მცდელობები ბავარიის სახელმწიფო ბანკის „უფრო ფართო ბაზაზე“ განთავსების მიზნით, როგორც ეს მისთვის სასიამოვნო საფონდო ბირჟის ტექნიკური გამოთქმა იყო, რათა ეს დამოუკიდებელი ინსტიტუტიც კი ხელმისაწვდომი ყოფილიყო კერძო კაპიტალის „მომგებიანობისთვის“. ამრიგად, ჩვენს მოთხოვნას პრაქტიკულად შენარჩუნებული მოდელი აქვს ბავარიის სახელმწიფო ბანკში. ამით უარყოფილია ის პრეტენზია, რომ ბანკის სახელმწიფო ინსტიტუტად მართვა შეუძლებელია.

თავად რაიხსბანკის შემთხვევაში, რაიხსბანკის კანონი ფაქტობრივად ნაციონალიზაციას სთავაზობდა, რომლის მიხედვითაც რაიხს უფლება ექნებოდა, ერთი წლის წინ შეტყობინების შემდეგ, პირველად 1891 წლის 1 იანვარს, შემდეგ კი ათწლიანი პერიოდებით, ან გაეუქმებინა რაიხსბანკი და შეეძინა მისი აქტივები (მათ შორის, უაღრესად ღირებული შენობები) წმინდა აქტივების ღირებულების გადახდის სანაცვლოდ (!), ან შეეძინა ყველა აქცია ნომინალური ღირებულებით (!!). ამრიგად, 1921 წლის 1 იანვარს რაიხს შეეძლო გამოესწორებინა რაიხსბანკის კანონმდებლობის სერიოზული შეცდომა გერმანელი ხალხის წინააღმდეგ, თუ ის შეიძენდა რაიხსბანკის მთელ ქონებას 180 მილიონის წვრილმან ფასად - ეს არის რაიხსბანკის აქციების ნომინალური ღირებულება.

„ფოლკიშე ბეობახტერი“, რომელიც იმ დროს ჯერ კიდევ არ იყო ნაციონალ-სოციალისტური გერმანიის მუშათა პარტიის საკუთრებაში, თუმცა, იმ დროს მას უკვე ხელმძღვანელობდნენ ადამიანები, რომლებიც ნაციონალ-სოციალიზმის ინტელექტუალურ წინამორბედებს მიეკუთვნებოდნენ, და დოქტორ შ-ს ყოველკვირეული გამოცემა. „პუდორმა“, „დერ დოიჩე ფინანცმანმა“, დროულად აღნიშნა ეს – რა თქმა უნდა, როგორც ერთადერთი საჯარო გერმანული გაზეთის ხმა – ბუნებრივია, უშედეგოდ.

ასევე აღსანიშნავია, რომ მიუხედავად იმისა, რომ რაიხსბანკის აქციები სახელებით არის გაფორმებული, რაიხსბანკის აქციების მფლობელი სულ მცირე 2153 უცხოელი იყო! სამწუხაროდ, რაიხსბანკის გამჟღავნებებიდან არ ჩანს, რაიხსბანკის მთლიანი კაპიტალის რა ნაწილი გასხვისდა ამ 2153 უცხოელმა (1913 წლის მონაცემებით). ნებისმიერ შემთხვევაში, საქმე ეხება ძალიან მნიშვნელოვან პროცენტს, რადგან ადგილობრივი აქციონერების რაოდენობა მხოლოდ 16,646-ია. ახლა ცხადია, რომ ადგილობრივი აქციონერების შემთხვევაში, შესაძლოა, გაცილებით მცირე თანხები ყოფილიყო შეძენილი, მაშინ როცა, ბუნებრივია, სამართლიანად შეიძლება ვივარაუდოთ, რომ უცხოელი, როდესაც ყიდულობს გერმანულ რაიხსბანკის აქციებს, არა მხოლოდ ერთ ან ორ ნაწილს, არამედ პირდაპირ სრულ პაკეტს იძენს. ეს ფაქტი მალავს იმ წარმოუდგენელ სიტუაციას, რომ საკმაოდ მნიშვნელოვანი თანხები გაიტანეს დივიდენდების სახით, ომის დროსაც კი, „გერმანული რაიხსბანკიდან“ უცხო ქვეყნებში.

ახლა, რაიხსბანკის მოგების განაწილება, რომელიც, როგორც ზემოთ გავიგეთ, ძირითად მოგებას თამასუქების დისკონტირებიდან იღებს, ძალიან ორიგინალურია. პირველ რიგში, აქციონერები იღებენ 3 1/2%-იან პრივილეგირებულ დივიდენდს, ხოლო დარჩენილი მოგებიდან მეოთხედი ნაწილდება აქციონერებს შორის. ამ დარჩენილი მოგების სამი მეოთხედი რაიხს გადაეცემა, ხოლო კიდევ 10% სარეზერვო ფონდში გადაირიცხება. 1913 წელს ამ გზით რაიხს 31,025,555 მარკა გადაეცა. სწორედ ამიტომ, რაიხმა ამ შესანიშნავ ინსტიტუტს მიანიჭა ე.წ. ბანკნოტების ბეჭდვის პრივილეგია, ანუ უფლება, გამოეშვა ბანკნოტები მისი ტრანზაქციების საჭიროებისამებრ. ომის დაწყებამდე რაიხსბანკს, სულ მცირე, უნდა შეენახა, ამ ბანკნოტების საფარად, ოქროს ან ვერცხლის მესამედამდე გერმანულ ან უცხოურ მონეტებში ან ზოდებში. ამ შეზღუდვის მოხსნის შემდეგაც კი, შეუზღუდავი ქაღალდის ფულის ბეჭდვის გზაზე აღარ არსებობდა დაბრკოლება. ერთადერთი დაფარვა (!), რომელიც რაიხსბანკს ჰქონდა თავისი ქაღალდის ფულისთვის, იყო შესანიშნავი რაიხსშტაზის კუპიურები - ამგვარად, კიდევ ერთხელ მხოლოდ კიდევ ერთი

Machine Translated by Google

ქაღალდი, რომლის უკანაც გაკოტრებული სახელმწიფო იდგა. გასაკვირი არ არის, თუ ასეთ პირობებში გერმანული ვალუტის შეუჩერებელი კოლაფსი უნდა მომხდარიყო.

უეჭველად, ნაციონალიზებული ბანკისთვის საკმაოდ მნიშვნელოვანი სახელმწიფო ამოცანაა ყოველთვის იზრუნოს იმაზე, რომ ეკონომიკის მოთხოვნები გადახდის საშუალებებზე სრულად დაკმაყოფილდეს; რადგან მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ აქ ჩიხები არ წარმოიქმნება, თუნდაც სხვა ფინანსურ ინსტიტუტებს შეეძლოთ ყველა მოთხოვნის სრულად დაკმაყოფილება, ხდება ფულის დეფიციტის საფუძველზე პროცენტის გამოძალვა - რამაც შეიძლება უდიდეს მსოფლიო კრიზისებამდე მიგვიყვანოს - გამორიცხულია. პირიქით, გამოშვებული ფულის რაოდენობა, ეკონომიკის ნაკლები სტაბილურობის პერიოდშიც კი, რაიხსბანკში სახელმწიფო ფულის ტრანზაქციების უამრავი არხით ბრუნდება, რათა მან შეძლოს ბანკნოტების ხელახლა ამოღება მიმოქცევიდან. ინგლისის ბანკის შემთხვევაში, როგორც ცნობილია, ჩვეულებრივი მოვლენაა, რომ ბანკში დაბრუნებული ბანკნოტი ხელახლა არ გაიცემა, არამედ ახლით იცვლება, ხოლო ძველი ნადგურდება. ეს, ძირითადად, ჰიგიენური მიზეზების გამო ხდება.

ახლა, მომავალში ვალუტის საკითხი მართლაც სულ უფრო მეტ მნიშვნელობას მიიღებს მას შემდეგ, რაც ეგრეთ წოდებული ფულის სუროგატები, როგორიცაა გაცვლითი თამასუქები და ჩეკები, და განსაკუთრებით უნაღდო ფულადი ტრანზაქციები, სულ უფრო მეტ მნიშვნელობას შეიძენენ.

ასეთ კლირინგულ ეკონომიკაში, საფოსტო ჩეკების სამსახურები, რომლებიც დღეს უკვე უნაღდო და უპროცენტო საფუძველზე წმინდა ფულადი ტრანზაქციების სამაგალითოა, განსაკუთრებულ მნიშვნელობას შეიძენენ. დღევანდელ საფოსტო ჩეკების სამსახურებში ადვილად შეიძლება განვითარდეს სახელმწიფო ზედამხედველობის ქვეშ მყოფი იდეალური ფულადი ტრანზაქციების სისტემისთვის - რომელიც სრულად შეესაბამება ეროვნული სამგზავრო და სატვირთო გადაზიდვების სისტემას.

ვერავინ უარყოფს, რომ საფოსტო ჩეკების მეშვეობით გადახდის ტრანზაქციები უფრო სწრაფად და საიმედოდ სრულდება. ნაკლებად მნიშვნელოვანია, რომ საკრედიტო და სადებეტო ანგარიშები არ განიხილება მაქსიმუმ 48 საათის განმავლობაში, მაშინ როცა, მეორეს მხრივ, დღეს ბანკებთან დაკავშირებით შეგვიძლია დავაკვირდეთ, რომ დიდი ხნის განმავლობაში მიღებული თანხების საკრედიტო ანგარიშები გაიცემა მხოლოდ 8-14 დღის შემდეგ. თუ ბანკის მომხმარებელს თავისი საწარმოსთვის ფული სჭირდება, ის მაინც იძულებულია მოითხოვოს საბანკო კრედიტი. საფოსტო ჩეკების მეშვეობით ფულადი ტრანზაქციის შემთხვევაში, პროცენტის სრულად გაანგარიშება გაუქმებულია. ეს ნიშნავს გადახდის ტრანზაქციის საკმაოდ დიდ შეღავათს და გამარტივებას, განსაკუთრებით წლის ბოლოს. საფოსტო ჩეკის მომხმარებელი ყოველი წლის 2 იანვარს - ისევე როგორც ყოველდღე მოთხოვნის შემთხვევაში - იღებს ზუსტ ინფორმაციას მისი ანგარიშის მდგომარეობის შესახებ საფოსტო ჩეკის ანგარიშზე.

ამგვარად, ბანკების მეშვეობით ფულადი ტრანზაქციების შუამავლობა არანაირად არ არის განსაკუთრებით ხელსაყრელი ეკონომიკისთვის. ბანკების მეშვეობით წმინდა ფულადი ტრანზაქცია წარმოებას მხოლოდ ყველანაირი რესურსით ამძიმებს და პროცენტებიდან მხოლოდ და მხოლოდ ბანკებს აქვთ სარგებელი და არასდროს ის, ვინც ბანკს იყენებს. სამართლიანი ქარხნის მფლობელისა და მეწარმისთვის დროებითი კრედიტებისთვის რამდენიმე მარკის პროცენტის მიღება საერთოდ არ არის მნიშვნელოვანი. სამართლიანი მეწარმე ისე მართავს თავს, რომ ბანკში მხოლოდ იმდენი ფული აქვს განკარგული, რამდენიც ხელფასსა და სხვა მიმდინარე გადასახადებს დაფარავს.

საფოსტო ჩეკების ანგარიშები სრულად შეესაბამება ამ მოთხოვნებს და შემთხვევითი არ არის, რომ ომის დროსაც კი, ლონდონში „ფაბიანელთა“ ინგლისურმა საზოგადოებამ, „ფაბიანელთა საზოგადოებამ“76, ხაზინის ლორდ-კანცლერს გაუგზავნა მემორანდუმი სათაურით: „როგორ გადავიხადოთ ომის ხარჯები?“, რომელშიც ისინი მიუთითებდნენ გერმანიისა და ავსტრიის საფოსტო ჩეკების ანგარიშების ორგანიზებაზე, როგორც მხარდაჭერაზე. მტრები ყოველთვის მახვილგონივრულები არიან და როდესაც ისინი მიუთითებენ...

---

76 ფაბიანელთა საზოგადოება დემოკრატიული სოციალისტური ორგანიზაციაა, რომელიც რევოლუციის ნაცვლად რეფორმებს უჭერს მხარს. იგი 1884 წელს დაარსდა და მის ადრეულ წევრებს შორის იყვნენ ჯორჯ ბერნარდ შოუ, ჰ.ჯ. უელსი, ენი ბეზანტი, ლეონარდ და ვირჯინია ვულფი, თუმცა მათგან ყველაზე მნიშვნელოვანი სიდნი და ბეატრის უები იყვნენ. სწორედ სიდნი უებმა შეადგინა ახლადშექმნილი ლეიბორისტული პარტიის კონსტიტუცია 1900 წელს.

Machine Translated by Google

თუ საკუთარი ქვეყნისთვის ინსტიტუტი სამაგალითოა, მაშინ შეიძლება დარწმუნებული იყოთ, რომ მასში რაღაც არის.

იგივე, რაც რაიხსბანკის ნაციონალიზაციის შესახებ ითქვა, ბუნებრივია, სხვა ცენტრალური ბანკების, ანუ ბავარიის შემთხვევაში „ბავარიის ცენტრალური ბანკის“ ნაციონალიზაციის შესახებაც მართებულია. ბავარიის ცენტრალური ბანკი ასევე წმინდა სააქციო საზოგადოებაა, რომელშიც, მაგალითად, აქციონერთა უმრავლესობას შეუძლია უბრალოდ გადაწყვიტოს ბანკის ოქროს რეზერვების აქციონერებზე განაწილება, რომელზეც ბანკს აქვს კუპიურების გამოშვების პრივილეგია. მართლაც, ჩვენ ჯერ კიდევ გვახსოვს, რომ ამ მიმართულებით მცდელობები განახორციელა ებრაელმა ბანკირმა შვაისჰაიმერმა მიუნხენში. ამჯერად გეგმა ჩაიშალა ბავარიის მთავრობის წინააღმდეგ. იმ დროს ბავარიის სახელმწიფომ აქციების მეექვსედი შეიძინა, ხოლო კიდევ ერთი მეექვსედი ბავარიის იპოთეკური და დისკონტური ბანკის მიერ იქნა შეძენილი, ხოლო დარჩენილი ორი მესამედი აქციონერებს გადაეცათ.

თავისთავად აბსოლუტურად საშინელებაა, რომ სახელმწიფოს უნდა ეშინოდეს, რომ ცენტრალური ბანკის ოქროს მარაგი შეიძლება საფრთხეში აღმოჩნდეს ამ ბანკის „აქციონერების“ ჩარევით. ვინც იცნობს ებრაული შეუპოვრობას, იცის, რომ ბავარიისთვის მისი ოქროს მარაგისთვის საფრთხე სულაც არ იყო მოხსნილი იმ ფაქტით, რომ მთავრობა ერთხელ მაინც მტკიცე დარჩა. ამის საწინააღმდეგოდ, ფაქტობრივად, მხოლოდ ერთი რადიკალური საშუალება არსებობს - ცენტრალური ბანკების ნაციონალიზაცია. ბავარიის ცენტრალური ბანკის გარდა, გერმანიაში ასევე გვყავს ბადენის ბანკი, საქსონიის ბანკი დრეზდენში და ვიურტემბერგის ცენტრალური ბანკი.

რაიხსბანკისა და ცენტრალური ბანკების ნაციონალიზაციის შემთხვევაში, ბანკების თანამდებობის პირებსა და თანამშრომლებს, ცხადია, სახელმწიფო ისევე დაიკავებს, როგორც სახელმწიფო მოხელეებს. ამრიგად, ბანკნოტების გამოშვების უფლებას მხოლოდ სახელმწიფო განახორციელებს. ბანკნოტების ასეთი გამოშვება შეიძლება მოხდეს მხოლოდ ფინანსთა სამინისტროს დადგენილების შემდეგ და მხოლოდ სრული დაფარვის პირობებში. აქ, ამასთან დაკავშირებით, უნდა გადაწყდეს ჩვენი ვალუტის სტაბილიზაციის დიდი ამოცანა. თუმცა, ეს არ არის ცენტრალური ბანკების მცირე წრის ამოცანა; მათ მხოლოდ უნდა იზრუნონ იმაზე, რომ ბანკნოტების გამოშვება არ მოხდეს დაფარვის გარეშე.

კუპიურების წარმოებისთვის ძალაშია აქამდე მიღებული გადაწყვეტილებები. ყოველი იმიტაცია დაისჯება უდიდესი სიმკაცრით, სისხლის სამართლის კოდექსის VIII ნაწილის, 146-152 მუხლების შესაბამისად.

აქციონერები კომპენსაციას მიიღებენ. ბანკის ოქროს აქციებზე აქციონერების მხრიდან ნებისმიერი პრეტენზია იურიდიულად გამოირიცხება.

ჩვენი ვალუტის რეალური სტაბილიზაცია სრულიად გამორიცხულია, სანამ, როგორც აღწერილია, გერმანელი ხალხის საპროცენტო და საბაჟო გადასახადებს ველოდებით, რომელთა შესრულებაც გრძელვადიან პერსპექტივაში შეუძლებელია. ასევე მცდარია ვალუტის სტაბილიზაციის რადიკალური საშუალების შენარჩუნების სურვ აქ საქმე არ არის რაიმე განსაკუთრებულ პრობლემაზე, რომლის გამოყოფაც შესაძლებელია პროცენტის ეკონომიკის საერთაშორისო პრობლემისგან. სანამ ეს საერთაშორისო ძარცვის ეკონომიკა, რომელიც მთლიანად ებრაული მაღალი ფინანსების ნაწილია, კვლავაც იარსებებს, სხვადასხვა ერის ვალუტები ყოველთვის მაღალი ფინანსების სპეკულაციის მისასალმებელ ობიექტად დარჩება. გარდა ამისა, ვალუტის სტაბილურობა - ანუ ის, რასაც ტერმინი „ვალუტა“-ს შინაგანი მნიშვნელობა გამოხატავს - სხვა ფაქტორებზეა დამოკიდებული, უპირველეს ყოვლისა, სავაჭრო ბალანსის აქტივობაზე ან პასიურობაზე. აქ ჩვენი მზერა ჩვენი სამშობლოს საზღვრებს სცდება და შიდა ეკონომიკა უცხო ქვეყნების ეროვნულ ეკონომიკებთან ურთიერთობებში შედის.

საერთაშორისო ფინანსების ამ უზარმაზარ სფეროში სწრაფად ორიენტირებისთვის, ასევე კიდევ ერთხელ უნდა გვახსოვდეს, რომ ამ საერთაშორისო ეკონომიკის მნიშვნელობა და მიზანი არა კერძო კაპიტალის მომგებიანობაა, არამედ საჭიროების დაკმაყოფილება. ყველაფერი დანარჩენი მხოლოდ აქსესუარია, დამხმარე საშუალება. საერთაშორისო ფინანსური ეკონომიკა - საერთაშორისო გადახდის ტრანზაქციები

Machine Translated by Google

– თუმცა, დღეს ის არის, რაც მთავარ საკითხად გვევლინება და რომელიც დღეს რეალურად მთავარ როლს ასრულებს. სწორედ საერთაშორისო საბანკო სახლები მართავენ დღეს მსოფლიოს, რომლებიც „ფარავენ“ სახელმწიფოების ფულად საჭიროებებს და ამიტომ მიითვისეს ეს მმართველობა; სწორედ საერთაშორისო საბანკო სახლები აკონტროლებენ დღეს გიგანტურ ტრასტებში წარმოებას, რკინის, ფოლადის, ნავთობის, დაკონსერვებული საკვების, მარცვლეულის, ცხიმის, ზეთის, ბამბის და ა.შ. საერთაშორისო საბანკო სახლები აფინანსებდნენ ომებს, დიდი საბანკო სახლები აფინანსებდნენ და აკონტროლებდნენ ყველა საომარ მარაგს. მათ თავად არაფერი გააკეთეს, როგორც პროდუქტიულმა ადამიანებმა, არც მონაწილეობა მიიღეს წარმოებაში და არც აქტიურად მონაწილეობდნენ საომარ მოქმედებებში; ისინი მხოლოდ მოგებას იღებდნენ ყველაფრისგან, სისხლიდან და ცრემლებიდან, ომის საშინელებებიდან, მასების შიმშილიდან, ახალბედა მდიდრების ფლანგვიდან, საფონდო ბირჟის საზოგადოების სპეკულაციური მძვინვარებიდან.
ეს ყველაფერი საერთაშორისო ფინანსებისთვის ოქროსა და ოქროს ღირებულებად იქცევა. მწარმოებელი ერების ყოველი ნამუშევარი საერთაშორისო ფინანსების ინტერესს იწვევს. აქაც კი, საერთაშორისო ეკონომიკაში, საქმე გვაქვს კაპიტალსა და შრომას შორის სწორი და გონივრული ურთიერთობის სრულ შეცვლასთან.

მუშები გონივრულად მუშაობენ და თავიანთ სამუშაო პროდუქტებს მსოფლიო ბაზარზე სთავაზობენ - რათა ისინი უცხოურ სამუშაო პროდუქტებზე (ნახევრად ან სრულად დამზადებულ ნედლეულზე) გაცვალონ. გონივრული ეკონომიკა არ არის დანიშნული უცხოური ვალუტის (დოლარის ან ინგლისური ფუნტის ბანკნოტების) მოწოდებულ ოპტიკურ ინსტრუმენტებზე გაცვლისთვის, შემდეგ მათი გაუქმებისთვის და შემდეგ უცხოურ ვალუტებში შემდგომი სპეკულაციისთვის. ჯანსაღი ეკონომიკის დროს არცერთი ქარხნის მფლობელი არ იფიქრებდა ასეთ რამეზე. მას, რა თქმა უნდა, სჭირდება შემოსავალი შემდგომი პროდუქციისთვის, რათა შეძლოს შემდგომი წარმოება, მუშებისთვის ხელფასის გადახდა და ახალი ნედლეულის შეძენა. სრულიად შეუძლებელია, რომ მთელმა გერმანიის ეკონომიკამ მიიღოს შემოსავალი სამრეწველო პროდუქციის ექსპორტიდან უცხოური ვალუტის ან უცხოური ვალუტის სახით, რადგან იმავე გერმანიის ეროვნულმა ეკონომიკამ უნდა შეიძინოს ნედლეულის საჭიროებები ბამბაში უზარმაზარი ტექსტილის ინდუსტრიისთვის, სპილენძში ჩვენი ასევე გიგანტური ელექტრო ინდუსტრიისთვის, აბრეშუმში, ჯუთაში, ტროპიკულ ხილში, გაზრდილ მოთხოვნაში, რომელიც აღემატება შიდა წარმოებას, საკვებსა და ფურაჟში და ა.შ., რომ მხოლოდ რამდენიმე დავასახელოთ. ამიტომ, უცხოური ფულის მიღებული თანხები დაუყოვნებლივ უნდა გაიცეს ხელახლა. ეს თავისთავად საკმაოდ ბუნებრივია, რადგან ჩვეულებრივ დროს უცხოური ვალუტით საკუთარ ქვეყანაში არაფრის გაკეთება არ შეიძლება, გარდა მისი გაცვლისა. ეს დღესაც ასეა. ამერიკელი მუშახელის ანაზღაურება ფრანგული ფრანკებით არ შეიძლება, ხოლო ინგლისელი ბიზნესმენის ანაზღაურება თავის სახელოსნოებში იტალიური ლირებით არ ხდება. ასევე აზრი არ აქვს ვალუტის უცხო ქვეყნებში გატანას, სადაც ის საერთოდ არ შეიძლება გამოყენებულ იქნას, როგორც გადახდის კანონიერი საშუალება. ადგილობრივი ვალუტა ემსახურება და უნდა ემსახურებოდეს მხოლოდ იმ ქვეყნის შიდა საჭიროებებს, რომელიც ვალუტას გამოსცემს. ისევე, როგორც ეროვნულ ეკონომიკაში საქონლის წარმოების მნიშვნელობა არ მდგომარეობს ფულით ვაჭრობაში და შემდეგ, ასე ვთქვათ, ფულის ხელში ჯდომასა და ეკონომიკისგან მის დამალვაში, ასევე საქონლის საერთაშორისო ეკონომიკური გაცვლა სრულდება მხოლოდ მაშინ, როდესაც იმპორტი ექსპორტით ფინან

თეორიული იდეალური სიტუაცია იქნებოდა, როდესაც ყველა ქვეყანას შეეძლო იმპორტის მოთხოვნილების დაფარვა და გადახდა ზუსტად ექსპორტით. მხოლოდ მაშინ შეიძლება საუბარი უცხოური ვალუტის აბსოლუტურ სტაბილურობაზე. ახლა, გასაგებია, რომ აღმავალი ეროვნული ეკონომიკის ყველა ძალისხმევა მიმართულია იმპორტის მოთხოვნილებაზე ექსპორტის ჭარბი რაოდენობის მიღწევაზე. მხოლოდ ეს მიუთითებს სიმდიდრის ზრდაზე. მაშინ საუბარია აქტიურ სავაჭრო ბალანსზე. თუ იმპორტის მოთხოვნილება ექსპორტზე მეტი რჩება, შიდა სიმდიდრის ელემენტები უნდა მიეწოდოს უცხო ქვეყნებს ამ დეფიციტის დასაბალანსებლად. მაგრამ ეს მიწოდებები, რადგან მათი ამოღება ნამდვილად შეუძლებელია შრომითი შემოსავლიდან, კვლავ უნდა იქნას აღებული მხოლოდ სიმდიდრიდან. ეს ხდება ან ოქროს, ან ფასიანი ქაღალდების ექსპორტით. განსაკუთრებით ბოლო „ექსპორტი“ კი სხვა არაფერია, თუ არა საერთაშორისო ინტერესების მონობის დასაწყისი. ვრცელდება თუ არა ეს „ფასიანი ქაღალდების ექსპორტი“...

Machine Translated by Google

არსებული შიდა ფასიანი ქაღალდების ან უცხოური „ობლიგაციების“ სახით შენიღბვის საკითხი პრაქტიკულად გულგრილობის საგანია მისგან დაზარალებული ერებისთვის. მაგრამ რადგან საერთაშორისო ეკონომიკურ აზროვნებაში მხოლოდ დიდი სასესხო კაპიტალის მომგებიანობის სიგიჟე ბატონობს, საპატიო ეროვნული ეკონომიკის ყველა გონივრული ეჭვი პრესისა და პარლამენტების საშუალებით ითელება და ყველა ერის საერთაშორისო მონობა საერთაშორისო ფინანსების მიმართ, რომელიც ამ ობლიგაციებს ქმნის, საშინელ მასშტაბებს აღწევს.

საერთაშორისო ეკონომიკაშიც კი იგივე მოვლენები ვლინდება, რაც შიდა ეროვნულ ეკონომიკაში და საშინელი კრიზისები, რომლებიც დღეს სხვადასხვა ეროვნულ ეკონომიკას არყევს, ძირითადად დასავლური კულტურული წრის ყველა ერის ამ დამონების შედეგია, როგორც ზემოთ უკვე ვისწავლეთ.
სუსტი ვალუტის მქონე ქვეყნებს, რომელთა შიდა ეკონომიკა ძალიან დასუსტდა (რუსეთი) ან რომელთა შიდა მდგომარეობა გაურკვეველი გახდა რევოლუციის გამო (გერმანია) და რომელთა ჯერ კიდევ გიგანტური წარმოების ნამატები უსასყიდლოდ კონფისკდება მტრისგან რეპარაციების სახით, აღარ აქვთ ჭარბი მსყიდველობითი უნარი, ამიტომ მათ აღარ შეუძლიათ იმპორტის საჭიროების დაფარვა საქონლით, არამედ ქაღალდის ფულით, რომელსაც ისინი დიდი რაოდენობით ყრიდნენ უცხო ქვეყნებში, რათა ამით უცხოური ვალუტა შეეძინათ.
ამით ისინი ერთნაირად აზიანებენ როგორც შიდა, ასევე საგარეო ეკონომიკას.
ძლიერი ვალუტის მქონე ქვეყნები კი (მაგალითად, შვეიცარია) სწორედ მათი ვალუტის ამაღლებით იხრჩობიან. მათ აღარ შეუძლიათ თავიანთი პროდუქციის ექსპორტი ადრე დიდ ბაზრებზე, რადგან მათი პროდუქცია ძალიან ძვირია მათი ფულის მაღალი გაცვლითი ღირებულების გამო. ამ ქვეყნებს შეუძლიათ იმპორტის საჭიროებების მარტივად დაფარვა ძლიერი ვალუტის საშუალებით.
მაგრამ როდესაც მზა პროდუქცია გაცილებით იაფია ცუდი ვალუტის მქონე ქვეყნებში, ვაჭრები და მოგების მომთხოვნები მიდიან სუსტი ვალუტის მქონე ქვეყნებში და ყიდულობენ და ძარცვავენ ამ ქვეყნებს ორივე ქვეყნისთვის საზიანოდ - ადგილობრივი წარმოებისთვისაც და მოხმარებისთვისაც იმ ქვეყნებში, სადაც საქონლის ისედაც მცირე მარაგის დონე კიდევ უფრო მცირდება ამ ველური შესყიდვების გამო. ამგვარად, ეროვნული ვალუტის მსყიდველობითი უნარი სუსტი ვალუტის მქონე ქვეყნებში კვლავ ეცემა.

ის, რომ ამ სრულიად არეული ურთიერთობების გათვალისწინებით, ყველაფერი დიდი ხნის წინ არ ჩამოინგრა, განპირობებულია იმით, რომ საერთაშორისო ფინანსების ყველა მაქინაციის მიუხედავად, ურთიერთსაერთაშორისო მოთხოვნილება უბრალოდ ჭარბობს. თუმცა, ყველაფერი ბოლო მომენტში ხდება, კვნესითა და წუწუნით, რადგან საკვანძო - საერთაშორისო კაპიტალის პროცენტის მოთხოვნები - საერთაშორისო ეკონომიკის საქმიანობაში ჩავარდა. ან, სამედიცინო ხატოვნებით გამოხატული: საერთაშორისო ეკონომიკის ჯანსაღ სისხლის მიმოქცევაში გაჩნდა თავიდან პატარა, მაგრამ დღეს უკვე უზომოდ დიდი კარცინომა, რომელსაც მხოლოდ ცალმხრივი ინტერესი აქვს, მთელი სისხლი თავის თავში შეიწოვოს სხეულის დანარჩენი ნაწილის ფასად და ყველაფრისგან მიიღოს სატრანზიტო გადასახადი, პროცენტი. მთელი სისხლი, რა თქმა უნდა, გულში მიედინება, მაგრამ გული ყოველი დარტყმით დაბინძურებულ სისხლსაც გასცემს. სახელმწიფო ბანკი, რომელიც მხოლოდ წმინდა ფულად ტრანზაქციებს ემსახურება, ზუსტად ამ ხატოვნებას შეესაბამება - კარცინომას კი ყველაზე ზუსტად საერთაშორისო ფინანსების საქმიანობა შეესაბამება, რომელიც ასევე აკონტროლებს მსოფლიოს მთელ ფულს თავისი საკრედიტო ბანკების მეშვეობით და მთელ საერთაშორისო ეკონომიკას თავის მკლავებში აკავებს და ყველგან პროცენტს იღებს. ეს ყველაფერი აუცილებელი არ არის! მსოფლიოს ერებს არანაირად არ სჭირდებათ ზეეროვნული ფინანსური ძალაუფლება. ცხადია, აუცილებელია ინსტიტუტები, რომლებიც საერთაშორისო დონეზე არეგულირებენ საერთაშორისო ფულად ტრანზაქციებს კლირინგის სახლის ან საფოსტო ჩეკების ანგარიშების გაგებით. ამაზე შეუძლიათ და იზრუნებენ სახელმწიფო ვალუტის გაცვლის ოფისები.

ნებისმიერ შემთხვევაში, არსებობს საკმარისი გზები და საშუალებები, საკმაოდ მსგავსი იმისა, თუ როგორ იყო შესაძლებელი საერთაშორისო საფოსტო კავშირის შექმნა, საერთაშორისო გადახდის ტრანზაქციების ორგანიზებისთვისაც კი.

Machine Translated by Google

ძირითადად კლირინგის გზით, საერთაშორისო ფინანსების მიერ ამ მარტივი მერკანტილური ოპერაციებიდან ორჯერ ან სამჯერ სარგებლის მიღებისა და მწარმოებელი ერების ხარჯზე დიდი და მსუქანი გახდომის გარეშე. დეტალები აქ ზედმეტია.

ამგვარად, როგორც ხაზგასმულია, ვალუტის სტაბილიზაცია არ შეიძლება განცალკევებული იყოს საერთაშორისო ურთიერთობებისგან. თუმცა, არსებობს მთელი რიგი შესაძლებლობები შეცდომების წყაროებისა და უპასუხისმგებლობის აღმოსაფხვრელად, რომლებიც შიდა ადმინისტრაციის ნაკლოვანებებში ან ბანკნოტების საბეჭდი მანქანის შეუზღუდავ მანიპულირებაში იმალება.

შემოთავაზებული ზომები უკვე გამოცდილი სისტემების სფეროში შედის; ისევე როგორც რაიხსბანკისა და ცენტრალური ბანკების ნაციონალიზაცია, ისინი უბრალოდ სახელმწიფოს ახალი პოზიციის ლოგიკური შედეგებია მისი, როგორც ფულადი ტრანზაქციების დამცველის ამოცანების მიმართ. ისინი მხოლოდ ბუნებრივ რეაქციას წარმოადგენენ იმ პირობებზე, რომლებიც მხოლოდ და მხოლოდ მაღალი ფინანსების ინტერესებს ემსახურებოდა ხალხის უდიდესი დანახარჯებით. რაიხსბანკის ნაციონალიზაციის გონივრული გაფართოებაა სახელმწიფოს მიერ ფულადი ტრანზაქციების რეგულირება და შუამავლობა საფოსტო ჩეკების სისტემის მოდელის მიხედვით, რომელიც შემდგომში გაფართოვდება და უფრო შესაბამისად განვითარდება ამ მიზნით.

ყველა ეს ღონისძიება მართლაც საკმაოდ ძლიერ წინგადადგმულ ნაბიჯებს აღნიშნავს, მაგრამ მათი განხორციელება ასევე შესაძლებელი იყო ეკონომიკური დამოკიდებულების ფუნდამენტური ტრანსფორმაციის გარეშე, ნაციონალ-სოციალისტური პრინციპის მნიშვნელობით, რომელიც მთელი ხაზგასმით არის წარმოდგენილი: „ეკონომიკის ამოცანაა მოთხოვნილებების დაკმაყოფილება და არა კერძო კაპიტალის მომგებიანობა“.

ფინანსური და საგადასახადო სისტემის სფეროში, განსაკუთრებით კი მსხვილი სახელმწიფო ამოცანების დაფინანსებაში სესხის გზის გვერდის ავლის გზით, ასევე ფინანსურ-პოლიტიკურ ზომებზე, რომლებიც ნამდვილად უახლოვდება სოციალური პოლიტიკის სფეროს ფუნქციების ფარგლებს, ეს ფუნდამენტური ტრანსფორმაცია და ახალი წესრიგი შემდეგ თავში დაგვაკავებს.

Machine Translated by Google

ახალი გზები

მასშტაბური საზოგადოებრივი სამუშაოების დაფინანსება.

სახელმწიფოს უმნიშვნელოვანეს ამოცანებს შორისაა საკმაოდ დიდი ეკონომიკური ვალდებულებების შესრულება, რომელთა შესრულება აღემატება კერძო სამეწარმეო წრეების კაპიტალურ რესურსებს, რომელთა განხორციელებაშიც, გარდა ამისა, მნიშვნელოვანი საჯარო-სამართლებრივი ინტერესებია ჩართული და რომელთა განხორციელებაც ბუნებრივი რესურსების ან ბუნებრივი ენერგიის წყაროების ექსპლუატაციას ეფუძნება. ამრიგად, ამოცანები, რომლებშიც საკითხი საზოგადოების კუთვნილი ბუნებრივი ძალების ექსპლუატაციას ეხება, ან რომელთა შესრულება ძირითადად სახელმწიფოს მოვალეობის ფარგლებში უნდა მოხდეს, მაგალითად, ტრანსპორტის მთელი სფერო.

ჩანს, რომ სრულიად შესაძლებელია საკმაოდ ზუსტად შეზღუდოთ ის სფერო, სადაც სახელმწიფო ინიციატივის განვითარებაა შესაძლებელი, კერძო სამეწარმეო ინიციატივისთვის შეზღუდვების დაწესების ან სახელმწიფოსთვის მისთვის კონკურენციის გაწევის გარეშე. გარდა ამისა, არსებობს ფაქტი, რომ ამ მასშტაბური საზოგადოებრივი სამუშაოების შესრულება, ბუნებრივია, თითქმის მთლიანად კერძო საწარმოებს ევალებათ.

ფუნდამენტურ დაკვირვებებში უკვე დეტალურად აღვწერეთ, თუ რა სამაგალითო გზით ააშენა სახელმწიფომ ჩვენი გერმანიის სატრანსპორტო სისტემა. რა თქმა უნდა, ზოგიერთ შემთხვევაში ის უფრო რაციონალურად და იაფად იქნებოდა განვითარებული კერძო საწარმოს მიერ, მაგრამ იმ ამოცანების შემთხვევაში, რომლებშიც მილიონობით ადამიანის უსაფრთხოებაა საფრთხის ქვეშ, საქმე იმდენად ამაში არ არის, რამდენადაც მის უდიდეს შესაძლო სიმყარეში. ახლა, სატრანსპორტო საწარმო ნამდვილად წმინდა სახელმწიფოებრივი ამოცანაა. სატრანსპორტო სისტემის გადამწყვეტი ორიენტირები უნდა იყოს საიმედოობა, პუნქტუალურობა, უსაფრთხოება, რკინიგზისა და ფოსტის ერთიანი ტარიფები და არა კერძო კაპიტალის მომგებიანობა.

თუმცა, ეს საკითხი მჭიდრო კავშირშია ასეთი დიდი საჯარო სექტორის დაფინანსების ფორმასთან.
ამოცანები.

ჩვენ უკვე ვნახეთ ის შინაგანი აბსურდი, რომელიც ვლინდება იმ ფაქტში, რომ პარლამენტის მიერ დამტკიცებული „კრედიტები“ შემდგომში კვლავ კერძო კაპიტალის მიერ უნდა „დამტკიცდეს“, რისთვისაც სახელმწიფოს შემდეგ საკმაოდ უჩვეულო ტვირთი უწევს პროცენტის დაპირების გზით.
აქ აღარ იქნება საჭირო პროცენტის ამ დაპირების კატასტროფულ შედეგებზე ზოგადი მითითება. ამჟამინდელი ნაშრომი, ძირითადად, ამ ფაქტის დამტკიცებას ემსახურება. მიუხედავად ამისა, აქვე განსაკუთრებული ყურადღება უნდა მიექცეს იმასაც, თუ რამდენად არაჩვეულებრივად ძვირი და წარმოუდგენლად ძვირი გახადა, მაგალითად, სახელმწიფო სესხებზე პროცენტის ამ დაპირებამ რკინიგზის ტარიფები ყველასთვის, ვინც პირველად ისმენს ამ ციფრებს.

გერმანიის რაიხის რკინიგზის მთელი ქსელის კაპიტალური ხარჯები, რომლებიც აშენდა ან განხორციელდა სესხებით, 1914 წლამდე დაახლოებით 25 მილიარდ ოქროს მარკას შეადგენდა. ამ თანხის საპროცენტო გადასახადები, საშუალოდ 3 1/2 – 4%-იანი პროცენტით, დაახლოებით 800-900 მილიონ ოქროს მარკას შეადგენდა. წმინდა შემოსავალმა, პირადი (თანამდებობის პირები და თანამშრომლები) და მატერიალური (ქვანახშირი და საპოხი მასალები) ხარჯების გამოკლების შემდეგ, დაახლოებით 800-1100 მილიონი მარკა შეადგინა.

ამგვარად, პროცენტის გადახდა გერმანიის რკინიგზის თითქმის მთელ წმინდა შემოსავალს მოიხმარდა. საზოგადოებრივი აზრის შეცდომაში შეყვანა ყოველთვის იყო, როდესაც გარკვეული სიამაყით ხსნიდნენ, რომ ფოსტიდან და რკინიგზიდან მიღებული შემოსავლები სახელმწიფო ბიუჯეტის ხერხემალს წარმოადგენდა. რა თქმა უნდა, შეიძლებოდა ასეც ყოფილიყო, მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ პროცენტის გადახდა მთელ წმინდა შემოსავალს არ მოიხმარდა. შედარებისას კიდევ ერთი საინტერესო პარალელის გავლება შეიძლება, კერძოდ, რომ გერმანიის რკინიგზის ყველა თანამშრომელისა და თანამშრომლის, ასევე ქარხნებსა და ხაზზე მომუშავე რკინიგზის მუშაკების ხელფასებსა და ანაზღაურებაზე გაწეული მთლიანი ხარჯები, ერთად აღებული, ზუსტად იმდენს შეადგენდა, რამდენიც...

Machine Translated by Google

ისევე, როგორც ეს პროცენტი სესხის კაპიტალზე! სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ: გერმანელი რკინიგზის მუშაკების გიგანტურმა არმიამ, რომელიც უმაღლეს თანამდებობებამდე 782,731 ადამიანს ითვლის, თავისი სამუშაოსთვის მხოლოდ იმდენივე შემოსავალი მიიღო, რამდენიც სესხის კაპიტალის სრულიად უმოქმედო ხელს ჯიბეში ჩაუგდია.

მხოლოდ რკინიგზიდან სესხის კაპიტალზე ეს პროცენტი აღემატებოდა ჩვენი მთელი დიდი რაიხსარმის იმდროინდელ მთლიან ხარჯებს! - და მართლაც, ყველაფრისთვის, რაც მასთან იყო დაკავშირებული, მათ შორის სამხედრო ზედამხედველობა, სამხედრო მართლმსაჯულების ადმინისტრირება, გარნიზონის ადმინისტრირებისა და სამხედრო მშენებლობის სისტემები, სამხედრო განათლებისა და განვითარების სისტემა, ტექნიკური ინსტიტუტები, დახმარებისა და სამხედრო ქვრივებისთვის განკუთვნილი ფონდები - და, გარდა ამისა, ჯარების ტანსაცმელი და შეიარაღება! ჩვენი მთელი არმიისთვის მთლიანი თანხა 1913 წელს - ანუ მშვიდობის ბოლო სრულ წელს - 775,385,300 მარკას შეადგენდა. ასეთი შედარებითი მაჩვენებლები ღრმა ხედვას იძლევა. მიუხედავად იმისა, რომ სოციალისტური და დემოკრატიული მხარე გამუდმებით იბრძოდა „სამხედრო შეიარაღების ტვირთის“ წინააღმდეგ პარლამენტის სხდომებსა და პრესაში, ვერასდროს ნახავთ ერთ სიტყვასაც კი ასეთი პროცენტის ტვირთის წინააღმდეგ - რომელიც მნიშვნელოვნად აღემატება ყველა სხვა ხარჯს - სახელმწიფო სესხებიდან. სინამდვილეში, შესაძლებელი იყო მთელი საზღვაო ფლოტის გადახდაც საერთო საჭიროებისთვის სესხის პროცენტიდან. ჩვენი ამაყი რაიხსსაზღვაო ფლოტის მთლიანი ხარჯები 1913 წელს 197 მილიონს შეადგენდა. და უნდა გავითვალისწინოთ, რომ ყველა ეს ხარჯი შეიძლებოდა ერთი გროშის გარეშე დაფარულიყო, ჩვენი სახელმწიფო ბიუჯეტი ასეთი გიგანტური საპროცენტო ტვირთით რომ არ დამძიმებულიყო.

მსხვილი სესხის მიმღები კაპიტალისტების მცირე ჯგუფი - რამდენიმე ათასი „მომხმარებელი“, წვრილი მეანაბრე, რომელთა ქონებაც რამდენიმე ათასი მარკაა, საერთოდ არ თამაშობს როლს ასეთ სახელმწიფო სესხებში - ამგვარად, წლიდან წლამდე, სრულიად შრომისა და ძალისხმევის გარეშე, ჯიბეში იყრიდა თანხებს, რომლითაც შეგვეძლო მთელი ჩვენი რაიხის ადმინისტრაციის, მთელი ჩვენი არმიისა და საზღვაო ფლოტის შენახვა და ანაზღაურება.

ვისაც ასეთი ციფრების გათვალისწინებით არ ესმის საპროცენტო პრობლემის ყოვლისმომცველი მნიშვნელობა ზოგადად და კერძოდ, მისი სესხების ეკონომიკით სრულიად ჩავარდნილი ეროვნული ფინანსური პოლიტიკის, ნამდვილად არ შეუძლია დახმარება. უფრო მეტიც, ციფრები და რიცხვები, რომლებიც ასეთ წარმოდგენას გვიქმნის, ყველასთვის ხელმისაწვდომია, ისინი მოცემულია გერმანიის რაიხის სტატისტიკურ წელიწდეულში, რომელიც უდიდესი კეთილსინდისიერებით არის გამოცემული ყოფილი სამეფო სტატისტიკის ოფისის მიერ და ასევე გვხვდება გერმანიის რაიხის სტატისტიკურ წელიწდეულში, Puttkammer and Mühlbrecht Publishers, რომელიც გამოცემულია რესპუბლიკური სტატისტიკის რაიხის ოფისის მიერ.

ის ფაქტი, რომ რაიხის ადმინისტრაციის, არმიისა და საზღვაო ძალებისთვის აუცილებელ ხარჯებსა და სახელმწიფოს მიერ სესხის კაპიტალზე პროცენტის გადახდაზე გაწეულ ხარჯებს შორის ასეთი დისბალანსი ცას სწვდება, სრულად მხოლოდ მაშინ გახდება ნათელი, როდესაც განვიხილავთ, თუ როგორ ფარავს რაიხი ამჟამად ამ პროცენტის გადახდების ფულად საჭიროებას. აქ გადავდივართ საბაჟო და გადასახადების სფეროზე. აქ კიდევ ერთხელ უნდა აღვნიშნო ამ სიტუაციის საფუძვლიანი ასახვა ჩემს წიგნში „მომავალი გადასახადების გაფიცვა“, სადაც მე წარმოვადგინე დამაჯერებელი მტკიცებულება, რომ ყველა გადასახადის უდიდესი ნაწილი მომუშავე მოსახლეობის ფართო მასებზე მოდის. ამრიგად, ჩვენს წინაშეა ფაქტი, რომ სახელმწიფო თავდაპირველად, მისი ფინანსური სუვერენიტეტის შესაძლებლობების სრული უგულებელყოფით, სესხის გზას აირჩევს დიდი საზოგადოებრივი ამოცანების შესასრულებლად, ანუ ვალებს იღებს; რომ შემდეგ ის კიდევ უფრო ამძიმებს თავის ბიუჯეტს ისე, რომ მან მთელი თავისი წმინდა შემოსავალი პროცენტის გადახდაზე უნდა გამოიყენოს და რომ ის კიდევ უფრო მეტად უნდა ჩაგრავდეს ხალხს გადასახადებითა და გადასახადებით მხოლოდ იმისთვის, რომ შეძლოს თავისი პროცენტის ვალდებულებების შესრულება. ყველა არსებითად აუცილებელი სახელმწიფო ამოცანა ახლა მან უნდა იბრძოლოს პროვინციულ და რაიხსპარლამენტში უდიდესი წინააღმდეგობის წინააღმდეგ და საბოლოოდ, სახელმწიფო საკუთარ თავს სესხის კაპიტალის პროცენტის ამკრეფის როლში ხედავს, როგორც ამას დღეს ვხედავთ.

Machine Translated by Google

გამოსავალი დიდი ხნის წინ იყო მითითებული - ამჟამინდელი აბსურდული პირობების ასეთი დეტალური შესწავლის შემდეგ აშკარაა; ეს არის ის, რომ:

სახელმწიფო დააფინანსებს რაიხის ყველა მსხვილ საზოგადოებრივ წამოწყებას თავისი ფინანსური სუვერენიტეტის ძალით და მოსახლეობის მიერ პარლამენტის მეშვეობით დამტკიცების შემდეგ, სესხის გზის მკაცრი თავიდან აცილებით, სახსრების პირდაპირი გამოყოფის გზით უნაღდო გადარიცხვის ტრანზაქციების ან უპროცენტო სახელმწიფო ხაზინის ობლიგაციების გამოშვების გზით.

ამ საზომის ყველაზე ნათლად ახსნა მაგალითით შემიძლია: ბავარიული ჰიდროენერგეტიკის განვითარება.

მთის მდინარეებში არსებული უზარმაზარი ჰიდროენერგიის, დიდ მთის ტბებთან ერთად, გამოსადეგი გახდომის გეგმები და მცდელობები უკვე ორ ათწლეულზე მეტი ხნის წინ დაიწყო. უდავოა, რომ ამ ჰიდროენერგიის შემთხვევაში საქმე ეხებოდა ქვეყნის ენერგორესურსებს, რომლებიც საზოგადოებას ეკუთვნოდა და მისგან უნდა წაერთმიათ და პირადი მოგებისთვის გამოეყენებინათ. ამრიგად, ცხადია, რომ ასეთი დიდი სტრუქტურების განვითარებისას მრავალი საჯარო და კერძო სამართლებრივი ინტერესი დაზარალდა. აქ საქმე ეხება სფეროს, რომელიც ექსკლუზიურად სახელმწიფოს გავლენის სფეროს ეკუთვნის. ხალხმა ასევე ზეპირად დაამტკიცა კრედიტები თავისი წარმომადგენლების მეშვეობით 1920 წლის დეკემბერში. ეს საკმარისად იყო გათვლილი, გამოცდილი და ხელახლა დაგეგმილი არაერთხელ და სრულიად ნათელი იყო დიდი ეკონომიკური უპირატესობების შესახებ. სახელმწიფომ და ხალხმა გადაწყვიტეს ენერგორესურსების გამოყენება, ახლა კი, ამ კრედიტის დამტკიცებით, მათ უბრალოდ უნდა მიეღოთ შესაბამისი გადაწყვეტილება, რომ მეწარმეების მიერ მიღებული თანხები პირდაპირ გადახდილიყო სახელმწიფო ბანკის მიერ დამტკიცებული კრედიტების საფუძველზე. საბოლოოდ, უმნიშვნელო საკითხია, მოხდებოდა ეს ნაღდი ფულის გარეშე, გირო ტრანზაქციებში გადარიცხვის გზით, საფოსტო ჩეკების ანგარიშებზე საკრედიტო ინფორმაციის გადარიცხვით თუ ნაღდი ფულით.

ეს ნამდვილად აშკარა და ნათელია, თუ წარმოვიდგენთ, რომ სახელმწიფო ბანკი ასეთი მიზნებისთვის გამოუშვებდა საკუთარ ფულს საჭირო და დამტკიცებული კრედიტების ოდენობით. ამგვარად, ჰიდროენერგეტიკული მშენებლობის ეს ობლიგაციები გარკვეულწილად წარმოადგენდა სახელმწიფო ხაზინის ობლიგაციებს, რომლებიც გაიცემოდა აღმავალი წყლის ნაგებობებისთვის, როგორც წინასწარი კრედიტი სახელმწიფო გარანტიით. ამრიგად, საქმე ეხებოდა მრავალმხრივ დაფარულ ფულს. დაფარვა მოიცავდა, პირველ რიგში, მზა ან აღმავალი ვალხენზეს ნაგებობას და ა.შ. და მეორეც, სახელმწიფო გარანტიას, რომ ფული სახელმწიფო ხაზინიდან მიიღება სრული ღირებულებით გადახდის ნაცვლად. სამშენებლო ობლიგაციები ამავდროულად წარმოადგენდა ნაწილობრივ ობლიგაციებს წყალსადენის ნაგებობებზე, თუმცა მათზე პროცენტის მოთხოვნის გარეშე. თუმცა, როგორც ცნობილია, ეს ასე არ არის მიმოქცევაში არსებული სხვა ობლიგაციების შემთხვევაში.

ჰიდროენერგეტიკის მშენებლობის დოკუმენტებში შესაძლებელია ამ სპეციფიკაციების სრულად დაფარვა მათი ღირებულების შესახებ მათი ანაბეჭდის ტექსტში. მაგალითად: „ეს ათასი მარკის დოკუმენტაცია ნაწილობრივ ფარავს ბავარიული ჰიდროენერგეტიკის ექსპლუატაციისთვის აშენებული დანადგარის ღირებულებას. ის მიიღება ყველა სახელმწიფო ხაზინაში, როგორც გადახდა“.

თუ უფრო შორს წასვლა გვსურს, არაფერი უშლის ხელს სახელმწიფოს, აიღოს ვალდებულება, რომ სამუშაოების დასრულების შემდეგ, ვალდებულების დეპოზიტის სანაცვლოდ, უზრუნველყოს გარკვეული რაოდენობის კილოვატ საათი ელექტროენერგია ან გარკვეული რაოდენობის ასობით ვატი აზოტი.

არავინ იტყოდა უარს სახელმწიფოს მიერ გამოშვებული ისეთი ფულის მიღებაზე, რომელიც მთლიანად დაფარულია მატერიალური ქონებით და ამავდროულად შეიძლება გარკვეულწილად გამოყენებულ იქნას ელექტროენერგიის რაციონის კუპონად. პირიქით, შეგვიძლია დარწმუნებული ვიყოთ, რომ ასეთი ფული განსაკუთრებული პოპულარობით სარგებლობდა, რადგან ეს ფული - სტაბილურია, ზუსტად ისეთივე სტაბილურია, როგორც დოლარი, ან ბევრად უკეთესი, რადგან მის სანაცვლოდ შეიძლება ელექტროენერგიის ან აზოტის საკმაოდ განსაზღვრული რაოდენობის მიღება - ეკონომიკური რყევებისგან დამოუკიდებლად. ადამიანების სრული ვიწრო აზროვნების ნიშანია ის, რომ სხვადასხვა მოლაპარაკის საჯარო პროპაგანდაში გაჩნდა წინააღმდეგობა, რომ - „ამ ფულს არა

Machine Translated by Google

არცერთ ადამიანს არასდროს არ შეყოყმანებია, თუნდაც ამ მოკამათე ბატონებსაც კი, მიეღოთ სახელმწიფოს მიერ გამოშვებული ფული. ყველამ მიიღო რაიხსბანკის ყველაზე დაზიანებული ქაღალდის ფულიც კი, მიუხედავად იმისა, რომ ეს ფული წმინდა ინფლაციის ფული იყო. და მაინც ყველამ მიიღო იგი, მაშინაც კი, როდესაც ჭკვიანი სპეკულანტები ცდილობდნენ მის რაც შეიძლება სწრაფად მოშორებას უცხოურ ვალუტაში ან საქონელზე. მართლაც, არავის უთქვამს უარი ქალაქებისა და თემების საგანგებო ვალუტაზე, რომელიც ანალოგიურად დაუფარავი ქაღალდის ფული იყო. და ახლა ნუთუ ასეთი სასურველი დაფარული ქაღალდის ფული, როგორიცაა სამშენებლო ფული, რომელიც მთლიანად დაფარულია მატერიალური აქტივებით ჩვენი დიდი სამუშაოებისთვის, დაუყოვნებლივ არ უნდა იქნას მიღებული? რა თქმა უნდა, ისინიც კი, ვინც ასეთ პროტესტს გამოთქვამს უპროცენტო სამთავრობო ფულის წინააღმდეგ თავიანთი ბატონების სახელით ან მათი სულისკვეთებით, ძირითადად ამას არ სჯერათ. მართლაც უდავოა, მიუხედავად „მეტალისტების“ ყველა პრეტენზიისა, რომლებსაც მხოლოდ ძვირფასი ლითონებისგან დამზადებული ფულის ფულად მიჩნევა სურთ, რომ „ფული“ არის ის, რასაც სახელმწიფო ფულად აცხადებს - ეს ფული დამზადებულია თუ არა ქაღალდისგან, ფაიფურისგან, რკინისგან, ტყავისგან თუ სხვა მასალისგან, სრულიად უმნიშვნელო საკითხია. სულ სხვაა, როდესაც საქმე ამ ფულის მსყიდველობით უნარს ეხება. აქ მეტალისტები მართლები არიან, რომ ოქროსგან დამზადებული ვალუტა, ძირითადად, ინარჩუნებს თავის გაცვლით ღირებულებას მაშინაც კი, როდესაც პოლიტიკური არეულობები არყევს სახელმწიფოს. თუმცა, ძვირფასი ლითონებისგან დამზადებული ლითონის ფულის ეს სტაბილურობა განპირობებულია არა მისი ფულადი ხასიათით, არამედ მისი, როგორც საქონლის, ხასიათით , კერძოდ, ოქროს.

ეჭვგარეშეა, რამდენად გამართლებულია სახელმწიფოს მიერ აღწერილი გზით დიდი სამუშაოსთვის თავისი ფულადი მოთხოვნილების დაფარვა. პირველ რიგში, სახელმწიფო სუვერენულია, ანუ მას არ სჭირდება ვინმეს გავლენა, რადგან მას აქვს ძალაუფლება და, მეორეც, ასეთი ღონისძიება უძლებს ყველაზე მკაცრ კომერციულ შემოწმებას. სახელმწიფო ამ ნაღდი ფულით, თავისი კრედიტის საფუძველზე, ვაუჩერებს გასცემს. რატომ უნდა ჰქონდეს ვინმეს ნაკლები პატივისცემა სახელმწიფოს კრედიტისთვის, ვიდრე ნებისმიერი ბანკის კრედიტისთვის, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც სახელმწიფო საზოგადოების კეთილდღეობისთვის სასარგებლო სამუშაოებს აწარმოებს. მაშინაც კი, თუ ვიტყვით, რომ სახელმწიფო შესრულებული სამუშაოსთვის (მეწარმეები და მუშები, რომლებიც ვალხენზეს სამუშაოებში არიან დაკავებულნი) ქაღალდით იხდის, ეს მართლაც სწორია, რადგან მოგვიანებით, სამუშაოების დასრულების შემდეგ, სახელმწიფო კვლავ იღებს ამ ქაღალდს, როგორც მის მიერ შესრულებული სამუშაოს (ელექტროენერგიის ან აზოტის მიწოდება და ა.შ.) ანაზღაურებას. ამით ეკონომიკური ციკლი სრულდება. ამგვარად, სამშენებლო ვალდებულებები კვლავ გამოისყიდება პირველი წლების ელექტროენერგიის მიწოდებისა და ა.შ. წყაროებიდან, ვალდებულებები განადგურებულია და სამთავრობო ორგანიზაციული ხელოვნების გიგანტური ნიმუში იქმნება უპროცენტო გზატკეცილზე, როგორც ყველასთვის უპროცენტო საკუთრება. ნამუშევარი, რომელმაც ელექტროენერგიის მომხმარებლებისთვის დიდი ტვირთის გარეშე, სახელმწიფოსთვის ფულის კიდევ ერთი დიდი წყარო მოიპოვა, რაც თავის მხრივ სახელმწიფოს აახლოებს ჯანსაღი ეროვნული ფინანსური პოლიტიკის იდეალურ მიზანთან - სახელმწიფო გადასახადების გარეშე.

გარდა ამისა, არსებობს ფაქტი, რომ აღწერილი პროცესი, რომელიც გარკვეული სამუშაოსთვის საკუთარი სამშენებლო ფულის გამოშვებას გულისხმობს, საერთოდ არ მოითხოვს ასეთ სამშენებლო დოკუმენტებში დამტკიცებული მთლიანი თანხის გამოშვებას, რადგან მეწარმეებისთვის გადახდების უდიდესი ნაწილი არა ნაღდი ფულით, არამედ უნაღდო ანგარიშსწორებით ხორციელდება. თუმცა, იმ შემთხვევაშიც კი, თუ ახალი მშენებლობის მთლიანი თანხა ახალ სახელმწიფო ბანკნოტებში გაიცემა, ეს თანხები სხვა თანხებთან შედარებით, რომლებიც დღეს სახელმწიფოს სჭირდება, საერთოდ არ იქნება მნიშვნელოვანი.
იმავე დროს, როდესაც ბავარიის პარლამენტში თავი გაიტეხეს ბავარიული ჰიდროენერგეტიკისთვის გამოყოფილი 800 მილიონიანი კრედიტის გამო - ან, უფრო სწორად: არ გატეხეს, უბრალოდ კვლავ მიმართეს „სესხს“, 8000 მილიონიანი კრედიტი პარლამენტში „საყოველთაო საგანგებო მდგომარეობის მიზნით, დებატების გარეშე, მესამე მოსმენით“ დამტკიცდა.

აქ კიდევ ერთხელ მახსენდება ის მოსაზრებები, რომ ახალი ფულის გამოშვებით ასეთი დაფინანსების შემთხვევაში არანაირი ინფლაცია არ გამოიწვევდა, რომ მეორეს მხრივ, მშენებლობის პერიოდში საპროცენტო ობლიგაციების გამოშვება ნებისმიერ შემთხვევაში გარკვეულ...

Machine Translated by Google

ინფლაცია, რადგან პროცენტები უკვე გადასახდელია, მიუხედავად იმისა, რომ საწარმოებს ჯერ არ შეუსრულებიათ არანაირი პროდუქტიული სამუშაო.

თუმცა, რაოდენობრივი თეორიის თვალსაზრისით, ფულსა და მატერიალურ სიკეთეებს შორის ეროვნული ეკონომიკური ბალანსი არანაირად არ იცვლება, რადგან ფულის მხარეს გადახდის საშუალებების ზრდის საწინააღმდეგოდ, საქონლის რაოდენობა უფრო მეტად იზრდება. თუ მოგვიანებით, ასეთი სამუშაოებიდან მიღებული შემოსავლების მეშვეობით, გამოშვებული ფული კვლავ გამოიქვითება და განადგურდება, მაშინ ეროვნული ეკონომიკური ბალანსი ბუნებრივია უმჯობესდება ეროვნული სიმდიდრის სასარგებლოდ, ასეთი ახალი სამუშაოების მთლიანი ღირებულების მიხედვით.

აქვე უნდა აღინიშნოს, თუ რამდენად მკაცრად მოქმედებს პროცენტი ასეთი სამუშაოების პროდუქციის ღირებულებაზე. ოსკარ პობინგმა77 ამ საკითხის დეტალური შესწავლის შედეგად დაადგინა, რომ კილოვატ-საათის წარმოების ხარჯები ძვირდება სესხების უზარმაზარი, 500%-იანი (!) პროცენტით დატვირთვის გამო. ახლა ჩვენი ბავარიული ჰიდროელექტროსადგურებიდან ელექტროენერგია ხუთჯერ უფრო ძვირი მოდის, რადგან ჩვენ კვლავ მივმართეთ სესხის გზას, რომელიც „ყველაზე ახლოსაა“. აქაც მიზანშეწონილია წარმოვიდგინოთ, რომ ბავარიული დიდი ელექტროსადგურებისა და ქალაქთაშორისი ოფისების ექსპლუატაციისა და მოვლა-პატრონობის მთელი მატერიალური და პირადი ხარჯები - შესაბამისად, ამ სამუშაოებში დასაქმებული ყველა პირის - შლუზების თანამშრომლების, მექანიკოსების, მუშების, მუშების, ზედამხედველობის პერსონალის და შემდგომ მთელი ტექნიკური და კომერციული ადმინისტრაციული აპარატის დირექტორებამდე - ერთად იღებენ თავიანთი სამუშაოსთვის წლიდან წლამდე მხოლოდ მეხუთედ ნაწილს იმ თანხებისა, რომლებსაც - ასე ძალიან კარგი - კრედიტორები წლიდან წლამდე, ძალისხმევისა და შრომის გარეშე იღებენ პროცენტის სახით.

პროცენტი ყველაფერს შთანთქავს, პროცენტი ყველაფერს აძვირებს. მხოლოდ სასესხო კაპიტალს აქვს სარგებელი, მოსახლეობას - ზიანი. მოსახლეობას, რომელიც საკუთარი ძალებით აშენებს ნაგებობებს, აქვს ზიანი; რადგან ვინ აშენებს მაშ ბავარიულ ქარხნებს? - სინამდვილეში, ბავარიელი ინჟინრები, ბავარიელი მუშები, ბავარიელი ოსტატები და მეწარმეები; ბავარიული ქარხნები ამარაგებენ მანქანებისა და აღჭურვილობის უმეტეს ნაწილს - და იმის სანაცვლოდ, რაც თავად ბავარიაში არ იწარმოება, უნდა გაიცეს ბავარიული მარცვლეული ან პირუტყვი, ამგვარად, ბავარიული სამუშაო კვლავ უნდა გაიცეს სანაცვლოდ - მხოლოდ ბავარიელი ხალხი არ დებს ფულს მშენებლობისთვის (როგორც ჩანს!) და ამისთვის მას სჭირდება მსხვილი კაპიტალისტები ნიუ-იორკიდან და ლონდონიდან, პარიზიდან და ბერლინიდან. ბავარიელმა ხალხმა უნდა ისესხოს მსოფლიოს ყველა ქვეყნიდან და დატვირთოს თავისი ჰიდროენერგია პროცენტით, რაც ელექტროენერგიას 500%-ით აძვირებს!

განა ეს სიგიჟე არ არის? განა ეს ეკონომიკური დანაშაული არ არის? იმ ადამიანებისგან, რომლებმაც მხოლოდ ერთ დროს კალამი აამოძრავეს და ჩეკი გამოწერეს ან ბანკირს ბავარიული ჰიდროელექტროსადგურის სესხზე ხელის მოწერა დაავალა, რისთვისაც წლიდან წლამდე ბავარიელი ხალხის მიერ გადახდილ პროცენტებს იღებენ.

არა მხოლოდ ეს, არამედ წყალსადენი აღარ არის ბავარიელი ხალხის თავისუფალი საკუთრება, არამედ ისინი კაპიტალისტს ედება გირავნობაში. განსაკუთრებით სასაცილოა, გარდა ამისა, ის სიტუაცია, როდესაც მსხვილი კაპიტალისტები, ბუნებრივია, არ ასესხებენ „თავის კარგ ფულს“ სახელმწიფოს, რომელიც თავისთავად არ არის „კარგი“ კაპიტალისა და ინტერესებისთვის, ამიტომაც ის მაინც იმდენად დიდი კრედიტით სარგებლობს, რომ შეიძლება...
800 მილიონი ჩაედო მასში. სინამდვილეში, ჰიდროელექტროსადგურების ობლიგაციების ტენდერები შეიცავდა კაპიტალისტებისთვის მიმზიდველ და დამაჯერებელ გარანტიას, „რომ ბავარიის სახელმწიფო მთელი თავისი სიმდიდრით იძლევა კაპიტალისა და ინტერესების გარანტიას – (!)“.

77 ოსკარ პობინგი (1882-1956) იყო ბავარიელი მექანიკური ინჟინერი, რომელიც მიუნხენის ტექნიკურ უნივერსიტეტში მუშაობდა. ის იყო ისეთი კვლევების ავტორი, როგორიცაა Die Wasserkräfte Bayerns (1919) და Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen (1922).

Machine Translated by Google

ფულის ტომარა, კიდევ რა გინდა! აი, ბავარიის სახელმწიფო კი საკმაოდ კატეგორიულად აღიარებს, რომ იმდენად ძვირი ღირს, რომ ვალხენზეეს ჰიდროენერგეტიკისა და შუა ისარის მდინარეებისთვის 800 მილიონის სესხება შეიძლება, მაგრამ მას არ შეუძლია გამოიყენოს თავისი ფინანსური სუვერენიტეტი და დააფინანსოს ეს სამუშაოები საკუთარი ავტორიტეტით. რატომ?? იმიტომ, რომ ის ძალიან ღრმად არის ჩაფლული სესხებისა და პროცენტის სიგიჟეში, რადგან მის პასუხისმგებელ სახელმწიფო მოღვაწეებს არ აქვთ იმდენი აზროვნების უნარი და პასუხისმგებლობის გრძნობა, რომ გაბედონ ამ მარტივი და გასაგები გეგმების შეფასება პროც თავისუფალი დაფინანსება თავისთავად; ამიტომ ისინი პროფესიონალ საბანკო ექსპერტებს მიმართავენ. ეს ზუსტად იგივეა, თითქოს ტუბერკულოზით დაავადებულმა ტუბერკულოზის ბაცილის შესახებ ჰკითხოს, სწორად მიაჩნიათ თუ არა დავოსში ან ენგადინში წასვლა78, რათა თავი დაეღწია ავადმყოფობისგან და ესენი დაარწმუნებენ: „არა, უბრალოდ ნუ გააკეთებ ამას, მოგზაურობამ შეიძლება ზიანი მოგაყენოს, შესაძლოა, რკინიგზის ავარია მოხდეს, უმჯობესია დარჩე სახლში, შენს ჩვეულ გარემოში. შენს მდგომარეობაში არანაირი ექსპერიმენტი არ უნდა ჩაატარო! და ა.შ.“ ამ რჩევის დაცვით, რომელიც ტუბერკულოზის ბაცილის თვალსაზრისით სრულიად სწორია, მოხმარება ბუნებრივად სწრაფად მიმდინარეობს, ბაცილები საოცრად მრავლდება. ზუსტად ასეა ჩვენს შემთხვევაში, ფინანსური და საპროცენტო ეკონომიკის შემთხვევაში.

საკუთარი მოწინააღმდეგეებისგან რჩევების მიღება უკიდურესად დამახასიათებელია არაფრისმთქმელი გერმანელებისთვის. თუ გამოჩნდება კაცი, რომელიც ვნებიანად უყვარს თავისი ხალხი, ურჩევს მათ ამას და იმას და აფრთხილებს პასუხისმგებელ პირებს ამა თუ იმ თაღლითობის შესახებ, შეიძლება ათი ერთზე დადოთ ფსონი, რომ შეშფოთებული ხალხი გაიქცევა ამ ნაძირალასთან და გულუბრყვილოდ ჰკითხავს: „მითხარი, ამა თუ იმან მითხრა, რომ ნაძირალა ხარ, გთხოვ, მითხარი, მართალია თუ არა!“ და თუ მეორე შემდეგ მას მსოფლიოში ყველაზე გულწრფელი სახით აუხსნის: „მაგრამ რას ფიქრობ მაშინ - მე ნაძირალა ვარ! - პირიქით, მე შენი საუკეთესო მეგობარი ვარ, ყოველთვის გეხმარებოდი ჩვენი ფინანსური სირთულეების გადალახვაში“, მაშინ უმანკო კითხვის დამსმელი საკმაოდ ბედნიერია - მან საკმარისი გააკეთა და განსაკუთრებით ბედნიერია, რომ ტვინის დაძაბვა არ უწევს. თუმცა, ხალხის პრობლემურ მეგობარს, ზოგადად, ის თავისი პასუხის ღირსად არ მიიჩნევს - და საქმე კიდევ უფრო იჭედება საპროცენტო კაპიტალისტური სესხის პოლიტიკის ჩიხში მანამ, სანამ თავისუფალი ეროვნული სიმდიდრის უკანასკნელი ერთეული არ იქნება დაგირავებული ფინანსური ძალებისთვის და მთელი ერი მხოლოდ პროცენტს არ იხდის საერთაშორისო ფინანსებისთვის.

დასასრულს, სწორედ ამ კონტექსტში უნდა აღვნიშნოთ ის ფაქტი, რომ ბავარიის სახელმწიფო - როდესაც საქმე არანაირად არ ეხებოდა ისეთ მნიშვნელოვან სახელმწიფო ამოცანას, როგორიც ბავარიის ჰიდროენერგეტიკის განვითარებაა, ანუ როდესაც საქმე ნოემბრის მთავრობის ფულად-საკრედიტო კრიზისის მოგვარებას ეხებოდა - ძალიან სწრაფად გამოუშვა ბავარიის სახელმწიფო ბანკიდან დაახლოებით 130 მილიონი სახელმწიფო სახაზინო ობლიგაცია. ეს სრულიად დაუფარავად მოხდა - და ყველამ აიღო ეს ბავარიული ობლიგაციები ზუსტად ისეთივე სიამოვნებით, როგორც რაიხსბანკის ობლიგაციები და ყველას შეეძლო თავისთვის იმდენივე პურის ყიდვა ბავარიული ვაუჩერებისთვის, რამდენიც რაიხსბანკის ობლიგაციებისთვის. სინამდვილეში, ეს არც კი იყო აუცილებელი მთელი ბავარიის სახელმწიფო ყოფილიყო, საკმარისი იყო, რომ პროვინციის დედაქალაქ მიუნხენის მერს და ქალაქის ზოგიერთ უხუცესს თავიანთი სახელები ასეთ ფერად ქაღალდებზე დაებეჭდათ და ეს საგანგებო ფულიც კი მიმოქცევაში იყო, ყველა იღებდა და ყველა არიგებდა ზუსტად ისე, როგორც რაიხსბანკის ნარჩენებს, და ეს საგანგებო ფული თავად ასრულებდა ნებისმიერი ფულის დანიშნულებას - ყოფილიყო საქონლის გაცვლის დამხმარე საშუალება - უპირობოდ.

პროვინციებისა და თემების ამ ხელოვნურმა ნაწილებმა მხოლოდ ერთ ოფისს - მაღალ ფინანსებს - მიაყენა უკიდურესად უსიამოვნო გავლენა და მათ 1921 წლის ოქტომბერში რაიხის კანონის მიღება აიძულეს, რომლის თანახმადაც პროვინციებსა და თემებს მკაცრად ეკრძალებოდათ კრედიტების გაცემა.

[78] შვეიცარიაში, დავოსი, მე-18 საუკუნის შუა პერიოდიდან ცნობილია, როგორც ფილტვების დაავადებებით დაავადებულთა სამედიცინო კურორტი. ენგადინი შვეიცარიის ალპებში მდებარე ხეობაა.

საგანგებო დახმარებისთვის საჭირო თანხები აღარ იქნებოდა. ეს კანონი თავისი არსით ებრაელთა დაცვის მკაფიო კანონი იყო, რომელსაც 1922 წელს „რესპუბლიკის დაცვის კანონი“ მოჰყვა.

ძალიან კარგად წარმომიდგენია საერთაშორისო ფინანსების უეცარი შიში, როდესაც მათ გააცნობიერეს, რომ უპროცენტო ფულში, თუნდაც საგანგებო ფულის უვნებელ ფორმაში, ხალხს ხელში ეჭირა იარაღი - ბუნებრივია, ხალხის ცოდნის გარეშე - რომელსაც შეეძლო ერთი დარტყმით დაენგრია საუკუნეების განმავლობაში მიწისქვეშა და ყალბი მუშაობით შექმნილი ტყუილითა და მოტყუებით შექმნილი ოქროს ქსელი და გაეთავისუფლებინა ხალხები პროცენტის მონობისგან.

უკვე იმ დროს, ბავარიის სახელმწიფო ფულის გამოშვების შემთხვევაში, რაიხსბანკმა ძალიან მალე მოითხოვა ამ ფულის ხელახლა გატანა, რაც ასევე მოხდა 1921 წლის განმავლობაში. მიზეზი: ამ ფულმა მოიტანა მაღალი და უპროცენტო ფინანსები, როგორც ამას რაიხსბანკის ფული აკეთებს რაიხის სახაზინო ვალდებულებების არაპირდაპირი გზით.

ნაციონალ-სოციალისტურ სახელმწიფოში მომავალში ყველა მსხვილი სახელმწიფო ამოცანა დაფინანსდება და ორგანიზდება აღწერილი წესით, სესხის გზის სრული თავიდან აცილებით. ბუნებრივია, უპროცენტო სამშენებლო ფულის არაპირდაპირ გზას მხოლოდ იმ შემთხვევაში ავირჩევთ, თუ საჭირო სახსრების მოძიება სხვა სახელმწიფო საწარმოების ნამეტებიდან ან ასეთი სპეციალური მიზნებისთვის დაწესებული სპეციალური გადასახადებიდან ვერ მოხერხდება. ნებისმიერ შემთხვევაში, ჩვენ ვიცით, რომ დაფინანსების ეს ფორმა ქვეყნის ბუნებრივი რესურსების გამოყენების, სატრანსპორტო მარშრუტების გაუმჯობესების და ა.შ. საკმაოდ წარმოუდგენელ და უზარმაზარ შესაძლებლობებს ქმნის.

ყველა ერი იმდენად მდიდარია, რამდენადაც მას შეუძლია შრომის ორგანიზება.79

79 ეს აისახა ჰიტლერის 1939 წლის 30 იანვრის რაიხსტაგში წარმოთქმულ სიტყვაში, რომელშიც მან განაცხადა: „საჭიროების იძულებით... ჩვენ, პირველ რიგში, ვისწავლეთ ერის ყველაზე მნიშვნელოვანი კაპიტალის, კერძოდ, მისი შრომისუნარიანობის სრულად გათვალისწინება.“ (ციტირებულია რ. დე რუსი დე სალესის რედ. წიგნში „ ადოლფ ჰიტლერი: ჩემი ახალი წესრიგი“, ლონდონი: ანგუსი და რობერტსონი, 1942, გვ. 457-ე და შემდგომი).

Machine Translated by Google

სოციალური მშენებლობისა და ეკონომიკური ბანკი

წინა თავთან ლოგიკურ კავშირშია სოციალური მშენებლობისა და ეკონომიკური ბანკის შექმნა, რომლის ამოცანაა უპროცენტო სამშენებლო ფულის გამოშვება, განსაკუთრებით სახლების მშენებლობისთვის. რა თქმა უნდა, ეს სოციალური მშენებლობისა და ეკონომიკური ბანკი არ უნდა ფუნქციონირებდეს როგორც სახელმწიფო ინსტიტუტი, არამედ როგორც საჯარო სამართლის კორპორაცია. ლოგიკურად, მისი განხილვა უნდა მოხდეს ნაციონალ-სოციალისტური საგადასახადო სისტემის წარმოდგენის შემდეგ, მაგრამ რადგან ეს სოციალური მშენებლობისა და ეკონომიკური ბანკი სხვა არაფერია, თუ არა უპროცენტო დაფინანსება, რომელიც გადადის კერძო ეკონომიკის პირობებში და განსაკუთრებით საბინაო მშენებლობის სისტემაში - შესაბამისად, ეკონომიკის ყველაზე უნივერსალური მნიშვნელობის დარგში - მისი პირველ ადგილზე დაყენება, ალბათ, გამართლებულია.

ასეთი სამშენებლო ბანკი არ უნდა ფუნქციონირებდეს, როგორც წმინდა სახელმწიფო საწარმო, იმით არის განპირობებული, რომ ასეთი საჯარო სამართლის ფინანსური ინსტიტუტი უფრო თავისუფლად უნდა ფუნქციონირებდეს, ვიდრე სახელმწიფო საწარმო. დიდი მიზეზი არ იქნებოდა, თუ საქმე მხოლოდ უბრალო საბინაო მშენებლობას ეხებოდა, მაგრამ იქნება მრავალი შემთხვევა, როდესაც საქმე ეხება უდიდესი მნიშვნელობის ამოცანებს, რომლებიც ირიბად მოქმედებს საზოგადოებრივ ინტერესებზე და შემდეგ ბანკს, რომელიც თავისი ხელმძღვანელობით მართლაც პასუხისმგებელია სახელმწიფოს წინაშე მისი მართვისთვის, უნდა ჰქონდეს და უნდა ჰქონდეს თავისუფალი ხელი უპროცენტო კრედიტის გაცემაში ყველა პირობის საფუძვლიანი შესწავლის შემდეგ.

თუმცა, გადაწყვეტილების მიღების ასეთი თავისუფლება შეუძლებელია წმინდა სახელმწიფო საწარმოებში. სწორედ ამიტომ, ეს კერძო ინიციატივას უნდა მიენდოს.

ილუსტრაციის სახით, აქ შეიძლება წარმოდგენილი იყოს ასეთი კანონის ესკიზი, რომელიც მიღებული იქნა 1922 წელს ბავარიისთვის:

კანონი ბავარიული სოციალური მშენებლობისა და ეკონომიკური ბანკის განვითარების შესახებ.

მუხლი ლ.

დაარსდება ეროვნული ბავარიული სოციალური მშენებლობისა და ეკონომიკური ბანკი (BWB).

BWB-ის ამოცანაა ფინანსურად დაეხმაროს სახელმწიფო საწარმოებს ან კერძო პირების (იქნება ეს ფიზიკური პირები თუ საზოგადოებები) ეროვნული ეკონომიკურად ღირებული საწარმოებს, რომლებიც ემსახურება ქვეყნის განვითარებას ან სასარგებლოა საყოველთაო კეთილდღეობისთვის.

მუხლი 2

BWB საჯარო სამართლის კორპორაციაა. მისი ორგანიზაციის, ადმინისტრირებისა და საქმიანობის, ასევე დირექტორატის შესახებ უფრო დეტალურ დებულებებს მთელი სამინისტრო დაადგენს.

მუხლი 3

BWB-ს ნებართვა ეძლევა, პირველად გამოუშვას უპროცენტო სახაზინო ობლიგაციები, რომლებიც დაფარულია. მატერიალური აქტივებით 50 მილიონ ოქროს მარკამდე ოდენობით.

ემისია შეიძლება მოხდეს მხოლოდ ისეთი კანონიერი გზით, რომ ნებისმიერ დროს გამოშვებული და მიმოქცევაში არსებული ფულადი თანხების ოდენობა დაფარული იყოს სულ მცირე იგივე ღირებულების მატერიალური ფასიანი ქაღალდებით (უპროცენტო უზრუნველყოფის იპოთეკა, გაყიდვის ფასიანი ქაღალდები, იპოთეკა და ა.შ.) და სახაზინო ობლიგაციების დაფარვა ან დაბრუნება უზრუნველყოფილი იყოს შესაბამისი ვადის, მაქსიმუმ 50 წლის განმავლობაში, განვითარების საწარმოების ან დაწესებულებების შემოსავლებით.

მუხლი 4

BWB-ის გამოშვებული სახაზინო ობლიგაციების გირავნობისა და ფასიანი ქაღალდების ჯამი წარმოადგენს BWB-ის დაფარვის ასოციაციას.

ნებისმიერი სახის იურიდიული გარიგება, რომელიც არღვევს ან ზიანს აყენებს ფასიან ქაღალდს ან ქონებრივ დაფარვას დაფარვის ასოციაციის კუთვნილება ბათილია.

დაფარვის ორგანიზაციის დაქვემდებარებაში მყოფი ობიექტების ან უფლებების ნებისმიერი სახის ქონებრივი ან მფლობელობითი ცვლილება გავლენას არ ახდენს ფასიანი ქაღალდების არსებობაზე და რჩება ობიექტთან მიბმული ახალი მყიდველისთვისაც კი; საკუთრების წინამორბედი თავისუფლდება პირადი პასუხისმგებლობისგან მხოლოდ მაშინ, როდესაც BWB დაეთანხმება მოვალის პიროვნების შეცვლას. საპირისპირო შეთანხმებები ბათილია...

მუხლი 5

BWB-ის დაფარვის ორგანიზაციის ყველა შემადგენელი ნაწილი და უფლებები აღრიცხულია ამ საჯარო რეესტრში; პრინციპები და სამართლებრივი შედეგები მოქმედებს ამ წიგნისთვის შესაბამისად, როგორც რეესტრებისთვის; რეესტრი სარგებლობს საზოგადოებრივი ნდობით და თავისთავად უფლების პრეზუმფციით.

რეესტრზე ან მის შესაბამის მონაკვეთებზე წვდომა უნდა მიეცეს ყველას, ვინც დაადასტურებს წვდომის სამართლებრივ ინტერესს.

ყოველწლიურად უნდა გამოქვეყნდეს ბალანსის მსგავსი რეზიუმეები გამოშვებული სახაზინო ობლიგაციების მთლიანი ოდენობის, ასევე მათთვის BWB-სთვის გადასახდელი ფასიანი ქაღალდების მთლიანი ოდენობის, ასევე დამატებებისა და გამოქვითვების, ასევე სახაზინო ობლიგაციების წარმატებული დაფარვისა და გამოსყიდვის შესახებ.

მუხლი 6

BWB-ის სახაზინო ობლიგაციები კანონიერი ვალუტაა. ყველამ უნდა მიიღოს ისინი მათი ნომინალური ღირებულების სრული კურსით სახელმწიფოს სხვა კანონიერი ვალუტების გაცვლითი კურსის მიმართ.
თუ კრედიტორი უარს იტყვის BWB-ის სახაზინო ობლიგაციების მიღებაზე ზემოთ აღნიშნული მინიმალური გაცვლითი კურსით გადახდის ნაცვლად, მოვალე, იმდენად, რამდენადაც მან რეალურად შესთავაზა გადახდა სახაზინო ობლიგაციებით, თავისუფლდება ამ ოდენობის ვალისგან.

BWB გამოსცემს სახაზინო ობლიგაციებს უპროცენტოდ და ხელშეკრულებით თანხმდება ურთიერთსამართლებრივი პირობების ზოგად და სპეციალურ პირობებზე გამოშვების პერიოდებსა და განაკვეთებთან, მოვალის მიერ გადასახდელ ფასიან ქაღალდებთან და იპოთეკურ სესხებთან, ასევე გადახდებთან და სხვა შესაბამის სამართლებრივ პირობებთან დაკავშირებით. ამ ხელშეკრულებების ასლი ყველასთვის ხელმისაწვდომი უნდა იყოს, როგორც დაფარვის ასოციაციის რეესტრში ჩანაწერების დანართები.

BWB-ს უფლება აქვს, ნებისმიერ დროს, ერთიანი საჯარო წესით, განსაზღვროს დამატებითი გადასახადები ან მოსაკრებლები სესხების ვალდებულებებისა და წლიური ამოღების ადმინისტრაციული ხარჯებისთვის, ან განსაზღვროს შესაბამისი პრემიები ან ფასდაკლებები.

დასაშვებია პირველი მუხლით განსაზღვრულ მინიმალურ განაკვეთზე მაღალი განაკვეთის გამოშვება ან საფონდო ბირჟის კოტირება.

გადახდები შეიძლება განხორციელდეს მხოლოდ იმავე სახის სახაზინო ობლიგაციებით, როგორიც გამოშვებულია.

მუხლი 7

საზოგადოებრივი სამეთვალყურეო საბჭოს საქმიანობა, იმდენად, რამდენადაც ის მოიცავს ამ კანონში მოცემული მოთხოვნების დაცვას, ექვემდებარება საზოგადოებრივი სამეთვალყურეო საბჭოს კონტროლსა და ზედამხედველობას, რომელიც შედგება ფინანსთა მინისტრის ან მის მიერ დანიშნული წარმომადგენლის, შინაგან საქმეთა მინისტრის ან მის მიერ დანიშნული წარმომადგენლის, იუსტიციის მინისტრის ან მის მიერ დანიშნული წარმომადგენლის და პარლამენტის მიერ ორი წლის ვადით არჩეული სამი პირისგან.

Machine Translated by Google

მუხლი 8

სასჯელის პუნქტი: თავისუფლების აღკვეთა სადაზღვევო ასოციაციის ფასიანი ქაღალდების განზრახ დაზიანებისთვის და ასევე კომერციული ან ჩვეულებითი, განსაკუთრებით საფონდო ბირჟაზე, სამშენებლო ბანკნოტების ან მათი გაცვლითი კურსის ღირებულების საბოტაჟისთვის ან ამის მცდელობისთვის. გარდა ამისა, ამისთვის მაღალი ფულადი ჯარიმებია გათვალისწინებული, თუნდაც იურიდიული პირებისთვის.

„აღმასრულებელი პირობების" ფარგლებში გაიცა ზუსტი მითითებები დირექტორთა საბჭოსა და საკონსულტაციო საბჭოს შექმნის შესახებ, რომელშიც შედიან სამინისტროების, პარლამენტისა და მშენებლების წარმომადგენლები. ასეთი საკონსულტაციო საბჭოს ამოცანაა სამშენებლო დოკუმენტაციის კანონიერი გამოყენების კონტროლი, გადახდების შემოწმება, იპოთეკური ანაზღაურების შემდგომი შემოწმება, უპროცენტო სამშენებლო დოკუმენტაციით იპოთეკის საფუძვლების დამტკიცება და ა.შ.

შემდგომში დამატებითი პირობები არეგულირებდა დაფარვასა და განბაჟებას, სამშენებლო ვალდებულებების გამოშვებულ სერიებსა და მასზე რეგისტრირებულ ფასიან ქაღალდებზე მარაგების აღრიცხვას და, გარდა ამისა, დამტკიცებულ სამშენებლო პროექტებზე დამატებით მითითებებს და ა.შ. იმ დროს ასეთი სოციალური ბანკის შექმნის სტიმული იყო უზარმაზარი საბინაო საჭიროება და ის გარემოება, რომ რაიხსა და პროვინციებს არანაირად არ შეეძლოთ კრიზისის ეფექტურად კონტროლი. საბინაო ოფისების შესაბამის ინსტიტუტებს, რა თქმა უნდა, შეეძლოთ საცხოვრებელი ფართების გათავისუფლება აქა-იქ, მაგრამ მათ არ შეეძლოთ ახალი საცხოვრებლების აშენება. ახალი სამშენებლო საქმიანობა მასალების ნაკლებობით იტანჯებოდა, უპირველეს ყოვლისა, იმ ფაქტით, რომ ქირის არსებული საგანგებო კონტროლის პირობებში, ახალი სახლების მშენებლობა აბსოლუტურად „წამგებიანი" იყო კერძო კაპიტალისთვის.

რაიხისა და პროვინციების მიერ ეგრეთ წოდებული დაკარგული სამშენებლო ხარჯების დასაფარად გაცემული გრანტები ვალუტის პროგრესირებადი დევალვაციის პირობებში არავითარ შემთხვევაში არ აღმოჩნდა საკმარისი. საცხოვრებელი სახლების ზოგადი მდგომარეობის მოხსნა აქა-იქ დაწყებული ინდივიდუალური მშენებლობებითაც კი შეუძლებელი იყო. იაფი იპოთეკური სესხების შექმნაც კი შეუძლებელი იყო, რადგან იმ დროს ფიქსირებული ქირის პირობებში, ყველაზე იაფი სამშენებლო ფულიც კი 4%-იან საპროცენტო განაკვეთს გამორიცხავდა.

ამრიგად, როგორც უკვე აღინიშნა ფუნდამენტურ დაკვირვებებში, უდიდესი საჭიროების მიუხედავად - არასაკმარისი მომგებიანობის გამო - საჭიროება უბრალოდ არ არის დაკმაყოფილებული.

ახლა კი, თუკი შესაძლებელი გახდება ყოველწლიურად განმეორებადი საპროცენტო ტვირთის მოხსნა, თუკი მოხდება უპროცენტო სახსრების განთავსება საცხოვრებლის საჭიროების მქონე პირთათვის, შესაძლებელია საბინაო ბაზრის გრანდიოზული სტიმულირება. თუმცა, ამით არა მხოლოდ მოიხსნება საბინაო საჭიროება მთელი თავისი სოციალური და ჯანმრთელობის ზიანით, არამედ შიდა ბაზარიც არაჩვეულებრივად იქნება სტიმულირებული, რადგან უამრავი დამხმარე პროფესია: მესაკეტეები, დურგლები, სახურავების მშენებლები, სანტექნიკოსები, მინის მკეთებლები, მემონტაჟეები, კერამიკოსები, იატაკის დამგებლები და კაფელ-მეტლახების მკეთებლები, მხატვრები და თაბაშირის მჭრელები ამაზე არიან დამოკიდებულნი, შემდეგ კი ისინი, თავის მხრივ, პოულობენ სამუშაოს და ფულს და ძლიერდებიან მსყიდველობითი უნარით.

თუმცა, ეს ნიშნავს, რომ უპროცენტო მშენებლობის ფულით არის შემოთავაზებული.

ეს სამშენებლო ვალდებულებები გამოშვებულია „სოციალური მშენებლობისა და ეკონომიკური ბანკის" მიერ. მომწოდებლებსა და მეწარმეებს ამ თანხით უხდიან მშენებლობის საფასურს. შენობის მესაკუთრე მიღებულ უპროცენტო თანხას 30-50 წლის განმავლობაში შესაბამისი განვადებით აბრუნებს, მშენებლობის ხასიათისა და გამძლეობის შესაბამისად. სამშენებლო ობლიგაციები განსხვავდება რაიხის ან პროვინციული ფულისგან ისევე, როგორც რაიხსბანკის ობლიგაციები განსხვავდებოდა სესხის სახაზინო ობლიგაციებისგან. როგორც უკვე აღვნიშნეთ, ამ სამშენებლო ობლიგაციებს სრული მატერიალური დაფარვა აქვთ იმით, რომ ამავდროულად, სამშენებლო ბანკის კრედიტისთვის წარმოიქმნება ახალი მატერიალური აქტივები (სახლები), რომლებიც გაცემული ობლიგაციების ტოლია.

Machine Translated by Google

რომლებიც იურიდიულად უზრუნველყოფილია იმავე ოდენობის უპროცენტო იპოთეკური სესხების რეგისტრაციით.

პრაქტიკულად, ამ შემთხვევაშიც, ახალი შენობების სრული ღირებულება არ იქნება მითითებული სამშენებლო ჩანაწერებში, არამედ მხოლოდ მშენებლობის ფაქტობრივი ხარჯები. შესაბამისად, მიწა უნდა გამოიყოს სულ მცირე მშენებლების, სამშენებლო საზოგადოებების ან თემების მიერ და, ამის გარდა, შენობის ღირებულების სულ მცირე 10-30% უნდა იყოს წარმოებული საცხოვრებლის საჭიროების მქონე პირების მიერ, საიდანაც 5% უნდა შენარჩუნდეს სამშენებლო ბანკის ადმინისტრაციული ხარჯების დასაფარად.

შემდეგ გადახდა ხდება ყოველგვარი პროცენტის გაანგარიშების გარეშე. ამ გზით, სახლის მესაკუთრეთა თავისუფალი ქონება მათ სახლებში წლიდან წლამდე იზრდება და ასევე იზრდება ღირებულება, რომელიც მთელ ასოციაციაში რჩება გაცემული სამშენებლო ვალდებულებების დასაფარად.
ამგვარად, მიმოქცევაში არსებული სამშენებლო ობლიგაციების რაოდენობა მცირდება განხორციელებული გადახდების შესაბამისად.

ამ სამშენებლო ფულის იურიდიული ხასიათი სხვა არაფერია, თუ არა ობლიგაციების გამოშვება.
ამ ობლიგაციის მოვალე სამშენებლო ბანკია. ობლიგაციის კრედიტორი არის ამჟამინდელი მფლობელი.
ეს ობლიგაცია.

არავის შეიძლება აუკრძალოს ობლიგაციების გამოშვება, ეს ყოველთვის მხოლოდ გარე გარემოებებზეა დამოკიდებული, მიიღება თუ არა ვინმეს მიერ გამოშვებული ობლიგაციები ზოგადად გადახდის სახით. როგორც ადრე არაერთხელ აღვნიშნეთ, სამშენებლო ობლიგაციები ყოველთვის და ნებისმიერი წარმოსადგენი ეკონომიკური და პოლიტიკური პირობის პირობებში სრულად დაფარულია მათთან დაკავშირებული მატერიალური აქტივებით. ამიტომ, ბანკის ნებისმიერ დროს სირთულეებში ჩავარდნაზე საუბარი არ შეიძლება.

თუმცა, საყოველთაო მიღება გარანტირებულია იმ მომენტში, როდესაც სახელმწიფო იღებს ვალდებულებას, აიღოს გარანტია სამშენებლო ვალდებულებების ვადით შეზღუდული გამოსყიდვის შესახებ და, ვალდებულებების ვადის განმავლობაში, მიიღოს ისინი თავის რეესტრებში გადახდის სახით ან როდესაც ისინი გამოცხადდება გადახდის კანონიერ საშუალებად.

გარანტიის ასეთი მიღება ამჟამად სახელმწიფოსთვის პრაქტიკულად ყველაზე ნაკლებ ტვირთს არ ნიშნავს; პირიქით. დღეს სახელმწიფომ რეალურად უნდა დახარჯოს და გადაიხადოს პროცენტი, შემდეგ კი ზოგადი გადასახადების მეშვეობით აანაზღაუროს ყოველწლიურად მილიონობით გრანტი მშენებლობის დაკარგული ხარჯებისთვის. შემდეგ ეს სრულად გაუქმდება.

ამგვარად, სახელმწიფოს მიერ ამჟამად გაცემული გრანტები რეალურად დაკარგული ფულია, რომელიც საზოგადოებამ უნდა აანაზღაუროს და რომელიც იმ იღბლიან ადამიანებს გადაეცემათ, რომლებმაც მართლაც შეძლეს ასეთი გრანტების მიღება.

ამგვარად, მაშინაც კი, როდესაც უპროცენტო სამშენებლო ვალდებულებების მიმღებებს შორის ვადაგადაცილებული გადამხდელი გარკვეულ დროს რეალურად ვერ ასრულებს თავის ვალდებულებებს, ეს არანაირ როლს არ თამაშობს სახელმწიფო ბიუჯეტის მიერ განხორციელებულ უზარმაზარ დანაზოგთან მიმართებაში, რადგან ამ გზით მას ასევე არ უწევს რაიმე მსხვერპლის გაღება, რომელიც სრულად იკარგება.

რადგან საქმე დიდი სოციალური მნიშვნელობის ამოცანას ეხება, გამართლებულია დადგინდეს დამოუკიდებელი საჯარო სამართლის კორპორაცია, როგორც მისი აღსრულების ინსტრუმენტი და მატარებელი.

ამ გზით ეს ინსტიტუტი ამოღებული იქნება კერძო ეკონომიკური სოციალური ფორმების სფეროდან, რომლებსაც ხალხის თვალში ბუნებრივია პირადი მოგება და გამდიდრების განზრახვები უკავშირდება. მეორეს მხრივ, ინსტიტუტი ამოღებული იქნება წმინდა სახელმწიფო საწარმოს სფეროდან, რომლის მიმართაც, უსამართლობის გარეშე, საზოგადოებაში ყველა ეკონომიკურ საკითხში გარკვეული ზიზღი არსებობს.

საიმპლემენტაციო რეგულაციებში უნდა იყოს ასახული ყველაფერი, რაც ძირითადად შეუცვლელია საზოგადოებისთვის და ბანკის ბიზნესის მართვის უსაფრთხოებისთვის.

Machine Translated by Google

შემოთავაზებულ საკონსულტაციო საბჭოს შეუძლია თავისი გავლენა ამის მიღმაც გამოავლინოს. თავად საკონსულტაციო საბჭო კვლავ ყველა დაინტერესებული ჯგუფის ანარეკლია.

სამშენებლო ბანკის, როგორც საჯარო სამართლის კორპორაციის დაარსებას ასევე აქვს სასიამოვნო თანმდევი შედეგი, რომ ამ გზით შექმნილი სიმდიდრის ღირებულებების მთელი კომპლექსი არ გვევლინება სახელმწიფოს საკუთრებად, არამედ დამოუკიდებელი იურიდიული პირის, სამშენებლო ბანკის საკუთრებად.

ამგვარად, ამ სამშენებლო ბანკის იურიდიული კონსტრუქცია ან სამართლებრივი ხასიათი შემდეგია: სამშენებლო ბანკი იურიდიული პირია იმ გარემოების გამო, რომ ის აღიარებულია ან დაარსებულია, როგორც საჯარო სამართლის კორპორაცია; ეს სამშენებლო ბანკი საერთოდ არ შედგება ინდივიდუალური წევრებისგან; ის თავისთავად არის მისი საქმიანობიდან გამომდინარე უფლებებისა და მოვალეობების მატარებელი. თუმცა, ის ასევე არ არის ოფიციალური პირი და არც სახელმწიფო დაწესებულება, არც სახელმწიფო ორგანიზაციის წევრი.

ასეთი სამართლებრივი ფორმის შექმნა ნამდვილად არ არის რაღაც ჩვეულებრივი და ტრადიციული; მიუხედავად ამისა, ეს უკვე კანონით არის გათვალისწინებული; თუმცა, დღევანდელი პირობები თანამედროვე ტიპის შესაბამის ინსტიტუტებს მოითხოვს. სწორედ ამაში მდგომარეობს ამ ტიპის რაღაცის დამყარების დამსახურება: რომ გარკვეული გზით, ადამიანი ტრადიციულის საზღვრებს სცილდება, რათა ეპოქის მოთხოვნებს მოერგოს.

ბიზნესის წარმოების პროცესი საუკეთესოდ აიხსნება კონკრეტული მაგალითით: სამშენებლო ბანკი წინასწარ აცხადებს იმ ფუნდამენტურ და წინაპირობებს, რომლებიც უნდა დაკმაყოფილდეს სამშენებლო ბანკის ფულის დამტკიცების მოთხოვნის განსახილველად.
განმცხადებელი თავის მოთხოვნას საჭირო დოკუმენტებთან ერთად სამშენებლო ბანკს უგზავნის და, დადებითი გადაწყვეტილების შემთხვევაში, ხელშეკრულებას დებს საცხოვრებლის საჭიროების მქონე პირებთან (სახლის მესაკუთრეებთან).

ამ ხელშეკრულებაში, პირველ რიგში, უნდა იყოს გათვალისწინებული ყველაფერი, რასაც სამშენებლო ბანკის დადგენილება და განხორციელების დებულებები ითვალისწინებს, კერძოდ, მშენებლობისთვის გამოყოფილი თანხების მხოლოდ შენობის მშენებლობისთვის გამოყენების ვალდებულება, იპოთეკური სტატუსის ვალდებულება და დაფარვის ვალდებულებები. გარდა ამისა, ამ ხელშეკრულებაში უნდა იყოს გათვალისწინებული ყველა სხვა შესაბამისი სამართლებრივი პირობა. განსაკუთრებით უნდა განისაზღვროს, რომ საცხოვრებლის საჭიროების მქონე პირს არ აქვს უფლება ხელახლა გაყიდოს ქონება, რაც, უფრო მეტიც, პრაქტიკულად, იპოთეკური ხელშეკრულებით უკვე ხაზგასმულია. მემკვიდრეობის გადაცემის და გადახდის შეუსრულებლობის შემთხვევების პირობები შესაბამისად უნდა დარეგულირდეს ერთი ან მეტი დაფარვის განვადებით.

(დეტალები ამ საკითხის ბუნებიდან გამომდინარეობს).

რადგან ყველა მიწოდების ფირმა და ყველა მუშაკი ანაზღაურებას მხოლოდ სამშენებლო ბანკის მიერ წარმოებული სამშენებლო ბანკნოტებით იღებს, სამშენებლო ბანკნოტები ყველა შემთხვევაში პირველად მიმოქცევაში მხოლოდ იმ შემთხვევაში შედის, თუ ქონებას ექვივალენტი ერიცხება. სამშენებლო ბანკნოტები საზოგადოებამდე მუშებისა და მომწოდებლებისგან აღწევს; არსებული ფასიანი ქაღალდების გათვალისწინებით და განსაკუთრებით იმის გამო, რომ სახელმწიფო იღებს სამშენებლო ბანკნოტების გარანტიას და სახელმწიფო ხაზინა სამშენებლო ბანკნოტებს გადახდის სახით იღებს, საზოგადოება სამშენებლო ბანკნოტებს სხვა ნებისმიერი ფულის მსგავსად მიიღებს. ამრიგად, სახლის მესაკუთრეს რჩება გადასაწყვეტი, თუ როგორ შეასრულებს ის სამშენებლო ბანკის წინაშე თავის ვალდებულებას, ყოველწლიურად სამშენებლო ბანკნოტებით დაფაროს სესხის აღებული თანხის 2%. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, შენობის მესაკუთრემ და სამშენებლო ბანკის იპოთეკური მოვალემ ყოველწლიურად უნდა წარმოადგინოს სამშენებლო ბანკნოტების 2% მიმოქცევაში არსებული თანხიდან. პრაქტიკულად, იპოთეკური მოვალეები შეაგროვებენ სამშენებლო ბანკნოტებს, რომლებიც რეალურად მიმოქცევაში იქნება ადგილობრივ ფულთან ერთად მათი დაფარვის ვადის გასვლამდე და ამით დაასრულებენ თავიანთ გადახდას.

Machine Translated by Google

ვალდებულება. სამშენებლო ბანკნოტების მისაღებად განსაკუთრებით შესაფერისი ადგილი იქნება ნებისმიერ დროს მოქმედი სამშენებლო ობიექტები.

თუ ვივარაუდებთ, რომ მიუნხენში წელიწადში 10 მილიონის ღირებულების სამშენებლო ბანკნოტები გამოიცემა, აქედან ყოველწლიურად 200 000 ოქროს მარკა სამშენებლო ბანკს დაუბრუნდება; ამგვარად, მაქსიმუმ 50 წლის შემდეგ, მთელი 10 მილიონი დაბრუნდება და სამშენებლო ბანკი აგროვებს თანხას, მაქსიმუმ 50 წლის შემდეგ მისგან აშენებული სახლები იფარება და მათი მფლობელების ვალებისგან თავისუფალი საკუთრება ხდება. მთელი გადახდა განხორციელდა პროცენტისთვის ერთი პენის უსარგებლოდ გადახდის გარეშე; გადახდა ასევე ხორციელდება მხოლოდ სამშენებლო ბანკის დაარსების მარტივი გზით, რომელიც სახელმწიფო გარანტიით არის დაკავშირებული.

სოციალური აქტი იმაში მდგომარეობს, რომ სახელმწიფომ სახლების ღირებულება აბსოლუტურად არაფრისგან შექმნა, რომ მთელი ამ შენობის მშენებლობით მან ათასობით მუშისა და ბიზნესმენისთვის შემოსავალი შექმნა. თუ ვივარაუდებთ, რომ საქმე ათასობით ინდივიდუალურ სახლს ეხება, ათასობით მიწის გარეშე მცხოვრები მიწათმფლობელად გარდაიქმნება.

გამოთქმული იქნება სხვადასხვა წინააღმდეგობა და დათქმა, რომელთაგან ყველაზე მნიშვნელოვანის შემოთავაზება შეიძლება:

1. ინფლაციის წინააღმდეგობა. ეს წინააღმდეგობა ისეთივე მოკლევადიანია, როგორც უმნიშვნელო; როგორც უკვე ახსნილია წინა პასაჟებში, ინფლაცია შეიძლება წარმოიშვას მხოლოდ იქ, სადაც გამოშვებულია დაუფარავი ფული. აქ მატერიალური დაფარვა სამშენებლო ბანკნოტების საწინააღმდეგოდ დგას; ამიტომ, უმნიშვნელოა, თუ მიმოქცევაში სამშენებლო ბანკნოტების მნიშვნელოვანი რაოდენობაც კი გავა.

2. შენიშვნა, რომ ეს საკითხი ახალი და შეუმოწმებელია. ეს შენიშვნა მიუღებელია და საკითხი შესაძლოა ახალი იყოს გერმანიისთვის. სხვაგან მიჩვეულები არიან ასეთ უპროცენტო ვალის სერტიფიკატებს, რომლებიც დაფარულია მატერიალური აქტივებით. ამის ტიპიური მაგალითია ინგლისური ორდერი, რომელიც ასი წლის წინ შემოიღეს და დღემდე შემორჩენილია. ორდერი არის ორდერი, რომელიც მფლობელს აძლევს უფლებას გარკვეულ ცენტრალურ საწყობში შენახულ ნედლი რკინის გარკვეულ რაოდენობაზე. ეს ორდერის კუპიურები გამოიყენება როგორც ვალუტა; ორდერის მსყიდველობითი უნარი მხოლოდ იმ რყევებს მოიცავს, რომლებსაც ნედლი რკინის ფასი ექვემდებარება მსოფლიო ბაზარზე.

მაგალითად, გერმანიაში ასეთი ორდერების არსებობის შემთხვევაში, ისინი სრულიად დამოუკიდებელი იქნებოდა გერმანული ვალუტებისა და მათი რყევებისგან. ამ ორდერების ღირებულება დაკავშირებული იყო ნედლი რკინის ფასთან და ამ ფასების ღირებულება, თავის მხრივ, ავტომატურად რეგულირდებოდა ვალუტასთან მიმართებაში.

ორდერში ჩვენ ვხვდებით ამ უპროცენტო ვალის სერტიფიკატისა და მატერიალური აქტივით დაფარული ვალის ორდერის პოპულარობის მნიშვნელოვან მაგალითს.

რამდენადაც აუცილებელია ახალი შენობების მნიშვნელოვანი და ეროვნული ეკონომიკური მნიშვნელობის მშენებლობა, აუცილებელია მთელი კოლონიების თანმიმდევრულად აშენება.

არასწორი თვალსაზრისი იქნებოდა, თუ ინდივიდუალური სახლების ან თუნდაც ტერასული სახლების აშენებას მხოლოდ მაშინ მოვინდომებდით, როდესაც სახლის მაძიებელს თავად სურს მისი მფლობელი გახდეს.
ზიანი, რომელიც უნდა გამოსწორდეს, არის საბინაო პრობლემა, ამგვარად, საქმე ძირითადად საცხოვრებელში კი არა, საცხოვრებლის შესაძლებლობების შექმნაშია. ეს საჭიროება ასევე დაკმაყოფილდება იმით, რომ წახალისდება გასაქირავებელი ბინების კომერციული მშენებლობა. ამიტომ, არაფერი უშლის ხელს ძველი სტილის გასაქირავებელი სახლის მფლობელს, მიიღოს სამშენებლო ბანკნოტები ახალი გასაქირავებელი სახლის მშენებლობისთვის. სწორედ ასეთი პირების შემთხვევაში იქნება შესაძლებელი ნაღდი ფულით წინასწარი გადახდის მოთხოვნა, რომელიც მთელი შენობის მხოლოდ 10%-ს შეადგენს.

Machine Translated by Google

ღირებულება; ამ ადამიანების უმეტესობა მზადაა და შეუძლია საკუთარი სახსრებიდან მნიშვნელოვანი თანხები დახარჯოს საცხოვრებლის მშენებლობაზე, თუ ისინი გრანტის სახით სამშენებლო ბანკისგან შესაბამის დარჩენილ ან ნაწილობრივ თანხას უპროცენტოდ მიიღებენ. სწორედ სამშენებლო ბანკის ფულის უპროცენტო ბუნება იძლევა სამშენებლო ბაზრის აღორძინების ამ ასპექტის გათვალისწინების საშუალებას, რომელიც ასე მნიშვნელოვანია დიდი ქალაქებისთვის.

თუმცა, ეს სოციალური მშენებლობისა და ეკონომიკური ბანკი მოგვიანებით, საცხოვრებელი შენობების დაფინანსების ფარგლებს გარეთ, უპროცენტო კრედიტების გაცემაზე გადავა ეროვნული ეკონომიკურად მნიშვნელოვანი საწარმოებისთვის, მრეწველობისთვის, კომუნალური სამუშაოებისთვის, სოფლის მეურნეობის გაუმჯობესებისთვის და ა.შ., თუნდაც უფრო მოკლე დაფარვის ვადით.

Machine Translated by Google

სახელმწიფო გადასახადების გარეშე

ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფოს მთავარი მიზანია: სახელმწიფო გადასახადების გარეშე. თუ დღევანდელ პირობებში ეს შეიძლება გიჟურ უტოპიად ჟღერდეს, თუ ბევრს შეიძლება ეს დაპირებად მოეჩვენოს, რომელიც ძალიან კარგია იმისთვის, რომ სიმართლე იყოს, მიუხედავად ამისა, ჩვენ ვიცით, რომ ეს მიზანი სრულიად მიღწევადია, სულ მცირე იმდენად, რამდენადაც მოსახლეობაზე უზარმაზარი გადასახადების ზეწოლა უნდა მოიხსნას.

წინა თავებში სრული სიცხადით წარმოვადგინეთ იმის დასტური, რომ დღეს თითქმის ყველა გადასახადი მხოლოდ პროცენტის გადახდის ხარჯზე იხარჯება. ჩვენ გადასახადებს ვიხდით პურის ყოველი ნაჭრისთვის, რომელსაც ვჭამთ, ყველა თბილი სასადილო ზედმეტი გადასახადებით ფასდება, ნებისმიერი შენაძენი გაყიდვების გადასახადით არის დატვირთული. მაგრამ ყველაფერი, რაც ამ გზით გადასახადებში შედის, სულაც არ არის საკმარისი მხოლოდ რეპარაციული ვალებიდან გადასახადების გადასახდელად.

უგემოვნობისა და კრიტიკული გაგების ნაკლებობაზე მეტყველებს ის, თუ უგულებელვყოფთ ისეთ მთავარ მიზანს, როგორიც, უდავოდ, გადასახადების გარეშე სახელმწიფოა, როგორც უტოპია. მისთვის, ვინც ჩვენთან ერთად გაიარა თანამედროვე ფინანსური პოლიტიკის ფართო და ჩახლართული გზები და ვისაც არ დაუკარგავს არიადნეს ძაფი - სახელმწიფოს საპროცენტო ვალდებულება - ადვილი უნდა იყოს მინოტავრის ამ ლაბირინთიდან გამოსავლის პოვნაც.

ის, ვინც თავს ამაღლებს დეგრადაციაზე და ამაღლებული თვალსაზრისით აკვირდება აღწერილ კავშირებს: სახელმწიფოს საპროცენტო ვალდებულება - გადასახადები - ინფლაცია; ის, ვინც დასავლეთის კულტურული წრის ყველა ერის საპროცენტო ვალდებულება აღიარა, როგორც ყველაფერზე დომინანტური ფაქტი; ის, ვინც აღიარა, რომ ჩვენ ვცხოვრობთ შრომასა და სიმდიდრეს შორის ჯანსაღი და გონივრული პირობების სრული შეცვლის ეპოქაში; ის, ვისაც აღარ შეუძლია თავი აარიდოს იმ აქტუალურ ლოგიკას, რომ განსაკუთრებით სახელმწიფო, თავისი ფინანსური სუვერენიტეტის ძალით, არ არის მთლიანად დამოკიდებული სესხის გზაზე, მაგრამ მას შეუძლია შემოქმედებითად დააფინანსოს საკუთარი უფლებით ყველა დიდი სახელმწიფოებრივი ამოცანა; მისთვის ეს მხოლოდ ბოლო ნაბიჯია ფინანსურ-პოლიტიკური ახალი სამყაროსკენ ისეთი სახელმწიფოს მოთხოვნა, რომელშიც სახელმწიფო ფინანსური ადმინისტრაცია თავის პირველ ამოცანად არ მიიჩნევს მოქალაქეებისგან რაც შეიძლება მეტი გადასახადის ამოღებას, არამედ, პირიქით, ყველა დამამძიმებელი საგადასახადო ზეწოლის მოხსნას და ეროვნული ეკონომიკის განაყოფიერებას.

ჩვენ შეგვიძლია წარმოვადგინოთ რიცხვითი მტკიცებულება იმისა, რომ გადასახადების გარეშე სახელმწიფო საერთოდ არ არის უტოპია, მაგრამ ამის შესაძლებლობა მოცემულია ყველა მოწესრიგებულ სახელმწიფო ბიუჯეტში, თუ სახელმწიფო გათავისუფლდება მასზე დაკისრებული პროცენტის ტვირთისგან. ის, რომ მას შეუძლია ამის გაკეთება პასუხისმგებლობის გარეშეც, დასტურდება სახელმწიფოების გაკოტრების ისტორიით, რომელიც ათობით შემთხვევას მოგვითხრობს, როდესაც შტატებმა გაკოტრების გზით თავი დააღწიეს მათზე დაკისრებული პროცენტისა და ვალის ტვირთისგან.

ძალიან შორს წაგვიყვანდა, თუ აქ კიდევ ერთხელ დეტალურად განვიხილავდი ჩემს პატარა პოლემიკურ ნაშრომში „სახელმწიფო გაკოტრება“ მოცემულ ზუსტ დემონსტრირებას: გადაწყვეტა, კერძოდ, სახელმწიფო სესხებიდან პროცენტის გადახდის კორექტირება ობლიგაციების უპროცენტო საბანკო აქტივებად ერთდროული გარდაქმნის გზით, არანაირად არ იმსახურებს გაკოტრების სამარცხვინო სახელს, არამედ სახელმწიფოსა და ხალხის გათავისუფლების ეს ფორმა პროცენტით შეზღუდული ვალისგან სინამდვილეში ნიშნავს სახელმწიფოსა და ეკონომიკის თავისუფლებას აუტანელი ჯაჭვებისგან.

თუმცა, ამ საპროცენტო გადასახადების კორექტირება ომამდეც კი შესაძლებელს გახდიდა მთელი სახელმწიფო ადმინისტრაციის სახელმწიფო ხარჯების დაფარვას. მაგალითად, მე მოვიყვანე 1911 წლის ბავარიის სახელმწიფო ბიუჯეტი. იმ დროს, ბავარიის სახელმწიფოს შემოსავლები ე.წ. კომერციული სახელმწიფო საწარმოებიდან (რკინიგზა, ფოსტა და ტელეგრაფი) 120 მილიონ ოქროს მარკას შეადგენდა, ხოლო სახელმწიფო სატყეო მეურნეობიდან - 40 მილიონს. საერთო ჯამში...

Machine Translated by Google

მთელი სახელმწიფო ადმინისტრაციის ხარჯები მართლმსაჯულების განხორციელებისთვის (ყველა რაიონული სასამართლო მათი მთელი პერსონალითა და მატერიალური ხარჯებით, ყველა პროვინციული სასამართლო, რაიონული სასამართლო და მიუნხენის, ნიურნბერგის და ა.შ. უმაღლესი სასამართლოები) 27 მილიონს შეადგენდა. მთელი ბავარიის მიწის მთელი დიდი და ასე ფრთხილად შემუშავებული შიდა ადმინისტრაციისთვის - ამგვარად, მრავალი რაიონული სასამართლოსთვის, საგრაფო მთავრობებისთვის, მიუნხენის პოლიციის დეპარტამენტისთვის, ჟანდარმერიისთვის, ასევე მრავალი სხვა ორგანოსა და ხელისუფლებისთვის, როგორიცაა სამედიცინო ორგანოები, პროვინციული ვაქცინაციის საავადმყოფო, საკვებისა და ნახევრად ფუფუნების საკვების კვლევითი ინსტიტუტები, სანატორიუმები და ფსიქიატრიული საავადმყოფოები, ადმინისტრაციული სასამართლო, პროვინციული სტატისტიკის ოფისი, მეტროლოგიური ორგანოები, სადაზღვევო პალატები და ა.შ. - სახელმწიფო ბიუჯეტიდან იყო გამოყოფილი. განათლებისთვის, 1911 წელს, 40 მილიონი სკოლისა და ეკლესიისთვის, განსაკუთრებით ყველა საშუალო სკოლისთვის, საშუალო სკოლისთვის, მოსამზადებელი სკოლისთვის, ლათინური სკოლებისთვის, საშუალო განათლების სკოლებისთვის, უმცროსი სკოლებისთვის, უმაღლესი პროფესიული სასწავლებლებისთვის, მასწავლებელთა მომზადების დაწესებულებებისთვის, ყველა სახელმწიფო სამშენებლო სკოლისა და სპეციალიზებული სკოლისთვის, სავაჭრო და მუსიკალური სკოლებისთვის, სასოფლო-სამეურნეო და რაიონული სასოფლო-სამეურნეო სკოლებისთვის, ვაიჰენშტეფანისთვის80 და ბიოლოგიური კვლევითი ინსტიტუტისთვის, ყველა ქალთა საგანმანათლებლო ინსტიტუტისთვის და შემდეგ, უპირველეს ყოვლისა, უნივერსიტეტებისთვის მათი უთვალავი კოლექციებითა და ინსტიტუტებით, ტექნიკური უნივერსიტეტისთვის, სხვა ხელოვნების უნივერსიტეტებისთვის, სავაჭრო უნივერსიტეტებისთვის, მუსიკის აკადემიისთვის, შემდეგ მაქსიმილიანეუმისთვის81, შემდგომ მეცნიერებისა და ხელოვნების ცენტრალური ინსტიტუტებისთვის, მეცნიერებათა აკადემიისთვის, სახელმწიფო სამეცნიერო კოლექციებისთვის, ბავარიის მუზეუმებისთვის, სახელმწიფო ბიბლიოთეკისთვის, სახელმწიფო თეატრისთვის და ა.შ., კულტურის სამინისტროს ამ უზარმაზარი საქმიანობის სფეროსთვის, მისი ათასობით ჩინოვნიკით, მისი უზარმაზარი ხელოვნების საგანძურით კოლექციებსა და მუზეუმებში, რომელთაგან თითოეულს ნამდვილად სჭირდება შენობები, ადმინისტრირება და მოვლა, 1911 წელს სულ 51 მილიონი გამოიყო. ფინანსთა სამინისტროს სფეროში , რომელიც სინამდვილეში მხოლოდ ხალხისგან ფულის გამოძალვის ფუნქციებს არ ასრულებს, შედის ტყის ადმინისტრაციის საქმიანობა ასობით მეტყევით, შემდეგ მაღაროების, დნობის ქარხნების, მარილის ქარხნების ადმინისტრაცია, მთელი ცენტრალური და დამხმარე საბაჟო ოფისები, ცენტრალური ზარაფხანის ოფისი, სახელმწიფო ვალის ადმინისტრაცია და სახელმწიფო ბანკი, შემდეგ მიწისმზომველთა ოფისები და პროვინციული მიწისმზომველთა ოფისი, შემდეგ სახელმწიფო სპა ადმინისტრაციები, სასამართლო ლუდსახარშის ოფისი, მიუნხენი და ა.შ. ამ ასევე ძალიან დიდმა საწარმომ 15 მილიონის ხარჯი გამოიწვია. ტრანსპორტის სამინისტროს ხარჯები საკუთარი საოპერაციო შემოსავლებით იფარებოდა, მეორეს მხრივ, ძველი საჯარო მოხელეების პენსიები დამატებით ძალიან მაღალ თანხას, დაახლოებით 36 მილიონს მოითხოვდა.

ამგვარად, იუსტიციის ადმინისტრირებამ, შიდა ადმინისტრაციამ, მათ შორის შენობებმა - რომლებიც ზემოთ კონკრეტულად არ მიხსენებია - და ასევე ფინანსურმა ადმინისტრაციამ, ასევე განათლებამ და განვითარებამ, ასევე პენსიებმა მოითხოვა 27+40+51+13+36=167 მილიონი.

სახელმწიფო საწარმოების, ფოსტისა და რკინიგზის, მაღაროებისა და ტყეების მიერ სახელმწიფო ხაზინაში შეტანილი დაახლოებით 160 მილიონი დოლარის ნაშთი, ფაქტობრივად, თითქმის საკმარისი იქნებოდა მთელი გიგანტური სახელმწიფო ადმინისტრაციული აპარატის დასაფარად - გადასახადების ერთი პენის გარეშე!

ამგვარად, გადასახადების გარეშე სახელმწიფო რეალობად იქცეოდა, თუ ბავარიელი ხალხისგან მიღებული გადასახადების მთლიანი ჯამი, ანუ პირდაპირი გადასახადის 60 მილიონი და არაპირდაპირი გადასახადის 53 მილიონი და დამატებით 31 მილიონი მოსაკრებელი, სულ 134 მილიონი, სრულად არ იქნებოდა გამოყენებული სასესხო კაპიტალის პროცენტის გადასახდელად. მხოლოდ ბავარიის სახელმწიფო ვალების პროცენტის გადახდა

---

[80] ვაიჰენშტეფანი ზემო ბავარიაში XI საუკუნის მონასტერია, რომელიც 1803 წელს სატყეო სკოლად და სახელმწიფო ლუდსახარშად გადაკეთდა.

81 მიუნხენის მაქსიმილიანეუმი ბავარიის მეფე მაქსიმილიან II-მ სტუდენტური ფონდის ადგილად დააპროექტა. 1949 წლიდან მასში ბავარიის სახელმწიფო პარლამენტი მდებარეობს.

Machine Translated by Google

მოითხოვა 84.6 მილიონი (!) და ბავარიას ასევე 50 მილიონი უნდა გადაეცა რაიხისთვის რაიხის ვალიდან პროცენტის გადასახდელად.

მე მოკლედ მიმოვიხილე ჩვენი სახელმწიფოებრივი ცხოვრების დიდი და პატარა სფეროები. ეს განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია, რადგან ნაციონალ-სოციალიზმი ასევე ითვალისწინებს, თუ რამდენად ბევრ და სამაგალითო საქმეს ასრულებდა ძველი სახელმწიფო, ბევრ რამეს, რაც არ საჭიროებს რეფორმას და გაუმჯობესებას იმდენად, რამდენადაც ეს არ ეხება საკითხებს, რომელთა დასრულებაც არასდროს შეიძლება.
ყველა სახელმწიფო ორგანიზმისთვისაც კი მართალია, რომ ის ვერ გაჩერდება, თუ არ სურს გაქვავება. ბევრ სფეროში უფრო ახალი და თავისუფალი სული არ ავნებს და აქა-იქ საფუძვლიანი რეფორმებია მიზანშეწონილი. ჩვენი ადმინისტრაციული აპარატის მრავალ შტოში სულ მცირე ახალი სული უნდა შემოვიდეს, განსაკუთრებით საჯარო მოხელის განსაზღვრული პასუხისმგებლობის სული მისი ამოცანებისა და იმ ადამიანების მიმართ, რომლებსაც ის ემსახურება.

მხოლოდ ერთი სფერო იყო იძულებული სრულიად ყალბ გზაზე აეყვანა - სახელმწიფო ფინანსური ადმინისტრირება. თუ ისეთი გარემოებები, როგორიც ახლახან აღწერილია, შესაძლებელია, ეს ნამდვილად იმის ნიშანია, რომ აქ რადიკალური ცვლილება უნდა განხორციელდეს. თუმცა, ეს სიმართლეა უკვე ომამდელი სახელმწიფოსთვის - უკვე იმ დროს სახელმწიფო კერძო სასესხო კაპიტალის საპროცენტო სამსახურში იყო ჩართული.
სახელმწიფოს იმ დროს უკვე არსებულ სასესხო კაპიტალზე დამოკიდებულებას ისე გასაოცრად ვერაფერი ავლენს, როგორც შემოსავლის სხვადასხვა ფორმაზე გადასახადების განაწილების მიმოხილვა. 1911 წლის ბიუჯეტის მიხედვით, რომელზეც დღემდე ვაფუძნებთ ჩვენს დაკვირვებებს, მიწის ქონება შეფასდა 12,6 მილიონად, სახლის ქონება - 12,1 მილიონად, კომერციული საწარმოები - 17 მილიონად, მაგრამ, მეორე მხრივ, კაპიტალური პენსიები, რომელთა საპენსიო შემოსავალი 253 (!) მილიონი ოქროს მარკაა, მხოლოდ 10 მილიონად. ამრიგად, ეს ნამდვილად უკიდურესად ლმობიერი მოპყრობაა იმ ადამიანების მიმართ, რომლებსაც შეუძლიათ ძალისხმევის გარეშე ცხოვრება და მუშაობა მშრომელი მოსახლეობის ხარჯზე.

უამრავი მცირე საპენსიო შემოსავალი - ამით ჩვენ 70-700 მილიონი მარკის საპენსიო ჯგუფს ვგულისხმობთ - ციფრებში ნამდვილად წარმოადგენს კაპიტალური საპენსიო საგადასახადო ვალდებულებების უპირატეს მასას, ანუ დაახლოებით 150,000-ს, მაგრამ არც მათი შემოსავალი კაპიტალური პროცენტებიდან და არც მათი გადასახადები, დაახლოებით 0.7 მილიონი, არ ითამაშებს როლს სახელმწიფო ბიუჯეტში - მაგრამ ის, რაც ამ ციფრებს ჩვენთვის ასე აღსანიშნავს ხდის, არის ის გარემოება, რომ დიდმა სასესხო კაპიტალმა ამ ასობით ათასი მცირე პროცენტის მიმღებში შექმნა ძლიერი დამცავი დაცვა ძალისხმევისა და უმუშევრად მიღებული პროცენტის შემოსავლის წინააღმდეგ ყველანაირი თავდასხმისგან.

ბუნებრივია, ადვილია ამ მცირე პროცენტის მიმღებთა დარწმუნება, რომ მათი დანაზოგი გარკვეულწილად უნდა უზრუნველყოფდეს პროცენტის მიღების მუდმივ უფლებას, რადგან აშკარაა ამ ადამიანების მსგავსება, რომლებმაც მთელი ცხოვრება იშრომეს და რეალურად იმუშავეს თავიანთი დანაზოგისთვის, სახელმწიფოში პენსიის მიმღებებთან და დასაქმებულთა პირობებთან. თუმცა, ის, რაც ამ დამოკიდებულებას პენსიის იდეისგან განასხვავებს, არის არსებითი განსხვავება, რომ პენსიის მოთხოვნა დამოკიდებულია პიროვნებაზე და წყდება სიკვდილის შემდეგ, მაშინ როდესაც პროცენტის მოთხოვნა მატერიალურია და პიროვნებისგან დამოუკიდებლად, უპიროვნო გზით არის დაკავშირებული ფულის შიშველ ფლობასთან, როგორც „მარადიულ იურიდიულ მოთხოვნასთან“.

ამ კავშირებს ზოგადი ხანდაზმულობის პენსიების განხილვისას უფრო დეტალურად განვიხილავთ, რადგან ეს დაკვირვებები საშუალებას მოგვცემს, ვიპოვოთ გადასვლა გაუმართლებელი მარადიული ინტერესიდან ყველა ეროვნული თანამებრძოლის გამართლებულ პრეტენზიაზე უდარდელ სიბერეზე.

ეს წვრილი პროცენტის მიმღებები არ ფიგურირებენ იმ საკითხში, რომელსაც ძველი სახელმწიფოს მხრიდან სესხის კაპიტალისადმი განსაკუთრებული ლტოლვითი მოპყრობის შესახებ განვიხილავთ, არამედ მხოლოდ ისინი, ვინც კაპიტალური პენსიების ლომის წილს შთანთქავს და შემდეგ კვლავ სახელმწიფოს დიდ ფინანსურ დონორებად გამოდიან.

Machine Translated by Google

ასე რომ, ბოლო მოეღოს ინტერესებზე ორიენტირებული სახელმწიფო ფინანსური ადმინისტრირების ამ ეროვნულ-ეკონომიკურ სისულელეს და გადავიდეთ თავისუფალ ნაციონალ-სოციალისტურ სახელმწიფოში, სადაც სამუშაო და შესრულება გათავისუფლებულია ყველა გადასახადისგან.

როგორც კი სახელმწიფო გათავისუფლდება საპროცენტო ვალდებულებების ტყვიისგან, მაშინ დავინახავთ, რის მიღწევა შეუძლია მას. თუ დამატებით გაჩნდება შემოსავლის ახალი, ფართომასშტაბიანი წყაროები, როგორიცაა ჰიდროენერგიისა და ქვეყნის ბუნებრივი რესურსების გამოყენება, მაშინ გადასახადების გარეშე სახელმწიფო აღარ იქნება უტოპია, არამედ სასიხარულო რეალობა.

თუ მაინც გვსურს ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფოს საგადასახადო პოლიტიკაზე საუბარი, ეს იმიტომ ხდება, რომ ასეთი საგადასახადო წყაროებიდან შეიძლება გამოიყოს სახსრები მრავალი ამოცანის შესასრულებლად, რომლებიც რეალურად სახელმწიფოს გადაწყვეტას ელოდება, რომელთათვისაც სახელმწიფო ბიუჯეტში არასდროს ყოფილა მეტი სახსრები. აქ ჩვენ ვფიქრობთ ეროვნული ჯანდაცვის ფართო სფეროებზე, სქესობრივი გზით გადამდები დაავადებების, ალკოჰოლის ბოროტად გამოყენების წინააღმდეგ ბრძოლაზე, ფიზიკური სპორტის ხელშეწყობაზე, ხელოვნებისა და მეცნიერების უფრო არსებით ხელშეწყობაზე, დეკრეტულ შვებულებაზე, ბავშვებზე ზრუნვაზე, ბაღის ქალაქების მშენებლობაზე და უპირველეს ყოვლისა, გერმანელი ხალხის საპატიო ვალის გამართლებაზე მისი ომში დაჭრილების, ომის ქვრივებისა და ობლების მიმართ.

საგადასახადო პოლიტიკის სფეროში ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფო სისტემის სახელმძღვანელო პრინციპებად უნდა იქნას მიღებული შემდეგი:

1. შიდა სესხებზე პროცენტის გადახდის მიზნით დაბეგვრა გამორიცხულია.
2. გადასახადები დასაშვებია მხოლოდ არაპროდუქტიული მიზნებისთვის სახელმწიფო ხარჯების დასაფარად, ადმინისტრირებისთვის, მართლმსაჯულების განხორციელებისთვის, სამხედრო, პოლიციისა და ჯანდაცვის სისტემისა და განათლებისთვის, იმდენად, რამდენადაც კომერციული სახელმწიფო საწარმოების, რკინიგზის, ფოსტის, ტელეგრაფის, სახელმწიფო ტყეებისა და სახელმწიფო მაღაროების ნაშთები, აგრეთვე დიდი სახელმწიფო ქალაქთაშორისი ბაზებიდან ელექტროენერგიის მიწოდება, არ არის საკმარისი მათ დასაფარად.
3. განსაკუთრებული საჭიროებების ან განსაკუთრებული საგანგებო სიტუაციების დასაფარად, განსაკუთრებით ომის შემთხვევაში, პირდაპირი და არაპირდაპირი გადასახადები არა მხოლოდ დასაშვებია, არამედ სავალდებულოც.
4. ქონებაზე პირდაპირი გადასახადების დაწესება შესაძლებელია ნებისმიერი ფორმით, თუმცა აქ უნდა დაიგეგმოს ფართომასშტაბიანი გრადაცია. შემოსავალი უნდა დარჩეს გადასახადისგან თავისუფალი შესაბამისი ოდენობით. ამ შემთხვევაში, აქამდე არსებულთან შედარებით უფრო საფუძვლიანად უნდა იქნას განხილული, ჰყავს თუ არა გადასახადის გადამხდელს ოჯახი შვილებით ან სხვა სახის მზრუნველობის მოვალეობები.
5. სახელმწიფო მოხელეები ძირითადად გათავისუფლებულნი უნდა იყვნენ გადასახადებისგან. დაქორწინებულებისთვის შვილები შეღავათები გარანტირებული უნდა იყოს.
6. ნორმალურ დროს არაპირდაპირი გადასახადები მხოლოდ ფუფუნების საგნებზეა გათვალისწინებული. ამ შემთხვევაში, სახელმწიფოს ხელთ აქვს შესანიშნავი საშუალება, იმოქმედოს ისე, რომ გააკონტროლოს და გაზარდოს ფასები იმ ნივთების წარმოებაზე, რომლებიც მხოლოდ მიმზიდველი ფუფუნების, ფუფუნებისა და ჭამისა და სმის სიუხვის, ასევე მოდის ექსცესების უსიამოვნებას ემსახურება. თუნდაც ნახევრად ფუფუნების საქონელი, როგორიცაა თამბაქო, ალკოჰოლი, ღვინო, იმდენად, რამდენადაც ისინი არ ემსახურება ჯანმრთელობის მიზნებს, იბეგრება არაპირდაპირი გადასახადებით. მეორეს მხრივ, ყველა არაპირდაპირი გადასახადი, რომელიც დღეს მთლიანად ხალხს ექსპლუატაციას უწევს, ფუნდამენტურად უნდა იქნას აცილებული. აქ ვგულისხმობთ ყველა უაზრო არაპირდაპირ გადასახადს, რომელიც მხოლოდ ფასების ზრდის მიზნით მოქმედებს, შაქარზე, მარილზე, ასანთზე, ნათურებზე, ლიმონათზე, ასევე ნახშირზე გადასახადებს, რომლებიც წარმოებას რადიკალურად აძვირებს, ასევე პირადი და საქონლის ტრანსპორტირების გადასახადებს და, უპირველეს ყოვლისა, სასაქონლო გაყიდვების გადასახადებს.

7. ომისა და რევოლუციის მოგების შეგროვება სამართლიანობის ამოცანად უნდა შესრულდეს. ასეთი ამოცანისთვის, ბუნებრივია, ჯერ უნდა შეიქმნას გაანგარიშების გონივრული საფუძვლის საფუძველი, რომლის მიხედვითაც შესაძლებელი იქნება ამჟამინდელი სიმდიდრის შედარება ადრინდელთან. ცხადია, აქაც კვლავ უნდა გაკეთდეს განსხვავება პროდუქტიული შრომით წარმოქმნილ სიმდიდრეს შორის, რომლისთვისაც ომმა განსაკუთრებული აღმავლობა გამოიწვია. ეს მხოლოდ სწორი და

Machine Translated by Google

სწორია, რომ ასეთი საკმაოდ მნიშვნელოვანი ომის მოგების ნაწილი საზოგადოებისთვის იხარჯება. მეორე მხრივ, გაცილებით მკვეთრი შეფასება უნდა გაკეთდეს იმ სიმდიდრის შემთხვევაში, რომელიც შუამავლური ვაჭრობითა და სპეკულაციით წარმოიქმნება.

8. შესაძლებლობის ფარგლებში უნდა შეიზღუდოს საფოსტო ინდექსის გადასახადები და მოსაკრებლები, თუნდაც გადასახადები, რომლებიც ზღუდავს სიმდიდრის ელემენტების განკარგვის თავისუფალ უფლებას, იმდენად, რამდენადაც ეს განკარგვა არ არის მიმართული ზოგადი კეთილდღეობის წინააღმდეგ. ამას ასევე მიეკუთვნება მემკვიდრეობისა და საჩუქრის გადასახადები.

ფუნდამენტურად, საგადასახადო-ფინანსური პოლიტიკა უნდა ისწრაფოდეს „სახელმწიფოს გადასახადების გარეშე" საბოლოო მიზნისკენ, რადგან სახელმწიფოს ამოცანა არ არის მოქალაქეებისგან ფულის გამოძალვა, რათა გააგრძელოს არსებითად ყალბი სახელმწიფო სესხების ეკონომიკა, არამედ ხალხის საერთო კეთილდღეობის ამაღლება. სახელმწიფო არ არსებობს იმისთვის, რომ იყოს დიდი სასესხო კაპიტალის პროცენტის ამკრეფი, არამედ იმისთვის, რომ დაიცვას თავისი სახელმწიფო მოქალაქეების პიროვნება და ქონება და ქვეყნის ბუნებრივი რესურსები საზოგადოებისთვის გამოსაყენებლად გახადოს. არაპროდუქტიული სახელმწიფო ამოცანების სახსრები, როგორც უკვე აღვნიშნეთ, უნდა იქნას აღებული, პირველ რიგში, კომერციული სახელმწიფო საწარმოების ნამეტებიდან და მეორეც, ფუფუნების გადასახადებიდან, მესამეც, იმ სიმდიდრიდან და შემოსავლიდან, რომელიც აღემატება იმას, რაც შეიძლება მიღებულ იქნას მხოლოდ სამუშაოს შესრულებით და მხოლოდ ამის შემდეგ, ქონებრივი საშუალო კლასისგან, ასევე ნახევრად ფუფუნების საგნებზე არაპირდაპირი გადასახადებიდან, რომელთა გამოყენება სასიცოცხლოდ აუცილებელი არ არის. და მხოლოდ ომის დროს, როდესაც მთელი ერის სიცოცხლეს საფრთხე ემუქრება, შეუძლია სახელმწიფოს მოითხოვოს, რომ თუნდაც საზოგადოებამ - ისევე, როგორც მას შეუძლია მოითხოვოს სამხედრო სამსახური ყველასგან თავისი სამსახურებრივი სუვერენიტეტის მეშვეობით - და კიდევ ერთხელ, განსაკუთრებული მითითებით ქონებრივ კლასებზე, შეიტანოს თავისი ფინანსური წვლილი ომის წარმოებაში არაპირდაპირი და პირდაპირი გადასახადების სახით.

დასასრულ, შეგვიძლია კიდევ რამდენიმე რამ ვთქვათ „კომერციული სახელმწიფო საწარმოების" საკითხზე. ახლა უპირატესობას ანიჭებენ იმ ფაქტს, რომ სახელმწიფო საწარმოები არ არიან „მომგებიანი". ჩვენ უკვე ვრცლად განვიხილეთ მომგებიანობის ფუნდამენტური საკითხი.

რკინიგზის და ა.შ. „საქმიანი გზით" წარმართვის, „არაეკონომიური სახელმწიფო საწარმოსგან გათავისუფლების" ან „შერეული ეკონომიკური ფორმის" შექმნის მცდელობაში მხოლოდ მსხვილი სასესხო კაპიტალის ცუდად დაფარული სურვილი იმალება, რომ ერის ეს მნიშვნელოვანი სიმდიდრის კომპონენტიც კი მისთვის სასარგებლო გახდეს. თუ სახელმწიფო სიმდიდრის ამ კომპონენტებსაც კი გადასცემს, მაშინ ის სრულად გადაეცემა სასესხო კაპიტალს და, სასესხო კაპიტალის პროცენტის ამკრეფის ფუნქციის ნებართვის გარდა, მას აღარ აქვს ისეთი სფერო, რომელშიც ის სუვერენულია, ან რომელშიც მას შეუძლია მარეგულირებელი წესით მოქმედება და საიდანაც მას შეუძლია მნიშვნელოვანი შემოსავლების მიღება თავისი ამოცანების დასაფარად.

Machine Translated by Google

სახელმწიფოს ფინანსურ-პოლიტიკური განთავისუფლება

თავდაპირველად აღვწერეთ, თუ რა ზომებია მისაღები იმისათვის, რომ მომავალში შეუძლებელი გახდეს ისეთი გარემოებების შექმნა, როგორსაც ახლა ვხედავთ. ეს ამოცანები მართლაც მოითხოვს შემოქმედებით მომსახურებას, მაგრამ მიუხედავად ამისა, მათი მიღწევა შესაძლებელია არსებული სამართლებრივი პირობების დაზიანების ან შეცვლის გარეშე. სხვა საქმეა ჩვენი სახელმწიფოს შიდა და გარე კრედიტორების წინაშე პროცენტით შეზღუდული ვალის არსებული ჯაჭვების გაწყვეტასთან დაკავშირებით.

აქ გასატარებელი ზომები თავისთავად უკიდურესად მარტივია, მხოლოდ მათი აღსრულება გამოიწვევს მრავალ სირთულეს. შიდა სესხებიდან მარადიული პროცენტის ვალდებულების სამკურნალო საშუალებაა: ამ პროცენტის გადახდის კანონიერი გაუქმება. მეორეს მხრივ, მსხვილი სასესხო კაპიტალი, მცირე პენსიონერების ინტერესების დაცვით, დიდ აჟიოტაჟს ატეხს და ყველაზე საშინელ მუქარას გამოუცხადებს სახელმწიფოს, რომელიც „ფეხქვეშ თელავს ხელშეუხებელ უფლებებს", რომელიც „ჩადის კანონს, რომელიც მას ნდობის უკანასკნელ ნაპერწკალს წაართმევს". მსხვილი კაპიტალი, ბუნებრივია, ყველა ბერკეტს გამოიყენებს, რათა თავიდან აიცილოს „ძირითადი ეკონომიკური კანონების წინააღმდეგ ჩადენილი უზარმაზარი დანაშაული". ბუნებრივია! - ნამდვილად არ შეიძლება ველოდოთ, რომ საერთაშორისო ძალა მოულოდნელად უარს იტყვის მმართველობაზე.

ამ ბრძოლაში საქმე მხოლოდ რკინის ნერვების შენარჩუნებასა და საკუთარი თავისთვის იმის არდაშვებაშია. შეგეშინდეთ პრესის კულების ყმუილი, რომლებიც მაღალი ფინანსებით ირჩენენ თავს.

ებრაელი ამ ბრძოლას ყველაზე შეუპოვარი და ჯიუტი დაჟინებით წარმართავს, რადგან ეს „მისი პატივის" საკითხია, როგორც მოხუცი როტშილდი ამბობდა: „ჩემი ფული ჩემი პატივია და ვინც ჩემს ფულს იღებს, ის ჩემს პატივს ართმევს".

ახლა, მართლაც, მათი ფული არავითარ შემთხვევაში არ უნდა ჩამოერთვას სახელმწიფო ობლიგაციების მფლობელებს, არამედ უბრალოდ უნდა მოიხსნას სამართლებრივი მოთხოვნები, რომლებიც, თავისი შედეგით, ეროვნული საზოგადოებისთვის ძალიან დიდ უსამართლობად იქცა.

მაგრამ სახელმწიფოს თვალსაზრისით, ისევე როგორც მოსახლეობის თვალსაზრისით, რომლებმაც თავიანთი შრომით უზარმაზარი თანხები უნდა შეაგროვონ „სახელმწიფო კრედიტორების კანონიერი მოთხოვნების" დასაკმაყოფილებლად, საქმე არ არის „სამართლებრივი მოთხოვნები", არამედ ყველა დროის უდიდესი უსამართლობის - მშრომელი ხალხის ხანგრძლივი ძარცვის შესახებ სახელმწიფო მხარდაჭერით მსხვილი კაპიტალისტების მცირე ნაწილის სასარგებლოდ. სახელმწიფო, რომელიც „პროცენტის მონობის დარღვევას" ფაქტად აქცევს, არანაირად არ ჩადის უსამართლობას, მაგრამ ის ისყიდის საკმაოდ ძლიერ უსამართლობას, რომლის ჩადენისთვისაც თავად შეასრულა მარიონეტული სამსახური.

რა თქმა უნდა, ეს ნიშნავს ამჟამინდელი სახელმწიფოს სრულ რეორგანიზაციას; მან უნდა გადაწყვიტოს, სურს თუ არა მთელი სახელმწიფოს მომსახურება, თუ, როგორც ახლა, სურს იყოს საერთაშორისო ფინანსების აღმასრულებელი.
ამ საკითხთან დაკავშირებით კომპრომისები არ არსებობს. აქ მხოლოდ გადამწყვეტი ზომების მიღებაა შესაძლებელი მიზნის მიღწევასა და გამოსავალზე.

ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფო ნამდვილად აცნობიერებს ამ ძლიერ გადაწყვეტილებას - ასეთი გადამწყვეტი ნაბიჯის გადადგმა უკიდურესად რთული იქნებოდა, თუ ზუსტად არ ვიცოდეთ, რა უნდა შევქმნათ საპროცენტო კაპიტალისტური ეკონომიკის ნაცვლად. მაგრამ რადგან ეს ვიცით, გამარჯვების სრული დარწმუნებით შევდივართ მსოფლიო ისტორიის ამ უდიდეს ბრძოლაში. ჩვენ ვიცით, რომ საპროცენტო ბატონობა მხოლოდ ტყუილსა და მოტყუებაზეა აგებული და, რადგან ეს ვიცით და ნათლად ვაღიარეთ, ასევე ვიცით, რომ ტყუილისა და მოტყუების ასეთი ქსელი , რაც არ უნდა ძნელად იყოს დაქსელილი, ერთი ხმაურით შეიძლება დაიშალოს.

მხოლოდ ერთი, უკანასკნელი კითხვა უნდა გვაინტერესებდეს: რას იტყვიან უცხო ქვეყნები ასეთ რადიკალურ რეფორმაზე და განსაკუთრებით უცხოელი კრედიტორებისთვის პროცენტის შემდგომ გადახდაზე უარის თქმაზე?

Machine Translated by Google

დიახ, რას იტყვიან ამაზე უცხო ერები? ეს კითხვა თავისთავად უაღრესად მნიშვნელოვანია როგორც ჩვენი გერმანული გაჭირვებისთვის, ასევე უდიდესი წრეების კოსმოპოლიტური განწყობისთვის.
რა არის ზოგადად „უცხო ერები"? არიან ისინი ფრანგები, ინგლისელები, ამერიკელები? არიან ისინი შვედები, ჰოლანდიელები და ნორვეგიელები? არიან ისინი რუსები თუ ჩინელები? ან ინდოელები, ფუგაელები82 ან კონგოელი ზანგები? მართლაც, ყველა ეს ხალხი ჩვენთან მიმართებაში „უცხო ერებს" მიეკუთვნება. ახლა, ამ „უცხოელთა" უდიდესი რაოდენობა საერთოდ არაფერს იტყვის, ჩინელების ყველაზე მცირე რაოდენობა, ასევე რუსებისა და ფრანგების ყველაზე მცირე რაოდენობამ ზოგადად იცის, რაზეა საუბარი. და ბოლოს, რჩებიან ჩვენი ომის მტრების მთავრობები და შემდეგ, ბუნებრივია, როგორც ნამდვილად დაინტერესებულები, ებრაელი საერთაშორისო ბანკირები, რომლებიც „რამეს იტყვიან ამის შესახებ". თუმცა, რას იტყვიან ამაზე საერთაშორისო ფინანსები, პასუხის გაცემა ძალიან ადვილია. ის, მის ხელთ არსებული ყველა საშუალებით, ასეთ პროცედურას კულტურული კაცობრიობის წინააღმდეგ უპრეცედენტო დანაშაულად დაახასიათებს, საკუთარი ერთგული პრესის მეშვეობით, ყველა შესაძლო ტყუილითა და დამახინჯებით, ეგრეთ წოდებულ ცივილიზებულ სამყაროს აღებული ვალდებულებების ასეთი უპრეცედენტო დარღვევის წინააღმდეგ წააყენებს, ევროპის სრულ კრახზე ისაუბრებს და შეეცდება საფრანგეთი, როგორც ევროპული ცივილიზაციის განსაკუთრებით შესაფერისი მატარებელი, გერმანიის წინააღმდეგ ღია ომისკენ წაახალისოს. ყველაფერი ის, რასაც უცხო ერები, ანუ ებრაული მაღალი ფინანსები, იტყვიან დიდი ებრაელობის სრული ძალაუფლების წინააღმდეგ ასეთი მკვლელობის მცდელობის წინააღმდეგ.

ამრიგად, შესაძლებელია როგორც თავად კითხვის, ასევე პასუხის დაზოგვა. რადგან, როგორც ჩანს, ძალა, რომლის წინააღმდეგაც განმათავისუფლებელი ომია მიმართული, უბრძოლველად არ დაემორჩილება საკუთარ თავს, რადგან საქმე აქ არ ეხება გერმანელებს, რომელთათვისაც უცხოური ინტერესები და უფლებები ძირითადად უფრო წმინდაა, ვიდრე გერმანელების უფლებები, არამედ ადამიანებს, რომელთა ყველაზე გამორჩეული თვისება ძალაუფლებისადმი სასტიკი ნებაა.

ყველა ასეთ საბოლოო ისტორიულ საკითხში აბსოლუტურად უაზროა სპეკულაციური დაკვირვებების გაკეთება იმის შესახებ, თუ რას გააკეთებს მტერი ახლა, რადგან აშკარაა, რომ ეს უკანასკნელი არ დაუშვებს განთავისუფლებას ან აჯანყებას დაუყოვნებლივ. სულ სხვაა იმის განხილვა, თუ რა ძალაუფლების საშუალებები აქვს მოწინააღმდეგეს განკარგულებაში და იმის ცოდნა, თუ რა ძლიერი მხარეები აქვს თავად. თუ, გარდა ამისა, ადამიანმა ზუსტად იცის, რა უნდა გააკეთოს და რა გააკეთებს თავად, მაშინ უნდა დააკვირდეს, თუ როგორ მოიგერიებს მტერი შეტევას და მხოლოდ ამის შემდეგ შეუძლია მიიღოს კონტრზომები. ვერცერთი სამხედრო გეგმა ვერ განსაზღვრავს კამპანიას პირველი შეტევის შემდეგ, მაგრამ მას ნამდვილად შეუძლია მოგვცეს ზოგადი მითითებები ენერგიული მოქმედების კურსისთვის. ასევეა აქაც.

ჩვენს შემთხვევაში, ოპონენტების დაჭერა რთულია, რადგან საქმე არაპიროვნულ და ზეეროვნულ ძალას ეხება. ამიტომ, საარჩევნო კამპანიის გეგმაში პირველ რიგში უნდა იქნას გათვალისწინებული, თუ რომელი ძალაუფლება და ინტერესები არ განიხილება, როგორც ოპონენტები. ეს მნიშვნელოვანია იმისათვის, რომ არ მოხდეს ძალაუფლების არასაჭირო გამოყენება იმ მიმართულებით, საიდანაც საფრთხე არ არსებობს.

კითხვის უკან, „რას იტყვიან ამაზე უცხო ქვეყნები?", ძირითადად იმალება შფოთვა, რომ ასეთ შემთხვევაში ჩვენ ვერ მივიღებთ კრედიტს, საკვებს ან სხვა ნედლეულს საზღვარგარეთიდან.
ახლა რა სიტუაციაა აქ?

როგორც ეროვნულ ეკონომიკას, გრძელვადიან პერსპექტივაში, ჩვენი იმპორტის დაფარვა მხოლოდ ექსპორტის საშუალებით შეგვიძლია, ანუ საქონელი საქონელზე გავცვალოთ, მაგრამ არა ქაღალდის ფულით და არა „კრედიტებით". ეს ყველაფერი გარკვეული დროის განმავლობაში მუშაობს, სანამ უცხო ქვეყნები რეალურ კრედიტს გასცემენ, ანუ სანამ სხვადასხვა უცხოელ მომწოდებლებს სჯერათ, რომ გერმანელი იმპორტიორები შესაბამისი საქონლისთვის სრული ღირებულების ფულს გადაუხდიან. თუმცა ეს მხოლოდ იმ შემთხვევაშია შესაძლებელი, თუ იმპორტიორები გერმანული საქონლის ექსპორტიორების რანგში უცხოურ ფულს აგროვებენ. შიში იმისა, რომ ჩვენ ბამბას ან ცხიმს ვერ მივიღებთ,

82 სამხრეთ ამერიკის სამხრეთ კიდესთან მდებარე არქიპელაგის, ცეცხლოვანი ტიერა-დელ-ფუეგოს მაცხოვრებლები.

Machine Translated by Google

სპილენძის ან საკვების, საერთაშორისო საპროცენტო გადასახადებზე უარის თქმის გამო, აერთიანებს საკითხებს, რომლებსაც ძირითადად ერთმანეთთან არაფერი აქვთ საერთო. გრძელვადიან პერსპექტივაში, თუნდაც მთლიანად ებრაული დიდი ბანკების ძალაუფლება ვერ შეაჩერებს ნედლეულის მწარმოებელ ქვეყნებში არსებული ჭარბი პროდუქციის გერმანულ ქარხნებსა და სამუშაო ადგილებამდე მიღწევას და ანალოგიურად, გერმანული მზა პროდუქცია ვერ გაივლის გზას მსოფლიოს გასაყიდ ბაზრებზე. საქონლის ეს ურთიერთგაცვლა სხვადასხვა ეროვნულ ეკონომიკას შორის მართლაც ხდება მიწოდებისა და მოთხოვნის დამაჯერებელი კანონების შესაბამისად. რა თქმა უნდა, იძულებით და დროებით, შეზღუდვები და შეჩერებები შეიძლება მოხდეს აქ, როგორც ეს ომის დროს განვიცადეთ და შემდეგ ისევ რურის რეგიონში83. მაგრამ ეს ყველაფერი ძალისმიერი ზომებია, რომლებიც უცხო ქვეყნებს ანალოგიურად აზიანებს.

ამგვარად, დარწმუნებით შეგვიძლია ვივარაუდოთ, რომ საბითუმო ვაჭრობა წარმატებით დააკმაყოფილებს აბსოლუტურად აუცილებელ იმპორტის მოთხოვნილებას. ყოველთვის იარსებებს ნეიტრალური ქვეყნები, რომელთა მეშვეობითაც ეს იმპორტი ჩვენამდე მოხვდება.

გარდა ამისა, ეროვნულ ეკონომიკას, რომელიც კვლავ აცნობიერებს თავის ეროვნულ მოვალეობებს და ამით კვლავ უფრო ეფექტური გახდება ექსპორტის შემთხვევაში, შეუძლია გაცილებით მეტად დაეყრდნოს იმ ფაქტს, რომ ის ძველ ნდობას დაიბრუნებს. იმპორტსა და ექსპორტში დროებითი შუამავლის კრედიტები სავაჭრო სახლების საქმეა და მათ პირად კრედიტზეა დაფუძნებული.

ახლა ამ საკითხს კიდევ ერთი ასპექტი აქვს, კერძოდ, პოლიტიკური იძულებითი ზომების შიში რაიხის ან ფედერალური შტატების სამხედრო ობლიგაციებისა და სხვა საპროცენტო ობლიგაციების ეროვნული პროცენტის გადახდის შეჩერების გამო. ესეც კი უკიდურესად ნაკლებად სავარაუდოა, რადგან საქმე ეხება გერმანიის სამთავრობო ობლიგაციების ინდივიდუალური კერძო კრედიტორების საპროცენტო მოთხოვნებს, რომელთა გულისთვისაც თითქმის შეუძლებელია რაიმე პოლიტიკური ქმედების განხორციელება. სინამდვილეში, სახელმწიფოების გაკოტრების ისტორიაში ჯერ არ მომხდარა, რომ სახელმწიფოს მიერ პროცენტის გადახდის შეჩერების შემდეგ სამხედრო ჩარევა მომხდარიყო. საპირისპირო მოსაზრება, რომ ამ შემთხვევაში, საფრანგეთი დაუყოვნებლივ განახორციელებდა საპასუხო ზომებს, არავითარ შემთხვევაში არ უნდა იქნას მიღებული ლოგიკური საფუძვლით, რადგან წინააღმდეგ შემთხვევაში, მტრებს იმ დროს მოუწევდათ სამხედრო მოქმედებებით ჩარევა გერმანული მარკის ვარდნის წინააღმდეგ. ვალუტის ვარდნამ საბოლოოდ წაართვა გერმანული ობლიგაციების უცხოელ კრედიტორებს ყველაფერი. ახლა ჩვენი ზომები საერთოდ არ ითვალისწინებს ამ შიდა გერმანული სახელმწიფო ვალების გაუქმებას, არამედ მხოლოდ პროცენტის გაუქმებას და ობლიგაციების საბანკო აქტივებად გარდაქმნას. მეორეს მხრივ, ნაღდი ფულის გადახდა შეიძლება დაუყოვნებლივ შესთავაზოს უცხოელ კრედიტორებს.

როგორ არის შესაძლებელი, რომ ასეთ შემთხვევაში, ანუ როდესაც ბატონი X. ილინოისი ან ჩიკაგო თავისი ბანკირისგან მიიღებს ინფორმაციას, რომ გერმანიის მთავრობა ნაღდი ფულით იხდის საომარ ობლიგაციებს და რომ ეს თანხა მის ანგარიშზეა ჩარიცხული, ის ძალიან გაბრაზდება და თავის მთავრობას გერმანიის წინააღმდეგ აამოქმედებს?

სერიოზული წინააღმდეგობა არცერთი მხარისგან არ უნდა იყოს მოსალოდნელი, თუ ნაციონალისტური გერმანიის მთავრობა გამოაცხადებდა ყველა საპროცენტო ობლიგაციის პროცენტის გაუქმებას და ამ ობლიგაციების სახელმწიფო ბანკებში ან საფოსტო ჩეკების ანგარიშებზე უპროცენტო აქტივებად გარდაქმნას.
ჩვენთვის მნიშვნელოვანია, რომ ჩვენი ზომებით საზოგადოება არ დაზარალდეს - ის ფაქტი, რომ წინააღმდეგობა კაპიტალისტური მხრიდან განხორციელდება, ვერ შეაფერხებს განმათავისუფლებელ საქმეს. სწორედ ამ ზომების შემთხვევაში დაინახავთ, რომ აქ სულების განცალკევება მოხდება და რომ იმ ადამიანების დახურული ფალანგა, ვინც ამ მთავრობაში იგრძნობს, განთავისუფლებას და...

---

[83] როდესაც 1922 წლის ბოლოს გერმანელები სერიოზულად არღვევდნენ მოკავშირეებისთვის ომის რეპარაციების სახით ხე-ტყისა და ქვანახშირის გადახდას, ფრანგებმა და ბელგიელებმა, საფრანგეთის პრემიერ-მინისტრის, რაიმონ პუანკარეს ხელმძღვანელობით, 1923 წლის იანვარში დაიკავეს რურის ინდუსტრიული რეგიონი. გერმანიის რეაქცია ამ ოკუპაციაზე ძირითადად პასიური წინააღმდეგობა იყო, რამაც მსოფლიოს სიმპათია დაიმსახურა და გამოიწვია რეპარაციების პირობების „შერბილება" დაუსის პაქტში.
1924 წლის აპრილი (იხ. ზემოთ გვ. 94), რომელიც ასევე მოითხოვდა მოკავშირეთა საოკუპაციო ჯარების გაყვანას რურის რეგიონიდან.

Machine Translated by Google

შრომის უზარმაზარი ზეწოლისგან გათავისუფლება ძალიან მალე ყველა მუშას მოიცავს. მათ მოწინააღმდეგეებად მხოლოდ ბანკებისა და საფონდო ბირჟების წრე და მცირე პენსიონერთა წრეში მყოფი პირები დარჩებიან, რომლებიც საკუთარ უპირატესობებში არიან ჩარჩენილები.

მომუშავე ადამიანს განსაკუთრებული ინტერესი არ აქვს იმაში, რომ თავისი დროებითი აქტივებიდან ბანკებისგან პროცენტს იღებს, მით უმეტეს, რომ მას არ აქვს ინტერესი კრედიტებზე ძალიან მაღალი პროცენტების გადახდის მიმართ; მას სურს, რომ თავისი ფული, როგორც საბრუნავი კაპიტალი, იმუშაოს და გამოიმუშაოს. ამ მიზეზით, ყველა ბიზნესმენი, ქარხნის მფლობელი და ვაჭარი ძალიან ნაკლებად იქნება დაინტერესებული საპროცენტო კაპიტალისტური სისტემის შენარჩუნებით. - ეს ნათელი ხდება ყველასთვის, ვინც გაითვალისწინებს, რომ სახელმწიფო ინტერესები - როგორც ყველაზე ნათლად ვაჩვენეთ - მხოლოდ პირდაპირი ან ირიბი გადასახადების მეშვეობით მოიპოვება პროდუქტიული მუშაკების შრომითი შემოსავლიდან.

ვისაც ეს ცოდნა ნათლად აქვს მხედველობაში, ვერავინ შეარყევს მას ვერცერთ მომენტში, რადგან ეს მართლაც ფუნდამენტური პრინციპია: სახელმწიფოს მხოლოდ იმის მიცემა შეუძლია, რაც რაღაც ფორმით კვლავ უნდა წაართვას თავის მოქალაქეებს.

სახელმწიფოს პროცენტის გადახდის პროცენტი ყველა შემთხვევაში უნდა იყოს აღებული პროდუქტიული მუშაკებისგან. ამ პრინციპიდან არცერთი მუშა არ არის გამორიცხული, მით უმეტეს, ფიზიკური მუშა, რომელსაც არ აქვს საპროცენტო ობლიგაციები. ეს სიტუაცია მას ყველაზე მეტად აზარალებს, რადგან პირდაპირი და განსაკუთრებით არაპირდაპირი გადასახადებიც ყველაზე მძიმედ მოქმედებს მასზე. ახლა, ის ფაქტი, რომ სწორედ მუშას მოეთხოვება გადასახადი პირდაპირი საშემოსავლო გადასახადის სახით შემოსავლის გამოქვითვის სახით ყველა სხვა წრეზე ადრე, უკვე მუშას ამ საკითხებში ნათელმხილველად აქცევს; იგივე ეხება ყველა დასაქმებულს. რა თქმა უნდა, ეს წრეები გაცილებით ნაკლებად აცნობიერებენ გაცილებით რადიკალურ არაპირდაპირ გადასახადებს - თუმცა ისინი მათ ძირითადად ინფლაციაში გრძნობენ, როგორც ეს აღწერილია „ინფლაციის“ თავში. არაპირდაპირი გადასახადი ყველაზე არასოციალური გადასახადია. ის ამძიმებს შრომას სუფთა სასესხო კაპიტალის სასარგებლოდ. არავის შეუძლია მისგან თავის დაღწევა და, შესაბამისად, ის ყველაზე მკაცრად ავიწროებს მას, ვისაც ყველაზე ნაკლები შემოსავალი აქვს. მეორე მხრივ, არაპირდაპირი გადასახადები - ქვანახშირის, მარილის, ასანთის, შაქრის, ლუდისა და სასმელების გადასახადები, პირადი ტრანსპორტის გადასახადები და ა.შ. - სულაც არ აწუხებს დიდი კაპიტალის მფლობელს.

ამიტომ, მუშათა წრიდან ის, ვინც ასეთი განმათავისუფლებელი საქმის მოწინააღმდეგეა
ეს შეიძლება მხოლოდ ამ კავშირების ცოდნისა და გაგების ნაკლებობის გამო იყოს.

ბოლო და ყველაზე რთული საკითხი, რომელსაც ამ თავში კვლავ უნდა შევეხოთ, არის საერთაშორისო საპროცენტო ვალდებულებების მოხსნის საკითხი - სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ომის ვალების შემდგომ საპროცენტო გადახდებზე უარის თქმა.

ეს საკითხი ყველაზე მჭიდროდ არის დაკავშირებული გერმანიის ისტორიულ საკითხთან, უფრო მეტიც, ეს სინამდვილეში გერმანული საკითხია ზოგადად, რადგან ის ამბობს: სურს გერმანელ ერს თავისუფლება თუ მონობა?

ჩვენ ვიცით, რომ ასეთ საბოლოო საკითხებში მხოლოდ მტკიცე ნებას შეუძლია გამარჯვების განსაზღვრა და მიღწევა - ამ კითხვაზე პასუხი, შესაბამისად, ფინანსურ-პოლიტიკური დაკვირვებების ფარგლებს სცილდება. თუმცა, აუცილებელია, რომ ერმა, რომელიც თავისუფლებისთვის უნდა იბრძოდეს, იცოდეს, რომ მისი მონობა, უპირველეს ყოვლისა, ფინანსურ-პოლიტიკურია, რომ აქ პოლიტიკა და ეკონომიკა ყველაზე მჭიდრო კავშირშია. თუმცა, სწორედ ეს არის ამჟამინდელი სიტუაციის სიახლე, რომ მას ფინანსური ძალაუფლების პოლიტიკური შეხედულებები მართავს და სამხედრო ძალაუფლების პოლიტიკური შეხედულებები მხოლოდ მეორე ადგილზეა.

ჩვენ ნამდვილად შეგვიძლია მამონისტურ ეპოქაზე ვისაუბროთ, როგორც ახალ ეპოქაზე. ღმერთი მამონი ამ სამყაროს ტახტზე ავიდა. იმპერატორი და მეფე მის წინაშე თაყვანს სცემენ. პარლამენტები და მთავრობები მისი მორჩილი მსახურები არიან. მან შეძლო დიდი მოძრაობების შეერთება - ისევე როგორც დაქირავებული მუშაკების სწრაფვა მათი გაუმჯობესებისკენ. საერთაშორისო კაპიტალმა ასევე შექმნა...

Machine Translated by Google

მსოფლიოს სტამბები, რომლებიც მისი მიზნების მისაღწევად არიან მზად - რადგან მან ასევე თავი კულტურული სიმდიდრის მმართველად და ყველა ეროვნული ადგილობრივი ხელოვნებისა და ლიტერატურის ფალსიფიცირებად აქცია.

მამონისტური შემოსევისა და მსოფლიო მმართველობის ყველაზე გამორჩეულ მატარებლებად ჩვენ ებრაელები ამოვიცანი და ამგვარად, ჩვენი ცოდნის წრე კვლავ იხურება ყველა კითხვის კითხვით - ებრაული კითხვით.

საპროცენტო პრობლემის გადაწყვეტა ებრაული საკითხის გადაწყვეტაა. ჩვენი განმარტებების გაგებით, საპროცენტო პრობლემის გადაწყვეტა ებრაული მსოფლიო მმართველობის დანგრევაა, რადგან ის ანადგურებს მსოფლიო ებრაელობის ძალას - მის ფინანსურ ძალას.

მაგრამ პროცენტის პრობლემის გადაწყვეტა, უფრო მეტიც, კონსტრუქციული გაგებით, ერთდროულად დრო ასევე სოციალური საკითხის გადაწყვეტაა.

ომის ვალების ყველა პროცენტისა და გადასახადის გადახდაზე უარის თქმა საერთაშორისო ფინანსებს, ანუ საფრანგეთს, მთელი გერმანიის მთელი ფინანსური ადმინისტრირების ხელში ჩაგდების საკითხზე დააყენებდა. თუ რაიხის ყველა გადასახადი მოიხსნება, რომელიც ამჟამად მტრისთვის პროცენტის გადახდას ემსახურება, ეს, უპირველეს ყოვლისა, შინაგანად გიჟური საგადასახადო ჩაგვრისგან გამოხსნას, უდიდესი მასშტაბის დიდ სოციალურ-პოლიტიკურ საქმეს ნიშნავს და მტერს გერმანიაში საკუთარი ფინანსური ადმინისტრირების განვითარების მცდელობა მოუწევს.

მაგრამ თუ გერმანელი ხალხი დაინახავდა ფრანგ ან ებრაელ გადასახადების ამკრეფს, რომელიც ყველა საგადასახადო და საპენსიო ოფისში იჯდა და თუ ეს უცხოელი დამპყრობლები ფერმერების სადგომებიდან საუკეთესო ძროხებს წაართმევდნენ, მაშინ მათი რისხვა და აღშფოთება შესაძლოა მალე იმდენად ძლიერი გამხდარიყო, რომ ერთ ღამეს სისხლიანი ცოცხით გაანადგურებდნენ უცხო აჩრდილს და გერმანიას გაათავისუფლებდნე

ზოგადად, აიღებდა თუ არა სამხედრო ძალა ასეთ წამოწყებას სამსახურში ამიტომ, ფინანსური ძალაუფლება კვლავ საეჭვოა.

ჩვენი განთავისუფლების ნების პერსპექტივები სულაც არ არის ისეთი არახელსაყრელი, როგორც თავიდან შეიძლება ჩანდეს - პირიქით. როგორც კი გერმანიამ ერთხმად უარი თქვა თავისი „ომის გმირების" გადაცემაზე, ამ „არა"-თი აჩრდილი დასრულდა.

ახლა საერთაშორისო ფინანსები აუცილებლად მოძებნის სხვა მეთოდებს, განსაკუთრებით ბოიკოტის მეთოდს და საერთაშორისო ბაზრის სრულ ჩახშობას. ის, რომ ის ამ უკანასკნელშიც ვერ მიაღწევს წარმატებას, ასევე შეიძლება დანამდვილებით ითქვას, რომ გერმანული საქონლის ბოიკოტი გერმანიას თავდაპირველად მხოლოდ მის ეკონომიკურ საქმიანობაში და გარკვეული დროით მხოლოდ მის შიდა ბაზარზე მიმართავს. ამიტომ, აქაც მხოლოდ გამოცდილი შიდა პოლიტიკის ამოცანა იქნება - განსაკუთრებით საბინაო მშენებლობის სფეროში გულუხვი ხელშეწყობის გზით - კრიტიკული დროების გადალახვა და მათი ხალხის კეთილდღეობისთვის გამოყენება, სანამ მსოფლიოსკენ ახალი გზები არ განისაზღვრება.

მსოფლიოსკენ ახალი გზების გახსნა მოხდება ებრაული ბატონობის დარღვევით, მათ შორის სხვა ერებშიც კი, რადგან ცალკეული ერების გზა ჯანსაღი ეროვნული ეკონომიკისკენ მხოლოდ ებრაულ-მამონისტური შხამით მათი შიდა მოწამვლისგან განკურნებით იქნება შესაძლებელი. შემდეგ ერებს შორის ჯანსაღი საერთაშორისო ვაჭრობისა და ეკონომიკური ვაჭრობის ბუნებრივი გზები თავისით გაიხსნება - და კაცობრიობა, რომელიც ებრაული ჩაგვრისგან გათავისუფლდება, უპრეცედენტო კეთილდღეობის ხანას განიცდის - და, უპირველეს ყოვლისა, გერმანია - მსოფლიოს გული!

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ვერსია 1.0

გამოქვეყნებულია ახ.წ. 130 წელს, კალი იუგაში,
ქრისტიანული კალენდრის 2018 წლის ოქტომბერში

Sudetenland Verlag-ის მიერ.

SUDETENLAND VERLAG

რედაქტორი ეინარ ბირკემანი.

წიგნის წინა ყდა შესრულებულია იტალოს მიერ.